EMILY GIFFIN

IUBIT DE ÎMPRUMUT

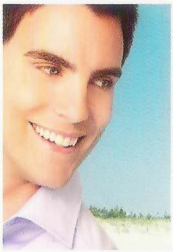

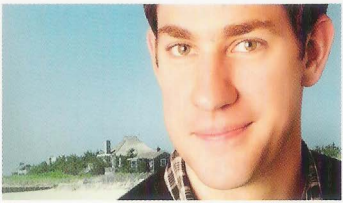

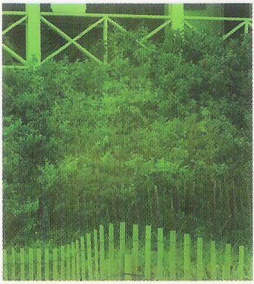

EMILY GIFFIN

Iubit de împrumut

Something Borrowed
Emily Giffin
Copyright © 2004 Emily Giffin
Toate drepturile rezervate

Prima ediție în limba română a apărut la Editura Litera
cu titlul *Ceva de împrumut.*

Lira

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Iubit de împrumut
Emily Giffin
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Cornel Drăghia
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GIFFIN, EMILY
Iubit de împrumut / Emily Giffin; trad.: Cristina Tache –
București: Litera Internațional, 2011
ISBN 978-606-600-411-4
I. Tache, Cristina (trad.)
821.111(73)-31=135.1

EMILY GIFFIN

Iubit de împrumut

Traducere din limba engleză
Cristina Tache

Pentru mama mea, cu dragoste

capitolul 1

Eram în clasa a șasea când m-am gândit prima oară la momentul împlinirii vârstei de treizeci de ani. Eu și prietena mea cea mai bună, Darcy, am dat, la sfârșitul cărții de telefoane, peste un calendar perpetuu în care, cu ajutorul unei grile de calcul, puteai să cauți orice dată din viitor și să afli în ce zi a săptămânii avea să cadă. Așa că am localizat zilele noastre de naștere pentru anul următor: a mea în mai, iar a ei în septembrie. A mea cădea într-o marți, zi de școală. A ei era sâmbătă. O mică victorie, deloc surprinzătoare. Darcy era mereu cea norocoasă. Se bronza mai repede, părul i se aranja mai ușor și nu avea nevoie de aparat dentar. Mișcările ei à la Michael Jackson[1] erau, categoric, mai bune; în plus, putea să facă mai bine și roata sau tumba (eu nu reușeam deloc să fac tumba). Avea o colecție de postere mai grozavă. Mai multe insigne cu Michael Jackson. Pulovere marca Forenza: turcoaz, roșu și culoarea piersicii (mama nu mă lăsa să-mi cumpăr nici măcar unul, zicând că sunt prea moderne și prea scumpe). Și o pereche de jeanși Guess de 50 de dolari, cu fermoare la glezne (așijderea). Darcy avea câte doi cercei în urechi și nu era singură la părinți – chiar dacă era vorba doar despre un frate, tot era mai bine decât să fie copil unic, așa ca mine.

Dar măcar știam că eu aveam să împlinesc prima treisprezece ani. Eram cu câteva luni mai mare, și ea n-avea cum să mă ajungă din urmă niciodată. Atunci m-am hotărât să văd în ce zi urma să împlinesc treizeci de ani – o dată așa de îndepărtată, că părea de domeniul fantasticului.

[1] *Moonwalk:* tehnică de dans care dă iluzia că dansatorul pășește înainte, când, de fapt, el se deplasează înapoi (n.tr.)

Cădea într-o duminică – ceea ce însemna că eu și arătosul meu soț aveam să găsim o bonă de încredere care să stea cu cei doi (poate trei) copii ai noștri în seara de sâmbătă a acelui weekend, să luăm cina la un restaurant franțuzesc elegant, cu șervețele din pânză, și să rămânem în oraș până după miezul nopții, pentru a sărbători ziua mea de naștere încă de la prima ei oră. Eu tocmai câștigasem un caz important: reușisem să dovedesc în instanță că un om nu se făcea vinovat de acuzațiile care-i fuseseră aduse. Iar soțul meu avea să ridice paharul în cinstea mea și să spună: „În sănătatea lui Rachel, frumoasa mea soție, mama copiilor mei și cea mai bună avocată din Indy." Tocmai îi împărtășeam lui Darcy fantezia mea când am descoperit că a treizecea ei aniversare cădea într-o miercuri. O zi de lucru. Nasol pentru ea! Am văzut cum i se încrețește gura în timp ce rumega informația.

– Rachel, cui crezi că îi pasă în ce zi a săptămânii împlinește treizeci de ani? m-a întrebat ea, ridicând din umerii ei grațioși și măslinii. O să fim bătrâne atunci. Când ajungi așa de în vârstă, nu mai contează zilele de naștere.

M-am gândit la părinții mei – care aveau atunci vreo treizeci și ceva de ani – și la modul insipid în care își sărbătoreau propriile zile de naștere. Tata tocmai îi dăduse cadou mamei un prăjitor de pâine, căci cel vechi se stricase cu o săptămână în urmă. Ăsta nou prăjea patru felii deodată în loc de două. Cu toate astea, nu era cine știe ce cadou. Dar mama păruse destul de bucuroasă de noul ei toaster; n-am reușit să detectez la ea nici urmă din dezamăgirea simțită de mine când mulțimea de cadouri primite de Crăciun nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor. Așa că Darcy avea, probabil, dreptate. Chestiile distractive, cum ar fi zilele de naștere, n-aveau să mai aibă atâta importanță la treizeci de ani.

Următoarea dată când m-am gândit la împlinirea vârstei de treizeci de ani a fost în ultimul an de liceu,

când eu și Darcy am început să ne uităm împreună la serialul *Thirtysomething*. Nu era printre favoritele noastre – preferam sitcomuri hazlii ca *Who's the Boss* și *Growing Pains* – , dar ne uitam totuși la el. Marea mea nemulțumire legată de *Thirtysomething* avea de-a face cu personajele plângărețe și cu problemele deprimante pe care păreau să le atragă asupra lor. Îmi amintesc că mă gândeam că ar fi fost cazul să se maturizeze, să nu se mai smiorcăie atâta. Încetează să filosofezi atâta despre sensul vieții și fă mai bine liste de cumpărături! Asta se întâmpla pe vremea când credeam că anii adolescenței se târăsc ca melcul și că tinerețea mea va dura la nesfârșit.

Apoi am ajuns la douăzeci. Și primii ani chiar au părut a nu se mai sfârși. Când auzeam cum cunoștințele ceva mai în vârstă se plângeau că li se dusese naibii tinerețea, mă simțeam mândră că nu ajunsesem încă în zona periculoasă. Aveam timp berechet. Asta durase însă până pe la douăzeci și șapte de ani, când zilele în care trebuia să mă legitimez pentru a demonstra că eram majoră trecuseră de mult, iar eu începusem să mă minunez de viteza cu care se scurgeau dintr-odată anii (aducându-mi aminte de monologul anual al maică-mii când strângea podoabele de Crăciun), precum și de ridurile și de firele albe răzlețe care îi însoțeau. La douăzeci și nouă de ani s-a instalat cu adevărat spaima și mi-am dat seama că, din multe puncte de vedere, aș putea la fel de bine să am treizeci. Dar nu era chiar așa. Încă mai puteam spune că aveam douăzeci și ceva. Îmi mai rămăsese totuși un lucru în comun cu studenții din anii terminali.

Îmi dau seama că treizeci e doar un număr, că ai exact atâția ani câți simți că ai și toate chestiile astea. Sunt conștientă totodată de faptul că, raportat la viața unui om, a avea treizeci de ani înseamnă a fi încă tânăr. Dar nu *atât* de tânăr. A trecut, de exemplu, vârsta ideală pentru a da naștere unui copil. Ești prea bătrân, să zicem, ca să începi să te antrenezi pentru o medalie olimpică. Chiar

și în cel mai bun caz, adică luând în considerare scenariul în care mori de bătrânețe, tot ai parcurs deja o treime din cursa vieții. Așa încât nu pot să mă simt prea în largul meu pe o canapea maronie, într-un bar întunecos din Upper West Side, la petrecerea-surpriză organizată de ziua mea de către Darcy, care este, în continuare, prietena mea cea mai bună.

Mâine este acea duminică la care m-am gândit pentru prima oară în timp ce ne jucam cu cartea de telefoane, pe vremea când eram eleve în clasa a șasea. După seara asta, vârsta de douăzeci și ceva de ani va fi un capitol închis pentru totdeauna. Senzația pe care o am îmi amintește de Revelion, când începe numărătoarea inversă și nu știu ce să fac mai întâi, să pun iute mâna pe aparatul de fotografiat sau să mă bucur de acele clipe. De obicei, apuc aparatul de fotografiat, însă apoi, când pozele nu ies așa cum aș fi vrut, încep să-mi regret alegerea. După care mă simt îngrozitor de dezamăgită și-mi spun că noaptea ar fi mult mai distractivă dacă n-ar părea chiar așa de importantă, dacă n-aș fi obligată să trag linie și să văd unde sunt și încotro mă îndrept.

La fel ca Revelionul, seara asta reprezintă, în același timp, un sfârșit și un început. Iar mie nu-mi plac sfârșiturile și începuturile. Aș prefera oricând calea de mijloc. Cel mai rău lucru în legătură cu acest sfârșit (al tinereții mele) și acest început (al vârstei de mijloc) este că, pentru prima dată în viață, îmi dau seama că nu știu încotro mă îndrept. Dorințele mele sunt simple: un job care să-mi placă și un tip pe care să-l iubesc. Și, în ajunul celei de-a treizecea aniversări, trebuie să admit că scorul este 0 la 2.

În primul rând, sunt avocată la o mare firmă din New York. Prin definiție, asta înseamnă că sunt nefericită. A fi avocat nu-i deloc așa de minunat cum ar putea părea – nu seamănă nici pe departe cu ce se întâmplă în *L.A. Law*, serialul care a provocat o creștere uluitoare a numărului de înscrieri la facultățile de drept, la începutul anilor '90.

Mă agit ore întregi pentru un asociat meschin, zgârcit și tipicar, făcând o grămadă de treburi plictisitoare. Iar genul ăsta de ură față de propria muncă începe să te macine la un moment dat. Așa că am învățat pe dinafară mantra tânărului asociat: „Îmi urăsc slujba și o să demisionez curând." De îndată ce termin de plătit împrumuturile. De îndată ce capăt prima de anul viitor. De îndată ce găsesc altceva de făcut pentru a-mi plăti chiria. Sau pe cineva care să mi-o plătească.

Și asta mă aduce la problema numărul doi: sunt singură într-un oraș cu milioane de oameni. Am o grămadă de prieteni – după cum o dovedea mulțimea adunată în seara asta. Prieteni cu care să mergi cu rolele. Prieteni cu care să-ți petreci vara în Hamptons[1]. Prieteni cu care să te întâlnești într-o joi seara, după serviciu, la un pahar sau două, sau trei. Și o am pe Darcy – cea mai bună prietenă din copilărie –, care întruchipează toate cele de mai sus. Dar toată lumea știe că prietenii nu sunt de ajuns, deși eu susțin adesea contrariul, însă doar pentru a salva aparențele când sunt în preajma prietenelor mele măritate sau logodite. Nu mi-am propus niciodată să fiu singură la treizeci de ani. Aș fi vrut să mă fi căsătorit până acum, să fiu mireasă înainte să împlinesc treizeci de ani. Dar am aflat că nu-ți poți stabili, pur și simplu, o schemă după care să-ți decurgă viața și apoi să îți dorești să devină realitate. Așa că iată-mă în pragul unui nou deceniu, conștientizând faptul că singurătatea face ca această vârstă să mi se pară de-a dreptul demoralizantă și că împlinirea a treizeci de ani mă face să mă simt și mai singură.

Situația pare cu atât mai îngrozitoare cu cât cea mai veche și mai bună prietenă a mea are o slujbă grozavă în domeniul relațiilor publice și e proaspăt logodită. În continuare, Darcy e cea norocoasă. Mă uit la ea cum

[1] The Hamptons se referă la o serie de stațiuni din zona orașelor Southampton și East Hampton, situate la extremitatea estică a Long Island. (n.tr.)

povestește ceva unui grup de prieteni, printre care și logodnicul ei. Dex și Darcy sunt un cuplu minunat, zvelți și înalți, amândoi bruneți cu ochii verzi. Fac parte din categoria oamenilor frumoși din New York. Cuplul elegant și îngrijit care se așteaptă să primească la nuntă porțelanuri și cristaluri fine de la magazinul de lux în care tocmai ați intrat împreună. Te calcă pe nervi aerul lor de superioritate, dar nu te poți abține și te holbezi la ei în vreme ce cauți un cadou nu prea scump pentru a nu știu câta nuntă la care ești invitată și la care mergi neînsoțită. Te căznești să zărești o clipă inelul ei, dar regreți imediat că ai făcut-o. Te surprinde uitându-te și-ți aruncă o privire disprețuitoare. Îți dorești să nu fi intrat încălțată cu teniși în acel magazin de lux. Probabil că ea se gândește că încălțămintea pe care o porți poate fi una dintre sursele problemelor tale. Cumperi vaza Waterford[1] și te cari naibii de acolo.

– Deci, morala este: dacă mergi și ceri un epilat inghinal brazilian, ai grijă să specifici că vrei să-ți lase o fâșie, că altfel te trezești fără pic de păr, ca o puștoaică de zece ani!

Darcy își termină povestea indecentă și toată lumea râde. Cu excepția lui Dex, care dă din cap dezaprobator, gest care vrea să însemne: „Ce figură e logodnica mea!"

– OK, mă întorc într-o secundă, zice Darcy pe nepusă masă. Tequila pentru toată lumea!

În timp ce se îndepărtează de grup, ducându-se spre bar, îmi revin brusc în minte toate zilele de naștere sărbătorite împreună, toate testele și momentele importante prin care am trecut amândouă, eu întotdeauna înaintea ei. Mi-am luat permisul de conducere înaintea ei, am avut voie să beau alcool înaintea ei. Faptul că eram mai mare, chiar și numai cu câteva luni, era cândva un lucru bun. Dar acum situația stă fix pe dos. Darcy are o vară în plus

[1] Renumită firmă irlandeză care comercializează diverse obiecte de cristal, printre care și vaze realizate manual (n.red.)

față de mine până să facă treizeci de ani – avantajul de a fi născut toamna. Nu că ar conta prea mult pentru ea. Când ești logodită sau măritată, faptul că împlinești treizeci de ani nu e la fel de descurajant.

Darcy se sprijină de bar acum și flirtează cu actorul aspirant/barmanul de vreo douăzeci și ceva de ani, cu care mi-a spus deja că și-ar trage-o dacă ar fi singură. De parcă Darcy ar fi vreodată singură. Odată, în liceu, zisese: „Eu nu mă despart, eu schimb cu ceva mai bun." S-a ținut de cuvânt în privința asta, ea fiind mereu cea care punea capăt unei legături amoroase. În anii adolescenței noastre, la facultate și tot timpul după aceea a fost mereu implicată într-o relație sau alta. Întotdeauna există mai mulți tipi care îi fac curte, plini de speranță.

Îmi trece prin minte că aș putea să mă cuplez cu barmanul. Sunt absolut liberă; n-am avut nici măcar o întâlnire de aproape două luni. Dar nu mi se pare că este un lucru pe care să-l faci la vârsta de treizeci de ani. Aventurile de-o noapte sunt pentru fetele de douăzeci de ani. Nu că m-aș pricepe la chestiile astea. Am urmat mereu calea dreaptă, bine stabilită, fără să mă abat de la planul inițial. În liceu am luat numai zece, m-am dus la facultate, am absolvit *magna cum laude*, am luat LSAT[1], am urmat facultatea de drept și apoi m-am angajat la o mare firmă de avocatură. Fără vacanțe cu rucsacul în spate prin Europa, fără povești nebune, fără relații nesănătoase ori desfrâuri. Fără secrete. Fără intrigi. Iar acum pare cam târziu pentru așa ceva. Fiindcă toate chestiile astea n-ar face decât să îndepărteze și mai mult țelul meu de a-mi găsi un soț, de a mă așeza la casa mea, de a avea copii și un cămin fericit, cu gazon și garaj, și un toaster care să prăjească patru felii deodată.

Prin urmare, mă simt nesigură în legătură cu viitorul meu și oarecum plină de regrete în ce privește trecutul.

[1] Law School Admission Test: examen de admitere la facultatea de drept în SUA, Canada și Australia (n.tr.)

Îmi spun însă că o să am timp să meditez la asta mâine. Acum o să mă distrez. Numai o persoană disciplinată și-ar putea impune așa ceva într-o asemenea situație. Iar eu sunt din cale-afară de disciplinată – genul de copil care obișnuia să-și facă temele vinerea după-amiază, imediat după școală, genul de femeie (începând de mâine nu mai sunt câtuși de puțin fată) care folosește ața dentară în fiecare seară și-și face patul în fiecare dimineață.

Darcy se întoarce cu băuturile, dar Dex o refuză, așa că ea insistă să beau eu două. Înainte să-mi dau seama, seara începe să capete un aer ușor nedeslușit; când treci de la starea de amețeală la beție, pierzi noțiunea timpului și ordinea firească a lucrurilor. Darcy pare să fi ajuns în faza asta chiar mai repede, pentru că acum dansează pe bar. Se unduiește și face piruete în rochița ei roșie fără spate și cu pantofii cu tocuri de vreo opt centimetri.

– Vrea să fie ea în centrul atenției chiar și la petrecerea ta, îmi șoptește Hillary, cea mai apropiată prietenă a mea de la serviciu. N-are pic de rușine.

– Da, nu-i o surpriză pentru mine, zic eu râzând.

Darcy scoate un strigăt ascuțit și bate din palme, cu brațele ridicate deasupra capului, chemându-mă cu un gest provocator, ce ar încinge orice bărbat care a fantazat vreodată la o „zbenguială" între două fete.

– Rachel! Rachel! 'Ai încoa'!

Bineînțeles că e conștientă de faptul că n-o să mă duc. N-am dansat niciodată pe bar. N-aș ști ce altceva să fac acolo sus... decât să cad. Dau din cap că nu și zâmbesc – un refuz politicos. Așteptăm cu toții următoarea ei mișcare: să-și unduiască șoldurile în perfect acord cu muzica, să se aplece lasciv, apoi să se îndrepte brusc, cu părul lung fluturându-i în toate direcțiile. Mișcarea mlădioasă îmi reamintește de felul perfect în care o imita pe Tawny Kitaen în videoclipul melodiei *Here I Go Again*, a trupei Whitesnake, de cum obișnuia să se rotească și să facă șpagatul pe capota BMW-ului lui taică-său, spre deliciul

puștanilor din vecini. Arunc o privire spre Dex, care nu se poate hotărî dacă să se amuze sau să se enerveze. E puțin spus că omul este răbdător. Eu și Dex avem asta în comun.

– La mulți ani, Rachel! zbiară ea. Hai să ridicăm paharul în cinstea lui Rachel!

Ceea ce și fac, cu toții. Fără să-și ia privirea de la ea.

Un minut mai târziu, Dex o saltă rapid de pe bar, și-o azvârle pe umăr și o depune pe podea lângă mine fără pic de efort. În mod evident, a mai făcut asta și altă dată.

– Gata, anunță el. O duc acasă pe mica noastră organizatoare de petreceri.

Darcy smulge paharul de pe bar și bate din picior.

– Nu ești șeful meu, Dex! Nu-i așa, Rachel?

În timp ce-și declară independența, se împiedică și varsă paharul cu martini pe pantofii lui Dex.

Acesta se încruntă.

– Ești beată, Darce. Chestia asta nu e deloc amuzantă, chiar dacă ție așa îți pare.

– Bine, bine. Merg... Oricum mi-e cam greață, zice, arătând de parcă ar fi fost pe punctul să verse.

– Ești în regulă?

– O să fiu OK. Nu-ți face griji, spune ea, jucând rolul unei fetițe curajoase care se simte rău.

Îi mulțumesc pentru petrecere, îi spun că a fost o mare surpriză – ceea ce era o minciună, pentru că știam că Darcy avea să folosească aniversarea mea de treizeci de ani drept prilej pentru a-și cumpăra ceva nou de îmbrăcat și pentru a organiza un chef strașnic la care să invite tot atâția prieteni de-ai ei câți chemase și din partea mea. Totuși, a fost un gest drăguț și chiar mă bucur că a pus la cale această petrecere. E genul de prietenă care face ca lucrurile să pară mereu speciale. Mă îmbrățișează cu putere și zice că ar fi în stare de orice pentru mine și că nu știe ce s-ar face ea fără mine, domnișoara ei de onoare, sora pe care n-a avut-o niciodată. Devine stânjenitor

de sentimentală, așa cum se întâmplă mereu când exagerează cu băutura.

Dex îi taie elanul:

– La mulți ani, Rachel! Vorbim mâine.

Mă pupă pe obraz.

– Mulțumesc, Dex. Noapte bună!

Mă uit la el cum o ține de cot și o conduce afară din bar, sprijinind-o să nu cadă. „Cum ar fi să ai o asemenea persoană care să-ți poarte de grijă", mă gândesc. „Să poți să bei până te faci praf, știind că există cineva care te va duce acasă cu bine."

Ceva mai târziu, Dex își face din nou apariția în bar.

– Darcy și-a pierdut poșeta. Crede că a lăsat-o aici. E mică, argintie, spune el. Ați văzut-o?

– Și-a pierdut geanta nouă Chanel?

Dau din cap și râd, pentru că știu că îi stă în fire lui Darcy să-și piardă lucrurile. De obicei, eu am grijă de ele în locul ei, dar de ziua mea mi-am luat liber de la această îndatorire. Cu toate astea, îl ajut pe Dex să caute poșeta și în cele din urmă o zăresc sub un scaun de la bar.

Când Dex se întoarce să plece, Marcus, unul dintre cavalerii de onoare, bun prieten de-al lui, îl convinge să mai rămână.

– Hai, bătrâne, mai stai și tu cu noi, zice el.

Așa că Dex o sună pe Darcy, care-și dă consimțământul bolborosind și-i spune să se distreze fără ea. Deși crede, probabil, că așa ceva e de-a dreptul imposibil.

Treptat, prietenii mei o iau din loc, nu înainte de a-mi mai ura o dată „La mulți ani!" Eu și Dex rămânem cei din urmă; chiar și Marcus pleacă la un moment dat. Stăm la bar și facem conversație cu barmanul/actorul care are un tatuaj cu „Amy" și interes zero pentru o avocată care tocmai a schimbat prefixul. E trecut de două când ne hotărâm că ar cam fi timpul să plecăm. E o noapte mai degrabă de miez de vară decât de primăvară, iar aerul

călduț mă umple deodată de speranțe – „în vara asta îmi voi întâlni perechea".

Dex îmi cheamă un taxi, dar, când mașina se oprește lângă noi, spune:

– Ce-ai zice de un alt bar? Încă un pahar?

– Bine, răspund. De ce nu?

Urcăm amândoi, și Dex îi spune taximetristului să conducă pur și simplu înainte până se gândește el unde să mergem. Ajungem în cartierul Alphabet City, într-un bar de lângă Tompkins Square Park, la intersecția dintre Seventh Street și Avenue B, numit foarte nimerit 7B.

Nu e cea mai inspirată alegere, barul fiind întunecos și plin de fum, dar mie îmi place – nu-i prea extravagant și nici nu pare un bar de fițe, tocmai pentru că nu e extravagant. Dex arată spre un separeu.

– Ia un loc! Vin imediat. Apoi se întoarce și mă întreabă: Ce bei?

Îi zic să-mi comande și mie ce-și ia lui și mă așez să-l aștept în separeu. Mă uit la el cum îi spune ceva unei fete de la bar îmbrăcate în pantaloni kaki gen army și un maiou pe care scrie: „Înger căzut". Zâmbește și scutură din cap. În fundal se aude *Omaha*. E genul acela de melodie ce pare melancolică și totodată veselă.

O clipă mai târziu, Dex se strecoară în fața mea, împingând o bere spre mine.

– Newcastle, zice, apoi zâmbește, și în jurul ochilor îi apar câteva riduri. Îți place?

Dau din cap că da și surâd.

Cu coada ochiului, o văd pe Înger căzut răsucindu-se pe scaunul ei de bar și evaluându-l pe Dex, captivată de trăsăturile lui fine, de părul ondulat și de buzele pline. Darcy s-a plâns la un moment dat că Dex atrage mai multe priviri admirative decât ea. Și, cu toate astea, spre deosebire de partenera sa, Dex nu pare să bage de seamă toată această atenție. Îngerul căzut își întoarce privirea în direcția mea, întrebându-se probabil ce caută Dex

cu o persoană atât de banală. Sper să creadă că formăm un cuplu. În seara asta, nimeni nu trebuie să știe că sunt doar unul dintre nuntași.

Eu și Dex vorbim despre munca noastră, despre casa închiriată din Hamptons, unde ne putem duce începând de săptămâna viitoare, și despre multe altele. Dar Darcy nu apare în discuție. Și nici nunta lor din septembrie.

După ce ne terminăm berile, ne ducem la tonomat, îl îndesăm cu bancnote de un dolar și căutăm melodii bune. Formez de două ori codul pentru *Thunder Road*, melodia mea preferată. Îi spun asta.

– Da. Și la mine Bruce Springsteen e în topul listei. L-ai văzut vreodată în concert?

– De două ori. Cu *Born in the USA* și *Tunnel of Love*.

Cât pe ce să-i spun că am mers împreună cu Darcy, când eram la liceu – am târât-o după mine, mai bine spus, deși ea preferă grupuri ca Poison și Bon Jovi. Dar nu aduc asta în discuție. Fiindcă astfel și-ar aminti să se ducă acasă, la ea, și nu vreau să fiu singură în aceste momente deprimante ale celor douăzeci și ceva de ani ai mei. Evident că aș prefera să fiu cu vreun iubit, dar compania lui Dex e mult mai bună decât nimic.

La 7B e ultima comandă. Mai cerem încă două beri și ne întoarcem la separeul nostru. Ceva mai târziu, suntem din nou într-un taxi și mergem pe First Avenue, în direcția nord.

– Două opriri, îi spune Dex taximetristului nostru, pentru că locuim de o parte și de cealaltă a Central Park.

Dex ține poșeta Chanel a lui Darcy, care pare mică și total nepotrivită în mâinile lui mari. Arunc o privire la cadranul de argint al Rolexului său, un cadou de la Darcy. Nu e încă ora patru.

Rămânem tăcuți preț de câteva minute și privim fiecare pe geamul lui, până când taxiul se smucește evitând o groapă în șosea, iar eu mă trezesc aruncată spre mijlocul banchetei din spate, în vreme ce piciorul meu

îl atinge în trecere pe al lui Dex. Apoi, ca din senin, Dex mă sărută. Sau poate eu îl sărut. Nu știu cum, dar ne sărutăm. Mintea mi se golește odată cu sunetul catifelat al buzelor noastre care se întâlnesc iar și iar. La un moment dat, între sărutări, Dex îi spune șoferului că până la urmă n-o să fie decât o oprire.

Ajungem la intersecția dintre Third și Seventy-third Street, lângă apartamentul meu. Dex îi întinde șoferului o bancnotă de douăzeci și nu așteaptă restul. Ne dăm jos din taxi și continuăm să ne sărutăm pe trotuar, apoi în fața lui José, portarul. Ne sărutăm în lift tot timpul cât urcăm. Stau rezemată de peretele ascensorului și-l țin pe Dex cu mâinile pe după ceafă. Sunt uimită de cât de mătăsos îi este părul.

Bâjbâi cu cheia în broască, o răsucesc invers, în vreme ce Dex mă ține cu amândouă mâinile de talie, iar buzele lui îmi ating gâtul și fața. În cele din urmă, ușa se deschide, și ne sărutăm în mijlocul camerei mele, în picioare, drepți, fără a ne sprijini de ceva, ci doar unul pe celălalt. Ne prăbușim pe patul cu așternuturile bine întinse și prinse sub saltea.

– Ești beată?

Vocea-i este o șoaptă în întuneric.

– Nu, răspund eu.

Fiindcă întotdeauna spui nu când ești beat. Și, deși sunt amețită bine, am totuși un moment de luciditate, în care îmi dau seama ce mi-a lipsit când aveam douăzeci și ceva de ani și ce-aș vrea să descopăr la treizeci. Îmi trece pin cap că, într-un fel, pot să le am pe ambele în această extraordinară noapte a aniversării mele. Dex ar putea fi secretul meu, ultima mea șansă în capitolul întunecat al celor douăzeci și ceva de ani, dar ar putea fi și un soi de preludiu – o promisiune că în viața mea va apărea cineva ca el. Mă gândesc pentru o clipă la Darcy, dar mintea mea îi respinge imaginea, copleșită de o forță mai puternică decât prietenia noastră și decât conștiința mea.

Dex se apropie de mine. Țin ochii închiși; îi deschid, dar îi închid rapid la loc.

Și apoi, fără să-mi dau bine seama ce se întâmplă, fac dragoste cu logodnicul celei mai bune prietene.

capitolul 2

Mă trezesc când sună telefonul, și, preț de o clipă, mă simt dezorientată în propriul apartament. Imediat, aud vocea ascuțită a lui Darcy la robotul telefonic, cerându-mi să ridic receptorul: „Răspunde, răspunde, *te rog răspunde*." Conștientizez repede greșeala pe care am comis-o. Mă ridic brusc în capul oaselor, și apartamentul începe să se învârtă cu mine. Dexter e întors cu spatele – abia acum observ că e musculos și ușor pistruiat. Îl împung tare cu degetul.

Se răsucește și se uită nedumerit la mine, deschizând doar un ochi.

– O, Doamne! Cât e ceasul?

Radioul cu ceas arată 7:15. De două ore am treizeci de ani. Pardon, de o oră; m-am născut într-o regiune din zona orară centrală.

Dex se dă rapid jos din pat, adunându-și hainele împrăștiate peste tot prin jur. Robotul telefonic piuie de două ori și întrerupe mesajul lui Darcy. Sună încă o dată, turuind despre cum n-a venit Dex acasă. Și din nou robotul îi taie vorba la jumătatea frazei. Formează și a treia oară numărul meu, tânguindu-se: „Trezește-te și sună-mă! *Am nevoie* de tine!"

Dau să cobor din pat, dar conștientizez dintr-odată faptul că sunt complet dezbrăcată. Mă așez la loc și mă acopăr cu o pernă.

– Dumnezeule! Ce ne facem? Vocea mi-e răgușită și-mi tremură. Să-i răspund? Să-i spun că te-ai îmbătat și-ai adormit aici?

– Pe dracu', nu! Nu ridica receptorul! Tre' să mă gândesc o secundă.

Se așază, îmbrăcat doar în chiloți, și-și freacă maxilarul, acoperit acum de umbra unei bărbi.

Mi-e greață, și spaima care mă trezește din beție se revarsă asupra mea. Încep să plâng. Iar asta nu ajută niciodată la nimic.

– Hei, Rachel, nu plânge, zice Dex. Totul o să fie bine.

Își pune jeanșii, apoi cămașa, își trage fermoarul, își încheie nasturii și își bagă cămașa în pantaloni cu multă îndemânare, de parcă ar fi o dimineață ca oricare alta. Apoi își verifică telefonul mobil.

– Fir-ar... douăsprezece apeluri ratate, zice el fără nici o urmă de emoție.

Doar ochii îi trădează tulburarea.

Se așază din nou pe marginea patului, cu fruntea sprijinită în mâini. Aud cum respiră puternic pe nas. Inspiră și expiră. Înăuntru și afară. Apoi mă privește calm.

– E-n regulă. Uite cum facem! Rachel, fii atentă la ce-ți spun.

Îi ascult ordinul, strângând în continuare perna în brațe, cu toată puterea.

– O să fie bine. Numai ascultă-mă! spune el, de parcă ar vorbi cu un client în sala de conferințe.

– Ascult, zic eu.

– O să-i spun că am stat în oraș până pe la cinci și pe urmă am luat micul dejun cu Marcus. Suntem acoperiți.

– Și eu ce-i zic?

Minciuna n-a fost niciodată punctul meu forte.

– Spune-i pur și simplu că ai plecat de la petrecere și că te-ai dus acasă... Că nu-ți amintești prea bine dacă eu mai eram când ai plecat, dar că ai impresia că am rămas acolo cu Marcus. Și ai grijă să spui „am impresia". Nu fi prea categorică. Și asta-i tot ce știi, bine? Face semn spre telefonul meu. Sun-o acum... Eu îi dau telefon lui Marcus imediat după ce plec de la tine. Ai înțeles?

Dau din cap că da, iar ochii mi se umplu din nou de lacrimi în timp ce el se ridică de pe pat.

– Și liniștește-te, adaugă el, nu cu răutate, dar ferm.

În clipa următoare e la ușă, cu o mână pe clanță, iar pe cealaltă și-o trece prin părul negru, suficient de lung cât să fie de-a dreptul sexy.

– Și dacă a vorbit deja cu Marcus? îl întreb, când aproape a ieșit pe ușă. Apoi, mai mult pentru mine: Atunci am pus-o!

Se întoarce și mă privește din pragul ușii. Pentru o clipă, mă gândesc că e supărat și că o să țipe la mine să îmi vin în fire, că doar nu e o chestiune de viață și de moarte. Dar are un ton blând:

– Rach, nu te panica! Suntem acoperiți. Numai să spui ce ți-am zis eu. Și, Rachel...

– Da?

– Îmi pare foarte rău.

– Da, zic eu. Și mie.

Vorbim unul cu celălalt... sau cu Darcy?

Imediat după plecarea lui Dex, pun mâna pe telefon. Mă simt în continuare extrem de ametită. Aștept câteva minute, apoi îmi adun tot curajul și o sun pe Darcy.

– Nemernicul n-a venit acasă azi-noapte! îmi zice ea isterică. Sper că zace naibii pe un pat de spital! Crezi că m-a înșelat?

Dau să spun că nu, că probabil a ieșit undeva cu Marcus, dar mă opresc la timp. N-ar părea oare prea bătător la ochi? Aș spune asta dacă n-aș ști nimic? Nu pot să mă concentrez. Tâmplele și inima îmi pulsează cu putere, iar camera încă se învârte cu mine.

– Sunt sigură că nu te-a înșelat.

Își suflă nasul.

– *De ce* ești sigură?

– Pentru că nu ți-ar face asta, Darce.

Nu pot să cred cu ce ușurință îmi vin cuvintele.

– Păi atunci, unde naiba e? Barurile se închid la patru sau la cinci! La dracu', acu' e șapte jumate!

– Nu știu... Dar sigur există o explicație logică.

Și, de fapt, chiar există.

Mă întreabă la ce oră am plecat și dacă el mai era acolo, și cu cine – exact întrebările pentru care mă pregătise Dex. Răspund cu grijă, așa cum am fost instruită. Îi sugerez să-l sune pe Marcus.

– L-am sunat deja, spune ea. Dar cretinul ăla nu răspunde la nenorocitul lui de mobil.

„Da. Avem o șansă."

Aud un zgomot care îmi dă de înțeles că a pus apelul meu în așteptare; după câteva secunde, revine și-mi spune că e Dex și că mă sună ea când poate.

Mă ridic și mă îndrept cu mers nesigur spre baie. Mă uit în oglindă. Pielea mi-e roșie și plină de pete. Rimelul și creionul dermatograf mi s-au întins și mă ustură ochii, fiindcă am dormit cu lentilele de contact. Le scot repede, chiar înainte să vomit în toaletă. N-am mai vărsat din cauza băuturii din facultate – și atunci s-a întâmplat o singură dată. Pentru că sunt genul de persoană care învață din propriile greșeli. Majoritatea puștilor de facultate zic: „Nu mai fac niciodată asta", după care o fac din nou în weekendul următor. Dar eu m-am ținut de cuvânt. Așa sunt eu. Sunt convinsă că o să trag învățăminte și din greșeala de noaptea trecută. „Numai să ies cu bine din toată treaba asta."

Fac un duș ca să scap de fumul din păr și din piele, ținând telefonul pe chiuvetă și așteptând ca Darcy să mă sune și să-mi spună că totul e în ordine. Dar orele trec, iar ea nu dă nici un semn. Pe la prânz, încep să îmi telefoneze diverse persoane pentru a mă felicita de ziua mea. Părinții mei își fac numărul din fiecare an, fără a exclude povestea devenită deja rutină cu „ghici unde eram acum treizeci de ani?" Reușesc să-mi iau un ton normal și să intru în joc, dar nu e deloc ușor.

Până la ora trei, n-am nici o veste de la Darcy, iar greața tot nu mi-a trecut. Dau pe gât un pahar mare cu apă și două pastile Advil și mă gândesc dacă să comand ouă prăjite cu șuncă – remediul la care apelează Darcy când e mahmură. Dar știu că nimic n-o să învingă durerea provocată de așteptare, de această incertitudine care pune stăpânire pe mine în vreme ce mă întreb necontenit dacă nu cumva Dex e terminat... dacă nu cumva amândoi suntem terminați.

Ne-a văzut cineva împreună la 7B? În taxi? Pe stradă? Altcineva în afară de José – a cărui datorie este să nu știe nimic? Ce s-o petrece în apartamentul lor din Upper West Side? Își ieșise din minți și mărturisise? Oare ea își strângea lucrurile? Făceau dragoste toată ziua în încercarea de a-și liniști el conștiința? Oare încă se mai certau, prinși în cercul vicios al acuzațiilor și al tăgăduirilor?

Probabil că teama e mai presus de orice alt sentiment – biruind rușinea sau regretul –, fiindcă, deși pare ciudat, nu prea mă simt vinovată că mi-am trădat cea mai bună prietenă. Nici măcar când găsesc pe podea prezervativul folosit. Singura vină reală pe care reușesc s-o scot la iveală este aceea că nu mă simt vinovată. Dar o să mă căiesc mai târziu – de îndată ce-o să știu că sunt în siguranță. „Te rog, Doamne. N-am mai făcut niciodată așa ceva. Te rog, ajută-mă să treacă totul. O să-mi sacrific întreaga fericire. Orice șansă de a-mi găsi un soț."

Mă gândesc la toate momentele în care am vrut să fac un târg cu El, când eram în liceu și începusem să mă maturizez. „Te rog, ajută-mă să nu iau mai puțin de nouă la testul ăsta la matematică. Te rog, fac orice, lucrez într-o cantină socială în fiecare sâmbătă, nu doar o dată pe lună." Ce zile erau alea! Când mă gândesc că o notă de opt însemna cândva că toate mergeau prost în universul meu ordonat. Cum am putut vreodată, fie și în treacăt, să-mi doresc să am și eu o latură întunecată? Cum am putut

să fac o asemenea greșeală uriașă, absolut impardonabilă, care ar fi putut să-mi schimbe viața?

În cele din urmă, nu mai rezist. O sun pe Darcy pe mobil, dar intră imediat mesageria vocală. Sun acasă la ei, sperând că ea va ridica receptorul. Dar, după trei apeluri, răspunde Dex. Mă fac mică de spaimă.

– Bună, Dex. Rachel la telefon, spun, încercând să am un ton cât mai firesc.

„Mă mai ții minte, cea care va fi domnișoară de onoare la apropiata voastră nuntă, tipa cu care te-ai culcat azi-noapte?"

– Bună, Rachel, zice el degajat. Ia spune-mi, te-ai distrat bine aseară?

Preț de-o clipă, îmi trece prin cap că vorbește despre noi și sunt oripilată de nonșalanța lui. Dar apoi o aud în fundal pe Darcy cerându-i să-i ducă telefonul și-mi dau seama că se referă, de fapt, la petrecere.

– O, da, a fost minunat, o petrecere extraordinară.

Îmi mușc buza.

Darcy i-a smuls deja telefonul. Pare veselă, iar nervii i-au trecut.

– Bună. Îmi pare rău că am uitat să te sun. A fost cam nebunie la noi.

– Dar acum ești bine? Totul e OK între tine... și Dex?

Mi-e greu să-i pronunț numele. De parcă astfel m-aș da cumva de gol.

– Hmm, mda, stai o secundă.

Aud cum închide o ușă – întotdeauna se duce în dormitor când vorbește la telefon. Îmi vine în minte patul lor cu baldachin, pe care Darcy l-a ales împreună cu mine de la Charles P. Rogers[1]. Care va fi în curând patul lor conjugal.

---

[1] Renumită firmă americană din industria mobilei, unul dintre marii furnizori de paturi pentru numeroase lanțuri hoteliere, dar nu numai (n.red.)

– O, da. Acum sunt bine. A fost cu Marcus. Au rămas în oraș până târziu și au sfârșit într-o cafenea să ia micul dejun. Dar bineînțeles că încă mai lucrez la faza cu managementul nervilor. I-am zis că-i absolut jalnic, că e un bărbat de treizeci și patru de ani, logodit, care nu vine acasă toată noaptea. Deplorabil, nu ți se pare?

– Da, cred că da. Dar destul de inofensiv. Înghit cu greutate și mă gândesc că, da, *ar trebui* să fie suficient de inofensiv. Păi, mă bucur că v-ați împăcat.

– Da. Mi-a trecut, așa cred. Dar totuși... Ar fi trebuit să-mi telefoneze. Știe că eu nu prea înghit genul ăsta de tâmpenii.

– Te cred, spun, apoi adaug plină de curaj: Ți-am zis că nu te înșală!

– Știu... însă tot mi l-am închipuit cu vreo stripteuză prin vreun bar. Imaginația mea hiperactivă.

Oare asta a fost noaptea trecută? Știu că nu sunt o târfă, dar să fi fost o alegere deliberată a lui de-a și-o trage înainte de nuntă? Categoric nu. Cu siguranță, n-ar alege-o pe domnișoara de onoare a lui Darcy.

– În fine, cum ți s-a părut petrecerea? Sunt o prietenă atât de rea – mă pilesc și o șterg acasă devreme. Și, oh, fir-ar! De fapt, azi e ziua ta. La mulți ani! Dumnezeule, Rach, sunt sub orice critică!

„Da, tu ești prietena cea rea."

– A, a fost super. Ne-am distrat pe cinste. Îți mulțumesc mult că ai organizat-o. A fost o adevărată surpriză... de-a dreptul nemaipomenită...

Aud cum se deschide ușa de la dormitorul lor și pe Dex care spune ceva de întârziat.

– Bine, chiar trebuie să fug, Rachel. Mergem la film. Nu vii și tu?

– Hmm, nu, mulțumesc.

– Bine. Atunci rămâne să ne vedem diseară la cină, da? La Rain, ora opt?

Am uitat complet că stabiliserăm să luăm masa în cadru restrâns, în cinstea zilei mele – eu, Dex, Darcy și Hillary. Nici nu se pune problema să dau ochii cu Dex sau cu Darcy în seara asta – și, în mod categoric, nu împreună. Îi spun că nu sunt sigură că mă simt în stare, că sunt încă mahmură. Deși n-am mai băut nimic după ora două, subliniez eu, înainte să-mi amintesc faptul că mincinoșii adaugă prea multe amănunte irelevante.

Însă Darcy nu observă.

– Poate o să te simți mai bine mai târziu... Te sun după film.

Închid telefonul, gândindu-mă că a fost mult prea simplu. Dar, în loc să mă simt ușurată, rămân cu un sentiment vag de nemulțumire, adâncită în gânduri, dorindu-mi să mă fi dus la film. Nu cu Dex, bineînțeles. Dar cu cineva. Ce repede întorc spatele înțelegerii mele cu Dumnezeu! Iar vreau un soț. Sau măcar un iubit.

Stau pe canapea, cu mâinile-n poală, reflectând la ce i-am făcut lui Darcy, așteptând să apară sentimentul de vinovăție. Nu apare. Oare pentru că aveam ca scuză alcoolul? Am fost beată, nu am judecat limpede. Mă gândesc la cursul de drept penal din anul întâi. „Ca și nebunia, consumul de băuturi alcoolice la minori, privarea de libertate și instigarea la violență, beția poate fi o circumstanță atenuantă, un mijloc de apărare datorită căruia acuzatul nu poate fi învinuit că s-a dedat unor fapte care ar constitui o infracțiune." Pe dracu'! Asta era valabil doar la beția involuntară. Ei bine, Darcy mă făcuse să beau toate paharele alea, așa cred. Dar faptul că ești constrâns de prieteni nu se cheamă beție involuntară. Și totuși, e o circumstanță atenuantă pe care jurații ar putea-o lua în considerare.

„Sigur, dă vina pe victimă! Ce-i în neregulă cu mine?"

Poate că sunt pur și simplu o persoană rea. Poate că motivul pentru care am fost bună până acum are legătură

mai puțin cu adevărata mea structură morală și mai mult cu teama de a nu fi prinsă. Joc după reguli pentru că nu-mi place să risc. N-am participat în primul an de liceu la escapadele în care se șterpelea de la White Hen Pantry[1] nu pentru că știam că era ceva greșit, ci, în special, pentru că eram sigură că eu aș fi fost cea prinsă. N-am copiat la nici un examen din același motiv. Chiar și acum, nu iau acasă nici măcar un pix de la birou, fiindcă mă gândesc că, cine știe cum, camerele de supraveghere ale firmei o să mă surprindă în timp ce fac asta. Deci, dacă asemenea lucruri motivează o persoană să fie bună, merită ea cu adevărat încrederea? Este, într-adevăr, o persoană cumsecade? Sau numai o pesimistă lașă?

În regulă. Poate că sunt o persoană rea. Nu există o altă explicație plauzibilă pentru absența sentimentului de vinovăție. Sunt doar invidioasă pe Darcy? Am fost mânată de gelozie? Mă enervează viața ei perfectă, ușurința cu care le obține ea pe toate? Sau poate, în subconștient, în starea mea de beție, mă răzbunam pe nedreptățile pe care mi le făcuse de-a lungul timpului. Darcy n-a fost întotdeauna o prietenă perfectă. Nici gând! Încep să-mi pledez cazul în fața juriului, amintindu-mi de Ethan, din școala primară. Am găsit ceva... „Doamnelor și domnilor jurați, luați în considerare povestea lui Ethan Ainsley..."

Eu și Darcy Rhone am fost cele mai bune prietene în copilărie datorită geografiei, o forță mai puternică decât orice altceva când ești în școala primară. Ne-am mutat în aceeași fundătură din Naperville, Indiana, în vara lui 1976, la țanc pentru a participa împreună la parada prilejuită de bicentenarul orașului. Am mers alături una de alta, bătând în niște tobe asemănătoare, cu roșu, alb și albastru, pe care ni le cumpărase tatăl lui

[1] Lanț de magazine deschise non-stop, care comercializează dulciuri, cafea, răcoritoare, dar și produse semipreparate, salate, sendvișuri etc. (n.red.)

Darcy de la K-Mart. Îmi amintesc că Darcy s-a aplecat spre mine și mi-a spus: „Hai să ne prefacem că suntem surori." Propunerea mi-a făcut pielea de găină – *o soră!* Și, cât ai zice pește, exact asta mi-a devenit. Dormeam una la alta în fiecare vineri și sâmbătă în timpul anului școlar și în majoritatea nopților în cursul verii. Fiecare dintre noi afla detalii despre viața familială a celeilalte, genul de amănunte pe care le poți afla doar când ești foarte apropiat de cineva. Știam, de exemplu, că mama lui Darcy împăturea frumos prosoapele în trei în timp ce se uita la *Tânăr și neliniștit*, că tatăl lui Darcy se abonase la *Playboy*, că la micul dejun era permisă și mâncarea mai puțin sănătoasă, iar cuvintele „căcat" și „al dracului" nu erau mare scofală. Sunt convinsă că și ea a băgat de seamă multe particularități ale familiei mele, deși e greu de spus ce face ca viața ta să fie unică. Împărțeam totul – haine, jucării, curtea, chiar și dragostea noastră pentru Andy Gibb[1] și pentru unicorni. În clasa a cincea, am descoperit împreună băieții. Și asta mă aduce înapoi la Ethan, prima mea dragoste. Ca toate celelalte fete din clasă, Darcy era înnebunită după Doug Jackson. Înțelegeam farmecul lui Doug. Apreciam părul lui blond, care ne amintea tuturor de Bo Duke[2]. Și cât de bine-i veneau jeanșii Wrangler, și pieptănul negru băgat cu grijă în buzunarul stâng de la spate. Și faptul că se impunea la tetherball[3], reușind să lovească mingea degajat și fără efort, ducând-o într-o poziție din care să n-o mai poată atinge nimeni.

---

[1] Cântăreț australian de origine britanică, idol al adolescenților în anii '70, fratele mai mic al componenților trupei Bee Gees (n.red.)

[2] Personaj al serialului american de televiziune *The Dukes of Hazzard* (ce a rulat între 1979 și 1985), interpretat de actorul John Schneider (n.red.)

[3] Joc american în care, cu mâinile sau cu rachete, se lovește o minge suspendată cu o frânghie de un stâlp; câștigă cine înfășoară complet frânghia în jurul stâlpului. (n.tr.)

Dar eu îl iubeam pe Ethan. Eram înnebunită după părul lui rebel și după felul în care, în timpul pauzelor, obrajii îi deveneau rozalii, făcându-l să semene cu o pictură de Renoir. Îmi plăcea cum rotea creionul în vreme ce-l ținea între buzele pline, lăsând mici urme simetrice de dinți de fiecare dată când se concentra. Mi se părea încântător faptul că se entuziasma peste măsură ori de câte ori juca vreun joc cu fetele (era singurul băiat care ni s-a alăturat vreodată – ceilalți rămâneau la tetherball și la fotbal). Și-mi plăcea că era mereu drăguț cu cel mai antipatizat băiat din clasă, Johnnie Redmond, care se bâlbâia îngrozitor și care avea o neinspirată tunsoare tip castron.

Darcy era nedumerită, dacă nu chiar iritată, de opțiunea mea, și la fel și buna noastră prietenă Annalise Giles, care se mutase în capătul ăla de lume la doi ani după noi (întârzierea asta și faptul că avea deja o soră erau semne clare că nu putea să recupereze niciodată timpul și să ajungă la statutul de cea mai bună prietenă). Lui Darcy și lui Annalise le plăcea de Ethan, dar nu în felul *ăla*, și insistau că Doug era mult mai drăguț și mai cool – cele două atribute care te bagă sigur în bucluc ori de câte ori ții cont de ele când alegi un băiat sau un bărbat; știam asta chiar și la vârsta de zece ani.

Toate presupuneam că Darcy avea să pună mâna pe marele premiu, adică pe Doug. Nu doar pentru că Darcy era mai îndrăzneață decât celelalte fete, îndreptându-se țanțoș direct spre Doug la cantină sau pe terenul de joacă, ci și pentru că era cea mai drăguță fată din clasă. Cu pometi înalți, ochi imenși și un nas adorabil, chipul îi este este admirat la orice vârstă, deși într-a cincea nu prea poți să spui exact ce-l face să fie așa drăguț. Nu cred că înțelegeam nici măcar ce înseamnă pometi sau conformație la vârsta de zece ani, dar știam că Darcy era drăguță și o invidiam pentru cum arăta. La fel și Annalise, care-i spunea asta în față lui Darcy de câte ori avea ocazia, ceea ce mie mi se părea total inutil. Darcy știa deja

că era drăguță și, după părerea mea, nu avea nevoie de confirmarea zilnică a acestui fapt.

Așa că în anul ăla, de Halloween, eu, Annalise și Darcy ne-am strâns în camera lui Annalise ca să ne pregătim costumele improvizate de țigănci – Darcy insistase, susținând că era o scuză nemaipomenită pentru a ne machia cât mai strident. În timp ce studia o pereche de cercei cu ștrasuri cumpărați recent de la Claire's, s-a uitat în oglindă și a zis:

– Să știi, Rachel, cred că ai dreptate.

– În legătură cu ce? am replicat, cu o undă de satisfacție în glas, întrebându-mă la ce discuție de-a noastră din trecut se referea.

Își prinsese un cercel și s-a întors spre mine. N-o să uit niciodată zâmbetul ăla de superioritate abia schițat de pe chipul ei – doar o umbră de surâs plin de infatuare.

– Ai dreptate în legătură cu Ethan. Cred că o să-mi placă de el.

– Cum adică „o să-ți placă de el"?

– M-am plictisit de Doug Jackson. Acum îmi place de Ethan. Îmi plac gropițele lui.

– Nu are decât una, i-am trântit-o eu.

– Ei bine, atunci îmi place gro-pi-*ța*.

M-am uitat la Annalise, sperând să obțin ajutor și s-o aud spunând că nu puteai, pur și simplu, să *decizi* să-ți placă de altcineva. Dar bineînțeles că nu a zis nimic, ci a continuat să-și dea cu rujul ăla roșu aprins, țuguindu-și buzele în fața unei oglinzi.

– Nu-mi vine să cred, Darcy!

– Care-i problema ta? a întrebat ea autoritar. Annalise nu s-a înfuriat când mi-a plăcut de Doug. L-am împărțit cu toată clasa luni întregi. Nu-i așa, Annalise?

– Chiar mai mult. Mie a început să-mi placă de el vara. Mai ții minte? La piscină?

Annalise s-a băgat și ea în vorbă, dar, ca de obicei, îi scăpa imaginea de ansamblu.

I-am aruncat o privire furioasă și și-a plecat privirea, plină de remușcări.

Fusese cu totul altceva. Atunci fusese vorba despre Doug. Iar el era un bun public. Dar Ethan îmi aparținea mie în exclusivitate.

În seara aceea n-am mai zis nimic, dar se dusese naibii tot cheful meu de „ne dați sau nu ne dați". Și apoi, a doua zi, la școală, Darcy i-a trimis un bilețel lui Ethan, în care-l întreba dacă mă plăcea pe mine, pe ea sau pe nici una – cu un pătrățel lângă fiecare posibilitate și cu instrucțiuni să bifeze una dintre variante. Probabil că a bifat numele lui Darcy, pentru că la pauză formau deja un „cuplu". Ceea ce însemna că amândoi au anunțat că „ies împreună", dar nu au petrecut niciodată cu adevărat ceva timp unul în compania celuilalt, dacă nu luăm în calcul cele câteva telefoane date noaptea, deseori puse la cale dinainte, cu Annalise care chicotea lângă ea. Am refuzat să mă amestec sau să comentez copilărească ei poveste de dragoste.

În mintea mea nu contează că Darcy și Ethan nu s-au sărutat niciodată, că eram puștoaice sau că „s-au despărțit" două săptămâni mai târziu, când Darcy și-a pierdut interesul și a decis că îi plăcea de Doug Jackson din nou. Sau că, așa cum mi-a zis mama ca să mă consoleze, imitația este cea mai sinceră formă de lingușire. Nu contează decât că Darcy mi l-a furat pe Ethan. Poate că a procedat așa pentru că și-a schimbat, într-adevăr, părerea despre el; asta mi-am spus, ca să n-o mai urăsc. Dar, cel mai probabil, Darcy mi l-a luat pe Ethan ca să-mi arate că putea.

„Așadar, doamnelor și domnilor jurați, într-un anume fel, Darcy Rhone și-a făcut-o cu mâna ei. Cum îți așterni, așa dormi. Poate că a meritat ce-a primit."

Îmi imaginez fețele juraților. Sunt neclintite. Juriții de sex masculin par tulburați – ca și când n-ar înțelege

deloc care-i faza. Oare fata cea mai drăguță nu pune întotdeauna mâna pe băiatul dorit? Exact așa *ar trebui* să stea lucrurile. O femeie mai în vârstă, într-o rochie bine aleasă, strânge din buze. E dezgustată de simpla comparație – un logodnic *versus* o pasiune din clasa a cincea! *Dumnezeule!* O femeie dichisită, aproape frumoasă, cu un taior Chanel galben canar, deja s-a identificat și s-a aliat cu Darcy. Nu pot spune nimic care să-i schimbe părerea sau să-mi diminueze infracțiunea.

Singurul jurat asupra căruia povestea cu Ethan pare să fi avut impact este o fată ușor supraponderală, cu o tunsoare bob și cu părul de culoarea cafelei stătute. S-a retras gârbovită într-un colț din boxa juraților și își împinge din când în când ochelarii pe nasul ca un cioc. Am atins ceva la fata asta – empatia, simțul dreptății. În secret, este mulțumită de ce am făcut. Poate pentru că și ea are o prietenă ca Darcy, o prietenă care obține mereu tot ce își dorește.

Îmi amintesc de liceu, când Darcy a continuat să aibă orice băiat voia. O văd sărutându-se cu Blaine Conner lângă vestiarul nostru și-mi revine în minte invidia care mă cuprindea atunci când eu, fără iubit, eram obligată să asist la jenanta lor etalare în public a afecțiunii. Blaine s-a transferat la școala noastră în toamna în care eram în anul întâi, de la Columbus, Ohio, și a devenit pe loc o vedetă pretutindeni, numai în clasă nu. Deși nu era inteligent, era atacant principal în echipa noastră de fotbal, conducătorul echipei de baschet și, desigur, aruncător titular la baseball. Datorită înfățișării lui frumoase, asemenea unei păpuși Ken[1], toate fetele erau înnebunite după el. Doug Jackson, partea a doua. Dar, vai, în Columbus avea o iubită pe nume Cassandra, căreia pretindea că-i era 110% fidel (o expresie răsuflată, care m-a iritat întotdeauna, dată fiind evidenta imposibilitate

[1] Iubitul păpușii Barbie, inventat de Ruth Handler în 1961 (n.tr.)

matematică). Sau cel puțin așa fusese înainte ca Darcy să se amestece în poveste, după ce l-am văzut amândouă pe Blaine dând o pasă decisivă împotriva celor de la Central, iar ea a hotărât că trebuia să pună mâna pe el. A doua zi i-a cerut să meargă cu ea să vadă *Mizerabilii*. N-ai zice că un tip musculos ca Blaine, care practică trei sporturi, ar fi interesat de musicaluri, dar el a acceptat plin de entuziasm s-o însoțească. După spectacol, în livingul ei, Blaine i-a postat lui Darcy pe gât un semn uriaș. Și, în dimineața următoare, numitei Cassandra din Columbus, Ohio, i se dădeau frumușel papucii.

Îmi amintesc că vorbeam cu Annalise despre viața încântătoare a lui Darcy. Discutam deseori despre ea – ceea ce mă face să mă întreb cât de mult mă bârfeau ele pe mine. Annalise a recunoscut că nu era vorba numai despre înfățișarea grozavă sau despre trupul perfect al lui Darcy; erau la mijloc și încrederea în sine, farmecul ei. Era ca și cum, încă din vremea liceului, Darcy ar fi privit lucrurile ca o femeie de treizeci de ani. Înțelegea că nimic din toate chestiile alea nu conta cu adevărat și că nu ți se oferă decât o șansă, pe care nu trebuie s-o ratezi. Nu era niciodată intimidată sau nesigură pe ea. Era exact așa cum ar fi vrut să fie toți cei care privesc înapoi spre anii de liceu și spun: „Dacă aș fi știut atunci."

Dar trebuie să subliniez totuși un lucru legat de Darcy și de întâlnirile ei cu băieții: nu ne-a lăsat niciodată baltă pentru un tip. Întotdeauna își punea prietenele mai presus, ceea ce este uimitor pentru o liceană. Uneori își lăsa de izbeliște iubitul, dar, cel mai adesea, ne includea și pe noi în planurile lor. Toți patru în același rând la teatru. Alesul lunii, apoi Darcy, după care Annalise și eu. Și întotdeauna Darcy își îndrepta comentariile șoptite spre noi. La vremea aia, credeam că pur și simplu nu-i iubea suficient. Spre deosebire de majoritatea fetelor de liceu, care se lasă copleșite de sentimentele pentru un băiat, ea era insolentă și independentă. Dar poate că Darcy voia

pur și simplu să controleze situația și, fiind cea care iubea cel mai puțin, fix asta obținea. Indiferent dacă într-adevăr îi păsa mai puțin sau doar pretindea asta, îi ținea pe toți prinși în cârlig chiar și după ce le reda libertatea. Uite Blaine, de exemplu! Locuiește în Iowa, cu soția, cei trei copii și doi labradori de culoarea ciocolatei, dar încă îi trimite lui Darcy un e-mail în fiecare an de ziua ei. Nu-i asta, oare, o formă de putere?

Și în ziua de azi Darcy vorbește cu nostalgie despre cât de grozav era la liceu. Mă cutremur de câte ori o aud. Sigur, am câteva amintiri dragi din zilele alea și mă bucurasem de o oarecare popularitate – un avantaj colateral (care nu mă deranja) al faptului că eram cea mai bună prietenă a lui Darcy. Îmi plăcea la nebunie să merg la meciuri de fotbal împreună cu Annalise, să ne pictăm fețele în portocaliu și albastru, să ne învelim bine cu pături la peluză și să-i facem cu mâna lui Darcy, care era jos pe teren, pe post de majoretă. Îmi plăceau la nebunie ieșirile de sâmbătă seara, când ne duceam la Colonial Ice Cream, unde comandam mereu același lucru: o înghețată cu sirop de fructe și cu frișcă, o prăjitură cu ciocolată Snickers și cu mascarpone și o negresă dublă – pe care apoi le împărțeam între noi. Și l-am iubit pe primul meu prieten, Brandon Beamer, care mi-a dat întâlnire chiar în ultimul an de liceu. Brandon era și el genul care respecta regulile – eu în versiune catolică. Nu bea, nu încercase droguri și se simțea vinovat chiar și numai dacă vorbea despre sex. Darcy, care și-a pierdut virginitatea în anul doi de liceu, cu un student pe nume Carlos, venit la studii din Spania, mă instruia mereu să-l corup pe Brandon: „Apucă-i penisul așa și-ți garantez că treaba-i gata." Dar eu eram extrem de fericită cu ședințele noastre de pipăit și de pupat în mașina familiei lui Brandon și nu trebuia să-mi fac niciodată griji în legătură cu vreo partidă de sex neprotejat sau cu șofatul sub influența alcoolului. Așa că,

deși amintirile mele nu sunt chiar fascinante, măcar știu că au existat și momente minunate.

Dar au fost și numeroase lucruri de care nu-mi face plăcere să-mi amintesc – zilele îngrozitoare în care părul îmi stătea ca naiba, problemele mele cu acneea, pozele oribile cu clasa, faptul că n-aveam niciodată haine potrivite, petrecerile la care mergeam neînsoțită, colăceii de grăsime din copilărie de care nu reușeam să scap, faptul că am fost eliminată din toate echipele, momentul când am pierdut alegerile pentru funcția de casier al clasei... Și sentimentul copleșitor de tristețe combinată cu angoasă, care, indiferent că voiam sau nu, venea și dispărea (o dată pe lună) și care părea să-mi scape de sub control. Chestii tipic adolescentine. Clișee, lucruri care li se întâmplă tuturor. Tuturor, dar nu și lui Darcy, care a plutit prin toți cei patru ani tumultuoși neatinsă de refuzuri sau de decepțiile specifice adolescenților. Sigur că-i plăcea la liceu – și liceul o plăcea pe ea.

Se pare că multe fete care-și amintesc cu nostalgie de anii adolescenței ajung să fie dezamăgite mai târziu în viață. La întâlnirea de zece ani își fac apariția cu zece kile mai grase, divorțate și visând la zilele lor de glorie de mult apuse. Dar Darcy e în continuare pe val. Fără experiențe nefericite și fără lovituri sub centură. De fapt, viața ei e din ce în ce mai dulce. Cum a zis mama odată, Darcy are lumea la picioare. A fost – și încă mai este – descrierea perfectă. Darcy obține întotdeauna ceea ce vrea. Inclusiv pe Dex, logodnicul perfect.

Îi las lui Darcy un mesaj pe mobil, pe care știu că îl închide în timpul filmului. Spun că sunt prea obosită ca să mai ajung la cină. Simplul fapt că par să ies OK din chestia asta mă face să mă simt mai puțin prost. De fapt, brusc mi-e foarte foame. Mă hotărăsc să comand un hamburger cu brânză cheddar și cartofi prăjiți. Presupun că n-o să dau

două kile jos înainte de Memorial Day[1]. În timp ce aștept comanda, îmi apare în fața ochilor imaginea de odinioară, în care eu și Darcy ne jucam cu cartea de telefoane, întrebându-ne cum avea să fie viitorul și ce urma să ne aducă vârsta de treizeci de ani.

Și iată-mă acum – fără soțul cel arătos, fără bonă de încredere, fără cei doi copii. În schimb, aniversarea mea de referință o să fie în veci pătată de scandal... Și totuși, n-are nici un rost să mă torturez în continuare. Așa că sun și adaug la comandă un milkshake mare de ciocolată. O văd pe fata din boxa juraților cum îmi face cu ochiul. Milkshake-ul i se pare o idee excelentă. La urma urmelor, nu meritām oare să ne răsfățăm de ziua noastră?

[1] Ziua Eroilor, sărbătoare națională americană celebrată în ultima duminică din luna mai (n.tr.)

capitolul 3

Când mă trezesc a doua zi dimineața, fata nesăbuită care a sorbit tot milkshake-ul a dispărut, prăbușită sub greutatea vinovăției și a celor treizeci de ani de jucat după reguli. Nu mai pot să găsesc explicații plauzibile pentru ce am făcut. Am comis o greșeală incalificabilă față de o prietenă, am încălcat principiul esențial al prieteniei. Nu există nici o scuză.

Așa că, să trecem la Planul B! O să pretind că nu s-a întâmplat nimic. Răul făcut este atât de mare, încât nu am altă soluție decât să-mi doresc ca totul să se șteargă pur și simplu. Și, revenind la treburile mele și reluându-mi rutina de luni dimineața, fix asta intenționez să realizez: să las totul în urmă.

Fac duș, îmi usuc părul, îmi pun cel mai confortabil taior negru, pantofi cu tocuri joase, iau metroul până la Grand Central, îmi cumpăr o cafea de la Starbucks și *The New York Times* de la chioșcul meu de ziare, urc două scări rulante, apoi iau liftul și ajung, în sfârșit, în biroul meu din clădirea MetLife. Fiecare fază din această rutină reprezintă încă un pas mai departe de Dex și de Incident.

Ajung la birou la opt și douăzeci – mult prea devreme după standardele firmelor de avocatură. Holurile sunt liniștite. Nici măcar secretarele nu au venit încă. Deschid ziarul la secțiunea de știri locale, sorbind din cafea, și observ lumina roșie de la telefon care îmi semnalează existența unui mesaj – de obicei, un avertisment că mă așteaptă o îndatorire suplimentară. Probabil că vreun imbecil de asociat m-a sunat în singurul weekend în care nu mi-am verificat mesajele. Pariez că e Les, bărbatul

omniprezent în viața mea și cel mai mare idiot de pe toate cele șase etaje. Introduc parola, aștept...

„Aveți un mesaj nou de la un apelant din exterior. Primit azi la ora șapte și patruzeci și două de minute a.m..." îmi spune înregistrarea. O urăsc pe femeia-robot. Aduce constant vești proaste și o face cu o voce veselă. La firmele de avocatură ar trebui modificată înregistrarea asta – să facă vocea mai gravă! „Ding!" (și muzica amenințătoare din filmul *Fălci* în fundal). „Aveți patru mesaje noi..."

„Ce mai e de data asta", mă întreb, în timp ce apăs pe butonul „play".

„Bună, Rachel... Eu sunt... Dex... Am vrut să te sun ieri, să vorbim despre noaptea de sâmbătă, dar pur și simplu n-am putut. Cred că ar trebui să discutăm despre asta, tu nu? Sună-mă când poți. Sunt pe aici toată ziua."

Mă întristez. De ce nu poate să adopte și el niște tehnici de modă veche eficiente și să facă tot posibilul să mă evite, să ignore ce s-a întâmplat și să nu mai pomenească de asta niciodată? Ăsta era planul meu de bătaie. Nu-i de mirare că-mi urăsc slujba – sunt o avocată care nu suportă confruntarea. Iau un stilou și bat darabana cu el de marginea biroului. O aud pe mama spunându-mi să stau locului. Pun stiloul jos și mă holbez la lumina care încă mai sclipește. Femeia îmi cere să iau o decizie în legătură cu mesajul ăsta: să-l ascult din nou, să-l salvez sau să-l șterg.

Despre ce vrea să vorbim? Ce e de zis? Ascult din nou, sperând să obțin răspunsurile din tonul sau din ritmul vocii lui. Dar nu dezvăluie nimic. Ascult iar. Și iar. Până când vocea începe să sune distorsionat, așa cum se întâmplă când repeți cu voce tare un cuvânt de prea multe ori. „Ou, ou, ou, ou." Ăsta a fost preferatul meu. Îl spuneam de nenumărate ori, până când ajungea să semene cu un vaiet, nicidecum cu alimentul acela galben pe care eram pe punctul să-l mănânc la micul dejun.

Mai ascult încă o dată glasul lui Dex înainte de a șterge mesajul. Categoric, vocea-i sună diferit. E logic, fiindcă, din unele puncte de vedere, e într-adevăr diferit. Amândoi suntem. Căci, deși încerc să blochez mental ce s-a întâmplat, deși Dex are să uite Incidentul după un scurt telefon penibil, vom fi pe veci unul pe Lista celuilalt – lista aia pe care o are oricine, fie trecută într-un carnețel secret, fie pusă bine într-un sertar al minții. Scurtă sau lungă. Clasificată în funcție de performanțe, de importanță sau cronologic. Completată cu prenumele, inițiala tatălui, numele de familie sau pur și simplu cu descrieri – ca Lista lui Darcy: „Un tip din frăția Delta Sigma Phi cu niște deltoizi criminali"...

Dex e pe Lista mea pe vecie. Fără să vreau, îmi amintesc dintr-odată de noi doi în pat. Pentru acele câteva momente, a fost doar Dex – separat de Darcy. Ceva ce nu mai fusese de foarte mult timp. Ceva ce nu mai fusese din ziua în care le făcusem celor doi cunoștință.

L-am cunoscut pe Dex în primul an la Facultatea de Drept de la New York University. Spre deosebire de majoritatea studenților de la drept, care vin direct de pe băncile colegiului, fără a ști ce altceva ar putea face cu foile lor matricole de studenți premianți, Dex Thaler era mai în vârstă, cu o adevărată experiență de viață. Lucrase ca analist la Goldman Sachs – ceea ce făcea ca stagiile mele din timpul verii și munca de birou în care completam hârtii și răspundeam la telefoane să pară o mare pierdere de vreme. Era încrezător în sine, relaxat și atât de atrăgător, că era greu să nu te holbezi la el. Eram convinsă că avea să devină un fel de Doug Jackson sau de Blaine Connor. Și aveam dreptate, căci nu a trecut decât o săptămână de cursuri până să înceapă roiala în jurul lui Dexter; fetele făceau speculații în legătură cu starea lui civilă, observând că nu exista nici o verighetă pe inelarul mâinii stângi și trăgând de aici concluzia că era disponibil;

ba unele ajunseseră chiar să-și facă griji că era prea bine îmbrăcat și prea arătos ca să fie hetero.

Eu însă mi l-am scos pe Dex din minte imediat, încercând să mă conving singură că aparenta lui perfecțiune era plictisitoare. Și a fost o decizie inspirată, fiindcă știam că nu eram de nasul lui. (Urăsc expresia asta și presupunerea că oamenii își aleg partenerii pe baza înfățișării, dar e greu să respingi principiul ăsta când te uiți în jur și observi că partenerii împărtășesc, în general, același nivel de atractivitate). În plus, nu împrumutam treizeci de mii de dolari pe an ca să-mi găsesc un iubit.

De fapt, probabil că ar fi putut trece toți anii de facultate fără să vorbim unul cu celălalt, dar ne-am trezit așezați unul lângă altul la drept civil, un curs ținut de sardonicul profesor Zigman, care avea o diagramă cu numele și locurile noastre în bănci. Deși mulți profesori foloseau metoda socratică[1], numai Zigman o considera o unealtă potrivită pentru a-și umili și a-și tortura studenții, lucru care îi aducea o mare satisfacție. Eu și Dex ne-am aliat în ura noastră împotriva acestui profesor cu spirit atât de josnic. Îmi era o frică irațională de Zigman, în vreme ce reacția lui Dexter era mai degrabă apropiată de dezgust. „Ce imbecil", mormăia la finalul unui curs în timpul căruia Zigman reușea să-l facă să plângă pe vreun coleg. „Ce n-aș da să-i șterg rânjetul ăla de pe mutra încrezută!"

Treptat, bombănelile s-au transformat în discuții mai lungi, la o cafea în barul studențesc sau în timpul hoinărelilor prin Washington Square Park. Am început să învățăm împreună în ora dinaintea cursului, pregătindu-ne pentru acel moment inevitabil – ziua în care Zigman avea să ne strige numele. Mă îngrozea gândul la clipa când urma să-mi vină rândul, căci știam că avea să fie un adevărat

[1] Metodă prin care se urmărește ajungerea la adevăr pe calea discuțiilor și a dialogului (n.red.)

masacru, dar, în sinea mea, abia așteptam ca Dexter să fie ridicat în picioare. Cei slabi și agitați erau prada preferată a lui Zigman, însă Dex nu intra în acea categorie. Eram sigură că nu avea să se lase învins fără o luptă crâncenă.

Îmi amintesc foarte bine. Zigman stătea în picioare, în spatele catedrei, studiind diagrama – în care avea fotografiile noastre luate din albumul din anul întâi –, salivând în timp ce-și alegea prada. Și-a mijit ochii pe deasupra ochelarilor mici și rotunzi (genul pince-nez) în direcția noastră și a spus:

– Domnul Thaler.

A pronunțat greșit numele lui Dex.

– Se pronunță Thaa-ler, a zis Dex fără să clipească.

Am tras scurt aer în piept – nimeni nu-l corecta pe Zigman. Acum, Dex chiar avea să primească o lecție.

– Ei bine, scuzați-mă, domnule Thaaa-ler, a replicat Zigman cu o mică plecăciune ipocrită. Palsgraf *versus* Compania Feroviară Long Island.

Dex a rămas calm, cu cartea închisă, în timp ce restul colegilor răsfoiau agitați pentru a ajunge la cazul pe care îl avuseserăm de studiat.

– Ar fi trebuit să i se plătească reclamantei daune? l-a întrebat Zigman pe Dex.

Cazul se referea la un accident feroviar. Un angajat al căilor ferate, care se grăbea către un tren, trântise la pământ un pachet cu dinamită pe care-l ținea în mână un călător, rănind alt pasager, pe doamna Palsgraf. Consemnând decizia juraților, judecătorul Cardozo susținuse că doamna Palsgraf nu fusese „victimă previzibilă" și, în consecință, nu putea primi daune de la compania feroviară. Curtea afirmase că angajații de la căile ferate ar fi putut prevedea vătămarea purtătorului pachetului, dar nu și pe a doamnei Palsgraf.

Dex nu a scos nici un cuvânt. Pentru o clipă, am intrat în panică, imaginându-mi că se blocase, la fel cum pățiseră și alții înaintea lui. „Spune nu", gândeam,

trimițându-i intense mesaje telepatice, „mergi pe decizia juraților". Dar, când am văzut expresia feței lui și modul cum și-a încrucișat brațele pe piept, mi-am dat seama că el nu se grăbea, spre deosebire de ceilalți colegi ai noștri, care trânteau răspunsuri rapide, nervoase și nejustificate, ca și când timpul de reacție ar fi putut compensa incapacitatea lor de-a judeca un anumit caz.

– După părerea mea? a întrebat Dex.

– Cu dumneavoastră vorbesc, domnule Thaler. Deci, dumneavoastră vă cer părerea.

– Aș zice că da, reclamanta ar fi trebuit să primească daune. Sunt total de acord cu contraargumentul judecătorului Andrews.

– Da, chiar așa?

Vocea lui Zigman era ascuțită și nazală.

– Da. Chiar așa.

Am fost surprinsă de răspunsul lui, pentru că îmi spusese chiar înaintea cursului că nu se gândise până atunci dacă în 1928 exista sau nu cocaină pură, dar că era sigur că judecătorul Andrews se afla sub influența ei când își exprimase opinia în scris. Totuși, mai mult m-a șocat obraznicul „chiar așa" al lui Dex, agățat la sfârșitul răspunsului său, ca și când ar fi vrut să-l provoace pe Zigman.

Pieptul uscățiv al lui Zigman s-a umflat vizibil.

– Deci credeți că șeful de tren ar fi trebuit să prevadă faptul că inofensivul pachet măsurând cam patruzeci de centimetri lungime, învelit în ziar, conținea exploziv și ar fi putut provoca, în consecință, vătămări reclamantei?

– Era, cu siguranță, o posibilitate.

– Ar fi trebuit el să prevadă că pachetul ar fi putut provoca vătămări *oricui din lumea asta*? a întrebat Zigman cu un sarcasm tot mai evident.

– N-am spus „oricui din lumea asta". Am zis reclamantei. După părerea mea, doamna Palsgraf se găsea în zona periculoasă.

Zigman s-a apropiat bățos de rândul nostru și a aruncat exemplarul său din *Wall Street Journal* pe cartea închisă a lui Dex.

– Sunteți amabil să-mi dați, vă rog, ziarul?

– Aș prefera să n-o fac, a răspuns Dex.

În încăpere, șocul produs era aproape palpabil. Cei mai mulți dintre noi am fi făcut în continuare jocul lui Zigman, simpli figuranți în rechizitoriul lui, înapoind ziarul și călcând astfel pasivi în următoarea capcană.

– Ați prefera să n-o faceți?

Zigman și-a înălțat privirea.

– Într-adevăr. Ar putea fi dinamită învelită în el.

Jumătate din sală a rămas cu răsuflarea tăiată, iar cealaltă a chicotit. Cu siguranță, Zigman avea un as în mânecă, un mod de a întoarce situația împotriva lui Dex. Dar Dex nu cădea în capcană. Zigman era vizibil enervat.

– Ei bine, să presupunem că *ați* alege să mi-l înapoiați și că *ar* conține un baton de dinamită, și că v-*ar* produce vătămări. Ce ați face atunci, domnule Thaler?

– Atunci v-aș da în judecată și, probabil, aș câștiga.

– Iar daunele ar fi în consonanță cu raționamentul judecătorului Cardozo în fața juraților?

– Nu. Nu ar fi.

– Zău? Și de ce nu?

– Pentru că v-aș da în judecată pentru delict cu premeditare, iar Cardozo vorbea despre neglijență, nu-i așa? a replicat Dex, ridicând vocea pentru a o egala pe a profesorului Zigman.

Cred că am încetat să respir când Zigman și-a lipit mâinile și și le-a adus aproape de piept, ca și când s-ar fi rugat.

– Adresez întrebarea întregii săli. Bineînțeles, dacă sunteți de acord, domnule Thaler.

Dex a ridicat din umeri, ca și când ar fi spus: „Fă cum vrei, pentru mine nu contează."

– Ei bine, să presupunem că am scăpat din greșeală ziarul pe pupitrul dumneavoastră. Iar dumneavoastră mi l-ați înapoiat și ați fost rănit. V-ar fi acordat domnul Cardozo daune depline?

– Sigur.

– Și pentru ce motiv?

Dex a oftat, ca și când exercițiul l-ar fi plictisit, apoi a spus repede și clar:

– Deoarece era cât se poate de previzibil că dinamita îmi putea provoca vătămări. Dumneavoastră ați scăpat pachetul cu dinamită în spațiul meu personal, și acest lucru mi-a violat interesele protejate prin lege. Acțiunea dumneavoastră neglijentă a avut ca rezultat un risc evident din punctul de vedere al siguranței uzuale.

Urmăream pasajele subliniate din cartea mea. Dex cita cuvânt cu cuvânt paragrafe din aprecierile lui Cardozo, deși abia de-și aruncase privirea pe carte și pe notițele lui. Întreaga clasă era vrăjită. Nimeni nu mai fusese capabil de așa ceva și, cu siguranță, nu cu Zigman stându-i ca un ghimpe în coastă.

– Și dacă domnișoara Myers ar fi intentat acțiunea, i s-ar fi acordat daune? a întrebat Zigman, arătând spre Julie Myers, victima lui din ziua precedentă, care tremura în celălalt colț al sălii.

– Sub autoritatea lui Cardozo sau a judecătorului Andrews?

– Sub a celui din urmă. A cărui părere o împărtășiți.

– Da. Fiecare este dator față de lumea înconjurătoare să-și reprime orice acțiune care ar amenința în mod nejustificat siguranța celorlalți, a răspuns Dex, citând cu precizie din argumentația lui Andrews.

Așa a continuat tot restul orei, cu Dex subliniind diferențele de nuanță în alte cazuri, fără să șovăie vreo clipă, răspunzând întotdeauna sigur pe el.

Și, într-adevăr, la sfârșitul orei, Zigman a spus:

– Foarte bine, domnule Thaler.

Nu se mai întâmplase așa ceva.

Am părăsit sala de curs jubilând. Dex se răzbunase în numele nostru, al tuturor. Povestea s-a răspândit în rândul tuturor studenților, aducându-i și mai multă simpatie printre fetele care hotărâseră de mult că era de-a dreptul abordabil.

I-am relatat întâmplarea și lui Darcy. Se mutase la New York cam în același timp cu mine – numai că în împrejurări total diferite. Eu eram acolo pentru a deveni avocată; ea a venit fără a avea o slujbă, vreun scop sau mulți bani. Am lăsat-o să doarmă pe o canapea rabatabilă din camera mea de la cămin până când și-a găsit niște colege de cameră – trei stewardese de la American Airlines care căutau să înghesuie o a patra persoană în apartamentul lor deja suprapopulat. A împrumutat bani de la părinți pentru chirie în timp ce își căuta de lucru, oprindu-se în final la un post de barmaniță la Monkey Bar. Pentru prima oară de când eram prietene, viața mea îmi părea mai bună decât a ei. Eram la fel de săracă, dar cel puțin eu aveam un scop bine definit. Cu o medie de numai 2,9 la Universitatea Indiana, perspectivele ei nu păreau prea mărețe.

– Ești atât de norocoasă, se văita mereu Darcy în timp ce încercam să învăț.

„Nu-i așa, noroc ai *tu*", îmi ziceam în gând. „Noroc este să cumperi un bilet la loterie împreună cu o sticlă de Yoo-hoo și să dai lovitura. Nimic din viața mea nu a fost obținut cu noroc – totul a venit fiindcă am muncit din greu, pentru că am dus o luptă continuă cu obstacolele." Bineînțeles că nu i-am spus niciodată asta. I-am zis atunci doar că lucrurile aveau să o ia în curând într-o direcție mai avantajoasă pentru ea.

Și bineînțeles că așa s-a întâmplat. Cam la două săptămâni după aceea, un bărbat a intrat grăbit în Monkey Bar, a comandat un cocktail cu whisky și a început să stea la taclale cu Darcy. Când și-a terminat băutura,

el îi promisese deja o slujbă la una dintre cele mai tari firme de PR din Manhattan. I-a spus să meargă la un interviu, dar i-a garantat că el (și i-a făcut de două ori cu ochiul) avea să se asigure că primea slujba. Darcy i-a luat cartea de vizită, m-a pus să-i revizuiesc CV-ul, s-a dus la interviu și a primit pe loc o ofertă. Salariul de început era de șaptezeci de mii de dolari. Plus decontarea cheltuielilor. Practic, ceea ce aș fi câștigat eu *dacă* m-aș fi descurcat suficient de bine la școală încât să primesc o slujbă la o firmă de avocatură din New York.

Așa că, în timp ce eu învățam din greu și adunam datorie după datorie, Darcy și-a început cariera strălucită în PR. Organiza petreceri, promova ultimele tendințe în modă, primea gratis o grămadă de chestii și se întâlnea cu o serie de bărbați frumoși. După șapte luni, le-a părăsit pe stewardese și s-a mutat cu colega ei de serviciu, Claire, o fată din Greenwich, snoabă și cu multe relații.

Darcy a încercat să mă includă în viața ei tumultuoasă, deși rareori aveam timp să merg la evenimentele, petrecerile sau întâlnirile aranjate de ea cu necunoscuți despre care spunea cu mâna pe inimă că erau „foarte sexy", dar despre care știam că erau tipi la care renunțase ea.

Ceea ce mă aduce înapoi la Dex. L-am ridicat în slăvi în fața lui Darcy și a lui Claire – le-am spus cât de incredibil era: inteligent, fermecător, amuzant. Privind retrospectiv, nu sunt sigură de ce am făcut-o. În parte, pentru că era adevărat. Dar cred, de asemenea, că eram geloasă pe viața lor fascinantă și voiam să o mai colorez un pic și pe a mea. Dex era cea mai bună armă din arsenalul meu.

– Atunci, *ție* de ce nu-ți place? m-a întrebat Darcy.

– Nu este genul meu, i-am răspuns eu. Suntem doar prieteni.

Lucru care era adevărat. Sigur că au fost momente când am simțit un licăr de interes sau o accelerare a bătăilor inimii în momentul când stăteam lângă Dex. Dar am avut

grijă să nu mă îndrăgostesc de el, amintindu-mi tot timpul că tipi ca Dex se cuplează doar cu fete ca Darcy.

Cei doi s-au întâlnit de-abia în semestrul următor. Câțiva colegi de la facultate, printre care și Dex, ne-am hotărât brusc, într-o joi seara, să ieșim împreună în oraș. Darcy îmi spusese de câteva săptămâni că voia să-l întâlnească pe Dex, așa că am sunat-o și i-am zis să fie la Red Lion la opt. Ea a apărut, dar Dex nu. Eram sigură că Darcy avea să vadă această ieșire drept o pierdere de vreme, căci se tot plângea că Red Lion nu era pentru ea – că terminase cu barurile murdare și sărăcăcioase (în care chiar lucrase cu doar câteva luni în urmă), că muzica era proastă și că mai bine mergeam în alt loc, mai frumos, unde oamenii apreciau o ambianță plăcută.

În acel moment, în bar a intrat agale Dex, îmbrăcat cu o haină de piele neagră și cu un pulover superb de cașmir, de culoarea făinii de ovăz. A venit direct la mine și m-a pupat pe obraz – lucru cu care nu eram încă obișnuită. Cei din Vestul Mijlociu nu se sărută și nu se salută așa. Imediat după ce le-am făcut cunoștință, Darcy a dat frâu liber farmecului ei, chicotind, jucându-se cu părul și aprobând energic din cap ori de câte ori el spunea ceva. Dex era amabil cu ea, dar nu părea deosebit de interesat, ba chiar, la un moment dat, când ea tot înșira diverse nume de la Goldman – „Îl cunoști pe tipul X sau Y?" – Dex a părut a-și reprima un căscat. A plecat înaintea noastră, fluturându-și mâna în semn de rămas-bun către grup și spunându-i lui Darcy că îi făcuse plăcere să o cunoască.

În drum spre casă, am întrebat-o ce părere avea despre el.

– E drăguț, a spus Darcy, cam din vârful buzelor.

Răspunsul ei lipsit de entuziasm m-a iritat. Era ca și cum nu l-ar fi putut considera interesant pentru că nu fusese îndeajuns de orbit de strălucirea ei. Darcy se așteptase ca ea să fie cea vânată. Și, sinceră să fiu, și eu tot asta îmi imaginasem.

A doua zi, în vreme ce eu și Dex ne beam cafeaua împreună, am așteptat ca el să amintească de Darcy. Eram sigură că avea s-o facă, dar m-am înșelat. O mică – bine, o *mare* – parte din mine s-a bucurat să-i spună lui Darcy că numele ei nu fusese amintit. Măcar o dată, cineva nu era mort după ea.

Ar fi trebuit să știu însă că situația nu era chiar așa cum păruse.

Cam la o săptămână, Dex m-a întrebat ca din senin care era, de fapt, treaba cu prietena mea.

– Care prietenă? am replicat eu, făcând pe proasta.

– Știi tu, bruneta de la Red Lion.

– A, Darcy, am zis. Apoi am trecut direct la subiect. Vrei numărul ei de telefon?

– Dacă nu are pe nimeni.

I-am dat vestea lui Darcy în aceeași seară.

A zâmbit timid.

– *Este* chiar drăguț. O să ies cu el.

Lui Dex i-au mai trebuit două săptămâni ca s-o sune. Dacă a făcut-o dinadins, strategia a mers de minune. Fiindcă, până să o scoată el în oraș, ea fierbea deja de furie. Întâlnirea a decurs cu siguranță bine, pentru că în dimineața următoare s-au întâlnit să ia micul dejun împreună. Curând după aceea, Darcy și Dex nu mai erau pe lista celor disponibili.

La început, relația lor a fost de-a dreptul furtunoasă. Am știut întotdeauna că lui Darcy îi plăcea să se certe cu iubiții ei – n-avea haz dacă spectacolul nu era dramatic –, dar pe Dex îl vedeam ca pe o ființă rațională, calmă, care evita scandalurile. Poate că așa fusese cu alte fete, însă Darcy l-a atras rapid în lumea ei haotică și intens emoțională. Găsise un număr de telefon într-unul dintre caietele lui de la facultate (ea se autoproclamase detectiv), făcuse cercetări care duseseră la o fostă prietenă de-a lui și refuzase să mai stea de vorbă cu el. Într-o zi, Dex intrase la cursul de drept civil ușor stânjenit, având o tăietură

pe frunte, chiar deasupra ochiului stâng. Într-o criză de gelozie, Darcy aruncase în el cu un umeraș de sârmă.

Și reversul medaliei era valabil. Ieșeam cu toții, și Darcy se dădea pe lângă vreun tip de la bar. Îl urmăream pe Dex aruncându-le priviri pe furiș, până când nu mai putea suporta. Se ducea să o ia, supărat, dar păstrându-și totuși calmul, și o auzeam fără să vreau justificându-și flirtul printr-o legătură vagă cu individul: „Pe cuvânt, pur și simplu vorbeam despre frații noștri care fac parte din aceeași frăție tâmpită. Pentru Dumnezeu, Dex, nu trebuie să exagerezi!" Dar, în cele din urmă, relația lor s-a stabilizat, certurile au devenit mai puțin intense și mai rare, iar ea s-a mutat în apartamentul lui. Apoi, iarna trecută, Dex a cerut-o în căsătorie. Au ales un weekend în septembrie, iar ea m-a desemnat domnișoară de onoare.

„Eu l-am cunoscut prima", îmi spun acum.

Nu este un argument mai solid decât „apărarea Ethan", dar, pentru o secundă, mă agăț de el. Mi-o imaginez pe singura aliată din rândul juraților cum se apleacă înainte, în vreme ce digeră această dezvăluire. Chiar ea ridică problema în timpul deliberării: „Dacă nu era Rachel, Dex și Darcy nu s-ar fi întâlnit niciodată. Astfel, dintr-un anumit punct de vedere, Rachel a meritat o partidă cu el!" Ceilalți jurați se holbează la ea cu neîncredere, iar Taiorul Chanel îi spune că e de-a dreptul ridicolă și că vorbește numai tâmpenii. De fapt, susține ea, lucrurile stau exact invers. „Rachel a avut șansa ei de a se combina cu Dex – dar ocazia a trecut de mult. Iar acum este domnișoara de onoare a lui Darcy. Domnișoara de onoare! Aceasta este trădarea supremă!"

În seara asta lucrez până târziu, tot amânând să-l sun pe Dex. Mă gândesc chiar să aștept să mă liniștesc, lăsând discuția pentru mâine dimineață, pentru mijlocul săptămânii sau pentru la sfântu' așteaptă. Dar decid că, cu cât amân mai mult, cu atât mai stânjenitor va fi momentul

când, în mod inevitabil, o să dau nas în nas cu Dex. Așa că încerc să mă mobilizez și să formez numărul lui. Sper să-mi răspundă robotul.

Este zece și jumătate. Cu puțin noroc, poate că Dex a plecat și este deja acasă cu Darcy.

– Dex Thaler, răspunde el pe un ton oficial.

S-a întors la Goldman Sachs, alegând, în mod inteligent, cariera bancară în detrimentul avocaturii. Munca este mai interesantă, iar banii – mult mai mulți.

– Rachel! Pare cu adevărat fericit să mă audă, deși oarecum nervos, vorbind un pic prea tare. Îți mulțumesc că ai telefonat. Începusem să cred că n-o să mai primesc nici o veste de la tine.

– Aveam de gând să sun. Numai că... am fost foarte ocupată... Am avut o zi plină.

Mă bâlbâi. Gura mi-e uscată iască.

– Da, și aici a fost nebunie, ceva firesc pentru o zi de luni, spune el ceva mai relaxat.

– Da...

Urmează o pauză stânjenitoare – sau, cel puțin, mie așa mi se pare.

„Se așteaptă să aduc eu vorba despre Incident?"

– Ei, și cum te simți? mă întreabă el cu voce joasă.

– Cum mă simt?

Fața îmi arde, transpirația îmi curge pe obraji și nu exclud posibilitatea de a voma tot sushi de la cină.

– Vreau să spun... ce crezi despre sâmbătă?

Vocea îi este încă scăzută. Poate că este doar discret, asigurându-se că nu îl aude nimeni din birou, dar șoaptele lui îmi par ciudat de seducătoare.

– Nu înțeleg ce mă întrebi...

– Te simți vinovată?

– Bineînțeles că mă simt vinovată. Tu nu?

Privesc pe fereastră la luminile Manhattanului, în direcția biroului său din centru.

– Ei bine, da, spune el, părând foarte sincer. Evident. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu e nici o îndoială în privința asta. A fost o greșeală... Și, știi, chiar nu vreau să crezi că asta este purtarea mea obișnuită. Nu am înșelat-o niciodată pe Darcy... până acum. Niciodată! Mă crezi, nu?

Îi răspund că bineînțeles că îl cred. Vreau să îl cred.

Din nou, liniște.

– Într-adevăr, a fost o premieră pentru mine, reia el într-un final.

Iarăși liniște. Mi-l închipui cu picioarele pe birou, cu gulerul desfăcut și cu cravata aruncată peste umăr. Arată bine în costum. De fapt, arată bine în orice. Și fără nimic pe el.

– Mda, spun.

Strâng receptorul atât de tare, încât mă dor degetele. Îl trec, la un moment dat, în cealaltă mână și îmi șterg palma transpirată de fustă.

– Și mă simt atât de prost, pentru că tu și Darcy sunteți prietene dintotdeauna, iar între noi s-a întâmplat acest lucru care... te pune într-o situație groaznică. Își drege glasul și continuă: Dar, în același timp, nu știu...

– Ce nu știi? întreb, împotriva rațiunii care îmi spune să închei conversația, să închid telefonul și să urmez instinctul de a fugi, cel care mi-a fost întotdeauna de mare ajutor.

– Nu știu. Doar că... adică, într-un anume fel... Bine, obiectiv vorbind, știu că nu este corect ceea ce am făcut. Dar, pur și simplu, nu mă simt vinovat. Nu e îngrozitor? Acum ai o părere mai proastă despre mine?

Nu am idee cum să răspund la această întrebare. Un *da* ar părea meschin și sentențios; un *nu* ar putea dezlănțui potopul. Găsesc calea sigură, de mijloc:

– Nu am nici un drept să judec pe nimeni, nu-i așa? Am fost acolo... și eu am fost părtașă.

– Știu, Rachel. Dar a fost greșeala mea.

Mă gândesc la lift, la senzația părului lui între degetele mele.

– Amândoi am greșit... Amândoi eram beți. Alcoolul trebuie să fi fost de vină. Am turnat în mine ca proasta și nici nu mâncasem prea mult în ziua aia, bat eu câmpii, sperând că se apropie sfârșitul conversației.

Dex mă întrerupe:

– Nu eram chiar atât de beat, afirmă el extrem de calm, aproape provocator.

„Nu erai chiar atât de beat?"

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, continuă:

– Vreau să spun că, deși băusem câteva pahare – nu mai aveam, cu siguranță, rețineri –, eram conștient de faptele mele. Și cred chiar că doream să se întâmple. Ei bine, asta pare limpede... Dar ceea ce vreau eu să spun este că am convingerea că am vrut *în mod conștient* să se întâmple. Nu că ar fi fost ceva premeditat. Dar mi-a trecut prin minte de multe ori înainte...

De multe ori? Când? La facultate? Înainte sau după ce o cunoscuse pe Darcy?

Mi-am amintit deodată de o întâmplare petrecută înainte de episodul Darcy, când eu și Dex învățam pentru examenul de drept civil la bibliotecă. Era târziu și ne simțeam amândoi amețiți, aproape incoerenți din pricina lipsei de somn și a cofeinei în exces. Dex a început să îl imite pe Zigman, citându-i anumite expresii favorite, iar eu râdeam atât de tare, încât mi-au dat lacrimile. Când, în sfârșit, mi-am revenit, el stătea aplecat deasupra mesei înguste și îmi ștergea o lacrimă de pe față cu degetul mare. Exact ca într-o scenă dintr-un film – numai că, de obicei, acolo sunt lacrimi de tristețe. M-am oprit din râs și ne-am uitat unul la celălalt.

Mi-am dezlipit prima privirea, întorcându-mi ochii la carte, la cuvintele care se înșirau pe pagină. Nu puteam nici în ruptul capului să mă concentrez pe neglijență sau pe cauză nemijlocită. Mintea îmi zbura la momentul când

degetul lui îmi atinsese fața. Mai târziu, Dex s-a oferit să mă conducă la cămin. Am refuzat politicoasă, spunând că mă descurcam și singură. Când am adormit în noaptea aceea, trăsesem deja concluzia că intenția lui existase numai în imaginația mea și îmi tot repetasem faptul că nu aș fi putut fi mai mult decât o prietenă pentru Dex. Fusese, pur și simplu, amabil.

Și totuși, uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi fost atât de defensivă. Dacă i-aș fi acceptat propunerea din noaptea aceea. Acum am mari semne de întrebare.

Dex continuă să vorbească:

– Bineînțeles că sunt pe deplin conștient că acest lucru nu se mai poate întâmpla, spune el. Corect?

Ultimul cuvânt este sincer, aproape vulnerabil.

– Așa este. Nici în *vecii* vecilor, spun eu, regretând alegerea copilărească a cuvintelor. A fost o greșeală.

– Dar nu o regret. Ar trebui să o regret. Pur și simplu, nu o regret, recunoaște el.

„Este atât de ciudat", îmi zic, dar rămân tăcută. Stau ca o proastă și aștept ca el să vorbească din nou.

– Oricum, Rachel, îmi pare sincer rău că te-am pus în această situație. Dar m-am gândit că ar trebui să știi ce simt, încheie el, apoi râde nervos.

Îmi spun „OK, acum știu și presupun că ar trebui să ne vedem de viață și să lăsăm în urmă acest lucru"... și toate celelalte pe care credeam că Dex considera că trebuia să mi le spună. Ne luăm rămas-bun. Apoi închid și mă uit stupefiată pe fereastră. Convorbirea care ar fi trebuit să aducă o clarificare semănase și mai multă stânjeneală. Și o mică agitație în sufletul meu, agitație pe care reușesc, într-un final, să o înăbuș.

Mă ridic, sting lampa de birou și mă îndrept spre metrou, încercând să mi-l scot din cap pe Dex. Dar, în timp ce aștept pe peron, gândurile mi se îndreaptă spre sărutul din lift și îmi vine în minte felul în care arăta adormit în patul meu, învelit pe jumătate cu cearșafurile mele.

Acestea sunt imaginile pe care mi le amintesc cel mai bine. Sunt ca fotografiile foștilor iubiți pe care dorești cu disperare să le arunci. Dar nu te poți încumeta să scapi de ele. Așa că le păstrezi într-o cutie de pantofi, în fundul dulapului, închipuindu-ți că nu faci nici un rău. Că poate o să vrei la un moment dat să deschizi cutia, ca să-ți amintești de vremurile bune.

capitolul 4

Mai sunt zile bune până la începutul verii, dar Darcy deja vorbește aproape tot timpul despre Hamptons. Mă sună și îmi trimite permanent e-mailuri, ținându-mă la curent cu petrecerile ce vor avea loc de Memorial Day și turuind despre rezervări la restaurante și despre magazinele cu reduceri unde garantat o să găsim cele mai frumoase haine de vară. Bineînțeles că sunt absolut terorizată de toate aceste lucruri. La fel ca în precedentele patru veri, împart casa de vacanță cu Darcy și cu Dex. Anul acesta ni se alătură și Marcus, Claire și Hillary.

– Crezi că ar fi trebuit să o închiriem pe toată, nu doar jumătate? întreabă Darcy pentru cel puțin a douăzecea oară.

Nu am mai cunoscut niciodată o persoană atât de sucită. Când pleacă de la Baskin Robins[1], are deja remușcări că a cumpărat.

– Nu, jumătate ne este de-ajuns. Oricum nu am folosit-o pe toată, spun eu, cu telefonul lipit de ureche, continuând să-mi revizuiesc însemnările care sintetizează diferența dintre legea asigurărilor suplimentare din Florida și cea din New York.

– Scrii la calculator? mă întreabă Darcy, care vrea să fiu întotdeauna atentă numai la ea.

– Nu, mint, tastând mai puțin zgomotos.

– Sper că nu...

– Nu.

[1] Lanț de magazine de înghețată, cu francize în aproape 6 000 de locuri (n.red.)

– Da, cred că ai dreptate, o jumătate e mai bine... Și, oricum, avem de rezolvat o grămadă de treburi legate de nuntă în oraș, așa că nu o să stăm mult acolo.

Nunta este singurul subiect pe care îmi doresc să-l evit mai mult decât discuțiile despre Hamptons.

– Mda.

– Deci, ai de gând să mergi cu noi cu mașina sau să iei trenul?

– Trenul. Nu știu dacă pot să scap de aici la o oră convenabilă, spun, gândindu-mă că nu vreau să fiu în aceeași mașină cu ea și cu Dex.

Nu l-am mai văzut pe Dex de când a plecat din apartamentul meu, iar pe Darcy – de la marea trădare.

– Zău? Pentru că mă gândeam că ar trebui *neapărat* să mergem cu mașina... N-ai prefera un drum cu mașina în primul weekend în care ieși din orașul ăsta? Mai ales că o să fie un weekend prelungit. Nu vrem să stăm după taxiuri și chestii de genul ăsta... Hai, vino cu noi cu mașina!

– Mai vedem, răspund eu, exact cum îi spune o mamă unui copil pentru a-l face să abandoneze subiectul.

– Nici un *mai vedem*. Vii cu noi!

Oftez și îi spun că trebuie să mă apuc de lucru.

– Bine. La naiba! Te las să îți vezi de slujba aia a ta teribil de importantă... Dar rămâne valabil pentru diseară, da?

– Ce e diseară?

– 'Neața, *Domnișoara Uitucă!* Să nu-mi bagi placa aia cum că trebuie să lucrezi până târziu. Ai promis. Bikini? Ți se aprinde vreun beculeț?

– A, da, spun eu. Uitasem complet că-i promisesem că merg cu ea să ne cumpărăm costume de baie. Una dintre cele mai puțin plăcute activități de pe lumea asta. Da, sigur, se rezolvă.

– Minunat. Ne întâlnim la standul cu iaurturi de la subsol, la Bloomie's. Lângă raionul de haine pentru grase. La șapte fix.

Ajung la stația de metrou de pe 59th Street cu cincisprezece minute întârziere față de ora fixată și alerg la Bloomingdale's, la subsol, îngrijorată că Darcy o să facă mutre. Nu mă simt în stare să o lingușesc ca să o scot dintr-o toană de-a ei. Dar pare mulțumită și stă la tejghea cu o cupă cu iaurt de căpșune înghețat. Zâmbește și îmi face semn cu mâna. Respir adânc, amintindu-mi că nu am nici o literă stacojie imprimată pe piept[1].

– Bună, Darce.

– Hei, salut! Doamne, o să fiu atât de umflată când o să probez costume! Arată spre stomac cu linguriță de plastic. Dar fie ce-o fi! Sunt obișnuită să fiu grăsuță.

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu ești deloc grasă.

Trecem prin asta în fiecare an în sezonul costumelor de baie. La dracu', trecem, de fapt, în fiecare zi. Greutatea ei este o sursă constantă de frământări și de discuții. Îmi spune cât cântărește – deși se situează mereu în jurul greutății din ultimii ani ai adolescenței și din primii după douăzeci –, întotdeauna prea mult după standardele ei riguroase. Scopul ei este să ajungă la 50 kg – ceea ce mie mi se pare mult prea puțin pentru înălțimea ei de 1,70 m. Îmi trimite e-mail în timp ce mănâncă o pungă cu chipsuri: „Oprește-mă! Ajutor! Sună-mă cât de repede poți!" Dacă îi răspund, mă întreabă: „Cincisprezece grame de grăsime înseamnă mult?" sau „Câte grame de grăsime sunt echivalentul unei livre?" De altfel, mă enervează la culme faptul că este cu cinci centimetri mai înaltă decât mine și cu cinci kilograme mai ușoară. Când îi aduc aminte de asta, spune: „Da, dar sânii tăi sunt mai mari." „Da, de acord, dar nu cântăresc cinci kilograme", îi dau

[1] Trimitere la romanul *Litera stacojie* al lui Nathaniel Hawthorne, care redă povestea doamnei Hester Prynne, condamnată să poarte pe piept o cârpă stacojie în forma literei „A", de la adulter, o emblemă a rușinii pe care să o vadă toți (n.red.)

eu replica. „Și, cu toate astea, arăți perfect așa cum ești", răspunde ea invariabil. *Înapoi la mine.*

Sunt departe de ceea ce se cheamă a fi grasă, însă faptul că mă folosește ca termen de comparație în privința asta este ca și cum eu m-aș plânge unei femei oarbe că trebuie să port lentile de contact.

– Sunt atât de grasă. Extrem de grasă! Și am băgat în mine și la prânz. Dar fie ce-o fi! Atâta timp cât nu o să arăt ca o vacă în rochia de mireasă... zice ea terminându-și ultima înghițitură de iaurt și aruncând paharul la coș. Spune-mi doar că am timp berechet să slăbesc până la nuntă.

– Ai timp berechet, răspund.

„Și eu am timp berechet până la nuntă să încetez să mă gândesc la faptul că am făcut sex cu viitorul tău soț."

– Totuși, mai bine mă mai abțin, că altfel va trebui să-mi cumpăr haine de aici.

Darcy arată către raionul de articole cu măsuri mari de pe etaj, fără să se asigure mai întâi că nu se află prin preajmă vreo femeie mai corpolentă.

Îi spun să nu mai exagereze atâta.

– Oricum, zice ea în timp ce urcăm la etajul al doilea, Claire spunea că suntem prea bătrâne pentru bikini. Costumele de baie dintr-o singură piesă sunt mai elegante. Tu ce crezi despre *asta*?

Fața și tonul ei arătau clar ce credea ea despre viziunea lui Claire asupra costumelor de baie.

– Nu cred că există o limită exactă de vârstă pentru a purta bikini, răspund.

Claire este plină de reguli obositoare; odată mi-a spus că este indicat să folosești cerneala neagră numai la scrisorile de condoleanțe.

– Exact! Așa i-am spus și eu... De altfel, probabil că susține asta numai pentru că nu arată prea bine în bikini. Nu crezi?

Aprob din cap. Claire face mișcare cu regularitate și nu s-a atins de prăjeli de ani de zile, dar tot pare cam plinuță. Însă compensează printr-o îngrijire fără cusur și prin haine scumpe. O să apară la plajă într-un costum dintr-o piesă de trei sute de dolari, cu un sarong asortat, o pălărie șic și ochelari de firmă, așa că va fi destul de greu să descoperi colăceii de pe burta ei.

Ne învârtim, căutând pe raft niște costume acceptabile. La un moment dat, observ că am ales amândouă un bikini clasic, negru, Anne Klein. Dacă o să sfârșim prin a ni-l dori amândouă, Darcy fie o să insiste că ea l-a găsit prima, fie va spune că putem să luăm același model. Apoi ea o să arate toată vara mai bine în el. Nu, mulțumesc.

Îmi amintesc de vremea când, în săptămâna dinaintea începerii clasei a patra, eu, Annalise și Darcy am mers să ne cumpărăm ghiozdane. Toate am ochit imediat același model. Era violet cu steluțe argintii pe buzunarul exterior – mult mai drăguț decât celelalte. Annalise a sugerat să ne luăm toate la fel, dar Darcy a refuzat, spunând că era mult prea copilăresc să le avem identice. Chestia asta mergea pentru cei de clasa a treia.

Așa încât am tras la sorți, jucând „piatră, hârtie, foarfecă". Am ales piatra (descoperisem că ieșea mai des câștigătoare). Mi-am ridicat triumfătoare pumnul peste degetele lor întinse în semn de foarfecă, am luat ghiozdanul violet și l-am aruncat în căruț. Annalise s-a încăpățânat și a început să se miorlăie că violetul era culoarea ei preferată.

– Credeam că îți place mai mult roșul, Rachel!

Annalise nu era un adversar pe măsura mea. I-am răspuns direct că, da, preferam roșul, dar, după cum putea vedea prea bine, nu existau ghiozdane roșii. Așa că Annalise s-a oprit la unul galben, care avea o față zâmbitoare pe buzunar. Darcy încă se chinuia cu opțiunile rămase și până la urmă ne-a spus că avea să se hotărască peste noapte și să vină cu mama ei în ziua următoare. Am uitat de alegerea

ghiozdanului, până în prima zi de școală. Când m-am dus în stația de autobuz, Darcy era acolo, cu un ghiozdan violet exact ca al meu.

Am arătat către el, nevenindu-mi să cred.

– Ți-ai luat ghiozdan ca al meu.

– Știu, a răspuns Darcy. M-am hotărât că îl vreau. Cui îi pasă dacă avem la fel?

Nu fusese ea cea care spusese că era o copilărie să le avem identice?

– Mie îmi pasă, i-am răspuns, simțind cum creștea furia în mine.

Darcy și-a dat ochii peste cap și a făcut un balon din gumă pe care l-a spart.

– Oh, Rachel, parcă ar fi mare lucru! La urma urmei, nu este decât un ghiozdan.

Annalise s-a supărat și ea, dar din motivele ei.

– Ei, cum se face că voi două păreți gemene, iar pe mine m-ați lăsat pe dinafară? Ghiozdanul meu este mult prea țipător.

Eu și Darcy am ignorat-o.

– Dar tu ai spus că nu ar trebui să avem la fel, am acuzat-o pe Darcy când autobuzul a virat la colț și a oprit în fața noastră cu scârțâit de roți.

– Am spus eu așa ceva? a replicat ea, trecându-și degetele prin părul des proaspăt spălat. Ei bine, cui îi pasă?

Darcy folosea acest „cui îi pasă" (înlocuit mai târziu de „ce-o fi o fi") ca pe supremul răspuns pasivo-agresiv. Pe atunci, nu-i cunoșteam acest tip de strategie; nu știam decât că reușea întotdeauna să se descurce și să mă facă să mă simt prost dacă ripostam.

Darcy s-a urcat prima în autobuz. S-a așezat, iar eu, încă furioasă, m-am pus pe scaunul din spatele ei. M-am uitat la Annalise, care a ezitat o clipă, după care s-a așezat lângă mine, recunoscând că dreptatea era de partea mea. Probabil că disputa asupra ghiozdanului violet ar fi degenerat într-o confruntare în toată regula, dar

am refuzat să las trădarea lui Darcy să-mi strice prima zi de școală. Nu merita să mă lupt cu ea. Rezultatul final era rareori satisfăcător.

Am înlocuit pe furiș costumul Anne Klein de pe raft în timp ce ne îndreptam spre lungul șir de cabine de probă. Când se eliberează una, Darcy hotărăște că trebuie să o împărțim, ca să economisim timp. Se dezbracă, rămânând în chiloții tanga negri și în sutienul de dantelă asortat, și se întreabă ce costum să probeze pentru început. Arunc pe furiș o privire la ea, în oglindă. Corpul ei arată chiar mai bine decât vara trecută. Picioarele lungi sunt perfect modelate de dieta ținută pentru nuntă, iar pielea îi este deja bronzată de aplicarea cu regularitate a cremei autobronzante și de ședințele ocazionale la solar.

Mă gândesc la Dex. În mod sigur a făcut comparația după (sau chiar în timpul, de vreme ce nu era chiar „atât de beat") noaptea petrecută împreună. Trupul meu nu este nici pe departe atât de frumos. Sunt mai scundă, mai moale, mai albă. Și, chiar dacă sânii mei sunt mai mari, ai ei sunt mai frumoși. Sunt mai obraznici, cu sfârcul și areola ideal proporționate.

– Încetează să te mai uiți la șuncile mele! țipă Darcy, surprinzându-mi privirea în oglindă.

Na, că acum sunt obligată să-i fac un compliment.

– Nu ești grasă, Darce. Arăți minunat. Se vede că te duci la sală.

– Pe bune? Ce parte a corpului arată mai bine?

Nu suportă complimentele vagi.

– Toate. Picioarele arată zvelte... chiar foarte bine.

Asta este tot ce scoate de la mine.

Își studiază picioarele, încruntându-se.

Mă dezbrac și îmi observ lenjeria de bumbac și sutienul tot din bumbac, neasortat și cam ponosit. Probez

repede primul costum, un tankini[1] bleumarin cu alb, care lasă la vedere vreo cinci centimetri de piele. Este un compromis între legea lui Claire despre costumul dintr-o piesă și preferința lui Darcy pentru bikini.

– Dumnezeule! Arată extraordinar pe tine! Trebuie să ți-l iei! spune Darcy. Îl iei?

– Cred că da, răspund.

Nu arată extraordinar, dar nu e rău. De-a lungul anilor, am studiat suficiente articole din reviste despre costume și defecte ale corpului ca să știu ce costum va arăta decent pe mine. Ăsta merge.

Darcy pune pe ea un costum negru minuscul, cu sutien cu cupe triunghiulare și chiloți care de abia acoperă ceva. Arată cât se poate de sexy.

– Îți place?

– Îți vine bine, spun, gândindu-mă că lui Dex îi va plăcea la nebunie.

– Să-l iau?

O sfătuiesc să le probeze și pe celelalte înainte de a se hotărî. Mă ascultă, luându-l pe următorul de pe umeraș. Bineînțeles că, indiferent ce costum își pune, arată extraordinar. Ea nu se încadrează în nici o categorie de defecte fizice prezentate în reviste. După îndelungi discuții, eu mă opresc la tankini, iar Darcy se hotărăște pentru trei bikini minusculi: unul roșu, unul negru și unul de culoarea pielii, care o va face să arate de la orice distanță de parcă ar fi goală.

În timp ce mergem să plătim costumele, Darcy mă strânge de braț.

– Oh! La naiba! Aproape că uitasem să-ți spun!

– Ce? întreb, enervată de izbucnirea ei bruscă, chiar dacă știu că n-o să zică: „Am uitat să-ți spun că știu că te-ai culcat cu Dex!"

[1] Costum de baie alcătuit din două piese: un slip normal (nu tanga) și un maiou decoltat în loc de sutien (n.red.)

– Lui Marcus îi place de tine! Felul în care o zice și faptul că folosește verbul „a plăcea" mă fac să mă simt de parcă am fi în clasa a zecea.

Fac intenționat pe proasta.

– Și mie îmi place de el, răspund. Este un băiat drăguț.

„Și un alibi al dracu' de bun."

– Nu, bleago. Vreau să spun, *chiar te place*. Probabil că te-ai făcut remarcată la petrecere, pentru că i-a telefonat lui Dex și i-a cerut numărul tău. Cred că are de gând să te invite în oraș în acest weekend. Bineînțeles că eu am vrut să ieșim toți patru, dar Marcus a refuzat, zicând că preferă să fiți doar voi doi.

Lasă costumele de baie pe tejghea și scotocește prin poșetă după portmoneu.

– A luat numărul meu de la Dex? întreb, gândindu-mă că ăsta chiar e un progres.

– Da. Dex a fost tare simpatic când mi-a spus chestia asta. A fost... Se uită în sus, căutând cuvântul potrivit. A fost oarecum protector cu tine.

– Cum adică protector? întreb, mult mai interesată de rolul lui Dex în toată treaba asta decât de intenția lui Marcus.

– Păi, i-a dat numărul lui Marcus, dar apoi, după ce a închis telefonul, mi-a pus tot soiul de întrebări: dacă te vezi cu cineva, dacă eu cred că ți-ar plăcea de Marcus și dacă acesta este suficient de inteligent pentru tine. Chestii din astea. Chiar a fost drăguț.

Diger informația în timp ce vânzătorul face socoteala pentru costumele lui Darcy.

– Și tu ce i-ai spus?

– I-am zis, pur și simplu, că ești *complet* singură și că sunt convinsă că te-ar interesa Marcus. E o dulceață. Nu crezi?

Ridic din umeri. Marcus s-a mutat de la San Francisco la New York de numai câteva luni. Știu foarte puține

despre el. Cu excepția faptului că el și Dex au devenit prieteni la Georgetown, unde Marcus se bucura de faima că absolvise ultimul din anul lui. Aparent, Marcus nu se ducea niciodată la cursuri și se droga tot timpul. Cea mai notorie poveste era legată de faptul că se sculase foarte târziu în ziua examenului final la statistică, apăruse cu douăzeci de minute după începerea acestuia și descoperise că își pusese în geantă telecomanda în locul calculatorului. Încă nu reușisem să-mi dau seama dacă era un spirit boem sau un bufon.

– Ești pregătită psihic? Dacă te întâlnești cu el înainte de începerea vacanței pe care o vom petrece toți împreună, o să ai, categoric, prioritate față de Claire și față de Hillary.

Am râs, clătinând din cap.

– Serios. Darcy semnează chitanța și-i aruncă un zâmbet rapid vânzătorului. Lui Claire i-ar plăcea să pună gheara pe el.

– Cine spune că o să mă duc la întâlnire?

– Hai, lasă-mă! Nici măcar să nu începi cu prostii de-astea! O să te duci. În primul rând, e tare drăguț și, în al doilea rând, nu mi-o lua în nume de rău, Rachel, dar nu prea îți mai poți permite să fii chiar atât de pretențioasă, Domnișoară Nu-mai-fac-sex... De când? De mai bine de un an?

Vânzătorul se uită la mine cu compasiune. Îi arunc o privire furioasă lui Darcy și pun costumul pe tejghea. „Da, sigur, un an."

Plecăm de la Bloomingdale's și căutăm un taxi pe Third Avenue.

– Deci, ieși cu Marcus?

– Cred că da.

– Promiți? întreabă, scoțându-și mobilul din poșetă.

– Vrei să fac un jurământ de credință? Da, mă duc, răspund. Pe cine suni?

– Pe Dex. A pus pariu cu mine pe douăzeci de dolari că nu te duci.

Darcy are dreptate, n-am nimic altceva de făcut. Dar motivul real pentru care nu l-am refuzat pe Marcus când mi-a telefonat și m-a invitat să ieșim a fost faptul că Dex spusese că n-o să mă duc. Mă hotărâsem să ies cu Marcus tocmai pentru a-i demonstra lui Dex că se înșela dacă avea impresia că aruncase un soi de vrajă asupra mea și că intenționam să-l refuz pe Marcus din pricina grijilor mele legate de Incident.

Dar, de îndată ce am acceptat, am început să mă îngrijorez de ceea ce știa Marcus *cu adevărat*. Îi spusese Dex ceva? Mă hotărăsc că trebuie să-l sun pe Dexter și să aflu. Închid de trei ori înainte să fiu în stare să formez tot numărul. Stomacul mi se strânge când răspunde după primul apel:

– Dex Thaler.

– Ce știe Marcus despre ce s-a întâmplat sâmbăta trecută? las să-mi scape, cu inima bătându-mi nebunește.

– Ei, bună și ție, spune el.

Mă mai calmez puțin.

– Bună, Dex.

– Sâmbăta trecută? Ce s-a întâmplat sâmbăta trecută? Amintește-mi!

– Vorbesc serios! Ce i-ai spus?

Sunt oripilată să descopăr că vorbesc în felul ăla plângăcios pe care Darcy l-a ridicat la rang de artă.

– Păi, ce crezi că i-am zis? mă întreabă.

– Dexter, spune-mi!

– Hei, liniștește-te, răspunde el pe un ton amuzat. Nu i-am spus nimic... Unde crezi că suntem? În vestiar la liceu? De ce aș povesti cuiva despre afacerea noastră?

„Afacerea noastră. A *noastră*. *Noi*. *Despre noi*."

– Ei bine, mă întrebam numai ce știe. Adică, i-ai spus lui Darcy că ai fost cu el în noaptea aia...

– Da. Lui i-am zis doar atât: „Marcus, am fost cu tine azi-noapte și apoi am luat micul dejun împreună în dimineața asta, OK?" Și asta a fost. Știu că voi, fetele, pardon, femeile, nu faceți așa.

– Ce vrea să însemne asta?

– Vreau să spun că tu și Darcy vă împărtășiți toate chestiile până la cel mai mic amănunt. Cum ar fi, de exemplu, meniul vostru pe ziua respectivă sau marca de șampon pe care aveți de gând să o cumpărați.

– Și cum e să te culci cu logodnicul celeilalte...? Genul ăsta de detalii?

Dex râde.

– Da, ăsta ar fi alt exemplu.

– Sau faptul că ai pariat că o să-l refuz pe Marcus?

Râde din nou, știind că a fost prins.

– Ți-a spus, nu?

– Da. Mi-a spus.

– Te-ai simțit jignită?

Îmi dau seama că încep să mă relaxez și că discuția nu-mi displace, așa cum m-aș fi așteptat.

– Nu... dar m-a făcut să accept invitația lui Marcus.

– Aha! Râde. Înțeleg cum merge treaba. Deci, spui că, dacă ea nu ți-ar fi zis de pariul nostru, l-ai fi refuzat?

– Ți-ar plăcea să știi, nu? îl întreb eu ușor ezitantă, mirată de îndrăzneala mea.

– De fapt, chiar mi-ar plăcea. Te rog să mă luminezi.

– Nu sunt sigură... De ce ai crezut că o să refuz?

– Ți-ar plăcea să știi, nu? ripostează el.

Zâmbesc. Ăsta e flirt în toată regula, strecurat printre replicile noastre ironice.

– Bine. Credeam că o să-l refuzi pentru că Marcus nu pare a fi genul tău, spune el în cele din urmă.

– Și cine e genul meu? întreb, dar regret imediat această întrebare.

Flirtul nu este calea spre ispășire. Nu este un mod de a-mi îndrepta greșeala. Asta îmi spune rațiunea, dar inima îmi bate cu putere în așteptarea răspunsului lui.

– Nu știu. Încerc să descopăr asta de vreo șapte ani.

Mă întreb ce vrea să spună cu afirmația asta. Răsucesc firul telefonului pe deget și nu-mi dau seama ce aș putea adăuga. Ar trebui să încheiem discuția acum. Lucrurile o iau într-o direcție greșită.

– Rach?

Vocea lui e joasă și oarecum afectuoasă.

Simt că nu pot respira când îl aud cum îmi pronunță numele. Cuvântul monosilabic sună foarte familiar, cald.

– Da?

– Mai ești pe fir? șoptește el.

Reușesc să spun că da, sunt încă aici.

– La ce te gândești?

– La nimic, mint.

Trebuie să mint. Pentru că în mintea mea răsună o replică pe care nu o pot rosti: „Poate că tu ești genul meu, chiar puțin mai mult decât credeam cândva."

capitolul 5

Poate că, la urma urmelor, nimeni nu e genul meu. Atunci când analizez relațiile pe care le-am avut, nu se încheagă nici un portret. Nu că exemplele ar putea fi statistic semnificative – în afara lui Brandon, în liceu, nu am mai avut decât trei prieteni.

Istoria întâlnirilor mele adevărate a început în primul semestru la colegiul Duke. Locuiam într-un cămin de studente și în fiecare seară ne adunam în salon ca să învățăm (sau așa pretindeam), să pierdem vremea și să urmărim seriale ca *Beverly Hills 90210* și *Melrose Place*. Acolo m-am îndrăgostit serios de Hunter Bretz din Mississippi. Hunter era un slăbănog și un tocilar, dar eu eram nebună după el. Îmi plăceau inteligența lui, felul lui calm și tărăgănat de a vorbi și modul în care ochii lui căprui te fixau când spuneai ceva, ca și când i-ar fi păsat cu adevărat de ceea ce aveai de zis. Colega mea de cameră, Pam, o fată cu părul lung din Jersey, spunea că sentimentele mele sunt „un mister absolut nebun", dar totuși m-a încurajat să-l invit pe Hunter să ieșim împreună. Nu am făcut-o, dar m-am străduit din răsputeri să construiesc o prietenie, trecând dincolo de cochilia lui de timiditate pentru a vorbi despre poezie și despre literatură. Credeam cu adevărat că făceam progrese cu Hunter, când a apărut Joey Merola, ca să dea lovitura de grație.

Joey era opusul lui Hunter: un tip impetuos și sportiv, cu un râs răsunător. Practica toate sporturile de sală posibile și apărea întotdeauna în salon transpirat tot, cu o poveste despre echipa lui care și-a revenit în ultima secundă și a câștigat meciul. Era genul de tip mândru

de cât de mult era în stare să mănânce și de faptul că putea lua examenele de literatură fără să citească o carte.

Într-o joi seara, eu, Joey și Hunter rămăseserăm ultimii în salon, discutând despre religie, pedeapsa cu moartea și sensul vieții, lucruri despre care îmi imaginam că se vorbește la colegiu, departe de Darcy și de preocupările ei superficiale. Joey era ateu și partizan al pedepsei cu moartea. Hunter era metodist și împotriva pedepsei cu moartea, la fel ca mine. Sensul vieții era neclar pentru toți trei. Discutam și tot discutam, iar eu eram hotărâtă să rezist mai mult ca Joey și să rămân cu Hunter. Dar, pe la ora două noaptea, Hunter a aruncat prosopul.

– Gata, am curs la prima oră.

– Haide, omule! Sari peste el. Eu nu mă duc niciodată la cel de la ora opt, a spus Joey mândru.

Hunter a râs.

– Dacă tot plătesc pentru el, ar trebui să merg.

Ăsta era un alt lucru care îmi plăcea la Hunter. Își plătea singur educația, spre deosebire de majoritatea copiilor bogați de la Duke. Așa că ne-a urat noapte bună, și eu l-am urmărit melancolică în vreme ce ieșea fără grabă din salon. Joey nu rata nici o ocazie și vorbea tot timpul zgomotos, repetând faptul că eram amândoi din Indiana – numai că din orașe diferite – și că tații noștri absolviseră Universitatea Indiana (al lui fusese un aspirant la intrarea în echipa de baschet). Am jucat jocul numelor și am avut două reușite. Joey îl cunoștea pe Blaine, fostul prieten al lui Darcy, din pagina de sport a ziarului local. Și amândoi o cunoșteam pe Tracy Purlington, o fată ușuratică dintr-un oraș situat undeva între ale noastre.

Până la urmă, când am spus că trebuia neapărat să merg la culcare, Joey m-a urmat sus și m-a sărutat pe casa scării. Mă gândeam la Hunter, dar îl sărutam pe Joey, emoționată să trăiesc o experiență de colegiu adevărată. Annalise îl cunoscuse deja pe actualul ei soț, Greg (și își pierduse

virginitatea cu el), iar Darcy prinsese în cârlig patru tipi, după ultima mea socoteală.

În dimineața următoare, am regretat că îl sărutasem pe Joey. Și am regretat și mai mult când l-am zărit pe Hunter stând ghemuit printre rafturile bibliotecii, cu capul aplecat deasupra unei cărți. Dar nu îndeajuns încât să mă abțin să-l sărut din nou pe Joey în acel weekend – de data asta, la spălătorie, în timp ce așteptam să ni se usuce hainele. Și am continuat astfel până când toată lumea din căminul nostru, inclusiv Hunter, a știut că eram împreună cu Joey. Pam era emoționată pentru mine; spunea că Joey îl învinsese pe Hunter și că avea cel mai drăguț fund din cămin. Le-am scris lui Darcy și lui Annalise, povestindu-le despre noul meu prieten și despre faptul că terminasem cu Hunter (lucru parțial adevărat) și zicându-le cât de fericită eram (destul de fericită). Amândouă m-au întrebat același lucru: aveam de gând să merg *până la capăt* cu Joey?

Eram nehotărâtă în privința sexului. Pe de o parte, voiam să aștept până când aveam să mă îndrăgostesc nebunește, poate chiar până la căsătorie. Dar eram și foarte curioasă să descopăr pentru ce se făcea atâta agitație și îmi doream cu disperare să fiu sofisticată și să intru în rândul lumii. Astfel încât, după ce eu și Joey petrecurăm împreună șase săptămâni mulțumindu-ne cu sărutări, m-am dus la clinica medicală a școlii și m-am întors la cămin cu o rețetă pentru Lo-Ovral, pilula contraceptivă despre care Darcy îmi garantase că nu mă va face să iau în greutate. O lună mai târziu, bazându-ne și pe ajutorul suplimentar al prezervativelor, eu și Joey am realizat măreața faptă. Și pentru el era prima dată. Pământul nu s-a cutremurat în timpul acelor două minute și jumătate, așa cum afirmase Darcy că i se întâmplase prima oară, cu Carlos. Dar nici nu duruse așa de tare cum mă prevenise Annalise că avea să se întâmple. Eram ușurată că rezolvasem problema și fericită să mă alătur prietenelor mele din orașul natal, în toată gloria lor de femei.

M-am îmbrățișat cu Joey în patul meu de jos și ne-am declarat iubirea. Prima noastră experiență sexuală fusese mai reușită decât în majoritatea cazurilor.

Dar în acea primăvară au existat două semnale de alarmă care m-au făcut să-mi dau seama că Joey nu era bărbatul visurilor mele. În primul rând, a intrat într-o frăție și a luat toată treaba mult prea în serios. Într-o noapte, când l-am tachinat în legătură cu strângerea de mână secretă a fraților, mi-a spus că, dacă nu îi respect frăția, nu îl respect pe el. *Mă rog.* În al doilea rând, Joey a devenit obsedat de echipa de baschet de la Duke, dormind în corturi pentru a prinde bilete la marile meciuri, vopsindu-și fața în albastru și țopăind pe marginea terenului cu ceilalți „Cameron Crazies"[1]. Toată povestea asta era un pic cam prea mult pentru mine, dar cred că entuziasmul lui nu m-ar fi deranjat dacă ar fi fost din New Hampshire sau din alt stat fără legătură cu baschetul de primă mână. Dar era din Indiana. Parte importantă din Big Ten[2]. Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl lui jucase pentru Hoosiers! Și iată-l deodată devenit un suporter fanatic, de genul „Mi-a-plăcut-Duke-de-la-începutul-începutului-și-sunt-total-legat-de-Bobby-Hurley-pentru-că-a-băut-odată-la-casa-frăției". Dar am privit dincolo de aceste imperfecțiuni și am reușit să ne croim drum către anul doi.

Apoi, într-o seară, după ce echipa de la Wake Forest o bătuse la baschet pe cea de la Duke, Joey a apărut la mine într-o stare de spirit greu de imaginat. Am început să ne certăm pentru nimic și pentru tot. Inițial, pentru chestii meschine: spunea că sforăi și că mă lăfăi prea mult în pat (cine *nu* se lăfăie într-un pat dublu?); eu m-am plâns că el încurcă de cele mai multe ori periuțele de dinți (cine face greșeala asta?!). Cearta a alunecat spre probleme mai importante. Și n-a mai fost cale de întoarcere atunci

[1] Suporterii echipei (n.tr.)

[2] Grup de universități din partea central-vestică a Statelor Unite, ce formează o ligă sportivă (n.red.)

când el m-a numit intelectuală plicticoasă, iar eu l-am făcut suporter de conjunctură nerușinat, care crede că fața lui vopsită în albastru a contribuit la câștigarea campionatelor de către Duke. El mi-a spus să nu mai iau totul așa de în serios și să încerc să fiu un pic mai mândră de școala mea înainte să mă ambalez în halul ăla.

S-a întors a doua zi cu o față serioasă și cu introducerea standard „trebuie să avem o discuție", urmată de concluzia că „vom rămâne prieteni". Am fost mai mult uimită decât tristă, dar am considerat că n-ar strica să avem amândoi o experiență mai variată la colegiu, ceea ce însemna, de fapt, că era cazul să ne întâlnim și cu alții. Ne-am spus că vom fi întotdeauna apropiați, chiar dacă știam că nu aveam suficiente lucruri în comun pentru ca acest lucru să se întâmple.

Nu am vărsat nici măcar o lacrimă până când nu l-am văzut ținându-se de mână la o petrecere cu Betsy Wingate, care locuise tot în căminul nostru în anul întâi. Nu voiam să fiu eu cea care-l ținea de mână, ceea ce însemna că reacția mea era mai degrabă un amestec de nostalgie și de mândrie rănită. Și de regretul că poate trebuia să fi rămas cu Hunter, pe care pusese între timp mâna o altă studentă înțeleaptă.

I-am telefonat lui Darcy, într-una dintre rarele ocazii în care rolurile se inversau, căutând consolare. Mi-a spus să nu privesc înapoi și a subliniat faptul că îmi rămăseseră niște amintiri de colegiu frumoase și fierbinți în urma relației cu Joey, ceea ce nu s-ar fi întâmplat cu Hunter, care m-ar fi tras în jos din punct de vedere social. „Pe deasupra", a adăugat ea cu sinceritate, „Joey te-a învățat ABC-ul sexului predictibil, în poziția misionarului. Și asta valorează ceva, nu?" Așa înțelegea ea să mă încurajeze. Cred că asta m-a ajutat totuși puțin.

Continuam să sper că Hunter și prietena lui aveau să se despartă, dar asta nu s-a întâmplat. N-am mai avut întâlniri amoroase în restul perioadei petrecute la Duke

și nici în timpul facultății de drept. Seceta prelungită a luat sfârșit până la urmă cu Nate Menke.

L-am întâlnit pe Nate la o petrecere în timpul primului meu an la facultatea de drept, dar în următorii trei ani de-abia ne-am vorbit; ne salutam în trecere. Apoi ne-am regăsit la cursul „Individul responsabil: Legea și societatea în epoca individualismului". Nate vorbea adesea la curs, dar nu doar pentru a se face auzit, așa cum procedau jumătate dintre cei de la drept. El avea lucruri chiar interesante de spus. Într-o zi, după ce mi-am exprimat și eu în timpul cursului o părere de bun-simț, m-a întrebat dacă nu doream să ne continuăm discuția la o cafea. El a comandat-o neagră și tare, iar eu îmi amintesc că l-am imitat, pentru că mi se părea mai sofisticat așa decât să pun o tonă de zahăr și de lapte. După aceea, am făcut o plimbare lungă, oprindu-ne în magazine cu CD-uri și în anticariate. Într-un final, am luat cina împreună și, până la sfârșitul serii, era clar că aveam să devenim un cuplu.

Mă înfioram la gândul de a avea din nou un prieten, iar Nate m-a fermecat rapid... și pe deplin. De exemplu, îmi plăcea fața lui. Avea cei mai grozavi ochi, cu colțurile ușor ridicate, astfel încât ar fi putut fi luat drept asiatic dacă ochii săi nu ar fi fost atât de deschiși la culoare. Îmi plăcea și personalitatea lui. Avea o voce plăcută și blândă, dar era hotărât și își susținea convingerile politice într-un fel oarecum provocator și tăios. Era greu să ții pasul cu el în toate direcțiile, dar m-am străduit și chiar am reușit să mă conving că îi împărtășeam părerile. În comparație cu Joey, care nu-și putea arăta decât pasiunea pentru o echipă de baschet, Nate părea atât de real. Chiar și în pat era pasional. Deși avusese puține partenere înaintea mea, părea foarte experimentat, îndemnându-mă întotdeauna să încerc ceva nou. „Ce zici de asta?", „Ce zici de aia?" întreba, apoi ținea minte poziția și o punea în aplicare fără nici o ezitare la următoarea partidă.

Eu și Nate am absolvit facultatea de drept și am petrecut vara în New York, învățând pentru examenul de intrare în barou. Mergeam împreună în fiecare zi la bibliotecă, întrerupându-ne doar pentru a mânca și a dormi. Oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână, ne îndopam creierele supraîncărcate cu mii de reguli, fapte, legi și teorii. Eram mânați amândoi nu atât de dorința de a reuși, cât de frica atotcuprinzătoare de insucces – pe care Nate o atribuia faptului că eram încă doar niște copii. Eforturile comune ne-au apropiat. Eram amândoi nefericiți, dar fericiți în acea nefericire pe care o împărtășeam.

În toamnă, doar unul dintre noi a rămas nefericit. Nate a început să lucreze ca asistent al procurorului districtual din Queens, iar eu mi-am început serviciul la firma de avocatură din Midtown. El își iubea slujba, în vreme ce eu mi-o uram. În timp ce Nate audia martori și pregătea procese, eu am fost surghiunită la elaborarea documentelor – cea mai umilitoare sarcină în profesia de avocat. În fiecare seară, stăteam în săli de conferințe și studiam maldăre de dosare din nenumărate cutii de carton. Mă uitam pe datele documentelor și mă gândeam: „Când a fost redactată această scrisoare, eu tocmai îmi luam permisul de conducere, și iat-o prinsă încă în ciclul fără sfârșit al litigiilor." Totul părea atât de lipsit de sens.

Viața mea era extrem de searbădă. Cu excepția relației cu Nate. Am început să depind de el din ce în ce mai mult, el fiind singura mea sursă de fericire. Îi spuneam adesea cât de mult îl iubeam, simțind mai degrabă ușurare decât bucurie când îmi zicea și el același lucru. Am început să mă gândesc la căsătorie și chiar am discutat, ipotetic, despre copii și despre zona în care am putea locui.

Apoi, într-o seară, am mers împreună într-un bar pentru a asculta o cântăreață folk din Brooklyn, pe nume Carly Weinstein. După spectacol, eu, Nate și alți câțiva am stat de vorbă cu ea în timp ce își punea deoparte

chitara cu o blândețe specifică unei proaspete mămici. „Versurile tale sunt minunate... ce te inspiră?" a întrebat-o Nate, uitându-se la ea aproape fascinat. Imediat, m-a cuprins îngrijorarea; mi-am amintit de felul în care mă privise la prima noastră întâlnire la cafea. Am fost și mai îndurerată când a cumpărat un CD de-al ei. Nu era *atât* de bună. Cred că Nate și Carly au ieșit împreună o săptămână mai târziu, pentru că a existat o seară pentru care nu a găsit nici un alibi și în care nu a răspuns la mobil până după miezul nopții. Mie îmi era prea frică să-l întreb unde fusese. De altfel, deja știam. Se schimbase. Se uita altfel la mine, cu o privire întunecată, cu mintea zburându-i în altă parte.

De fapt, curând după aceea am avut discuția lămuritoare. A fost foarte sincer.

– M-am îndrăgostit de altcineva, a spus. Am promis dintotdeauna că voi fi sincer cu tine.

Îmi aminteam bine acele discuții și faptul că fusesem încântată de tonul puternic și încrezător pe care îi spusesem că, dacă avea să cunoască vreodată pe altcineva, nu trebuia decât să-mi spună deschis, pentru că eram în stare să accept adevărul fără a face vreo scenă. Bineînțeles că atunci nu mă gândeam la acest lucru decât ca la o simplă ipoteză. Aș fi dorit să-mi pot înghiți în acel moment toate sfaturile nobile, să-i spun că aș fi preferat o minciună drăguță, cum că simțea nevoia să fie mai liber sau că își dorea mai mult timp pentru el.

– Despre Carly e vorba? l-am întrebat, simțind dintr-odată un nod în gât.

A părut șocat.

– De unde știi?

– Aș fi putut să jur, i-am spus, incapabilă să-mi înăbuș hohotele de plâns.

– Îmi pare atât de rău, a răspuns, îmbrățișându-mă. Mă simt îngrozitor pentru că am ajuns să te rănesc. Dar trebuia să fiu cinstit. Îți datoram asta.

Deci, și-a găsit o prietenă nouă și trebuia să fie un domn. Aș fi vrut să mă revolt, dar cum ai putea fi furios pe cineva pentru că nu vrea să fie cu tine? În schimb, m-am supărat pur și simplu pe toată lumea, am luat câteva kilograme în plus și am jurat că n-am să mai vreau să aud în viața mea de bărbați.

Nate a continuat să mă sune vreme de câteva luni bune după despărțire. Știam că era pur și simplu amabil, dar telefoanele lui încă îmi dădeau speranțe deșarte. Nu mă puteam abține niciodată să întreb de prietena lui. „Carly e bine", spunea stânjenit. Apoi, la un moment dat, mi-a zis cu glas pierdut:

– Ne mutăm împreună... și cred că o să ne logodim...

– Felicitări! E minunat. Sunt fericită pentru tine, i-am zis.

– Mulțumesc, Rachel. Pentru mine contează enorm să te aud spunând asta.

– Da... Mult noroc și toate cele bune, dar nu cred că vreau să mă mai suni, OK?

– Înțeleg, a încuviințat, ușurat probabil că scăpase de această povară.

După acea conversație, nu am mai auzit de Nate. Nu sunt sigură dacă sau când s-au căsătorit, dar încă mă mai uit uneori după Carly Weinstein când cumpăr CD-uri. Până acum nu a ajuns celebră.

Privind retrospectiv, mă întreb dacă l-am iubit cu adevărat pe Nate sau am fost atrasă doar de siguranța pe care mi-o dădea relația noastră. Oare nu cumva sentimentele mele pentru el aveau mai mult de-a face cu ura pe care o resimțeam pentru slujba mea? După examenul de intrare în barou, de-a lungul acelui prim an infernal ca asociată, Nate a fost evadarea mea. Și uneori asta seamănă îngrozitor de mult cu dragostea.

La ceva vreme după relația cu Nate, am pierdut kilogramele în plus, mi-am vopsit părul și am acceptat o serie de întâlniri cu necunoscuți. În cel mai rău caz, erau

îngrozitoare. În cel mai bun, doar stânjenitoare și nedemne de reținut. Atunci l-am întâlnit pe Alec Kaplan, la Spy Bar, în Soho. Eram cu Darcy și cu câțiva dintre prietenii ei de la serviciu, iar el și amicii lui care le-știu-pe-toate s-au apropiat de noi. Bineînțeles că Alec a curtat-o inițial pe Darcy, dar ea l-a împins către mine – la propriu, cu mâna înfiptă în zona lui dorsală –, cu directiva fermă de a vorbi cu prietena ei. Pentru ea, era un gest de generozitate supremă. Chiar dacă îl avea pe Dex, nu ignora niciodată atenția bărbaților. „E chiar drăguț", continua să-mi șoptească Darcy. „Sari pe el!"

Avea dreptate. Alec era drăguț. Dar, în același timp, totul la el se rezuma la imagine. Când mi-a luat de băut în acea primă seară, i-a aruncat barmanului o hârtie de o sută de dolari și i-a spus cu voce tare că îi părea rău, dar nu avea mărunt. Pe scurt, întruchipa ceea ce eu și Darcy numim „MPF" – mult-prea-forțat.

Dar Alec era suficient de inteligent, de haios și de drăguț. Așa că, atunci când mi-a cerut numărul de telefon, i l-am dat. Iar când mi-a telefonat și m-a invitat la cină, m-am dus. Și când, după patru întâlniri, mi-a propus să mă culc cu el, ținând prezervativul la vedere, m-am cutremurat în interiorul meu, dar am acceptat. Avea un corp grozav, dar performanțele lui sexuale erau mediocre. Mintea mea rătăcea adesea spre probleme de serviciu, iar odată, când am auzit emisiunea „*SportsCenter*" în fundal, mi-am închipuit chiar că el era Pete Sampras. De multe ori am fost pe punctul de a încheia relația cu Alec, dar Darcy îmi tot repeta să-i mai acord o șansă, pentru că era bogat și drăguț. Mult mai bogat și mai drăguț decât Nate, sublinia ea. Ca și când asta ar fi fost tot ce conta.

Apoi, într-o seară, Claire l-a zărit pe Alec la Merchant's sărutând o blondă minionă, cu un aspect oarecum vulgar. Când fata s-a dus la toaletă, Claire a avut o dispută cu el, avertizându-l că, dacă nu-și mărturisea infidelitatea față de mine, avea să o facă ea însăși. Astfel încât, a doua

zi, Alec mi-a telefonat și a bolborosit o scuză, spunând că se împăcase cu fosta lui iubită – probabil, fata de la Merchant's. Am fost pe punctul de a-i spune că eu voiam de mult să ne despărțim. Și chiar era adevărat. Dar îmi păsa atât de puțin de el, încât nu m-am obosit să îl lămuresc cum stătuseră, de fapt, lucrurile. I-am zis un simplu OK și i-am urat mult noroc. Și asta a fost tot.

Uneori, mă mai întâlnesc din întâmplare cu Alec la sala de fitness la care merg din când în când pentru că e aproape de serviciu. Suntem foarte cordiali unul cu altul – odată am folosit chiar aparatul de lângă el, fără să-mi pese că eram nearanjată și că purtam cel mai uzat echipament de sport al meu (despre care Darcy spunea că nu trebuia purtat niciodată în public). Am profitat de acest prilej ca să stăm puțin de vorbă despre tot felul de fleacuri. Am întrebat chiar și de prietena lui, dându-i prilejul să bată câmpii despre apropiata lor excursie în Jamaica. Nu mi-a fost deloc greu să fiu drăguță – alt indiciu clar că nu investisem mai nimic în relația noastră. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu l-aș include pe Alec în categoria iubiților. Dar, pentru că m-am culcat cu el (iar eu mă consider genul de femeie care s-ar culca numai cu cineva cu care are o relație adevărată), l-am făcut membru al acestui club, din nefericire, atât de exclusivist.

Îi trec în revistă pe cei trei iubiți ai mei, cei trei bărbați cu care m-am culcat de-a lungul ultimilor zece ani, căutând o trăsătură comună. Nu găsesc nimic. Și totuși, ceva se repetă: ei m-au ales, apoi s-au descotorosit de mine. Eu am jucat un rol pasiv. Așteptând să facă Hunter primul pas și apoi mulțumindu-mă cu Joey. Așteptând să am sentimente mai profunde pentru Nate. Apoi așteptând să nu mai am. Așteptând ca Alec să plece și să mă lase în pace.

Iar acum Dex. Numărul patru. Și încă aștept...

Să scap de toate astea.

Să treacă nunta lui din septembrie.

Și să apară cineva care să îmi facă inima să tresalte în vreme ce-l privesc cum doarme în patul meu într-o dimineață de duminică. Cineva care să nu fie logodit cu cea mai bună prietenă a mea.

capitolul 6

Sâmbătă seara, cobor cu taxiul pe Lower Fifth către Clementine, receptivă și cu o atitudine pozitivă – ceea ce înseamnă o bătălie pe jumătate câștigată înaintea oricărei întâlniri –, gândindu-mă că poate Marcus va fi cel pe care îl caut.

Intru în bar și îl zăresc imediat, stând pe un scaun înalt și purtând o pereche de jeanși largi și o cămașă verde în carouri, ușor șifonată, cu mânecile suflecate aiurea – opusul lui MPF.

– Îmi pare rău pentru întârziere, spun eu când Marcus se ridică să mă întâmpine. Am avut ceva probleme să găsesc un taxi.

– Nu-ți face griji, răspunde el, oferindu-mi un scaun lângă al lui.

Mă așez. Zâmbește, arătându-și două rânduri de dinți foarte albi și drepți. Probabil cel mai frumos lucru la el. Dantura sau poate gropița din bărbia lui pătrată.

– Ce pot să-ți ofer? mă întreabă.

– Tu ce bei?

– Gin tonic.

– O să iau și eu tot asta.

Îi aruncă o privire barmanului, întinzându-i o bancnotă de douăzeci de dolari, apoi se uită din nou la mine.

– Arăți grozav, Rachel.

Îi mulțumesc. A trecut multă vreme de când nu am mai primit un compliment adevărat de la un bărbat. Îmi trece prin minte faptul că eu și Dex nu am fost prea generoși cu aprecierile.

Marcus captează până la urmă atenția barmanului și îmi comandă un gin Bombay Sapphire tonic. Apoi spune:

– Ultima dată când te-am văzut, eram cu toții destul de afumați... A fost o noapte de pomină.

– Mda. Eram destul de amețită, răspund, sperând că Dex mi-a spus adevărul referitor la ceea ce știa Marcus. Dar cel puțin am reușit să ajung acasă înainte de răsăritul soarelui. Darcy mi-a zis că tu și Dex ați rămas în oraș până spre dimineață...

– Da. Am zăbovit ceva timp, spune Marcus fără să mă privească.

Este semn bun. Își acoperă prietenul, dar îi vine greu să mintă. Își ia restul de la barman, lasă două bancnote și ceva monede pe tejghea și îmi dă băutura.

– Poftim!

– Mulțumesc.

Zâmbesc, amestec și sorb cu paiul subțire.

O asiatică sfrijită, cu pantaloni de piele și cu prea mult contur de buze, îl bate pe Marcus pe braț și îi spune că masa noastră e gata. Ne luăm băuturile, urmând-o în zona mai liniștită a restaurantului, undeva în spatele barului.

Se oprește brusc la o masă de-a dreptul înfiorătoare din mijlocul încăperii și ne înmânează două meniuri de dimensiuni uriașe și o listă separată cu vinuri.

– Chelnerul dumneavoastră va veni în scurt timp.

Ne așezăm, și Marcus mă întreabă dacă vreau să beau vin.

– Sigur.

– Roșu sau alb?

– Mi-e indiferent.

– Intenționezi să mănânci pește?

Se uită peste meniu.

– Posibil. Dar nu mă deranjează să beau vin roșu la pește.

– Nu mă pricep prea bine la alegerea vinurilor, spune el, trosnindu-și degetele pe sub masă. Vrei să arunci o privire?

– E-n regulă. Poți alege tu. Chiar nu contează de care este.

– Bine. O să văd eu, răspunde el, aruncându-mi un zâmbet fulgerător, de genul „pe-ăsta-îl-am-mereu-la-îndemână".

Studiem meniurile, discutând despre ce pare bun. Marcus își împinge scaunul mai aproape de masă și îi simt genunchii lipiți de-ai mei.

– Era cât pe ce să nu te invit în oraș... pentru că o să împărțim aceeași casă de vacanță, spune Marcus, parcurgând în continuare meniul. Dex mi-a spus că asta este una dintre regulile de bază de aici. Nu te combina cu cineva din casă. Cel puțin, nu până în august.

Râde, în timp ce eu memorez această remarcă pentru a o analiza ulterior: „Dex nu a încurajat întâlnirea noastră."

– Dar apoi m-am gândit, ei, la naiba, îmi place de ea, așa că o s-o sun. Vreau să spun că am vrut să te invit în oraș încă de când ne-a făcut Dex cunoștință. Imediat după ce m-am mutat aici. Dar mă vedeam cu tipa aia din San Francisco și m-am gândit să pun punct înainte să te sun. Știi, să fie totul în ordine. Așa că, în cele din urmă, am reușit să mă eliberez... Și iată-ne aici.

Își șterge fruntea cu dosul palmei, ca și când s-ar simți ușurat că îmi făcuse această mărturisire.

– Cred că ai luat decizia corectă.

– Să aștept?

– Nu. Să suni.

Îi ofer cel mai fermecător zâmbet al meu, amintindu-mi în trecere de Darcy. „Uite că n-a monopolizat ea piața atracției feminine", mă gândesc. „Nu trebuie să fiu întotdeauna eu cea serioasă și demodată."

Chelnerița noastră ne întrerupe:

– Bună seara. E totul în regulă?

– Da, răspunde Marcus voios, apoi adaugă cu voce joasă: Pentru o primă întâlnire, e chiar bine.

Eu râd, dar chelnerița nu face decât să schițeze un zâmbet forțat, cu buzele lipite.

– Vă pot spune care sunt specialitățile?

– Chiar te rog, răspunde Marcus.

Ea se uită undeva deasupra capetelor noastre, turuind o listă interminabilă. Totul este „gustos": „un biban de mare gustos", „un risotto gustos" și așa mai departe. Eu aprob din cap și ascult fără prea mare atenție, în timp ce mă gândesc că Dex i-a cerut lui Marcus să nu mă invite în oraș și mă întreb ce naiba înseamnă asta.

– Ați vrea mai întâi ceva de băut?

– Da... cred că vom începe cu o sticlă de vin roșu. Ce ne recomanzi?

Se uită la meniu cu ochii pe jumătate închiși și arată către lista cu vinuri, spunând:

– Pinot Noir Brick House este *superb*.

– Bine. Atunci acela să fie. Perfect.

Ea aruncă un zâmbet forțat și în direcția mea.

– V-ați hotărât să comandați?

– Da, cred că da, răspund și comand o salată de legume și ton.

– Și cum doriți să fie făcut?

– Mediu, spun.

Marcus zice că vrea să ia salată de creveți și specialitatea de vițel.

– Excelente alegeri, spune chelnerița noastră cu o înclinare nefirească a capului.

Ne strânge meniurile și apoi se răsucește pe călcâie.

– Doamne! exclamă uimit Marcus.

– Ce-i?

– Tipa asta n-are pic de personalitate.

Râd.

El zâmbește.

– Deci, unde eram?... A, da, Hamptons.

– Corect.

– Dex spune că nu e o idee bună să ieși cu cineva cu care împarți aceeași casă. Dar eu nu sunt genul care să joace după regulile lui prostești. Dacă o să sfârșim prin a ne urî reciproc, asta este.

– Nu cred că o să ajungem să ne urâm unul pe altul, spun eu zâmbind.

Chelnerița noastră se întoarce cu vinul, destupă sticla și toarnă puțin în paharul lui. Marcus ia o înghițitură sănătoasă și afirmă că este minunat, sărind peste pretențiosul ceremonial de gustare a vinului. Poți spune multe despre un tip urmărindu-l cum ia prima înghițitură de vin. Nu este semn bun dacă trece prin tot ceremonialul rotirii paharului, își îngroapă nasul în el luând o înghițitură mică, gânditor, întrerupându-se cu o încruntare a feței, urmată de o ușoară aprobare din cap, pentru a nu părea prea entuziast, ca și când ar spune: „Merge și ăsta, dar am băut multe mai bune." Dacă este un adevărat cunoscător în materie de vinuri, atunci da. Însă, de obicei, nu este decât un soi de spectacol, greu de suportat.

Când chelnerița îmi toarnă în pahar, îl întreb pe Marcus dacă știe de pariu.

– Ce pariu?

Aștept până când rămânem iar singuri – și așa nu mă entuziasmează faptul că a ajuns la urechile chelneriței că asta e prima noastră întâlnire.

– Dex și Darcy au pus pariu dacă o să accept sau nu invitația ta.

– Fugi de aici! zice el ușor teatral. Cine credea că o să accepți și cine că o să mă refuzi?

– Hmm, am uitat. Mă prefac că nu-mi mai amintesc. Nu despre asta e vorba. Ci despre faptul că...

– Că se amestecă prea mult în treburile noastre, completează el clătinând din cap. Ticăloșii!

– Știu.

Ridică paharul și face o urare:

– Să-i evităm pe Dex și pe Darcy! Nici un amănunt din seara asta împărtășit cu ticăloșii ăia băgăcioși!

Râd.

– Indiferent cât de grozavă – sau de nereușită – este întâlnirea noastră!

Paharele noastre se ating și sorbim în același timp.

– Această întâlnire *nu* va merge prost. Ai încredere în mine!

Zâmbesc.

– Am încredere în tine.

„Da, chiar am încredere în el", mă gândesc. Umorul lui are ceva dezarmant și lejer, în stilul celor din Vestul Mijlociu. Și nu este logodit cu Darcy. Asta e mare lucru.

Apoi, ca la comandă, Marcus mă întreabă de când o cunosc pe Darcy.

– De douăzeci și ceva de ani. Prima dată când am văzut-o purta o rochiță de vară la modă, iar eu – pantaloni din ăia scurți, Winnie-the-Pooh, absolut idioți, de la Sears. Mi-am spus: „*Iată* o fată cu stil!"

Marcus râde.

– Pun pariu că arătai minunat în pantalonii tăi Pooh.

– Nu tocmai...

– Tu ai fost cea care le-a făcut cunoștință lui Darcy și lui Dex, nu? El mi-a spus că ați fost buni prieteni în timpul facultății de drept.

„Exact. Bunul meu prieten Dex. Bărbatul cu care m-am culcat zilele trecute."

– Da. L-am întâlnit în primul semestru. Am știut de la bun început că el și Darcy vor fi o pereche grozavă.

O mică exagerare, dar vreau să fie clar că nu l-am dorit niciodată pe Dex pentru mine. Lucru care a fost adevărat. Și încă este.

– Ba chiar și seamănă... Nu este nici un mister cum vor arăta copiii lor.

– Da. Vor fi frumoși.

Simt un inexplicabil nod în gât când mi-i imaginez pe Dex și pe Darcy legănându-și nou-născutul. Nu știu de ce, dar nu m-am gândit niciodată ce va fi dincolo de nunta din septembrie.

– Ce-i? mă întreabă Marcus, surprinzându-mi expresia.

Asta nu înseamnă neapărat că Marcus este un fin observator; chipul meu este ca o carte deschisă. Un adevărat blestem.

– Nimic, răspund. Apoi zâmbesc și îmi îndrept spatele. Este timpul pentru o schimbare. Gata, destul cu Dex și cu Darcy! adaug eu.

– Da, încuviințează el. Te ascult.

Începem o conversație tipică primei întâlniri, discutând despre slujbele noastre, despre familie și despre experiențele noastre de viață de până atunci. Am vorbit despre începutul afacerii lui pe internet, care a eșuat, și despre mutarea la New York. Mâncarea sosește. Mâncăm, discutăm și comandăm încă o sticlă de vin. Atmosfera este foarte destinsă, fără momente de tăcere stânjenitoare. Mă simt atât de în largul meu, încât mă încumet să iau o înghițitură din specialitatea lui de vițel atunci când îmi oferă.

După cină, Marcus achită nota. Ăsta e întotdeauna un moment stânjenitor pentru mine – deși este mult mai penibil să mă ofer să plătesc (indiferent dacă gestul de a căuta portofelul este sincer sau jucat). Zâmbesc, îi mulțumesc și ne îndreptăm către ușă, dar ne hotărâm să mai bem ceva.

– Spune tu un loc, mă îndeamnă Marcus.

Așa că aleg un bar care abia s-a deschis, în apropierea apartamentului meu. Ne suim într-un taxi și plecăm, vorbind tot drumul spre Upper East Side. Apoi ne așezăm la bar, discutând în continuare.

Îi cer să-mi povestească mai multe despre orașul lui natal din Montana. Se oprește o secundă, apoi îmi spune că are o poveste tare pentru mine.

– Doar 10% dintre colegii mei din ultimul an de liceu au mers la colegiu, începe el. Celor mai mulți nici măcar nu le păsa de testele de admitere la colegiu. Dar eu le-am dat, le-am trecut cu bine, am făcut cerere la Georgetown și am fost admis. Bineînțeles că n-am spus acest lucru nimănui de la școală. Mi-am văzut de treburi, hoinărind cu colegii și făcând tot ce ne tăia capul. Apoi, chestia cu facultatea de la Georgetown s-a aflat și, într-o zi, profesorul meu de matematică, domnul Gilhooly, a luat asupra lui sarcina de a da clasei vestea cea mare. Clatină din cap, ca și când amintirea ar fi dureroasă. Reacția tuturor a fost: „Și ce-i cu asta? Mare șmecherie." Marcus își imita colegii de clasă plictisiți, încrucișându-și brațele la piept și ducându-și mâna la gură, ca și cum ar masca un căscat. Și cred că reacția lor l-a înfuriat pe domnul Gilhooly. El ar fi dorit ca ei să înțeleagă cu adevărat profunzimea greșelii lor și soarta care îi aștepta. Astfel încât a început să deseneze pe tablă un grafic care arăta posibilitățile mele de câștig dacă obțineam o diplomă de colegiu comparativ cu posibilitățile lor de câștig dacă rămâneau în oraș și debarasau mesele la Shoney's. Și sublinia faptul că prăpastia avea să se adâncească în timp.

– Nu se poate!

– Ba da, chiar așa a fost. Așa că stăteau toți acolo și mă priveau ca pe un nemernic. Ca și când mă credeam buricul pământului. Îmi venea să-l omor pe individ, zice Marcus ridicând mâinile. Mulțumesc pentru nimic, domnule Gilhooly. Mi-ați făcut rost de câțiva prieteni!

Râd.

– Ce dracu' era să fac? Trebuia să lupt cu imaginea de tocilar nemernic, nu? Așa că am schimbat macazul, ca să le arăt tuturor că nu dădeam doi bani pe admiterea la colegiu. Am început să fumez iarbă zilnic, obicei pe care nu l-am întrerupt nici la colegiu. În fine, din cauza asta, știi, am absolvit penultimul la Georgetown. Sunt sigur

că ai auzit chestia cu telecomanda, nu? mă întreabă în timp ce dezlipește eticheta de pe sticla lui de Heineken.

Zâmbesc și îl bat ușor pe mână.

– Da. Știu povestea. Numai că, în versiunea pe care am auzit-o eu, ai fost ultimul.

– Ei, drăcie! spune Marcus și clatină din cap. Lui Dex nu-i iese niciodată cum trebuie rahatul ăsta. Media mea de 1,67 a depășit-o pe a unuia! Penultimul, auzi! Penultimul!

După două beri, mă uit la ceas și spun că s-a făcut destul de târziu.

– Bine. Vrei să te conduc?

– Sigur.

Mergem pe Third Avenue și ne oprim în fața apartamentului meu.

– Noapte bună, Marcus. Îți mulțumesc foarte mult pentru cină. M-am simțit minunat, spun eu, și chiar așa și este.

– Da. Și eu. A fost super.

Își linge buzele. Știu ce urmează.

– Și mă bucur că o să stăm în aceeași casă la vară.

– Și eu mă bucur.

Apoi mă întreabă dacă poate să mă sărute. În mod normal, nu suport să aud o asemenea întrebare tâmpită. „Fă-o pur și simplu", îmi spun mereu. Dar, habar n-am de ce, faptul că vine de la Marcus nu mă deranjează.

Încuviințez, în timp ce el se apleacă și îmi dă un sărut nici prea lung, dar nici exagerat de scurt.

Ne despărțim. Inima nu-mi bate cu putere, dar sunt bucuroasă.

– Crezi că Darcy și Dex au pariat și pe asta? mă întreabă el.

Râd, pentru că și eu mă întrebam același lucru.

– Cum a fost? țipă Darcy în telefon în dimineața următoare.

De-abia am ieșit de sub duș, cu apa șiroind pe mine.

– Unde ești?

– În mașină cu Dex. Ne întoarcem în oraș, spune ea. Am fost să cumpărăm antichități. Ai uitat?

– Nu, răspund. Îmi amintesc.

– Cum a fost? întreabă ea plescăind întruna guma de mestecat.

Nu poate aștepta nici măcar până acasă pentru a afla detalii picante despre întâlnirea mea.

Nu răspund.

– Ei bine?

– Legătura e proastă. Cred că rămâi fără semnal, mint eu. Nu te aud.

– Frumoasă încercare. Dă-mi noutăți!

– Ce noutăți?

– Rachel! Nu face pe proasta cu mine. Povestește-mi despre întâlnire! Murim de nerăbdare să aflăm.

Îl aud pe Dex repetând pe fundal:

– Chiar *murim!*

– A fost o seară minunată, spun scurt, încercând să-mi înfășor capul cu un prosop fără a scăpa telefonul.

Începe să țipe.

– Da! Știam eu. Așadar, detalii! Detalii!

Îi spun că am fost la Clementine, unde eu am comandat ton, iar el vițel.

– Rachel! Treci la treburile serioase! V-ați tras-o?

– Nu pot să-ți spun asta.

– De ce nu?

– Am motivele mele.

– Asta înseamnă că ați făcut-o, spune ea. Altfel, ai fi răspuns doar nu.

– Crezi ce vrei.

– Ei, haide, Rachel!

Îi răspund că în nici un caz n-am de gând să fiu eu sursa ei de distracție în timp ce merge cu mașina. Îi repetă cuvintele mele lui Dex și îl aud zicând:

– Lui Bruce îi revine sarcina asta. Spune-i!

În fundal se aude *Tunnel of Love.*

– Transmite-i lui Dexter că ăla este cel mai prost album al lui Bruce.

– Toate sunt proaste. Springsteen este infect, comentează Darcy.

– Chiar a zis că albumul ăsta e prost? îl aud pe Dex întrebând-o pe Darcy.

Darcy spune că da. Câteva secunde mai târziu, pe fundal răsună *Thunder Road.* Darcy țipă la el să dea mai încet. Zâmbesc.

– Deci? întreabă Darcy. Ne spui sau nu?

– Nu.

– Nici dacă promit să nu-i zic lui Dex?

– Nici atunci.

Darcy scoate un sunet de exasperare. Apoi îmi spune că, într-un fel sau altul, tot va afla și închide.

Nu mai știu nimic de Dex până joi seara, cu o zi înainte de mult anunțata plecare la Hamptons.

– Vrei să vii cu noi cu mașina? Mai avem un loc liber, spune el. Claire merge cu noi. Și prietenul tău.

– Ei bine, în acest caz, mi-ar face plăcere, răspund, încercând să par veselă și nonșalantă.

Trebuie să-i arăt că mi-am văzut de drum. Eu *mi-am* văzut de drum.

A doua zi, la ora cinci, suntem cu toții în mașina lui Dexter, sperând să nu prindem prea mare aglomerație pe drum. Dar traficul era deja infernal. Ne-a luat o oră să trecem prin Midtown Tunnel și aproape patru ore să parcurgem cei o sută șaizeci și cinci de kilometri până la East Hampton. Stau pe bancheta din spate, între Claire și Marcus. Darcy e foarte veselă și surescitată. Aproape tot drumul stă întoarsă spre noi trei, deschizând diverse subiecte, punând întrebări și turuind întruna. Ea face ca ieșirea asta să pară un mare eveniment; buna ei dispoziție

este la fel de contagioasă ca și proasta ei dispoziție. Marcus este al doilea vorbăreț al grupului. Pentru vreo cincizeci de kilometri, el și Darcy țin obișnuitul spectacol comic, făcând mișto unul de altul. Ea îi spune că e prea leneș, el îi reproșează faptul că e prea greu de mulțumit. Eu și Claire intervenim în discuție din când în când. Dex nu spune absolut nimic. E atât de tăcut, că Darcy țipă la un moment dat la el, cerându-i să nu să mai fie atât de plicticos.

– Conduc, îi răspunde el. Trebuie să mă concentrez.

Apoi se uită la mine în oglinda retrovizoare. Asta îmi dă o stare ciudată și devin și mai agitată când îi surprind privirea. Mă întreb ce-i în mintea lui. Însă ochii nu-i trădează gândurile.

E deja întuneric atunci când ne oprim pentru o gustare și o bere la o benzinărie pe Route 27. Claire se apropie pe furiș de mine în fața raftului cu chipsuri, mă ia de braț și îmi spune:

– Se vede că te place cu adevărat.

Preț de o clipă rămân ca paralizată, crezând că se referă la Dex. Apoi îmi dau seama că vorbește despre Marcus.

– Eu și Marcus suntem doar prieteni, îi răspund, alegând o cutie de Pringles Light.

– Ei, haide! Darcy mi-a spus de întâlnirea voastră, zice ea.

Claire este întotdeauna la curent cu totul: ultimele tendințe, barurile deschise recent, următoarea mare petrecere. Degetele ei cu manichiura impecabilă par să ia pulsul orașului. Iar cunoașterea amănuntelor referitoare la celibatarii din Manhattan face și ea parte din arsenalul ei.

– A fost doar o singură întâlnire, spun eu, fericită că Darcy nu reușise să afle cum decursese întâlnirea cu Marcus, în ciuda tirului de întrebări.

Încercase să stoarcă măcar de la el ceva, trimițându-i un e-mail, pe care el mi-l redirecționase mie, scriind la subiect: „ticăloși băgăcioși".

– Ei, vara-i lungă, spune Claire cu înțelepciune. Bine faci că nu te legi la cap până când nu vezi întreaga ofertă.

Ajungem la casa noastră de vacanță, o cabană mică, nu prea arătoasă. Claire a descoperit-o când a venit singură la jumătatea lui februarie, supărată pe noi toți pentru că nu ne-am sacrificat un weekend ca să căutăm casă. Ea a organizat totul, inclusiv găsirea celor cu care o împărțim. În timp ce facem turul casei, se scuză din nou pentru lipsa piscinei și se plânge că spațiile comune nu sunt destul de mari pentru petreceri pe cinste. O asigurăm încă o dată că, de fapt, curtea mare din spate, cu grătar, compensează acest lucru. În plus, suntem suficient de aproape de plajă ca să mergem pe jos, lucru care, după părerea mea, este cel mai important la o casă de vacanță.

Descărcăm bagajele și ne căutăm dormitoarele. Darcy și Dex îl au pe cel cu pat uriaș. Marcus are propria cameră – ceea ce poate fi util. Și Claire are propria cameră, recompensă pentru eforturile ei. Eu împart camera cu Hillary, care a tras chiulul astăzi de la serviciu și a venit cu trenul încă de aseară. Hillary lasă întotdeauna munca pe ultimul loc. Nu cunosc pe nimeni mai relaxat în ce privește munca, mai ales dintre cei care lucrează la o firmă mare. În fiecare zi sosește târziu la serviciu – cu fiecare an care trece se apropie tot mai mult de ora unsprezece – și refuză să intre în jocul pe care îl joacă toți ceilalți colegi, care își lasă o haină pe spătarul scaunului sau o ceașcă plină cu cafea pe birou înainte de a pleca seara, astfel încât a doua zi ceilalți să creadă că sunt plecați doar într-o scurtă pauză. Anul trecut a adunat mai puțin de două mii de ore și din acest motiv nu a primit nici un bonus. „Faceți socoteala și o să vedeți că bonusurile obținute pentru orele suplimentare sunt mai mici decât suma pe care ați câștiga-o dacă ați întoarce burgheri

la McDonald's în timpul ăsta", a spus ea anul ăsta, în ziua în care au fost înmânate cecurile cu bonusuri.

O sun acum de pe mobil.

– Unde ești?

– La Cyril's, strigă ea, ca să acopere gălăgia. Vreți să vă aștept aici sau să ne întâlnim altundeva?

Le întreb pe Darcy și pe Claire.

– Spune-i că ne ducem direct la Talkhouse, zice Darcy. Este deja târziu.

Apoi, așa cum mă așteptam, Claire și Darcy insistă să își ia altceva pe ele. Și Marcus, care poartă încă hainele de la serviciu, se duce să se schimbe. Astfel încât eu și Dex stăm în salon unul în fața celuilalt, așteptând. El ține telecomanda, dar nu pornește televizorul. Este prima oară când rămânem singuri de la Incident. Simt cum încep transpir. De ce sunt așa agitată? Ceea ce s-a întâmplat e de domeniul trecutului. S-a terminat. Trebuie să mă relaxez și să mă comport normal.

– Nu te duci să te dichisești pentru prietenul tău? întreabă Dex încet, fără să se uite la mine.

– Ha, ha, foarte spiritual.

Acum, chiar și un simplu schimb de cuvinte pare imoral.

– Și totuși, nu te duci?

– Mă simt bine așa, spun, uitându-mă la jeanșii mei preferați și la bluza neagră. El nu știe însă cât timp îmi luase mie să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac, atunci când mă schimbasem, după serviciu.

– Deci, tu și Marcus formați un cuplu grozav...

Aruncă pe furiș o privire spre scări.

– Mulțumesc. Se poate spune același lucru despre tine și Darcy.

Ne uităm unul la celălalt cu insistență, o privire prea plină de înțelesuri pentru a încerca să o interpretăm. Apoi, înainte ca el să poată răspunde, Darcy coboară scările țopăind, într-o rochie verde crud, mulată pe corp.

Îi dă lui Dex o foarfecă și se ghemuiește la picioarele lui, ridicându-și părul.

– Poți să-mi tai eticheta, te rog?

El i-o taie. Ea se ridică și face o piruetă.

– Ei, cum arăt?

– Frumos, răspunde el și apoi îmi aruncă o privire stânjenită, ca și când banalul compliment adresat logodnicei lui m-ar fi putut deranja cumva.

– Arăți extraordinar, adaug eu, ca să-i arăt lui Dex că nu mă deranjează.

Câtuși de puțin.

Plătim intrarea și ne croim drum prin mulțimea de la Stephen's Talkhouse, barul nostru preferat din Amagansett, salutându-i pe toți cunoscuții. O găsim pe Hillary rezemată de bar cu un Budweiser în mână, purtând o pereche de pantaloni scurți de blugi, un tricou alb decoltat și niște șlapi albaștri pe care Darcy și Claire i-ar fi purtat doar la salonul de cosmetică. În înfățișarea lui Hillary nu este absolut nimic ostentativ și, ca întotdeauna, sunt fericită să o văd.

– Hei, băieți! strigă ea. De ce ați întârziat atât?

– Traficul a fost îngrozitor, răspunde Dex supărat. Ca să nu mai spun că unii au mai stat și să se aranjeze.

– Hei, *bineînțeles* că a trebuit să ne aranjăm! răspunde Darcy uitându-se în jos, pentru a-și admira ținuta.

Hillary insistă că avem nevoie un impuls pentru a începe seara și comandă un rând de tărie. Ne dă paharele în timp ce noi formăm un cerc strâmt, gata să le dăm peste cap.

– Pentru cea mai bună vară din toate timpurile! zice Darcy, dându-și pe spate părul lung, ce miroase a nucă de cocos.

Spune acest lucru la începutul fiecărei veri. Întotdeauna are speranțe teribil de mari, pe care eu nu le împărtășesc niciodată. Dar poate că vara asta chiar va fi cea mai bună.

Toți dăm peste cap tăria, care are gust de vodcă. Apoi Dex mai comandă un rând; în momentul când îmi dă băutura, degetele lui le ating ușor pe ale mele. Mă întreb dacă a făcut-o intenționat.

– Mulțumesc, îi spun.

– Cu plăcere, murmură el, fixându-mă cu privirea, la fel ca în mașină.

Număr în liniște până la trei, apoi mă uit în altă parte.

Pe măsură ce noaptea se scurge, eu mă trezesc că-i urmăresc pe Dex și pe Darcy. Sunt surprinsă de sentimentul dureros de posesiune pe care îl am văzându-i împreună. Nu este tocmai gelozie, dar nici departe nu e. Observ lucruri mărunte, pe care altădată nu le sesizam. De pildă, la un moment dat, Darcy și-a vârât două degete chiar sub betelia jeanșilor lui. Și, mai târziu, când stătea în spatele ei, Dex i-a adunat părul într-o mână și i l-a ținut așa într-o coadă de cal improvizată înainte de a-i da drumul să cadă înapoi pe umeri.

Chiar acum, se apleacă să-i spună ceva. Ea încuviințează și zâmbește. Îmi imaginez că i-a spus: „Te doresc în noaptea asta" sau ceva de genul ăsta. Mă întreb dacă au făcut sex de la partida noastră. Cu siguranță, da. Iar asta mă deranjează într-un mod ciudat. Poate că așa se întâmplă ori de câte ori vezi pe cineva de pe Lista ta cu altcineva. Îmi spun că nu am nici un drept să fiu geloasă. Că nu am nici un drept să-l pun pe primul loc pe Lista mea.

Încerc să-mi concentrez atenția asupra lui Marcus. Stau lângă el, vorbesc cu el, râd la glumele lui. Când mă invită la dans, accept fără ezitări. Îl urmez pe ringul aglomerat. Râdem și dansăm până când curg apele pe noi. Când îi simt trupul lipit de al meu, îmi dau seama că, deși nu există o mare atracție între noi, mă simt bine. Și cine știe? Poate că asta o să ducă la ceva.

– Ăștia mor de curiozitate să afle ce s-a petrecut la întâlnirea noastră, îmi zice Marcus la ureche.

– De ce spui asta? îl întreb.

– Darcy a pus iar întrebări.

– Zău?

– Mda.

– Când?

– În seara asta, imediat după ce am ajuns aici.

Ezit puțin, apoi întreb:

– Dex a zis ceva?

– Nu, dar stătea chiar lângă ea și părea al dracu' de interesat.

– Ce tupeu! zic, pe un ton glumeț.

– Știu, ticăloși băgăreți... Stai, nu te uita în direcția lor. Chiar acum ne fixează cu privirea.

Își apropie fața de a mea, iar favoriții lui mă zgârie ușor pe obraz.

Îl cuprind cu brațele pe după umeri și-mi apropii trupul ud de al lui.

– Păi, atunci, hai să le oferim un spectacol!

capitolul șapte

– Și care-i treaba cu tine și cu Marcus? mă întreabă a doua zi dimineață Hillary, în timp ce răscolește printr-un morman de haine de lângă pat.

Rezist tentației de a le împături în locul ei.

– Nici una, de fapt.

Mă dau jos din pat și încep să așez lenjeria.

– Dar sunt șanse să fie ceva?

Trage pe ea o pereche de pantaloni de fitness și le leagă bine șiretul.

– Poate.

Anul trecut, Hillary se despărțise de Corey, cu care fusese prietenă patru ani; un tip drăguț, isteț și foarte de treabă. Dar Hillary e convinsă că, oricât de OK fusese relația, nu se dovedise suficient de bună. „Nu e el *Alesul*", spunea întruna. Îmi amintesc că Darcy o avertizase că și-ar putea revizui părerea după treizeci de ani, afirmație pe care eu și Hillary am rumegat-o pe îndelete mai târziu. Clasic pentru Darcy și total lipsit de tactică. Cu toate astea, odată cu trecerea timpului, nu pot să nu mă întreb dacă Hillary n-a făcut o greșeală. Iat-o acum, un an mai târziu, încurcată în tot soiul de întâlniri cu necunoscuți, în timp ce, după cum umblă zvonul, fostul ei iubit s-a mutat într-o mansardă din Tribeca împreună cu o studentă la medicină, de douăzeci și trei de ani, copie la indigo a lui Cameron Diaz. Hillary pretinde că n-o deranjează absolut deloc. Mi se pare însă foarte greu de crezut, chiar și pentru o femeie atât de stăpână pe propria persoană, cum e ea. În orice caz, nu pare să se grăbească să-i găsească un înlocuitor lui Corey.

– Candidat de-o vară sau pe termen lung? continuă ea șirul întrebărilor, trecându-și degetele prin părul scurt de culoarea nisipului.

– Nu știu. Poate candidat pe termen lung.

– Hei, dar aseară păreați un cuplu în adevăratul sens al cuvântului, zice. Când dansați.

– Pe bune? întreb eu, gândindu-mă că, dacă păream un cuplu, Dex trebuie să fi înțeles că nu am făcut o obsesie pentru el.

Dă din cap, își găsește tricoul de Corporate Challenge[1] și îl miroase la subraț. Îl aruncă spre mine.

– E curat? Miroase-l!

– Nu-ți miros eu ție hainele, zic aruncându-i-l înapoi. Ești culmea!

Râde și-și pune tricoul, care pare destul de curat.

– Da... Voi doi ați râs și-ați șușotit împreună toată seara... M-am gândit că sigur o să v-o trageți aseară. Și că o să-mi rămână numai mie camera.

Râd.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Pe el l-ai dezamăgit mai tare.

– Nu. Mi-a urat pur și simplu noapte bună când am ajuns acasă. Nici măcar un sărut.

Hillary știe despre primul sărut.

– De ce nu?

– Nu știu. Cred că o luăm pas cu pas, nu ne grăbim. O să ne tot întâlnim de acum și pân' la toamnă. Aici, și pe urmă la nuntă... Știi că e și el în gașca de la nuntă. Dacă lucrurile o iau razna, ar putea fi nasol.

Pare să-mi cântărească argumentele. Preț de-o clipă, sunt tentată să-i spun lui Hillary totul despre Dex. Am încredere în ea. Dar nu-i împărtășesc nimic, gândindu-mă că o să am tot timpul pentru asta și că n-aș mai putea face

[1] Cursă de alergare de cinci kilometri organizată exclusiv pentru instituții, care vizează sănătatea angajaților (n.tr.)

nimic dacă i-aș zice și apoi m-aș răzgândi. Iar când o să fim cu toții împreună, o să mă simt și mai stânjenită, căci mi se va părea tot timpul că ea ne urmărește cu atenție. Și, oricum, s-a terminat. De fapt, nici nu e nimic de spus.

Coborâm. Colegii cu care împărțim casa s-au adunat deja la masa din bucătărie.

– E supermișto afară, zice Darcy, în timp ce se ridică și se întinde, scoțându-și la iveală abdomenul plat de sub un tricou foarte scurt.

Se așază din nou la masă, întorcându-se la jocul de Solitaire.

Claire își ridică privirea din Palm Pilot[1].

– Vreme perfectă de plajă.

– Vreme perfectă de golf, zice Hillary, uitându-se spre Dex și spre Marcus. E careva interesat?

– Hmm, poate, mormăie Dex, ridicându-și ochii din pagina de sport. Vreți să sun să văd dacă găsim loc liber, să jucăm mai încolo?

Darcy aruncă pe masă cărțile și se uită sfidător în jur. Hillary nu pare să observe obiecția lui Darcy față de o partidă de golf, fiindcă spune:

– Sau am putea să mergem direct la terenul de golf.

– Nu! Nu! Nu! Fără golf! Darcy bate din nou în masă, de data asta cu pumnul. Nu în prima noastră zi! Trebuie să rămânem împreună! Toți. Nu-i așa, Rachel?

– Înțeleg că asta înseamnă să ne luăm gândul de la golf azi, spune Dex, înainte să fiu obligată să mă implic în importanta dezbatere. Ăsta-i ordinul lui Darcy.

Hillary se ridică de la masă cu o expresie dezgustată pe chip.

– Vreau doar să fim cu toții la plajă, zice Darcy, dând o tentă de bunăvoință egoismului ei.

– Și faci ca perspectiva asta să pară atât de plăcută...

[1] Palm Pilot sau PDA (personal digital assistant) este un calculator mic de ținut în mână. (n.tr.)

Dex se ridică, se duce la chiuvetă și pune apă la fiert pentru cafea.

– Și ce te deranjează pe tine, ciufut afurisit? spune Darcy, de parcă el ar fi ăla care tocmai i-ar fi dictat cum să-și petreacă ziua. Fir-ar!

– Ce-i ăla ciufut? întreabă Marcus, scărpinându-și o ureche. E prima lui intervenție în conversația dimineții. Pare încă pe jumătate adormit. Nu mi-e deloc familiar acest cuvânt.

– Ai unul în fața ta chiar în acest moment, zice Darcy arătând spre Dex. E prost dispus de când am ajuns aici.

– Nu-i adevărat, răspunde Dex fără să se întoarcă.

Aș vrea să-i văd chipul, ca să-i pot descifra expresia.

– Ba ești. Nu-i așa? insistă ea, uitându-se la mine.

Fiind prietenă cu Darcy, am învățat arta de a îndulci lucrurile. Dar faptul că m-am culcat cu logodnicul ei mi-a anihilat instinctul ăsta. Nu am chef să mă bag în discuție și să-i cânt în strună. Și nimeni nu vrea să se amestece în ceea ce ar trebui să fie o ceartă intimă. Ridicăm toți din umeri sau ne uităm în altă parte.

În realitate, Dex *a fost*, într-adevăr, oarecum retras. Mă întreb dacă eu am ceva de-a face cu starea lui de spirit. Poate că l-a deranjat apropierea dintre mine și Marcus. Nu tocmai o explozie de gelozie, ci doar genul ăla de strângere de inimă pe care o simțisem și eu. Sau poate că doar se gândește la felul lui Darcy de-a fi și la dorința ei de a controla totul. Întotdeauna am fost conștientă de pretențiile lui Darcy – nu le poți rata –, dar în ultima vreme am devenit mai puțin tolerantă cu ea. M-am săturat să fie mereu doar cum vrea ea. Poate că Dex simte la fel.

– Ce pregătim pentru micul dejun? întreabă Marcus căscând zgomotos.

Claire se uită la ceasul ei Cartier bătut cu diamante.

– Vrei să zici pentru gustarea de dimineață.

– Cum zici tu. Mâncare să fie, spune Marcus.

Luăm în discuție opțiunile și ne hotărâm să evităm zona East Hampton, foarte aglomerată. Hillary zice că a cumpărat ea chestiile esențiale cu o zi în urmă.

– Prin esențiale înțelegi Pop-tarts[1]? întreabă Marcus.

– Uite! Hillary pune pe masă castronașe, linguri și o cutie de Rice Krispies. Poftă bună!

Marcus deschide cutia și toarnă puțin în castronașul lui. Se uită la mine peste masă.

– Vrei? mă întreabă el.

Dau din cap că da și-mi pregătește și mie un castron. Nu mai întreabă dacă mai vrea și altcineva cereale, ci doar împinge cutia spre mijlocul mesei.

– Banană? mă întreabă.

– Da, te rog.

Curăță banana, după care o taie felii și pune pe rând câteva în bolul lui și apoi în al meu. Partea lovită o ia el. Împărțim o banană. Asta înseamnă ceva. Dexter mă săgetează cu privirea, în timp ce Marcus aruncă ultima bucățică, un cilindru perfect, în bolul meu, lăsând partea urâtă de la vârf în coajă.

Câteva ore mai târziu, suntem gata să mergem cu toții la plajă. Claire și Darcy își fac apariția din camerele lor, cu gențile elegante din pânză umplute până la refuz cu prosoape de pluș noi pentru plajă, reviste, loțiuni, termosuri, telefoane mobile și farduri. Hillary duce cu ea doar un prosop mic de baie și un disc de frisbee. Eu sunt undeva la mijloc, cu un prosop de plajă, cu CD-playerul meu portabil și o sticlă cu apă. Mergem toți șase în rând, iar șlapii noștri lipăie pe caldarâm cu sunetul caracteristic verii. Claire și Hillary trec de o parte și de alta, flancând cuplul casei și pe cel care s-ar putea forma. Traversăm parcarea plajei și trecem peste dună, ezitând pentru o clipă să aruncăm o primă privire către apă.

[1] Un fel de plăcințele cu umplutură dulce (n.tr.)

Mă bucur că nu mai locuiesc în Indiana, departe de ocean, unde oamenii numesc „plajă" malul Lacului Michigan. Priveliștea este fascinantă. Mai că mă face să uit că m-am culcat cu Dex.

Dex conduce șirul pe plaja aglomerată și găsește un loc la jumătatea drumului între dune și ocean, unde nisipul este încă moale, dar destul de neted ca să ne întindem prosoapele. Marcus își pune prosopul lângă al meu; Darcy se așază în cealaltă parte, iar Dex stă alături de ea. Hillary și Claire se opresc în fața noastră. Soarele este strălucitor, dar nu prea fierbinte. Claire ne avertizează pe toți în legătură cu razele ultraviolete, susținând că astea sunt zilele când trebuie să fii extrem de atent.

– Soarele îți poate face foarte rău și tu nici să nu-ți dai seama decât când e prea târziu, zice ea.

Marcus se oferă să-mi dea cu loțiune de plajă pe spate.

– Nu, mulțumesc, spun eu.

Dar, în timp ce mă chinuiesc să ajung la jumătatea spatelui, el îmi ia flaconul și aplică loțiunea, cu mișcări meticuloase.

– Dă-mă și tu pe mine, Dex, zice Darcy veselă, scoțându-și șortul alb și așezându-se pe vine în fața lui Dex, în costumul ei de baie negru. Poftim! Folosește uleiul de nucă de cocos, te rog.

Claire se lamentează în legătură cu factorul de protecție prea mic al uleiului, zice că suntem prea în vârstă ca să continuăm să stăm cu orele la soare și o avertizează pe Darcy că o să-i pară rău când o să înceapă să-i apară ridurile. Darcy își dă ochii peste cap și zice că nu-i pasă de riduri și că ea doar trăiește clipa. Știu deja ce mă așteaptă, sunt conștientă de faptul că Darcy o să-mi spună că Claire este invidioasă fiindcă, fiind foarte albă, pielea ei trece direct la rozaliu intens.

– O să regreți când o să ai patruzeci de ani, zice Claire cu chipul ascuns de o uriașă pălărie de paie.

– Nu, n-o să regret. O să-mi fac un tratament cu laser pentru reîntinerirea pielii.

Darcy își aranjează sutienul de la costumul de baie, după care mai pune niște ulei pe gambe, cu mișcări rapide și eficiente. Sunt mai mult de cincisprezece ani de când o urmăresc cum se unge din cap până-n picioare. În fiecare vară, țelul ei a fost să aibă un bronz impecabil. Deseori ne întindeam în curtea din spatele casei ei cu o găleată de Crisco după noi, o sticlă de Sun-In și un furtun de grădină pentru a ne mai răcori. Era o adevărată tortură. Dar am suferit și am îndurat, crezând că pigmentul închis la culoare este vreun soi de virtute. Pielea mea este la fel de albă ca a lui Claire, așa că, bineînțeles, Darcy mă îmboldea să stau și mai mult.

Claire subliniază faptul că chirurgia plastică nu vindecă și cancerul de piele.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Darcy. Atunci stai sub nenorocita aia de pălărie!

Dezumflată, Claire deschide gura să spună ceva, dar se răzgândește. Într-un final, zice:

– Îmi pare rău. Încercam doar să fiu de ajutor.

Darcy îi adresează un zâmbet împăciuitor.

– Știu, scumpo. N-am vrut să te reped.

Dex se uită la mine și se strâmbă, lăsând să se înțeleagă că tot ce-și dorește e să tacă amândouă. E prima oară în acea zi când comunicăm direct. Îmi îngădui să-i zâmbesc și eu. Pe chip i se răsfrânge un surâs încântător. E dureros de arătos. Ca atunci când te uiți la soare. Rămâne o clipă în picioare, aranjându-și prosopul care s-a adunat din cauza vântului. Mă uit la spatele lui, apoi cobor privirea spre gambe, și mă cuprinde o undă de nostalgie. „A fost în patul meu." Nu c-aș vrea ca spectacolul să se repete. Dar, *uau*, are un trup frumos – e suplu, dar bine făcut. Nu sunt genul care judecă oamenii după înfățișare, dar apreciez totuși un corp perfect. Se așază în momentul în care îmi întorc privirea de la el.

Marcus întreabă dacă vrea cineva să joace frisbee. Refuz, invocând drept scuză faptul că sunt prea obosită, dar în sinea mea îmi spun că ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac e să alerg de colo-colo cu burta mea moale care-mi iese din tankini. Dar Hillary nu stă pe gânduri, și iată-i îndepărtându-se, lăsându-ne pe noi ceilalți cu fleacurile noastre.

– Dă-mi cămașa, îi cere Darcy lui Dex.

– Te rog?

– „Te rog" se subînțelege, zice Darcy.

– Spune, insistă el, aruncând în gură o tabletă de Altoids cu scorțișoară.

Darcy îi trage una tare în stomac.

– Au, zice el cu o voce monotonă, lăsând să se înțeleagă că nu îl duruse deloc.

Ea se răsucește ca să-l lovească din nou, dar el o apucă de încheietura mâinii.

– Încearcă să nu te porți prostește. Ești ca un copil, îi zice el cu afecțiune.

Irascibilitatea de azi-dimineață s-a evaporat.

– Nu sunt, spune ea, mutându-se pe prosopul lui.

Îl apasă cu degetele în piept, rămânând nemișcată și așteptând să fie sărutată.

Îmi pun ochelarii de soare și mă uit în altă parte. Ar fi o minciună să spun că nu sunt geloasă în acest moment.

Seara, mergem cu toții la o petrecere în Bridgehampton. Casa este imensă, cu o piscină în formă de L, înconjurată de o priveliște grozavă și de cel puțin douăzeci de felinare tiki[1]. Studiez oaspeții din curtea din spate și observ toate rochiile și fustele purpurii, roz aprins și portocalii. Se pare că toate femeile au citit același articol cu „se poartă culorile vii, negrul dispare din peisaj"

[1] Sculptură din piatră și lemn, cu formă umanoidă, întâlnită în culturile polineziene din Oceanul Pacific; în mitologia maură, tiki reprezintă primul om (n.tr.)

pe care l-am citit și eu. Am urmat sfatul și mi-am cumpărat o rochie cu spatele gol, verde, care este însă prea viu colorată și sare prea tare în ochi ca s-o pot purta prea des, ceea ce înseamnă că o să mă coste cam o sută cincizeci de dolari pe purtare. Dar sunt mulțumită de alegere – până când văd aceeași rochie, cam cu două numere mai mică, pe o blondă zveltă. E mult mai înaltă decât mine – așa că rochia e mai scurtă pe ea și lasă la vedere o bucată nesfârșită de coapsă bronzată. Mă străduiesc să stau cât mai departe de ea, de cealaltă parte a piscinei.

Mă duc la baie și, când mă întorc s-o caut pe Hillary, mă trezesc prinsă într-o conversație cu Hollis și cu Dewey Malone. Hollis a lucrat la firma la care sunt eu, dar și-a dat demisia a doua zi după ce s-a logodit cu Dewey. Dewey e insipid și n-are deloc simțul umorului – dar are un fond fiduciar uriaș. Și, de aici, interesul lui Hollis. Fusese amuzant s-o aud pe Hollis explicându-mi că Dewey are „o inimă așa de mare", bla, bla, bla, încercând, în zadar, să-și ascundă adevăratele intenții. Sunt invidioasă că Hollis a scăpat de munca aia infernală, dar aș prefera să muncesc pe brânci pentru a-mi plăti facturile decât să fiu măritată cu Dewey.

– Viața mea este cu mult mai bună acum, ciripește ea în seara asta. Firma aia era o otravă! Era așa de sufocantă! Credeam că ar putea să-mi lipsească munca intelectuală... dar nu-i duc deloc dorul. Acum am timp să-i citesc pe clasici și să reflectez. E extraordinar. Așa de eliberator.

– Mda... Drăguț, zic, propunându-mi să reținreplica pentru a i-o împărtăși lui Hillary.

Hollis continuă să-mi povestească despre apartamentul lor cu terasă situat la ultimul etaj de pe Park Avenue, despre cât a mai muncit la decorarea lui și cum a trebuit să concedieze trei designeri fiindcă nu voiau să adere la viziunea ei. Dewey nu participă deloc la discuție, se mulțumește să rontăie gheața din pahar și pare de-a dreptul plictisit. La un moment dat îl surprind

holbându-se la fundul lui Darcy, frumos ambalat într-o pereche de pantaloni capri de un roșu-închis.

Marcus apare dintr-odată lângă mine. Îi fac cunoștință cu Dewey și cu Hollis. Dewey îi strânge mâna, după care continuă să respire pe gură, având un aer absent. Hollis îl întreabă numaidecât pe Marcus unde locuiește și cu ce se ocupă. Se pare că adresa lui din Murray Hill și slujba lui în domeniul marketingului nu se ridică la înălțimea pretențiilor lor, fiindcă găsesc rapid o scuză să se îndrepte spre musafiri mai demni de poziția lor.

Marcus ridică din sprâncene.

– Dewey, zici?

– Da.

– Mi s-a părut mie sau chiar avea un băț înfipt în fund...?

Râd.

Pare mândru de replica lui și extrem de încântat că mă face să râd.

– Ei, te distrezi?

– Cred că da. Tu?

Ridică din umeri.

– Oamenii ăștia sunt cam plini de ei, nu ți se pare?

– Asta înseamnă Hamptons.

Analizez întreaga petrecere. Este cu totul altceva față de întâlnirile la un grătar între vecini organizate acasă, în Indiana. O parte din mine se simte mulțumită de faptul că mi-am lărgit orizontul. Dar o altă parte, mai mare, se simte stingherită de fiecare dată când iau parte la o asemenea petrecere. Sunt o persoană calmă, care zâmbește și încearcă să poarte o conversație cu oameni care consideră că Indiana este doar o regiune pe care o survolezi, o zonă pe care ești nevoit s-o traversezi în drum spre Aspen sau spre Los Angeles. O urmăresc pe Darcy, care-și face turul cu Dex alături. Nu mai e nici urmă de Indy în ea – văzând-o, ai zice că a copilărit în Park Avenue. Copiii ei o să crească în Manhattan, asta-i sigur. Când o să am copii, dacă

o să am vreodată, aș vrea să mă mut undeva la periferie. Mă uit la Marcus, încercând să mi-l închipui trăgând din stradă tricicleta Big Wheel a fiului nostru. El privește-n jos la băiețelul nostru cu chipul mânjit de înghețată pe băț uscată și-i spune să rămână pe trotuar. Băiatul are sprâncenele scurte, ca ale lui Marcus, care se ridică una spre alta, unindu-se ca într-un V răsturnat.

– Hai să mai luăm ceva de băut! mă îndeamnă Marcus.

– Bine, zic, fără s-o slăbesc din ochi pe blonda cu rochie ca a mea.

În timp ce ne îndreptăm spre barul de lângă piscină, mă gândesc din nou la Indiana, imaginându-mi-i pe Annalise și pe Greg cu vecinii lor, împrăștiați pe gazonul din Vestul Mijlociu, proaspăt tăiat. Dacă cineva ar purta niște pantaloni kaki de la Gap identici cu ai ei, nimănui nu i-ar păsa.

După petrecere, găsim un alt chef la care să mergem, apoi sfârșim, ca de obicei, la Talkhouse, unde dansez din nou cu Marcus. Pe la trei, ne îngrămădim în mașină și ne întoarcem acasă. Hillary și Claire se duc direct la culcare, în timp ce noi patru rămânem în bibliotecă. Darcy și Dex se țin de mână pe o canapea; eu și Marcus stăm unul lângă altul pe canapeaua alăturată, dar nu ne atingem.

– Gata, copii. A trecut de mult ora mea de culcare, spune Darcy, ridicându-se deodată în picioare. Îi aruncă o privire lui Dex. Vii?

Privirea mea o întâlnește pe a lui Dexter. Ne uităm în altă parte în același timp.

– Da. Vin imediat, zice el.

Mai vorbim toți trei încă vreo câteva minute, până când o auzim pe Darcy strigându-l pe Dex din capul scărilor:

– Hai, Dex! Vor să rămână singuri!

Marcus afișează un zâmbet satisfăcut, în vreme ce eu îmi studiez un pistrui de pe braț.

Dex tușește și își drege glasul. Are un aer extrem de serios.

– Păi, atunci, e-n regulă. Cred că mă duc sus. Noapte bună!

– Bine, bătrâne. Pe mâine, zice Marcus.

Eu nu fac decât să mormăi un noapte bună, prea stingherită ca să-mi ridic privirea când Dex iese.

– În sfârșit! exclamă Marcus. Am rămas singuri.

Simt o strângere de inimă bruscă pentru Dex, care-mi amintește cumva de Hunter în momentul când ne lăsase singuri pe mine și pe Joey, în hol la Duke, dar alung rapid acest gând și-i zâmbesc lui Marcus.

Se apropie de mine și mă sărută, de data asta fără să-mi mai ceară permisiunea. E un sărut destul de plăcut, poate chiar mai plăcut decât primul. Ca din senin, îmi vine-n minte episodul din serialul *Brady Bunch* când Bobby a fost în al nouălea cer după ce a sărutat-o pe Millicent (care, lucru neștiut de Bobby, avea oreion). Când am văzut prima oară episodul ăla, aveam cam vârsta lui Bobby, așa că sărutul în cauză mi s-a părut o chestie serioasă. Îmi amintesc că atunci mă gândeam că într-o bună zi aveam să fiu și eu în al nouălea cer. Până în ziua de azi, nu mi s-a întâmplat. Iar cu Marcus e cam la fel cum a fost cu toți ceilalți dinaintea lui.

Sărutul nostru ajunge la nivelul următor, și atunci zic:

– Hei, cred că ar trebui să ne ducem la culcare.

– Împreună? întreabă.

Știu că glumește.

– Foarte nostim, comentez eu. Noapte bună, Marcus.

Îl mai sărut o dată înainte să mă îndrept spre camera mea, trecând pe lângă ușa închisă de la dormitorul lui Darcy și al lui Dex.

A doua zi dimineață îmi verific mesageria vocală. Les îmi lăsase trei mesaje. O fi membru al Martorilor lui Iehova, după câtă atenție acordă sărbătorilor. Zice

că vrea „să revizuim câteva chestiuni, mâine după-masă devreme". Știu că intenționat e vag – fără să specifice ora sau să lase instrucțiuni să ne întâlnim la birou ori să-l sun. În felul ăsta e sigur că, pentru mine, Ziua Eroilor o să fie ciopârțită în două. Hillary mă sfătuiește să-l ignor și să pretind că n-am primit mesajul. Marcus zice să-i dau o replică pe măsură și să-i trimit un mesaj în care să-i spun: „N-ai nimerit-o; e sărbătoare națională." Dar bineînțeles că eu verific conștiincios mersul trenurilor și al autobuzelor și mă hotărăsc să scap de aici în după-amiaza asta, ca să evit aglomerația de pe șosea. Știu în subconștient că munca e doar o scuză ca să plec, căci m-am săturat de toată situația asta bizară. Îmi place de Marcus, dar e obositor să fii în preajma unui tip care, după cum ar zice Hillary, „e promițător". Și e și mai istovitor să-l evit pe Dex. Îl evit când e singur, îl evit când e cu Darcy. Evit să mă gândesc prea mult la el și la Incident...

– Chiar trebuie să mă întorc.

Oftez, ca și cum ar fi ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac.

– Nu poți să pleci! izbucnește Darcy.

– N-am de-ales.

Când ea se îmbufnează, îmi vine să-i amintesc faptul că, oricum, în 90% din timpul pe care-l petrecem la Hamptons ea e total preocupată de viața mondenă de aici. Dar nu fac decât să repet că sunt nevoită să plec.

– Ne strici și nouă cheful!

– Nu are ce să facă dacă trebuie să lucreze, Darcy, intervine Dex.

Poate c-o zice fiindcă Darcy îi reproșează și lui deseori că le strică cheful celorlalți. Sau poate își dorește ca eu să plec din același motiv pentru care vreau și eu.

După masa de prânz, îmi fac bagajul și mă duc în living, unde s-au strâns cu toții și se uită la televizor.

– Mă duce și pe mine cineva la autobuz? întreb, așteptându-mă să se ofere Darcy, Hillary sau Marcus.

Dar primul care reacționează e Dex.

– Te duc eu, zice. Oricum vreau să merg la magazin.

Îmi iau rămas-bun de la toți, iar Marcus mă strânge ușor de umăr, spunând că mă sună el săptămâna viitoare.

După care eu și Dex o luăm din loc. Singuri cale de șase kilometri.

– Te-ai simțit bine în weekend? mă întreabă el în timp ce ieșim de pe alee.

Nu sesizez nici urmă din ironia pe care i-o detectasem în glas imediat după Incident. Și el, la fel ca Darcy, încetase să mă mai chestioneze în legătură cu Marcus, poate pentru că era destul de limpede că deveniserăm un soi de pereche.

– Da, a fost drăguț, zic. Dar tu?

– Sigur. A fost chiar fain.

După o scurtă tăcere, vorbim despre serviciu și despre diverși prieteni comuni de la facultate, chestii despre care discutam și înainte de Incident. Lucrurile par din nou normale – sau cât de normale pot fi după o greșeală ca a noastră.

Ajungem la stația de autobuz devreme. Dex oprește în parcare, se răsucește pe scaun și mă studiază cu ochii lui verzi într-un fel care mă face să-mi întorc privirea. Mă întreabă ce planuri am pentru marți seara.

Cred că știu ce urmărește, dar nu sunt sigură, așa că bălmăjesc:

– Lucrez. Ca de obicei. Am o depoziție vineri și nici măcar n-am început să mă pregătesc pentru ea. Singurele lucruri pe care le-am notat sunt: „Vă rog să vă spuneți numele de familie pentru grefier" și „Faceți vreun tratament care v-ar putea afecta capacitatea de a răspunde la întrebări în cadrul acestei depoziții?"

Râd nervos.

Expresia de pe chipul lui rămâne neschimbată. E clar că nu-l interesează depoziția mea.

– Uite ce e, vreau să te văd, Rachel. Vin la tine la ora opt. Marți.

Felul în care-o spune – ca pe o afirmație, mai degrabă decât ca pe o întrebare – îmi face stomacul să mi se strângă ghem. Nu-i chiar genul de reacție pe care o ai înainte de o întâlnire cu un necunoscut. Nu-i emoția dinaintea unui examen important. Nu-i sentimentul ăla de „o să mă bage la pârnaie" că am făcut ceva. Și nu-i senzația de amețeală care apare când îți cade cu tronc un tip care abia de-ți aruncă un zâmbet sau un salut nepăsător. E altceva. E o durere familiară, pe care nu prea pot totuși s-o localizez.

Zâmbetul mi se șterge de pe chip și capăt o expresie care se potrivește cu fața lui serioasă. Nu întreb de ce vrea să mă vadă sau despre ce intenționează să vorbim. Nu spun că am treabă sau că nu mi se pare o idee bună. Dau doar din cap și zic:

– Bine.

Îmi spun că singurul motiv pentru care sunt de acord să ne vedem este că trebuie să clarificăm o dată pentru totdeauna ce s-a întâmplat între noi. Nu comit încă o nedreptate față de Darcy, ci, pur și simplu, încerc să repar răul deja făcut. Și-mi mai spun că, dacă vreau să-l văd pe Dex din alte motive, este doar pentru că mi-e dor de prietenul meu. Mă gândesc din nou la ziua mea, la timpul petrecut împreună în barul 7B înainte să ajungem la sex, amintindu-mi cât de bine mă simțisem în compania lui, cât de mult îmi plăcuse de Dex eliberat de pretențiile lui Darcy. Îmi lipsește prietenia lui. Nu vreau decât să vorbesc cu el. Asta-i tot.

Sosește autobuzul, și oamenii încep să se așeze în rând ca să urce. Mă strecor afară din mașină fără să mai adaug nimic.

În timp ce mă instalez pe un loc de la fereastră, în spatele unei blonde țanțoșe care vorbește mult prea tare la telefonul mobil, conștientizez ce însemna, de fapt, durerea din stomac de mai devreme. Mă simt la fel cum

mă simțisem după ce făcusem dragoste cu Nate în acele ultime zile înainte să-mi dea papucii pentru chitarista aia ecologistă. E un amestec de emoție sinceră combinată cu teamă. Teama că pierzi ceva. În acest moment, știu că, permițându-i lui Dex să vină la mine, risc ceva. Risc să pierd o prietenie sau poate chiar sufletul.

Fata continuă să vorbească, folosind în exces cuvintele „incredibil" și „uimitor" ca să descrie weekendul ei „scurtat în mod nefericit". Dă raportul despre „migrena ei groaznică" din cauza „exceselor monstruoase" de la „petrecerea supertare". Îmi vine să-i spun că, dacă dă volumul o idee mai mic, s-ar putea să scape de migrenă. Închid ochii, sperând să i se termine bateria telefonului. Dar știu că, și dacă încetează cu sporovăiala ei stridentă, tot n-o să pot să dorm din cauza acestui sentiment care mă copleșește. E bine și rău în același timp, ca atunci când bei prea multă cafea de la Starbucks. E incitant și totodată înfricoșător, ca atunci când aștepți ca un val să se spargă deasupra capului tău.

Ceva e pe cale să se întâmple, iar eu nu fac nimic ca să opresc acel ceva.

E marți seara, ora opt fără douăzeci. Sunt acasă. N-am primit nici un semn de la Dex toată ziua, așa că presupun că rămâne valabilă întâlnirea. Mă spăl pe dinți și-i curăț cu ața dentară. Aprind o lumânare parfumată în bucătărie, în caz că s-ar mai simți mirosul de la mâncarea thailandeză pe care am comandat-o cu o seară înainte pentru cina luată de una singură de Ziua Eroilor. Îmi scot taiorul, îmi pun lenjerie din dantelă neagră – deși știu, știu, *știu* că n-o să se întâmple nimic –, jeanși și un tricou. Îmi dau cu puțin fard de obraz și cu luciu de buze. Arăt relaxată și în largul meu, exact pe dos față de cum mă simt.

La opt fix, Eddie, care-l înlocuiește pe José, sună la interfonul meu.

– Aveți musafiri, zbiară el.

– Mulțumesc, Eddie. Lasă-l să urce.

Câteva clipe mai târziu, Dex apare în pragul ușii, într-un costum închis la culoare, cu dungi gri foarte fine, cămașă albastră și cravată roșie.

– Portarul a rânjit superior la mine, zice el intrând în apartament și uitându-se în jur cu un zâmbet timid, ca și cum ar fi prima sa vizită aici.

– Imposibil, îi spun. Ți s-a părut.

– Nu mi s-a părut. Știu când cineva rânjește superior.

– Nu e José. Nu-i portarul care trebuie. Eddie e de serviciu în seara asta. Te simți vinovat.

– Ți-am mai spus. Nu mă simt atât de vinovat cum m-aș fi așteptat în legătură cu ce am făcut.

Se uită fix în ochii mei.

Simt cum mă pierd în privirea lui, cum se duce hotărârea mea de a fi o persoană cumsecade, o prietenă bună. Îmi întorc privirea stânjenită și îl întreb dacă vrea să bea ceva. Spune că un pahar cu apă ar fi bine-venit. Fără gheață. Nu mai am nici o sticlă cu apă, așa că las robinetul să curgă până când apa e suficient de rece. Umplu un pahar pentru fiecare și mă așez lângă el pe canapea.

Ia câteva înghițituri mari, după care pune paharul pe măsuța de cafea. Sorb și eu din paharul meu. Simt că se uită fix la mine, dar nu-i întorc privirea. Țin ochii pironiți drept în față, unde se află patul – scena Incidentului. Trebuie să-mi găsesc un apartament ca lumea sau măcar un paravan, ca să separ alcovul de restul casei.

– Rachel, zice el. Uită-te la mine!

Îl privesc, apoi îmi cobor privirea spre măsuța de cafea.

Mă apucă de bărbie și-mi întoarce fața spre el.

Simt că roșesc, dar rămân nemișcată.

– Ce-i?

Încep să râd nervos. El nu-și schimbă expresia.

– Rachel.

– Ce e?

– Avem o problemă.

– Da?

– O problemă foarte gravă.

Se apleacă înainte, cu brațul stâng întins pe speteaza canapelei. Mă sărută blând, apoi mai pătimaș. Simt gust de scorțișoară. Mă gândesc la cutia de Altoids cu aromă de scorțișoară pe care a avut-o cu el în weekend. Îi întorc sărutul.

Dacă credeam că Marcus sărută bine – ori, înaintea lui, Nate sau oricine altcineva vreți – ei bine, m-am înșelat. Prin comparație, toți ceilalți sunt doar cât de cât pricepuți. Sărutul lui Dex face încăperea să se învârtă. Și, de data asta, nu e de la alcool. Sărutul ăsta e ca cel despre care am citit de vreun milion de ori, pe care l-am văzut în filme. Unul despre care nu eram sigură că există în viața reală. Dar, categoric, există. Nu m-am mai simțit așa niciodată. Focuri de artificii și tot tacâmul. Exact ca sărutul dintre Bobby Brady și Millicent.

Ne sărutăm lung, lung de tot. Nu ne oprim nici măcar o clipă. Nu ne schimbăm nici pozițiile pe canapea, deși suntem la o depărtare nefirească pentru un sărut atât de pasional. Nu pot să îmi dau seama ce gândește el, dar eu știu de ce nu mă clintesc. Nu vreau să se sfârșească, nu vreau să vină următoarea fază, penibilă, în care ne-am putea întreba ce naiba facem. Nu vreau să vorbesc despre Darcy – nici măcar să-i aud numele. Nu are nici o legătură cu momentul ăsta. Nici una. Sărutul ăsta vorbește de la sine. E rupt de timp, de împrejurări sau de nunta lor din septembrie. Asta încerc să-mi spun. Când, în cele din urmă, Dex se desprinde, o face doar ca să se apropie de mine, să mă ia în brațe și să-mi șoptească la ureche:

– Nu-mi pot lua gândul de la tine.

„Nici eu", îmi spun.

Dar *pot* să controlez ceea ce fac. Există sentimente; dar mai trebuie să știi și să le ții în frâu. Mă trag înapoi, dar nu prea departe, și scutur din cap.

– Ce e? mă întreabă blând, cu un braț în jurul meu.

– N-ar trebui să facem asta, spun.

E un protest slab, dar măcar e ceva.

O fi Darcy enervantă, dominatoare și exasperantă, dar e prietena mea. Sunt o prietenă bună. O persoană cumsecade. Asta sunt. Trebuie să mă opresc. O să-mi fie rușine de mine dacă nu încetez.

Cu toate astea, nu mă îndepărtez. În schimb, aștept să fiu convinsă că nu ar trebui să ne oprim, sperând că el va spune ceva în acest sens. Și chiar o face.

– Ba da. Ar trebui, zice Dex. Cuvintele lui sunt ferme; nu are îndoieli, ezitări și nici nu pare îngrijorat. Îmi ține fața în mâini și repetă: Trebuie.

Nu-i nici măcar urmă de falsitate în vorbele lui; crede cu tărie ceea ce spune. Se apleacă spre mine și mă sărută din nou, blând, dar cu o mare siguranță.

„Dar e o greșeală", protestez eu în tăcere, știind că e prea târziu, că m-am predat deja. Am trecut într-o nouă fază împreună. Fiindcă, în ciuda acelei partide de sex, nu se întâmplase mare lucru. Fuseserăm beți, iresponsabili. De fapt, nimic nu se întâmplase cu adevărat până la sărutul de azi. Nimic care n-ar fi putut fi înghesuit într-un sertar ascuns al minții, confundat cu un vis, poate chiar uitat de-a binelea.

Toate astea s-au schimbat acum. În bine sau în rău.

capitolul 8

Întotdeauna am gândit cel mai limpede la duș. Noaptea este pentru griji, îndoieli, analize. Dar dimineața, sub jetul fierbinte, lucrurile se văd mai clar. Așa că, în timp ce-mi șamponez părul, inhalând mirosul de grepfrut, reduc totul la adevărul esențial: ceea ce facem eu și Dex este greșit.

Noaptea trecută ne-am sărutat mult timp, iar apoi m-a ținut în brațe pentru și mai mult timp, fără să schimbăm decât câteva cuvinte. Lipită de el, cu inimile bătându-ne puternic, mi-am spus că, prin acea limitare a relației fizice la un anumit nivel, am obținut o victorie împotriva soartei. Dar în dimineața asta știu că tot am procedat greșit. Complet greșit. Trebuie să mă opresc. O să mă opresc. Începând de acum.

În copilărie, obișnuiam să număr în gând până la trei atunci când voiam să iau un nou start. Mă surprindeam rozându-mi unghiile, îmi scoteam degetele din gură și număram: „Unu. Doi. Trei. Start." Apoi o luam de la zero. Din acel moment, nu-mi mai rodeam unghiile. Am folosit șmecheria asta cu multe obiceiuri proaste. Așa că, numărând până la trei, o să mă scutur de relația cu Dex. O să fiu din nou o prietenă bună. O să șterg totul din memorie, o să pun lucrurile la punct definitiv. Număr rar până la trei, apoi folosesc tehnica de vizualizare pe care Brandon îmi spusese că o utilizase în timpul sezonului de baseball. El zisese că își imagina bâta lovind mingea, auzea zgomotul în gând și vedea praful ridicându-se în timp ce el aluneca în siguranță în bază. Se concentra numai pe loviturile bune, nu pe cele pe care le ratase.

Procedez și eu întocmai. Mă concentrez mai mult pe prietenia cu Darcy decât pe sentimentele mele pentru

Dex. Îmi construiesc în minte un film, plin de imagini cu Darcy și cu mine. Ne văd întinse pe spate în patul ei în timp ce ne odihnim împreună, în școala elementară. Discutăm despre planurile noastre de viitor, despre câți copii o să avem, cum o să se numească. O văd pe Darcy, la zece ani, sprijinită pe coate, cu degetele în gură, explicând că, dacă ai trei copii, mijlociul va fi de alt sex decât ceilalți, astfel încât fiecare va avea ceva special. Ca și când ai putea controla astfel de lucruri.

Ne văd pe holurile de la liceul din Naperville, schimbând bilețele între ore. Bilețelele ei, împăturite în forme complicate, ca origami, erau mult mai distractive decât cele ale lui Annalise, care relatau simplu cât de plictisitoare fuseseră orele. Ale lui Darcy erau ticsite de observații interesante despre colegi și de remarci insinuante despre profesori. Și mici jocuri pentru mine. Punea citate în josul paginii, în stânga, iar în dreapta trecea nume de persoane, urmând ca eu să le potrivesc. Mă stricam de râs când trăgeam o linie între, să zicem, „Grozave faruri ai, amice" și tatăl lui Annalise, care făcea remarca asta de câte ori vreun șofer uita să stingă faza lungă. Era nostimă, câteodată tăioasă sau chiar de-a dreptul meschină. Dar asta o făcea și mai haioasă.

Îmi clătesc părul și-mi aduc brusc aminte de altceva. O amintire care nu-mi venise în minte de mai bine de un deceniu, dacă o fi ieșit vreodată la suprafață. E ca atunci când găsești o fotografie cu tine despre care nici nu știai că există. Eu și Darcy eram boboace și, într-o zi, după școală, stăteam lângă dulapul nostru din vestiar. Becky Zurich, una dintre cele mai populare fete din clasele mari (dar nu genul simpatic, ci, mai curând, soiul ăla meschin, de care te temi) a trecut pe lângă noi cu prietenul ei Paul Kinser. Cu o bărbie practic inexistentă și cu buze mult prea subțiri, nu era deloc drăguță, deși reușise să convingă multă lume, inclusiv pe mine, că era. Așa că, atunci când Paul și Becky au trecut pe lângă noi, i-am privit. Fiindcă

erau vedete din anii mari, și eu eram impresionată – sau, în cel mai rău caz, curioasă. Știu sigur că voiam să aud despre ce vorbeau, ca să mă lămuresc și eu un pic în legătură cu ce înseamnă să ai optsprezece ani (așa de bătrână!) și să fii cool. Am crezut că le-am aruncat doar o privire fugară, dar poate că, de fapt, m-am holbat.

În orice caz, Becky s-a uitat fix la mine, exagerat de lung, iar ochii i-au ieșit din orbite ca în desenele animate. După care, cu un rânjet disprețuitor, de hienă, și cu buzele strânse, a zis: „La ce te uiți?" Iar Paul s-a băgat și el: „Prinzi muște?" (Sunt convinsă că Paul devenise mai mitocan fiindcă se întâlnea cu Becky sau poate că numai își închipuia că, dacă era mitocan, avea de câștigat.) Cert e că rămăsesem cu gura căscată. Am închis-o rapid, jenată. Becky a râs, mândră că a făcut de rușine o boboacă. După care și-a dat din nou cu rujul ei roz translucid, a băgat o nouă gumă Red Big în gura-i mică și meschină și s-a strâmbat încă o dată la mine, așa, ca bonus.

Darcy răscolea în vestiar printre cărți, dar în mod clar prinsese esențialul din acest schimb de replici. S-a întors rapid și i-a fixat pe cei doi revoltată, cu o privire pe care o exersase și pe care o stăpânea. După care a imitat râsul ascuțit al lui Becky, lungindu-și în mod nefiresc gâtul și dându-și capul pe spate, subțiindu-și buzele ca să le facă invizibile. Era hidoasă – o copie fidelă a lui Becky chicotind. Mi-am înăbușit un zâmbet, în timp ce Becky a rămas pentru o clipă uluită. Apoi s-a adunat, a făcut un pas spre Darcy și i-a aruncat în față cuvântul „javră". Dar Darcy, deloc intimidată, le-a întors privirea celor doi „seniori" și a spus: „E mai bine decât să fii o javră *urâtă*. Nu ești de acord, Paul?"

A fost rândul lui Becky să se holbeze, cu gura căscată, la noua descoperita rivală. Și, înainte să fie în stare să formuleze o replică, Darcy a mai azvârlit o insultă, ca bonus: „Și, apropo, Becky, rujul ăla pe care-l ai pe buze... e *atât* de demodat."

Tot ce are legătură cu acele momente mi-a venit dintr-odată foarte clar în minte. Văd dulapul nostru împodobit cu pozele lui Patrick Swayze din *Dirty Dancing*. Simt mirosul specific de amidon și de carne de la cantina din apropiere. Și aud vocea lui Darcy, puternică și încrezătoare. Sigur că Paul n-a avut replică la întrebarea lui Darcy, după cum ne era clar la toți patru că Darcy avea dreptate – dintre cele două, ea era mai drăguță. Iar în liceu asta îți dă uneori dreptul să ai ultimul cuvânt. Chiar dacă ești boboc. Becky și Paul și-au luat tălpășița, iar Darcy a continuat pur și simplu să-mi spună ceva legat de discuția noastră anterioară, ca și când Becky și Paul erau niște neica-nimeni. Și chiar erau. Numai că a durat mult ca să înțeleg asta la cei cincisprezece ani ai mei.

Opresc apa, mă înfășor într-un prosop și îmi pun un altul pe cap. O să-l sun pe Dexter imediat după ce ajung la serviciu. O să-i spun că toată povestea asta trebuie să înceteze. De data asta chiar vorbesc serios. El se însoară cu Darcy, iar eu sunt domnișoara de onoare. Amândoi o iubim. E drept, are defecte. Poate să fie răsfățată, egoistă și dominatoare, dar poate să fie și loială, amabilă și nemaipomenit de simpatică. Și este persoana pe care, mai mult decât pe oricine, o pot considera aproape o soră.

Tot drumul până la serviciu repet ce o să-i spun lui Dex, ba chiar vorbesc cu voce tare la un moment dat în metrou. Când, într-un final, ajung la birou, am discursul așa de bine memorat, că nici nu mai pare regizat. Am introdus pauzele corespunzătoare în Declarația de Stare de Spirit și Intenții de Viitor. Sunt pregătită.

Exact în momentul în care sunt pe punctul de a da telefon, observ că am un e-mail de la Dexter. Îl deschid, așteptându-mă ca și el să fi ajuns la aceeași concluzie. La subiectul mesajului scrie „tu".

Ești o persoană extraordinară și nu știu de unde vin sentimentele pe care le am pentru tine. Dar ceea

ce știu este că sunt total și cu toată ființa mea absorbit de tine și că vreau ca timpul să se oprească în loc, ca să putem fi împreună la nesfârșit și să nu mai gândesc la nimic altceva. Îmi place absolut totul la tine, inclusiv felul în care fața îți trădează toate gândurile și mai ales modul în care arată chipul tău când suntem împreună și părul ți-e dat pe spate, iar ochii sunt închiși și gura e puțin întredeschisă. Bun. Asta-i tot ce am vrut să spun. Șterge mesajul.

Mi s-a tăiat răsuflarea și m-a luat cu amețeli. Nimeni nu mi-a scris asemenea declarație vreodată. Citesc din nou, absorbind fiecare cuvânt. „Îmi place absolut totul la tine", repet eu în gând.

Și, uite-așa, hotărârea mea s-a stins brusc. Cum pot să pun capăt la ceva ce n-am mai trăit niciodată? Ceva ce am așteptat toată viața? Nimeni înainte de Dex n-a reușit să mă facă să mă simt așa. Dacă nu mai găsesc sentimentul ăsta niciodată? Dacă *ăsta* este?

Îmi sună telefonul. Răspund, gândindu-mă că ar putea fi Dex, sperând că nu e Darcy. Nu pot să vorbesc cu ea în momentul ăsta. Scrisoarea electronică de dragoste de pe monitorul din fața mea mă face să trepidez de emoție.

– Bună, scumpo!

Este Ethan, care sună din Anglia, unde locuiește de doi ani. Sunt așa de fericită să-i aud glasul... Are o voce veselă, dând mereu impresia că e pe punctul de a râde. Ethan este aproape la fel ca în clasa a cincea. Încă este plin de compasiune, are în continuare un chip angelic, iar obrajii îi devin rozalii la frig. Dar vocea e nouă. A venit odată cu liceul – cu pubertatea –, la mult timp după ce prietenia a înlocuit pasiunea mea de școlăriță.

– Bună, Ethan!

– Care este perioada de prescriere pentru a-i ura cuiva la mulți ani de ziua lui? întreabă el.

Încă de când eram la facultatea de drept, îi plăcea să pună pe tapet termeni juridici, adesea cu o răstălmăcire. Favoritul lui e *Strawberry tort*[1].

Râd.

– Nu-ți bate capul cu asta. N-a fost decât a treizecea aniversare.

– Mă urăști? Ar fi trebuit să mă suni și să-mi amintești. Mă simt ca un idiot – după optsprezece ani în care n-am uitat niciodată. Fir-ar! Mă lasă neuronul și nici n-am ajuns încă la treizeci – nu vreau să mă enervez gândindu-mă la asta.

– Ai uitat și când am făcut douăzeci și șapte, îl întrerup eu.

– Zău?

– Da.

– Nu cred că am uitat.

– Ba da, erai cu Bran.

– Sst! Nu pronunța numele ăla. Ai dreptate. Am uitat de a douăzeci și șaptea ta aniversare. Asta face ca infracțiunea asta să fie oarecum mai puțin flagrantă, nu? N-am rupt tradiția... Deci, cum e? Fluieră. Nu-mi vine să cred că ai treizeci de ani. Ar trebui să ai încă paisprezece. Te simți mai bătrână? Mai înțeleaptă? Mai pricepută? Ce-ai făcut în seara cea mare?

Mitraliază întrebările în stilul lui frenetic.

– Totul e la fel. Eu sunt la fel, mint. Nu s-a schimbat absolut nimic.

– Pe bune?

Așa e el, așteaptă mereu o reconfirmare a spuselor mele. Parcă ar ști că nu spun tot.

Fac o pauză, iar mintea mi-a luat-o deja razna. „Îi spun? Nu-i spun? Ce-o să creadă despre mine? Ce-o să zică?" Eu și Ethan am rămas apropiați încă din liceu, deși legăturile

[1] Joc de cuvinte bazat pe omofonie: tort înseamnă „infracțiune", iar torte „tort". (n.tr.)

noastre sunt sporadice. Dar, de fiecare dată când vorbim, începem de unde am rămas ultima oară. Ar fi un foarte bun confident în această poveste care stă să se nască. Ethan îi cunoaște pe toți jucătorii de bază din viața mea. Și, ce e și mai important, știe ce înseamnă să dai cu bâta-n baltă.

Lucrurile au început bine pentru el. A luat cu bine toate SAT-urile[1], a absolvit al doilea din promoție și toți eram siguri că el avea să dea lovitura, nu Amy Choi, șeful de promoție, care era prea tăcut și prea timid ca să parieze cineva pe el. S-a dus la Stanford și, după absolvire, și-a găsit de lucru la o bancă de investiții, deși specialitatea lui era istoria artei și nu-l interesa deloc domeniul financiar. A disprețuit pe loc tot ce e legat de cultura bancară. Zicea că e absolut nefiresc să pierzi nopțile în halul în care era el nevoit s-o facă și și-a dat seama că preferă somnul în locul banilor. Așa că a schimbat costumele cu haine confortabile și în următorii ani și-a petrecut timpul hoinărind în susul și-n josul Coastei de Vest, fotografiind lacuri și copaci și făcându-și prieteni pe drum. A urmat cursuri de scris, de artă și de fotografie, finanțate din joburi neconvenționale, ca barman sau ca angajat (vara) pe pescadoarele din Alaska.

Așa a întâlnit-o pe Brandi – „Brandi cu un i", cum îi ziceam eu înainte să-mi dau seama că o place cu adevărat și că pentru el nu era doar o aventură. După câteva luni de dragoste nebună, Brandi a rămas însărcinată (și insista că ea făcea parte dintre cele 0,05% femei extrem de ghinioniste care rămân gravide chiar dacă iau anticoncepționale, deși eu am avut mari îndoieli). Zicea că nici nu se punea problema unui avort, așa că Ethan a făcut ceea ce a crezut că era corect și s-a căsătorit cu ea la primăria din centrul orașului Seattle. Au trimis invitații

[1] Scholastic Aptitude Test și Scholastic Assessment Test reprezintă examenele de evaluare școlară pentru admiterea în universități și în colegii în SUA. (n.tr.)

de nuntă făcute acasă, cu o poză alb-negru cu ei doi în drumeție. Darcy s-a distrat pe seama lui Brandi, cu șortul ei de jeanși prea scurt și prea strâmt – „Cine dracu' face drumeții într-un șort atât de scurt și atât de mulat?" zisese ea. Dar Ethan părea destul de fericit.

Și, în vara aia, Brandi a născut un băiețel... un eschimos, un bebeluș sănătos, ai cărui ochi au devenit aproape imediat negri ca tăciunele. Brandi, cu ochi albaștri la fel ca ai lui Ethan, l-a implorat s-o ierte. Imediat, Ethan a cerut anularea căsătoriei, iar Brandi s-a întors în Alaska, pentru a da, probabil, de urma iubitului ei băștinaș.

Cred că Brandi i-a stricat definitiv lui Ethan cheful de a duce o viață de hoinar, departe de uscat. Sau poate că el voia, pur și simplu, ceva nou. Fiindcă acum locuiește la Londra, unde scrie pentru o revistă și lucrează la o carte despre arhitectura londoneză, interes pe care nu l-a dobândit decât după ce a aterizat pe pământ britanic. Dar așa e Ethan. Descurcă lucrurile din mers, fiind întotdeauna gata să dea înapoi și s-o ia de la capăt. Niciodată nu cedează la presiuni sau la așteptările celorlalți. Admir felul lui de a fi și mi-ar plăcea nespus să-i semăn mai mult.

– Deci, ce-ai făcut? întreabă Ethan.

Închid ușa de la birou și i-o trântesc verde-n față:

– Darcy a organizat o petrecere-surpriză pentru mine, m-am pilit și m-am cuplat cu Dex.

Bănuiesc că asta se întâmplă când nu ești obișnuit să ai secrete. Nu înveți arta de a ascunde lucrurile. De fapt, sunt surprinsă că am ținut secretul așa de mult timp. Aud pârâituri pe fir în timp ce vestea traversează Atlanticul. Mă panichez, dorindu-mi să-mi pot lua vorbele înapoi.

– Fugi de-aici! Mă prostești, nu?

Tăcerea mea îi confirmă faptul că am spus adevărul.

– Uau, *firrr-ar*!

Vocea-i este încă glumeață.

– Ce e? Ce părere ai?

Trebuie să știu dacă mă judecă. Trebuie să știu ce crede despre mine, dacă e de partea Taiorului Chanel.

– Stai așa. Ce vrei să spui prin „cuplat"? Nu te-ai culcat cu el, nu?

– Păi, de fapt, chiar asta am făcut.

Mă simt ușurată când îl aud râzând, deși îi atrag atenția că nu-i deloc de râs, că e o chestie serioasă.

– Ooo, *crede-mă*, e de râs.

Văd în fața ochilor gropița din obrazul lui stâng.

– Și, mă rog, ce e așa amuzant?

– Domnișoara puritană și-o trage cu logodnicul prietenei. Asta e comedie pură, de cea mai bună calitate.

– Ethan!

Se oprește din râs atât cât să întrebe dacă aș putea fi însărcinată.

– Nu. Ne-am luat măsuri.

– Păi, atunci, n-ați făcut nici un rău, nu? A fost o greșeală. Se mai întâmplă și tâmpenii. Oamenii mai fac și greșeli, mai ales când sunt piliți. Uită-te la mine și la Brandi cu un i.

– Cred că ai dreptate. Dar totuși...

Ethan fluieră, apoi spune ceea ce era de așteptat: că Darcy și-ar ieși din minți dacă ar afla vreodată.

Sună celălalt telefon.

– Trebuie să răspunzi? întreabă Ethan.

– Nu. O să las să intre mesageria vocală.

– Ești sigură? Ar putea fi noul tău iubit.

– Crezi că-mi ești de ajutor? îl reped eu, deși mă simt ușurată că nu o ia prea în serios și că nu-mi ține predici.

Nu e stilul lui Ethan, dar nu poți ști niciodată când cineva are de gând să facă pe moralistul. Și, în mod clar, se poate pune problema moralității, mai ales având în vedere că Darcy e și prietena lui. Nu sunt la fel de apropiați ca noi doi, dar, oricum, mai vorbesc din când în când.

– Scuze. Scuze. Bine. O ultimă întrebare esențială, zice el chicotind.

– Care?

– A fost bine?

– Ethan! Habar n-am. Eram beți!

– Deci, totul a fost o aiureală?

– Hai, Ethan! spun eu, ca și cum n-aș vrea să-mi bat capul cu prea multe amănunte.

Între timp, prin minte mi se derulează cu viteză un crâmpei din Incident – degetele mele apăsate pe spatele lui Dexter. Pentru mine, imaginea este foarte clară și desăvârșită. Nimic nu pare doar o aiureală.

– Și ai mai vorbit cu el de-atunci?

Îi povestesc despre weekendul în Hamptons și despre întâlnirea cu Marcus.

– Bună mișcare. Să te combini cu prietenul lui. În felul ăsta, când o să te măriți tu cu Marcus, o să puteți face schimb de parteneri.

Îl ignor și continui povestirea: că m-a dus cu mașina la autobuz, că ne-am întâlnit aseară și că mi-a trimis adineauri un e-mail – îi fac un rezumat al acestuia.

– Uau! Rahat. Deci... simți și tu ceva pentru el?

– Nu știu, zic eu.

Deși răspunsul este, evident, da.

– Dar nunta mai are loc, nu?

– Da, spun. Din câte știu eu...

– Din câte știi tu?

– Da. Are loc.

Tăcere. Nu mai râde, așa că sentimentul meu de vinovăție revine în forță.

– Ce-ți trece prin minte acum?

– Mă întrebam unde vrei să ajungi cu asta. Ce îți dorești? E doar o aventură sau vrei ca el să anuleze nunta?

Tresar când aud cuvântul „aventură". Nu poate fi vorba despre așa ceva, nici pe departe, dar, în același timp, cred că nu vreau ca Dex să anuleze nunta. Nu-mi pot închipui

să-i fac așa ceva lui Darcy. Îi spun lui Ethan că nu știu, că nu sunt sigură.

– Hmm... În fine, a adus în vreun fel în discuție logodna?

– Nu. Nu chiar.

– Hmm.

– Ce-i? Ce înseamnă acest „hmm"?

– Înseamnă că, după părerea mea, ar trebui să anuleze porcăria aia.

– Din cauza mea? Mi se strânge stomacul la gândul că aș putea fi responsabilă de anularea logodnei lui Darcy. Poate că i s-a făcut doar puțin teamă?

Îmi dau seama că ridic vocea plină de speranță la ideea că ar fi putut face asta din teamă de căsătorie. De ce o parte din mine vrea ca totul să fie așa de simplu? Și cum pot să fiu atât de încântată când mă aflu lângă Dex, așa de profund emoționată de e-mailul lui, și totuși să vreau ca el să nu anuleze nunta cu Darcy?

– Rach...

– Ethan, știu ce-o să spui.

Nu știu exact ce vrea să spună, dar tonul lui mă face să cred că are legătură cu felul în care se vor sfârși lucrurile dacă nu pun capăt acestei situații. Că, într-un fel sau altul, o să iasă la suprafață. Că cineva – probabil eu – o să aibă de suferit. Dar nu vreau să-l aud spunându-mi nimic din toate astea.

– Bine. Dar ai grijă. Să n-o pățești. Fir-ar!

Îl aud râzând iar.

– Ce-i?

– Mă gândeam la Darcy... Într-un fel, asta e o mare satisfacție.

– Satisfacție? Cum adică?

– Ei, haide! Să nu-mi spui tu mie că o parte din tine nu se bucură de această întorsătură. E ca și cum s-ar face, în sfârșit, dreptate. De ani de zile Darcy te tratează de sus.

– Ce vrei să spui? întreb eu, de-a dreptul surprinsă să-l aud descriind prietenia noastră în felul ăsta.

Știu că în ultimul timp Darcy mă irită mai mult și că n-a fost mereu cea mai altruistă dintre prietene, dar n-am considerat niciodată că mă tratează de sus.

– Nu, nu-i adevărat, reiau eu.

– Ba da, chiar așa e.

– Nu. *Nu*-i adevărat, insist, cu mai multă determinare.

Nu înțeleg pe cine apăr – pe mine sau pe Darcy. „Sigur, a existat chestiunea aia legată de tine. Dar tu nu știi nimic despre povestea aia."

– Ei, haide! Îți amintești de Notre Dame? De SAT-uri?

Mă gândesc la ziua aceea din trecut, când primiserăm rezultatele la SAT, sigilate în plicuri albe. Eram cu toții tăcuți, dar muream de curiozitate să aflăm ce rezultat obținuse fiecare dintre noi. În cele din urmă, la masa de prânz, Darcy a zis:

– Ei bine, cui îi pasă?! Hai, să spună fiecare cât a luat! Rachel?

– De ce trebuie să fiu eu prima? am întrebat.

Eram mulțumită de rezultatul meu, dar tot nu voiam să fiu eu prima.

– Nu fi copil, a replicat Darcy. Spune și gata.

– Bine. 1 300, am zis.

– Cât ai luat la oral? m-a chestionat ea.

I-am zis că 680.

– Grozav, a zis. Felicitări!

A urmat Ethan. 1 410. N-a fost nici o surpriză. Am uitat cât a obținut Annalise – ceva în jur de 1 100.

– Ei? am zis eu uitându-mă la Darcy.

– A, da. Am luat 1305.

Am știut imediat că nu obținuse 1305. La SAT rezultatele nu se termină cu 5. Și Ethan știa, fiindcă mi-a făcut semn cu piciorul pe sub masă și și-a ascuns un zâmbet în spatele sendvișului cu șuncă.

Nu m-a deranjat minciuna în sine. Darcy era recunoscută pentru că înflorea lucrurile. Dar faptul că a mințit în legătură cu scorul obținut de ea ca să mă devanseze pe mine cu cinci puncte... asta era chiar culmea. Nu i-am atras atenția, căci n-avea nici un rost.

Dar pe urmă a zis:

– Ei, poate ajungem amândouă la Notre Dame.

Era clar o nouă demonstrație de putere, la fel cum se întâmplase și cu „episodul Ethan" din clasa a cincea.

Ca mulți alți copii din Vestul Mijlociu, visul meu de adolescentă era să urmez cursurile Universității Notre Dame. Nu suntem irlandezi și nici măcar catolici, dar, de la vârsta de opt ani, când părinții m-au dus la un meci de fotbal al echipei de la Notre Dame, am vrut să merg acolo. Pentru mine, era exact așa cum trebuia să fie un colegiu – clădiri masive din piatră, peluze îngrijite, tradiție din belșug. Voiam să fac parte din toate astea. Darcy nu arătase niciodată nici cel mai mic interes pentru Notre Dame, așa că mă enerva că se băga pe terenul meu. Dar nu-mi făceam prea multe griji că mi-ar putea lua locul. Notele mele erau mai mari, rezultatele mele la SAT-uri erau, probabil, mai bune și, în plus, mai mult de un elev de la liceul nostru ajungea în fiecare an la Notre Dame.

În primăvara aia, scrisorile de admitere și de respingere au sosit una câte una, înnebunitor de greu. Verificam cutia poștală în fiecare zi, cu o nerăbdare paroxistică. Mike O'Sullivan, care avea în familie trei generații de absolvenți și era șeful clasei noastre, a intrat primul la Notre Dame. Mi-am închipuit că eu aveam să fiu următoarea, dar Darcy a primit scrisoarea înaintea mea. Eram cu ea în acel moment, dar a refuzat să deschidă plicul în fața mea. M-am dus acasă, sperând, cu un sentiment de vinovăție, că primise vești proaste.

O oră mai târziu, mi-a telefonat bucuroasă nevoie mare.

– Incredibil! Am intrat! Îți vine să crezi?

Pe scurt, nu. Nu-mi venea să cred. Am reușit să îngaim niște felicitări, dar eram zdrobită. Veștile de la ea însemnau una din două: fie îmi luase locul, fie povestea din liceu era pe punctul de a se repeta – adică, urma să mergem amândouă la Notre Dame, iar ea avea să mă eclipseze încă patru ani. Deși știam că mi-ar fi fost dor de ea după ce începeau cursurile, aveam convingerea că trebuia să mă distanțez cumva de ea. Dar, din moment ce fusese acceptată, mi-era clar că lucrurile nu puteau ieși prea bine.

Totuși, voiam să intru la acea universitate mai mult decât îmi dorisem vreodată ceva. Era mândria mea la mijloc. Am așteptat, m-am rugat, ba chiar mi-a trecut prin cap să sun la cei din comisie, să-i implor. După o săptămână chinuitoare, a sosit și scrisoarea mea. Arăta exact ca a lui Darcy. Am fugit în casă, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept, am deschis plicul și am desfăcut hârtia care-mi hotăra destinul. „Aproape... Sunteți foarte bine pregătită, dar n-ați fost admisă."

Am fost distrusă, așa că a doua zi la școală nu m-am simțit în stare să vorbesc cu prietenii mei, mai ales nu cu Darcy. La prânz, în timp ce eu mă chinuiam să-mi stăpânesc lacrimile, ea m-a informat că oricum se ducea la Indiana. Că nu voia să urmeze o facultate care mă respinsese pe mine. Încerca să arate compasiune, dar nu făcea decât să mă enerveze și mai tare. Și atunci, pentru prima dată, Annalise i-a zis pe șleau:

– Ai ocupat locul lui Rachel și nici măcar nu voiai să mergi la facultatea asta?

– Păi, *a fost* prima mea opțiune. M-am răzgândit. Și de unde era să știu că avea să se întâmple așa? a spus ea. Am presupus că o să intre, n-am devansat-o decât cu câteva puncte la SAT.

Ethan n-a mai suportat.

– N-ai luat afurisitul ăla de punctaj de 1 305, Darcy! SAT se socotește cu multipli de 10.

– Cine a zis că am luat 1 305?

– Tu, am replicat eu și Ethan în cor.

– Nu-i adevărat! Am spus 1 310.

– Iisuse! am izbucnit, uitându-mă la Annalise pentru ajutor, dar energia și curajul ei se risipiseră.

Pretindea că uitase ce afirmase Darcy.

Ne-am certat în legătură cu punctajul declarat de Darcy și cu motivele pentru care se înscrisese la Notre Dame deși nu voia să meargă acolo tot timpul care mai rămăsese din ora pentru masa de prânz. Am sfârșit plângând amândouă, iar Darcy a plecat de la școală devreme, după ce i-a spus asistentei că o durea stomacul. Lucrurile s-au liniștit după ce eu am intrat la Duke și m-am autoconvins că eram fericită de cum se aranjaseră lucrurile. Duke arăta cam la fel și-ți dădea același sentiment – clădiri din piatră, un campus fără cusur, prestigiu. Era la fel de bună ca Notre Dame și poate că era mai bine ca eu să-mi lărgesc orizontul și să plec din Indiana.

Dar chiar și în ziua de azi mă întreb de ce Notre Dame a ales-o pe Darcy în locul meu. Poate că unuia dintre membrii tineri din comisia de admitere îi plăcuse poza ei. Sau poate că era doar norocul de necontestat al lui Darcy.

În orice caz, mă bucur că Ethan mi-a reamintit povestea cu Notre Dame. În mintea mea, înlocuiește toată scena aia cu Betty Zurich. Da, Darcy putea fi, într-adevăr, o prietenă bună – și, de regulă, chiar a fost. Dar, în același timp, mi-a tăiat craca de sub picioare în câteva momente critice din viața mea: prima dragoste, visul legat de colegiu. Nu au fost deloc chestiuni minore.

– Bine, îi spun lui Ethan. Dar totuși cred că exagerezi. N-aș zice că „m-a tratat de sus".

– În regulă, dar știi ce vreau să zic. E o competiție care se subînțelege.

– Cred că așa e. Poate că ai dreptate, spun eu, gândindu-mă însă că nu poate fi vorba despre nici o competiție când o persoană pierde invariabil.

– Păi, în orice caz, te rog să mă ții la curent. E o treabă bună.

Îl asigur că așa o să fac.

– A, și mai e ceva, adaugă. Când vii în vizită?

– Curând.

– Așa spui mereu.

– Da, recunosc. Dar știi cum e. Mereu e o adevărată nebunie la serviciu... Totuși, o să vin curând. Anul ăsta, cu siguranță.

– E bine și așa, răspunde Ethan. Chiar mi-e dor de tine.

– Și mie mi-e dor de tine.

– În plus, s-ar putea să ai nevoie de o vacanță când o să se termine toată povestea asta.

După ce ne încheiem conversația, îmi dau seama cu satisfacție că Ethan nu m-a îndemnat nici măcar o clipă să-i pun capăt. M-a sfătuit doar să am grijă. Și o să am. O să am grijă data viitoare când mă văd cu Dexter.

capitolul 9

De trei zile o evit pe Darcy, lucru foarte dificil de altfel. Nu a trecut niciodată atât de mult timp fără să vorbim. Când, în sfârșit, dă de mine la telefon, arunc vina pe serviciu pentru absența mea și îi spun că am fost teribil de aglomerată – ceea ce este adevărat, deși mi-am făcut timp să visez cu ochii deschiși la Dex, să-l sun pe Dex, să-i trimit e-mailuri lui Dex. Mă întreabă dacă sunt liberă să luăm masa împreună duminică dimineața. Îi răspund că da, gândindu-mă că aș putea să trec și de întâlnirea față în față. Stabilim să ne vedem la restaurantul EJ's din apropierea casei mele.

Duminică dimineața ajung prima la EJ's și observ cu ușurare că locul este plin de copii. Agitația și veselia lor mă distrează și mă ajută să mă calmez. Dar totuși sunt copleșită de neliniște la gândul că o să-mi petrec o parte din timp în compania lui Darcy. Am fost în stare să țin piept vinovăției mele evitând orice gând cu privire la ea, imaginându-mi că Dex este singur, că suntem din nou la facultate, înainte de a fi avut ideea măreață de a i-l prezenta lui Darcy. Dar aplicarea acestei strategii n-o să mai fie posibilă în această după-amiază. Și-mi este teamă că, petrecându-mi timpul cu ea, o să mă văd obligată să pun capăt relației cu Dex, lucru pe care îmi doresc cu disperare să nu-l fac.

O clipă mai târziu, Darcy năvălește înăuntru, cărând geanta ei Kate Spade, mare și neagră, cea pe care o poartă când colindă după o grămadă de cumpărături, mai ales cele de nuntă. Evident că din geantă se iețește obișnuitul ei dosar portocaliu burdușit cu extrase din revistele

pentru nunți. Stomacul mi se face ghem. Tocmai mă pregătisem pentru Darcy, însă nu și pentru nuntă.

Mă sărută pe amândoi obrajii, salutul tipic european, în timp ce eu zâmbesc, încercând să mă comport normal. Darcy se lansează într-o poveste despre întâlnirea lui Claire din seara precedentă cu un chirurg pe nume Skip. Spune că nu mersese bine, că Skip nu era suficient de înalt pentru Claire și că omisese să o întrebe dacă dorea desert, punându-i în funcțiune radarul pentru zgârciți. Cred că singurul radar care funcționase fusese cel al lui Skip pentru snobi obositori. Poate că nu dorise decât să plece acasă cât mai repede și să scape de ea. Totuși, mă abțin să fac această remarcă, pentru că lui Darcy nu-i place când o critic pe Claire, decât dacă începe ea.

– E pur și simplu *mult* prea pretențioasă, spune Darcy în timp ce ne îndreptăm spre separeul nostru. E ca și cum ar căuta cu tot dinadinsul lucruri care să nu-i placă, înțelegi?

– Nu e rău să fii pretențios, zic eu. Dar are niște criterii tare tâmpite.

– Adică?

– Uneori e cam superficială.

Darcy îmi aruncă o privire lipsită de expresie.

– Ce vreau să spun este că-i pasă prea mult de bani, de aparențe și de câte relații are tipul. Nu face decât să-și îngusteze orizontul... și șansele de a-și găsi pe cineva.

– Nu cred că e atât de pretențioasă, spune Darcy. Ar fi ieșit cu Marcus, și el nu-i un tip cu relații. E dintr-un oraș urât din Wyoming. Iar părul a cam început să i se rărească.

– Montana, o corectez eu, minunându-mă de cât de superficială pare Darcy.

Cred că a devenit așa de la sosirea în Manhattan – sau poate că așa a fost dintotdeauna, dar uneori, când cunoști pe cineva atât de bine, nu-l vezi cum este el de fapt. Așadar, cred sincer că am reușit să ignor această componentă

fundamentală a personalității ei, poate pentru că nu am dorit să o văd pe cea mai apropiată prietenă a mea într-o astfel de lumină. Dar, de la conversația mea cu Ethan, tendințele ei egoiste și superficiale par să se fi amplificat, fiind aproape imposibil de trecut cu vederea.

– Montana, Wyoming, n-are importanță, spune fluturându-și mâna în aer, ca și când ea nu s-ar trage tot din Vestul Mijlociu.

Mă deranjează faptul că Darcy desconsideră locul nostru de origine, bătându-și uneori joc chiar și de statul Indiana, spunând că este înapoiat și urât.

– Și îmi place părul lui, adaug eu.

Surâde afectată.

– Văd că îi iei apărarea. Interesant.

O ignor.

– Ai mai primit vreo veste de la el în ultima vreme?

– De câteva ori. Mai ales e-mailuri.

– Ceva telefoane?

– Puține.

– V-ați văzut?

– Nu încă.

– La naiba, Rachel! Nu pierde ocazia! Scoate guma din gură și o învelește într-un șervețel. Vreau să spun, nu-i da cu piciorul. Nu poți găsi altul mai bun.

În vreme ce studiez meniul, simt cum crește furia în interiorul meu. Ce mitocănie a putut să spună! Nu că aș crede că e ceva în neregulă cu Marcus, dar de ce n-aș putea găsi pe cineva mai bun? Oricum, ce vrea să însemne asta? De-a lungul întregii noastre prietenii, s-a subînțeles că Darcy este cea frumoasă, norocoasă și fermecătoare. Dar una e să lași să se înțeleagă asta și cu totul altceva e să spui pur și simplu: „Nu poți găsi altul mai bun." Tupeul ei mă lasă fără replică. Formulez posibile riposte, dar nu spun nici una cu voce tare. Nu știe cât de ticăloasă e remarca ei, care vine, pur și simplu, din lipsa ei de considerație

nativă. Și, pe deasupra, ținând cont de circumstanțe, nu prea am dreptul să mă înfurii pe ea.

Îmi ridic ochii de la meniu și o privesc pe Darcy, temându-mă că fața mă va trăda. Însă ea este neatentă. Mama spunea întotdeauna că mi se citesc emoțiile pe chip, dar, atât timp cât Darcy nu îmi acordă prea mare atenție, nu are cum să observe nimic.

Chelnerul sosește și ne ia comanda fără să noteze, lucru care mă impresionează întotdeauna, mai ales când suntem mulți. Darcy cere pâine prăjită și un cappuccino, iar eu – o omletă grecească cu brânză cheddar în loc de feta și cartofi prăjiți. Las-o pe ea să fie tipa slăbuță.

Darcy scoate brusc dosarul portocaliu și începe să bifeze diverse liste.

– Bun. Avem mult mai multe lucruri de făcut decât credeam. Mama m-a sunat aseară și m-a tot bătut la cap: „Ai făcut asta? Ai făcut aia?", iar eu am început să mă enervez.

Îi spun că avem timp berechet. Mi-aș dori să avem și mai mult.

– Mai sunt mai puțin de trei luni, Rach. O să treacă înainte să ne dăm seama.

Mă întreb de câte ori îl voi mai vedea pe Dexter în cele trei luni și simt cum mi se strânge dintr-odată stomacul. Când ne vom opri? Ar trebui să fie mai devreme decât mai târziu. Ar trebui să fie acum.

O urmăresc pe Darcy cum continuă să răsfoiască dosarul, făcând mici însemnări pe margini, până când chelnerul ne aduce mâncarea. Verific interiorul omletei mele – brânză cheddar. A nimerit-o. Încep să mănânc, în timp ce Darcy pălăvrăgește despre tiara ei.

Încuviințez din cap, ascultând fără prea mare atenție, simțindu-mă încă rănită de vorbele ei grosolane.

– Mă asculți? întreabă ea la un moment dat.

– Da.

– Atunci, ce spuneam?

– Spuneai că nu ai nici o idee unde găsești o tiară.

Ia o înghițitură de pâine prăjită, dar pare să se îndoiască în continuare de faptul că o ascultam cu adevărat. Și totuși, zice:

– Bine. Deci ai fost atentă.

– Ți-am spus că te ascult, răspund eu, presărând sare pe cartofii prăjiți.

– Atunci știi unde găsesc?

– Păi, am văzut câteva la Vera Wang. În vitrina aia de la etajul întâi, nu? Și sunt destul de sigură că au și la Bergdorff.

Mă gândesc la primele zile ale logodnei lui Darcy, atunci când fusesem cât de cât cu sufletul alături de ea. Deși eram invidioasă că viața ei decurgea atât de firesc, eram cât se poate de fericită pentru ea, o domnișoară de onoare în adevăratul sens al cuvântului. Îmi amintesc căutările nesfârșite pentru rochia ei. Probabil că am văzut toate rochiile din New York. Am bătut de nenumărate ori drumul la Kleinfeld, în Brooklyn. Am colindat magazinele universale și micile *boutiques* din Village. I-am bifat și pe marii designeri de modă de pe Madison Avenue: Vera Wang, Carolina Herrera, Yumi Katsura, Amsale.

Dar Darcy nu a fost nici un moment cuprinsă de starea pe care o presupune o asemenea ocazie, de acel sentiment când ești copleșită de emoție și plângi tot timpul în cabina de probă. În cele din urmă, am identificat cauza. Era aceeași problemă pe care Darcy o avea și când proba costume de baie: arăta trăsnet în orice. Cele mulate îi scoteau în evidență coapsele zvelte și înălțimea. Magnificele rochii de bal îi accentuau talia minusculă. Cu cât proba mai multe, cu atât deveneam mai nehotărâte. Așa că, într-un final, la capătul unei sâmbete lungi și obositoare, când am ajuns la ultima vizită la Wearkstatt, în Soho, am hotărât că ăsta avea să fie cel din urmă magazin. Vânzătoarea, cu chipul proaspăt, încă nemarcat de viață și de iubire, a întrebat-o pe Darcy ce avea în minte pentru acea zi

deosebită. Darcy a ridicat neajutorată din umeri și a privit în direcția mea, căutând un răspuns.

– O să fie o nuntă șic, în buricul orașului, încep eu.

– *Ador* nunțile din Manhattan.

– Așa e. Și este la începutul lui septembrie. Deci ne așteptăm la vreme frumoasă... Și eu cred că Darcy preferă rochiile simple, fără prea multe zorzoane.

– Dar să nu fie anoste, intervine Darcy.

– Corect. Nici vorbă de ceva modest, spun eu. *Ferească Dumnezeu.*

Fata și-a dus degetul la tâmplă, a zbughit-o și s-a întors cu patru rochii clopot, care arătau aproape la fel. Și atunci m-am hotărât că una dintre rochiile alea avea să fie *aleasa*. Când Darcy a probat-o pe a doua, o rochie din satin mătăsos, de un alb mat, cu talia joasă și cu corsaj cu mărgele, am rămas cu gura căscată de admirație.

– O, Darcy. Arată fantastic pe tine, am spus. (Și așa era, bineînțeles). Asta e!

– Crezi? Vocea îi tremura. Ești sigură?

– Absolut sigură, am răspuns. Pe *asta* trebuie să o cumperi.

Câteva momente mai târziu, comandam rochia, discutând despre accesorii. Eu și Darcy am fost dintotdeauna prietene, dar cred că atunci mi-am dat seama pentru prima oară de influența pe care o am asupra ei. Eu i-am ales rochia de mireasă, cea mai importantă piesă vestimentară pe care avea să o poarte vreodată.

– Vii cu mine să facem niște cumpărături azi? mă întreabă în timp ce mâncăm. Singurul lucru pe care vreau cu adevărat să-l cumpăr sunt pantofii. Am nevoie de pantofi pentru următoarea probă. Cred că ne vom uita la Stuart Weitzman, iar apoi ne vom repezi până la Barney's. Poți veni, nu?

Trec o bucată de omletă prin ketchup cu furculița.

– Sigur... Dar chiar trebuie să ajung și pe la serviciu astăzi, mint.

– Tot timpul trebuie să muncești! Nu știu care o duce mai rău, tu sau Dex, spune ea. A tot lucrat în ultima vreme la un proiect important. Nu este niciodată acasă.

Îmi țin privirea în farfurie, căutând cei mai buni cartofi rămași.

– Chiar așa? răspund, gândindu-mă la ultimele seri în care eu și Dex am rămas până târziu la serviciu, vorbind la telefon. Nasol.

– Mie-mi spui? Nu e niciodată disponibil să mă ajute cu nunta. A început să mă calce pe nervi de-a dreptul.

După masă și după multe discuții despre nuntă, mergem pe Madison și o luăm la stânga, spre Stuart Weitzman. Cum intrăm în magazin, Darcy admiră o duzină de sandale, spunându-mi că modelul este perfect pentru picioarele ei înguste, cu călcâie delicate. Până la urmă, ne croim drum în spate, către pantofii de nuntă din satin. Analizează fiecare pereche, alegând patru să le probeze. O urmăresc umblând țanțoșă prin magazin, înainte de a se decide pentru perechea cu cele mai înalte tocuri. Sunt gata să o întreb dacă e sigură că sunt comozi, dar mă abțin. Cu cât se decide mai curând, cu atât mai repede voi fi liberă pentru restul zilei.

Dar Darcy încă nu a terminat cu mine.

– Dacă tot n-a durat prea mult aici, putem merge la Elizabeth Arden să căutăm rujuri? mă întreabă ea în timp ce plătește pantofii.

Sunt de acord, fără nici o tragere de inimă. Mergem pe Fifth Avenue, îi suport văicărelile despre rimel și o ascult spunând cum trebuie să-i aduc eu aminte să-și cumpere pentru ziua nunții, căci ea sigur n-are să treacă de ceremonie fără să plângă.

– Bineînțeles, îi spun. O să-ți aduc aminte.

Îmi propun să privesc aceste sarcini cu obiectivitate, la fel de detașată ca un organizator de nunți care de-abia o cunoaște pe mireasă, nu în calitate de cea mai veche și mai necredincioasă prietenă a ei. La urma urmelor, dacă

îi sunt cât se poate de folositoare, s-ar putea ca vina mea să se atenueze. Mi-o imaginez pe Darcy aflând despre relația mea cu Dex și pe mine spunându-i: „Da, totul e adevărat. M-ai prins. Dar dă-mi voie să-ți reamintesc faptul că NU MI-AM ABANDONAT NICIODATĂ ÎNDATORIRILE DE DOMNIȘOARĂ DE ONOARE!"

– Pot să vă ajut, doamnelor? ne întreabă vânzătoarea de la Elizabeth Arden.

– Da. Căutăm un ruj roz. Un roz viu și totuși plăcut și natural, pentru o mireasă.

– Dumneavoastră sunteți mireasa?

– Eu sunt. Da.

Darcy aruncă unul dintre zâmbetele ei false de PR.

Femeia îi întoarce zâmbetul și face recomandările finale, scoțând rapid cinci tuburi pe care le pune în fața noastră pe tejghea, spunând:

– Poftiți. Perfecte.

Darcy îi spune că mie o să-mi trebuiască o nuanță complementară, pentru că sunt domnișoara de onoare.

– Ce frumos. Surori?

Femeia zâmbește. Dinții ei mari și pătrați îmi amintesc de pastilele de gumă Chicklets.

– Nu, răspund.

– Dar este ca și sora mea, zice Darcy cu sinceritate.

Mă simt meschină și de-a dreptul mizerabilă. Mă imaginez la *Ricki Lake*[1], la emisiunea cu titlul „Cea mai bună prietenă a încercat să-mi fure mirele". Publicul huiduie și fluieră în timp ce eu îmi bolborosesc apărarea și scuzele. Explic faptul că nu am vrut să fac nici un rău, că pur și simplu nu am putut să mă abțin. Până nu demult, mă întrebam cum îi găseau pe oamenii care comiseseră astfel de acte abjecte de infidelitate. (Nu mai contează cum îi făceau pe acești oameni să se confeseze la televiziunea

[1] Talk show TV moderat de actrița și vedeta americană de televiziune Ricki Lake, în care sunt invitați diverși oameni cărora li se pun tot felul de întrebări indiscrete (n.red.)

națională!) Intram acum în rândurile celor imorali. În aceeași categorie cu Brandi cu un i.

„Chestia asta trebuie să înceteze. Chiar acum. Chiar în secunda asta. Încă nu m-am culcat cu Dex conștientă, nebăută. Că ne-am sărutat din nou? A fost doar un sărut. Punctul de cotitură va fi alegerea rujului pentru mireasă. Chiar acum. 1– 2– 3 start!"

Apoi mă gândesc la părul moale al lui Dex și la gura lui cu miros de scorțișoară, la cuvintele lui: „Îmi place absolut totul la tine." Încă nu pot să cred că Dex nutrește asemenea sentimente pentru mine. Iar faptul că și eu simt același lucru pentru el este prea mult pentru a fi ignorat. Cuvinte ca „destin" și „suflete-pereche" mi se învârtesc prin cap, cuvinte pe care le luam în râs la douăzeci și ceva de ani. Ce ironie! N-ar trebui să devii mai cinic odată cu vârsta?

– Ăsta îți place?

Darcy se întoarce către mine, țuguindu-și buzele pline.

– E frumos, răspund.

– Nu e prea strălucitor?

– Nu cred. Nu. E drăguț.

– Poate că este totuși prea deschis, ținând cont că o să fiu îmbrăcată în alb. Trebuie să fie deosebit. Amintește-ți de machiajul lui Kim Frisby – arăta fix ca o curvă. Vreau să fiu sexy – , dar totodată dulce. Știi tu, ca o fecioară. Dar totuși sexy.

Brusc, sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi; pur și simplu, nu mai pot suporta nici o secundă discuția despre nuntă.

– Darce, chiar trebuie să mă duc la serviciu. Îmi pare sincer rău.

– Hai, numai puțin, insistă ea bosumflată. Nu pot să fac asta fără tine! Apoi îi spune fetei care ne servește: Nu mi-o lua în nume de rău.

Fata zâmbește, pe deplin înțelegătoare, fără să se supere. Înțelege adevăratul sens al celor spuse de Darcy și probabil că se întreabă ce fel de domnișoară de onoare părăsește mireasa într-un asemenea moment crucial.

Respir adânc și îi spun că mai pot să rămân doar câteva minute. Mai încearcă vreo două, trei rujuri, ștergându-și de pe buze diversele nuanțe de roz cu loțiune demachiantă.

– Ce spui de ăsta?

– Frumos, recunosc și zâmbesc cu sinceritate.

– Păi, nu merge numai frumos! se văicărește ea. Trebuie să fie perfect. Trebuie să arăt perfect.

Când îi observ buzele senzuale țuguiate, de culoarea zmeurei, orice urmă de remușcare dispare. Tot ce simt este o furie fără margini, totală.

„De ce trebuie să fie totul perfect pentru tine? De ce totul trebuie să-ți fie dat într-un ambalaj perfect, legat cu fundă Martha Stewart? Ce ai făcut ca să-l meriți pe Dex? Eu l-am cunoscut prima. Eu ți l-am prezentat. Trebuia să mă arunc eu pe el. De ce n-am făcut-o? Da, sigur, pentru că am crezut că nu sunt suficient de bună pentru el. Ei bine, m-am înșelat. În mod evident, am apreciat greșit situația. Se poate întâmpla... mai ales când cineva are o prietenă ca tine, o prietenă care crede că are dreptul la tot ce e mai bun, o prietenă care caută neîncetat să te pună în umbră, încât chiar ajungi să te subestimezi, să lași privirea în jos. Este vina ta, Darcy, că ai luat ceea ce ar fi trebuit să fie al meu încă de la început."

Sunt îngrozitor de agitată și absolut disperată să scap de ea. Mă uit la ceas și oftez, aproape convinsă eu însămi că trebuie cu adevărat să merg la serviciu; dar Darcy este egoistă, ca de obicei, și profită de timpul meu. „Cred că slujba mea este ceva mai importantă decât rujul de buze pe care o să-l folosești la un eveniment ce va fi peste luni de zile!"

– Îmi pare rău. Darce, nu este vina mea că trebuie să lucrez.

– Bine.

– Nu este vina mea, repet.

„Nu este vina mea. Nu este vina mea pentru ceea ce simt pentru Dex. Iar ceea ce simte el pentru mine – și știu că sentimentele lui sunt reale – nu este vina lui."

Înainte să pot scăpa, Darcy o sună pe Claire. Aceasta o întreabă dacă a încercat și la Saks, la raionul Bobbi Brown, afirmând apoi cu autoritate, ca și cum ar fi de la *Bride Magazine*, că au niște colecții de nuntă minunate, iar rujurile lor sunt hidratante, dar nu foarte strălucitoare.

– Vii să te întâlnești cu mine acum? insistă Darcy.

Sentimentul ei că ea este o prioritate pentru toți cunoscuții nu are margini.

Închide telefonul și îmi spune că pot să plec, căci Claire are să vină de-ndată. Îmi face semn cu mâna; cu alte cuvinte, mi se dau papucii.

– La revedere, îi spun. Vorbim mai târziu?

– Sigur. Cum vrei. Pa!

Când mă întorc să plec, îmi adresează un ultim avertisment:

– Dacă nu ai grijă, o să te cobor la rangul de însoțitoare a miresei și o să-i ofer lui Claire rolul de domnișoară de onoare.

Asta așa, ca între surori.

În secunda în care nu mă mai poate vedea, îl sun pe Dexter pe mobil. Apelul ăsta, în timp ce Darcy face cumpărături pentru nuntă, este un gest meschin, dar simt că mă sufoc de indignare. Asta merită dacă este atât de pretențioasă, de dominatoare și de egoistă!

– Unde ești? îl întreb pe Dex după ce ne salutăm scurt.

– Acasă.

– Ah!

– Unde ești tu? Credeam că ați ieșit la cumpărături.

– Am fost până acum. Dar am zis că am de lucru.

Observ că amândoi evităm să facem vreo referire directă la Darcy.

– Păi, *chiar* ai de lucru? întreabă el ezitant.

– Nu neapărat.

– Bine. Nici eu. Pot să te văd?

– Ajung acasă în douăzeci de minute.

Dex sosește înaintea mea și așteaptă în hol, discutând cu José despre Mets. Sunt extrem de fericită să îl văd și mă simt ușurată că am scăpat de Darcy. Zâmbesc și îi salut, întrebându-mă dacă José îl recunoaște pe Dex de la vizitele lui anterioare împreună cu Darcy. Sper că nu. Nu doresc numai încuviințarea părinților mei... ci chiar și pe cea a portarului.

Urcăm cu liftul și străbatem holul către apartamentul meu. Sunt încordată, dar totodată dornică de atingerea lui. Ne așezăm pe canapea. Îmi ia mâinile în ale lui și începem să ne sărutăm, cu o grabă care aduce a aventură amoroasă. Sunt niște cuvinte de-a dreptul înfricoșătoare. Îmi evocă imagini de la Școala de Duminică și mă trimit cu gândul la Cele Zece Porunci. Dar nu este adulter. Nici unul nu este căsătorit. Încă. Îmi alung totul din minte în timp ce îl sărut pe Dex. Nu va mai exista vinovăție, cel puțin nu pentru următoarea perioadă de timp.

Brusc, mi se pare ridicol să stăm cocoțați pe canapea. Patul ar fi mult mai confortabil. Nu trebuie să se întâmple nimic doar pentru că suntem pe un pat. Asta e o percepție de adolescent. Sunt o femeie matură, cu experiență de viață (chiar dacă limitată), și pot să mă controlez în propriul pat. Mă ridic și îl conduc în cealaltă parte a apartamentului meu. Mă urmează, ținându-mă încă de mână. Ne așezăm la picioarele patului. Dex își scoate picioarele din mocasini. Nu poartă șosete. Își mișcă degetele mari în sus și în jos și apoi își freacă picioarele unul de altul. Are bolta plantară arcuită și glezne subțiri.

– Vino aici, spune, trăgându-mă spre el și ridicându-mă pe perne, apoi apropiindu-se de mine.

Este puternic și are pielea caldă. Suntem culcați acum pe o parte, cu trupurile lipite. Mă sărută de mai multe ori, și ne rostogolim spre partea lui de pat. Brusc, încetează să mă sărute, își drege vocea și spune:

– E atât de ciudat. Să fiu cu tine așa. Și totuși, mi se pare atât de firesc. Poate pentru că am fost atâta timp prieteni.

Înțeleg exact ce vrea să spună. Mă gândesc în urmă, la anii facultății. În acea perioadă, nu eram cei mai buni prieteni, dar eram suficient de apropiați pentru a afla o mulțime de lucruri unul despre celălalt, lucruri pe care le lași să iasă la suprafață și atunci când te concentrezi asupra neglijenței părților și asupra modalităților de a rezilia un contract. Am făcut în minte un inventar cu tot ceea ce am aflat despre Dex înainte de relația lui cu Darcy. Că a crescut în Westchester. Că este catolic. Că a jucat baschet la liceu și s-a gândit să continue la Georgetown. Că are o soră mai mare, Tessa, care s-a dus la Cornell, iar acum predă engleza la un liceu în Buffalo. Că părinții lui au divorțat când era foarte mic. Că tatăl lui s-a recăsătorit. Că mama lui a învins cancerul de sân.

Apoi tot ce am aflat de la Darcy, detalii din viața lor personală, pe care m-am trezit rememorându-le și reflectând asupra lor în ultimele zile. Cum ar fi faptul că Dex este morocănos dimineața. Că face cel puțin cincizeci de flotări în fiecare seară înainte de culcare și că nu lasă niciodată vase murdare în chiuvetă. Că a fost distrus când a murit bunicul lui, singura dată când Darcy l-a văzut plângând. Că a avut două legături serioase înainte de Darcy și că una dintre iubite, Suzanne Cohen, care lucra ca analist-cercetător la Goldman Sachs, l-a părăsit și i-a zdrobit inima.

Astfel încât, când le-am pus cap la cap, am constatat că știam multe lucruri. Dar voiam mai mult.

– Spune-mi totul despre tine, îl îndemn, de parcă am fi doi adolescenți.

Dex îmi atinge fața și apoi îmi trasează o linie imaginară de-a lungul nasului și împrejurul gurii, oprindu-și degetul pe bărbia mea.

– Tu prima. Tu ești cea misterioasă.

Râd.

– Deloc, răspund, crezând că el face confuzie între a fi timidă și a fi misterioasă.

– Ești. La facultate erai ca o carte închisă. N-am putut scoate prea multe de la tine.

Râd din nou.

– Ce vrea să însemne asta? Ți-am spus o mulțime de lucruri în facultate.

– Cum ar fi?

Înșir rapid câteva amănunte autobiografice.

– Nu mă refer la lucruri de genul ăsta, zice el. Ci la chestii importante. Ce *simțeai*....

– L-am urât pe Zigman, încep eu.

– Știu. Erai terminată de frică. Apoi ai făcut o treabă grozavă când, în sfârșit, te-a ridicat în picioare la curs.

– N-am făcut, răspund, amintindu-mi cum mi-am croit drum cu poticneli printr-o serie lungă și dureroasă de întrebări.

– Ba da, ai făcut. Doar că tu ai crezut că n-ai făcut. Nu te vezi așa cum ești.

Îi evit privirea, concentrându-mă pe o pată de cerneală de pe cuvertură.

El continuă.

– Te vezi ca pe o ființă foarte banală, obișnuită. Iar la tine totul este deosebit, Rachel.

Nu mă pot uita la el. Fața îmi arde.

– Și știu că roșești când ești stânjenită.

Zâmbește.

– Nu, nu roșesc!

Îmi acopăr fața cu o mână și îmi întorc privirea.

– Ba da. Și ești adorabilă. Și nici n-ai idee că ești așa – și asta mi se pare partea cea mai adorabilă.

Nimeni – nici măcar mama mea – nu mi-a spus vreodată că sunt adorabilă.

– Și ești frumoasă. Uluitor de frumoasă, în cel mai proaspăt și mai natural mod. Arăți ca una dintre fetele din reclamele alea, ți le mai amintești? Tu ești probabil prea tânără. Ești ca unul dintre modelele lui J. Crew. Cu totul naturală.

Îl rog să se oprească. Chiar dacă îmi place la nebunie ceea ce tocmai mi-a spus.

– Este adevărat.

Vreau să-l cred.

Mă sărută pe gât, cu mâna stângă pe coapsa mea.

– Dex!

– Daaa?

– Cine a spus că în timpul facultății nu mă vedeam cu nimeni?

– Păi, nu te vedeai, nu? Erai acolo să înveți, nu să-ți dai întâlniri. Asta era clar.

– Am ieșit cu Nate.

– Nu chiar până la sfârșit.

– Nu mi-a cerut să ies cu el până la sfârșit.

– Curajos băiat.

Dau ochii peste cap.

– Aproape că te-am invitat să ieși cu mine, îți mai amintești?

Replica lui mă face să râd.

– Este adevărat, spune el ușor îndurerat.

Îi arunc o privire nesigură.

– Mai știi când învățam împreună pentru examenul de drept civil?

Îmi amintesc degetul lui mare pe fața mea, ștergându-mi o lacrimă. Deci *avusese* o semnificație.

– Știi bine despre ce vorbesc, nu?

Fața îmi arde când aprob din cap.

– Cred că știu. Da.

– Iar când am vrut să te conduc acasă, ai spus nu. M-ai respins.

– Nu te-am respins!

– Erai seriozitatea întruchipată.

– Nu eram. Chiar nu mă gândeam atunci...

Vocea mi se stinge treptat.

– Da, iar apoi mi-ai prezentat-o pe Darcy. Atunci am știut că interesul tău pentru mine era nul.

– Chiar nu m-am gândit... Nu știam că așa ai văzut tu lucrurile.

– Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu tine, spune Dex. Și încă îmi place.

Mă privește fix.

Îi spun că clipește mai puțin decât oricare dintre oamenii pe care i-am întâlnit. Zâmbește și îmi zice că nu a fost niciodată învins la o confruntare de genul „care clipește primul pierde". Îl provoc și deschid ochii larg, la fel ca el. Observ că are o pată mică și întunecoasă pe irisul stâng, ca un pistrui.

Câteva secunde mai târziu, clipesc. Îmi aruncă un zâmbet triumfător și mă sărută din nou. Sărutul lui își modifică permanent intensitatea, gura lui exercitând presiune asupra gurii mele, pentru ca în secunda următoare abia să o atingă, să mă întărâte, înainte ca sărutul să redobândească forța de la început; sărutul ideal, care este prea adesea abandonat într-o relație pe termen lung. Nu cred că sărutările lui Dex ar putea deveni vreodată banale. Sau că ar înceta vreodată să mă sărute în felul ăsta.

– Povestește-mi despre Suzanne! îl îndemn când ne dezlipim, în sfârșit, buzele. Și despre prietena ta de la liceu.

– Alice? Râde, dându-mi o șuviță de păr după ureche. Ce-i cu ea? Poveste veche.

Oricine știe că într-o relație aflată la început nu discuți despre foștii iubiți. Chiar dacă mori de curiozitate

să afli acele detalii, lași pe mai târziu asemenea dezvăluiri. Nu trebuie să fii adepta regulamentelor, cum e Claire, pentru a respecta acest principiu. În prima fază, este pentru amândoi un nou început. Nu e de nici un folos să readuci în discuție relațiile trecute și, implicit, eșuate. Dar regula pare de neaplicat acum. În comparație cu faptul că el este logodit, fostele iubite sunt un subiect inofensiv. Aici, în siguranța apartamentului meu, nu avem nevoie de strategii. Regulile nu se aplică. Ar putea fi singurul avantaj al situației noastre.

– Le-ai iubit?

Nu știu din ce motiv, dar trebuie să aflu.

Se întoarce pe spate și privește în tavan, concentrându-se. Îmi place că se gândește la întrebările mele, la fel cum se gândea în timpul examenelor de la drept. Mi-l amintesc uitându-se pe pereți primele patruzeci și cinci de minute ale examenului. Nu scria nici măcar un cuvânt până când nu își structura în minte tot răspunsul.

Își drege vocea.

– Pe Alice, nu. Dar pe Suzanne, da.

Nu e de mirare că Suzanne a deranjat-o întotdeauna atât de mult pe Darcy. Vrea să fie singura pe care el a iubit-o vreodată. Îmi amintesc cum reușise să-l subjuge pe Blaine în liceu. „N-ai iubit-o pe Cassandra, nu-i așa? Nu-i așa?" Până când, în sfârșit, el spunea: „Nu. Numai pe tine, Darcy."

– Pe Alice de ce nu? întreb.

Mi-ar plăcea să aflu mai degrabă despre cea pe care nu a iubit-o.

– Nu știu. Era o fată drăguță. Cât se poate de drăguță. Nu știu de ce nu am iubit-o. Este ceva ce nu poți controla cu adevărat.

Dex are dreptate. Nu are nimic de-a face cu valoarea intrinsecă a celeilalte persoane, cu ansamblul calităților ei. E ceva ce nu-ți poți impune să simți. Sau să nu simți. De-a lungul anilor, am experimentat acest lucru din plin.

Să-l luăm ca exemplu pe Joey. Am fost cu el doi ani și nu am simțit nici măcar o părticică din ce simt acum.

– Sigur, eram puștani, continuă el. Cât de serios poți fi, cu adevărat, la vârsta aia?

Aprob din cap, gândindu-mă la dulcele Brandon. Apoi îl întreb despre Suzanne.

– Deci ai iubit-o?

– Da. Dar, pe termen lung, nu ar fi mers. Este evreică și a fost foarte cinstită în privința așteptărilor ei de la mine. Voia să mă convertesc, să ne creștem copiii ca evreii, tot tacâmul. Și poate că aș fi acceptat... Nu sunt foarte religios... Dar faptul că ea făcuse din asta o regulă de familie strictă nu mi se părea corect. Îmi imaginam o viață de rahat sub tirania ei. La fel cum proceda mama ei cu taică-său... De altfel, eram prea tineri ca să ne luăm asemenea angajamente.

– S-a căsătorit?

– E ciudat că întrebi. De fapt, am auzit de la un prieten comun că s-a logodit. Cam la o lună după...

Se oprește. Pare stânjenit.

– După ce te-ai logodit tu?

– Da, murmură el.

Mă strânge în brațe și mă sărută pătimaș, alungând orice gânduri legate de Darcy. Ne dezbrăcăm și ne băgăm sub așternuturi.

– Ești rece, remarcă el.

– Când sunt agitată, sunt întotdeauna rece.

– De ce ești agitată? Nu e cazul.

– Dex, șoptesc eu, cu fața lipită de gâtul lui.

– Da, Rach?

– Nimic.

Trupul lui îl acoperă pe al meu. Nu mai sunt rece.

Ne sărutăm mult timp, mângâindu-ne trupurile.

Nu mai știu cât e ceasul, dar observ că se întunecă.

Aproape că îl fac să se oprească, dintr-o mulțime de motive ușor de intuit. Dar și pentru că mă gândesc

că ar trebui să așteptăm până când o să putem petrece o noapte împreună. Dar, bineînțeles, asta s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Și poate că niciodată nu voi face duș împreună cu el și nu-l voi urmări bărbierindu-se dimineața. Sau citind *The Sunday Times* la cafea, petrecându-ne, pur și simplu, timpul împreună. Nu ne vom ține de mână în Central Park și nu ne vom îmbrățișa pe pătură în Sheep's Meadow. Dar poate fi al meu acum. Nimic nu ne poate lua acest moment.

În timp ce ne mișcăm împreună, zăresc numai părticele din Dex – un favorit cu câteva fire albe, umărul lui puternic, lobul unei urechi. Îi ating clavicula cu vârfurile degetelor, apoi mă lipesc mai strâns de el.

capitolul 10

Nu mă pot împiedica să mă gândesc la Dex. Știu că n-o să rămânem împreună, că o să se însoare cu Darcy în septembrie. Dar sunt bucuroasă să trăiesc clipa și îmi permit plăcerea zilnică de a fi captivată de ea. Îmi spun că nimic nu durează la nesfârșit. Cu atât mai puțin lucrurile frumoase. Deși, în mod normal, nu se întâmplă totul contracronometru. Mă gândesc la alte câteva exemple de finaluri concrete, predeterminate. De exemplu, colegiul. Eram conștientă de faptul că îl voi urma patru ani, că voi aduna prieteni, amintiri și cunoștințe și că totul se va termina brusc la o dată stabilită. Știam că în acea zi îmi voi lua diploma și îmi voi îngrămădi lucrurile într-un camion cu destinația Indiana, iar experiența Duke va fi de domeniul trecutului. Un capitol închis pentru totdeauna. Dar conștientizarea acestui lucru nu m-a oprit să mă bucur de acea perioadă, să absorb toată fericirea pe care o puteam obține în acele momente.

Așa că exact la fel voi proceda și cu Dex. Nu mă voi concentra asupra sfârșitului în detrimentul prezentului.

În seara asta sunt acasă când Dex mă sună de la serviciu, doar ca să mă salute și să-mi spună că îi e dor de mine. Este genul de telefon pe care un bărbat îl dă iubitei lui. Nimic insinuant sau complicat. Îmi închipui că suntem cu adevărat împreună. Nici nu închid bine, că telefonul sună din nou.

– Hei, răspund eu în șoaptă, gândindu-mă că nu este decât o continuare a convorbirii cu Dex.

– Ce-i cu vocea asta la tine? mă întreabă Darcy, readucându-mă brusc la realitate.

– Ce voce? Ațipisem. Care-i treaba?

Se lansează în detalii despre ultima criză de la ea de la serviciu. Care, de obicei, nu înseamnă nimic mai mult decât blocarea hârtiei în copiator. Nici situația de-acum nu face excepție. O greșeală pe un fluturaș ce anunța deschiderea unui club. Rezist imboldului de a-i spune că publicul-țintă nu va observa greșeala și o întreb cine merge la Hamptons în weekendul ăsta. Simt cum pulsul mi-o ia razna, anticipând numele lui Dex. El îmi spusese deja că se duce, convingându-mă că ar trebui să merg și eu. Avea să fie penibil, dar merita, mă avertizase el, insistând că trebuia să mă vadă.

– Nu sunt sigură. Claire s-ar putea să aibă niște prieteni în vizită. Dex vine.

– Chiar? Nu trebuie să lucreze? întreb eu, părând puțin prea surprinsă.

Simt o înțepătură de îngrijorare, dar Darcy nu pare să observe scăparea mea.

– Nu, tocmai a încheiat o tranzacție mare, spune.

– Ce tranzacție?

– Nu știu. O chestie.

Slujba lui Dexter o plictisește pe Darcy. Am remarcat felul în care ea îl poate reduce la tăcere, întrerupându-l în mijlocul unei istorisiri, întorcându-l la grijile ei meschine. „Sunt grasă? Asta arată bine pe mine? O să vii cu mine? Fă asta pentru mine. Încurajează-mă! Pe mine. Pe mine. Pe mine."

Parcă dinadins, îmi spune că se gândește să trimită o casetă la *Survivor* – crede că ar fi distractiv să apară în emisiune. Distractiv pentru o exhibiționistă. Nu-mi trec prin cap decât puține lucruri mai oribile decât să apari la televiziunea națională pentru ca lumea să te judece, să te evalueze, să te critice.

– Crezi că aș fi aleasă? mă întreabă.

– Ai avea șanse mari.

E destul de frumoasă și plină de viață – exact ce se caută pentru un asemenea reality-show. Îmi studiez chipul

în oglindă, gândindu-mă că Dex îmi spusese că arăt ca un model al lui J. Crew. Poate că sunt atrăgătoare. Dar nu sunt nici pe departe atât de frumoasă ca Darcy, cu trăsăturile ei regulate, cu pomeții ei incredibili, cu buzele pline și arcuite.

În momentul ăsta, râde tare în telefon, spunându-mi o altă poveste a zilei. Îmi răneşte auzul. Cuvântul „strident" îmi vine în minte și, în timp ce îmi studiez din nou imaginea, hotărăsc că, deși nu sunt nici pe departe frumoasă, am totuși o oarecare delicatețe care ei îi lipsește cu desăvârșire.

Astăzi este joi, ziua dinaintea plecării la Hamptons.

Dex a trecut pe la mine. Plănuiserăm să așteptăm până săptămâna viitoare, pentru a ne vedea singuri, dar amândoi am terminat lucrul devreme. Și iată-ne din nou împreună. Am făcut deja dragoste o dată. Acum îmi odihnesc capul pe pieptul lui. Pentru o vreme, nici unul dintre noi nu spune nimic, dar, deodată, Dex mă întreabă:

– Ce *facem*?

Asta este. *Întrebarea!*

M-am gândit de sute de ori la asta, am exprimat Întrebarea exact la fel – cu aceeași intonație, cu același accent pe cuvântul „facem". Dar, de fiecare dată, răspunsul este diferit.

Ne urmăm imboldul inimilor.

Riscăm.

Suntem nebuni.

Ne distrugem.

Suntem copleșiți de dorință.

Suntem derutați.

Ne revoltăm.

Lui îi este frică de căsătorie.

Mie mi-e frică să nu rămân singură.

Ne îndrăgostim.

Suntem deja îndrăgostiți.

Și cel mai adesea: Nu avem nici o idee.

Ăsta este răspunsul pe care îl dau.

– Nu știu.

– Nici eu, spune el încet. Ar trebui să discutăm despre asta?

– Tu vrei?

– Nu prea, recunoaște el.

Sunt ușurată că nu vrea. Pentru că nici eu nu vreau. Îmi este prea frică de ceea ce am putea hotărî. Orice alternativă este înfricoșătoare.

– Atunci să nu discutăm. Nu acum.

– Dar când? întreabă.

Fără să știu de ce, spun:

– După 4 Iulie.

Pare destul de banal, dar mijlocul verii a fost, într-un fel sau altul, întotdeauna un hotar. Chiar dacă după 4 Iulie rămâne mai mult de jumătate din vară, partea aia trece mai repede, zboară de-a dreptul. Luna iunie, cu toate că are cu o zi mai puțin, pare mult mai lungă decât august.

– Bine, răspunde.

– Fără să analizăm nimic până pe 4 Iulie.

Formulez clar regula, ca la începutul unui examen de la facultate. Vocea mea este fermă, deși nu sunt deloc sigură de ceea ce tocmai am hotărât. Poate că până pe 4 Iulie totul se va termina, iar nunta planificată pentru septembrie chiar va avea loc? Sau poate... nu, nu are cum să creadă că am vrut să spun că atunci o va anunța pe Darcy că nu se poate căsători cu ea. Nu, nu asta am hotărât. Pur și simplu, am hotărât să nu hotărâm nimic. Asta e tot.

Totuși, alegerea datei mă sperie. Îmi imaginez un calendar uriaș care ne arată zilele, orele, minutele, secundele rămase. Asemenea ceasurilor care au fost potrivite în 1999 pentru numărătoarea inversă până în noul mileniu. Îmi amintesc că urmăream secundele scurgându-se pe un astfel de ceas dintr-un oficiu poștal de lângă Grand Central Station, cândva în decembrie. Ceasul mă enerva,

mă scotea din minți. Voiam să mă concentrez asupra listei mele cu probleme de rezolvat, să-mi curăț biroul de cererile în așteptare, să termin totul numaidecât. În același timp, vederea acelor cifre care ticăiau mă paraliza. Aveam prea multe de făcut, așa că de ce m-aș fi apucat de ceva?

Încerc să socotesc numărul orelor rămase până pe 4 Iulie. Câte nopți o să petrecem împreună. De câte ori o să facem dragoste.

Îmi chiorăie mațele. Sau poate sunt ale lui. Nu pot spune, pentru că stau lipită de el.

– Ți-e foame? Putem comanda de mâncare, zic eu și îi sărut pieptul. Sau pot face eu ceva.

Mă închipui încropind rapid o gustare apetisantă. Nu știu să gătesc, dar o să învăț. O să fiu o soție și o gospodină excelentă.

Îmi spune că nu vrea să risipească timpul mâncând. Poate să-și ia ceva în drum spre casă. Sau să se culce flămând. Spune că vrea să mă simtă lipită de el până când va fi nevoit să plece.

A doua zi îl întreb pe Dex dacă a avut probleme când s-a întors acasă. Este o întrebare vagă, dar știe la ce mă refer. Răspunde că Darcy nu era acasă când a ajuns el, că a avut timp suficient să facă un duș, îndepărtând, fără tragere de inimă, mirosul pielii mele. Darcy îi lăsase un mesaj: „Este ora unsprezece și nu răspunzi la mobil și nici la telefonul de la serviciu. Probabil că ai o aventură. Ies cu Claire."

Este obișnuita ei acuzație, pe care i-o trântește în glumă atunci când Dex lucrează până târziu. Îl întreabă dacă are o aventură, necrezând niciodată că el ar putea face așa ceva. Schimbă persoana de fiecare dată, alegând la întâmplare un nume de femeie de la Goldman. Cu cât femeia este mai puțin atrăgătoare, cu atât mai bine se distrează. „Știu că o iubești pe Nina", ar spune,

conștientă de faptul că Nina este o secretară durdulie din Staten Island, cu unghii false împodobite cu decorații strălucitoare.

Mi-l imaginez pe Dex întorcându-se acasă noaptea trecută. În mintea mea se derulează un întreg spectacol: Dex furișându-se în apartament, grăbindu-se să facă duș și să se bage în pat, așteptând să se răsucească cheia în broască, prefăcându-se adormit când Darcy intră în camera lor. Se apleacă deasupra lui, studiindu-l pe întuneric. „Cum a fost întâlnirea cu Nina?" întreabă ea cu voce tare, ironică. El se freacă cu mâinile la ochi, așa cum fac oamenii la televizor când sunt treziți dintr-un somn adânc. „Bună", spune el obosit și apoi se preface că adoarme din nou. Se cuibărește lângă el în pat, aruncându-i un „te iubesc". Are maxilarele încleștate, dar îi răspunde la fel. Ce poate să facă? Adoarme cu gândul la mine... constatând că bărbia ei prea ascuțită îi înțeapă pieptul.

Îi urmăresc pe plajă, lângă apă.

Darcy și Dex, unul lângă altul, sub soarele plăcut de iunie. Weekendul ăsta a fost primul în care i-am văzut împreună de când eu și Dex am făcut dragoste conștienți, doritori și cu premeditare. Port ochelari de soare închiși, astfel că îi pot studia de pe prosopul meu fără să se vadă acest lucru, în timp ce Claire sporovăiește... despre ce altceva dacă nu despre nuntă?! Oare noaptea o să fie răcoroasă? Să ne cumpărăm o jachetă ușoară și subțire, care să se asorteze cu rochia? Dau din cap și spun că mi se pare o idee bună.

Dex tocmai a ieșit din apa foarte rece. Acum vorbesc, lipiți unul de altul. Poate că îi spune cum este apa. Ea pășește ezitant spre malul oceanului. Zâmbesc amândoi. Dex o stropește cu piciorul, iar ea țipă ascuțit, se întoarce și se depărtează în fugă câțiva pași de el. Văd cum mușchii picioarelor ei lungi și bronzate se încordează. Poartă costumul de baie de culoarea pielii. Părul îi flutură în jurul

feței. El râde, iar ea îi face semn cu degetul ca și când l-ar mustra, iar apoi pășește din nou spre el. Sunt prinși într-o adevărată joacă. Mă doare să îi privesc, dar nu mă pot opri. Nu mă pot uita în altă parte.

Mă simt ca și cum ar pune în scenă un adevărat spectacol. Bine, Darcy face oricum asta în mod frecvent. Dar acum Dex participă de bunăvoie. Știe, mai mult ca sigur, că toți ne uităm. Că eu mă uit. Așa este întotdeauna când te afli într-un grup și câțiva membri se hotărăsc să înoate sau să meargă în apă. Oceanul este ca o scenă uriașă. Este ceva firesc ca restul să se uite, chiar dacă numai pentru o clipă. Dex este conștient de asta, și totuși se agită și-i face jocul lui Darcy; sunt în dispoziția aia de cuplu pus pe șotii. Ar trebui să lâncezească pe prosopul lui, să moțăie sau să citească un roman – ceva trist, pentru a-mi da impresia că este confuz, supărat, răvășit. În schimb, el o stropește cu apă și rânjește.

Marcus își face mâinile pâlnie și strigă la ei.

– Cât de rece e?

– Al dracului de înghețată, anunță Darcy, bătându-l pe spate pe Dex, în timp ce acesta îi oferă lui Marcus un răspuns mai bărbătesc:

– Nuu, e bună! Haideți și voi!

Furia se amestecă acum cu durerea. Este pentru prima oară când regret cu desăvârșire că am făcut sex cu Dex. Mă simt îngrozitor, devenind dintr-odată sigură că pentru el nu a însemnat aproape nimic. Îmi dau lacrimile în timp ce mă forțez să-mi întorc privirea de la ei și-mi pun căștile. Îmi ordon să nu plâng.

Înainte să apăs pe butonul de pornire, Marcus mă întreabă ce ascult. De la întâlnirea noastră, l-am mai văzut pe Marcus doar o dată, în timpul unui prânz rapid în cursul săptămânii, la un restaurant de lângă biroul meu, dar am vorbit de câteva ori, iar una dintre conversații a ținut mai mult de o oră. Singurul motiv aparent pentru care a doua întâlnire nu a avut loc – sau, cel puțin, cel

pe care îl știe el – este doar nesincronizarea. El este ocupat, eu sunt ocupată. La serviciu a fost nebunie. Ca de obicei. Deci, ușa este încă larg deschisă, lucru care mă bucură foarte mult. Trebuie să mă concentrez mai mult asupra lui. Odată ce Dex va fi de domeniul trecutului, aș putea simți ceva pentru el. Zâmbesc și spun:

– Tracy Chapman. E un CD bun. Vrei să asculți?

Îi dau căștile mele, în timp ce Dex și Darcy se îndreaptă spre noi. Marcus ascultă câteva secunde.

– E frumos.

Îmi dă căștile înapoi și scoate o Coca-Cola din lada frigorifică.

– Vrei o înghițitură? întreabă el când Darcy și Dex sunt în dreptul nostru.

Îi răspund că da, iau cutia și, după ce beau, o șterg cu colțul prosopului meu.

Cu o privire haioasă, de cunoscător, Marcus declară:

– Nu mă deranjează microbii tăi. Dacă-nțelegi ce vreau să zic.

Râd și clatin din cap, ca și când aș spune: „Marcus, nebunule!"

Îmi face cu ochiul. Râd din nou.

Exact la țanc. Dex prinde tot schimbul de replici. Nu mă uit la el. Nici n-am de gând s-o fac.

– Mai intră cineva în apă? întreabă el.

Claire îi oferă răspunsul obișnuit:

– Încă nu. Nu m-am încălzit destul.

Marcus spune că urăște înotul, mai ales în apă rece ca gheața.

– Vă rog, faceți-mă să înțeleg ce plăcere e asta.

Darcy chicotește.

– Nu este *nici o* plăcere. Este o tortură!

Nu spun nimic, ci doar apăs pe butonul „play" al CD-playerului meu portabil.

– Tu ce spui, Rachel? întreabă Dex, aplecat încă deasupra mea.

Îl ignor, prefăcându-mă că nu îl aud din pricina muzicii date foarte tare.

El și Darcy se întorc la prosoapele lor, alături de Claire. Darcy își curăță nisipul de pe tălpi și de pe glezne, în timp ce Dex stă cu picioarele încrucișate, privind oceanul. Îi văd cu coada ochiului umărul și spatele. Încerc să nu mă gândesc la pielea lui catifelată și la felul în care stăteam îmbrățișați zilele trecute. N-o s-o mai simt din nou. Îmi tot repet că ăsta nu e sfârșitul lumii. Că așa e cel mai bine.

Când mă îmbrac seara, înainte de cină, Darcy vine în camera mea și mă întreabă dacă am adus cu mine cleștele de întors genele. Îi răspund că nici măcar nu am așa ceva. Poate are Hillary, dar face duș. Stă pe patul meu și suspină, afișând o expresie visătoare.

– Tocmai am avut cea mai grozavă partidă de sex, spune ea.

Mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul.

– Pe bune?

Știu că astfel am deschis drumul pentru mai multe destăinuiri, dar nu mi-a venit în minte altceva. Fața îmi arde. Sper că Darcy n-o să observe cât sunt de îmbujorată.

– Da, a fost fenomenal. Nu ne-ai auzit?

Tipic pentru Darcy să împărtășească asemenea detalii. În povestirile ei legate de sex, a vorbit întotdeauna pe șleau. Întotdeauna reproduce cuvintele care s-au spus în momentul orgasmului. Am ascultat mereu – de obicei am râs, câteodată chiar m-au amuzat poveștile ei. Dar acele zile au trecut de mult.

– Nu. Trebuie să fi fost la duș, răspund eu.

– Da, și noi eram la duș. Își trece degetele prin părul umed, apoi își clatină capul dintr-o parte în alta. Super! De luni de zile nu am mai făcut sex așa.

Îmi imaginez trupurile lor ude înlănțuite și nu mă pot hotărî pe cine urăsc mai mult.

Este târziu, trecut de două noaptea. Toată seara l-am evitat pe Dex, în casă și apoi la cină. Acum suntem la Talkhouse. Tocmai am comandat două beri – una pentru mine și una pentru Hillary –, când dau nas în nas cu Dex la bar.

– Bună, Rach, spune.

Sunt băută și am prins curaj. Alcoolul mi-a amorțit durerea, lăsând numai resentimente și furie. Sunt trăiri mai ușor de controlat, mai clare.

– Da?

– Ce faci? întreabă el în treacăt.

– Nimic, răspund scurt, întorcându-mă cu spatele.

– Stai puțin. Unde pleci?

– Să-i duc berea lui Hillary.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Despre ce? întreb eu, cu voce tăioasă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspund, dorindu-mi să fi găsit o replică înțepătoare și răzbunătoare.

Nu prea sunt obișnuită să mă port urât, dar tonul meu pare să fi fost destul de tăios, pentru că Dex arată rănit. Nu atât de rănit pe cât am fost eu astăzi pe plajă sau în timpul relatării lui Darcy despre partida lor de sex. Nu suficient de rănit. Ridic din sprâncene și mă uit la el cu o privire ușor dezgustată, ca și când aș spune: „Da? Pot să fac ceva pentru tine?"

– Ești... ești supărată pe mine? întreabă Dex.

Râd. Ba nu, mai degrabă pufnesc.

– *Ești*? insistă el.

– Nu, Dex, nu sunt supărată pe tine, răspund eu. Chiar nu îmi pasă deloc de tine. Sau de ce faci tu cu Darcy.

Acum știe că am aflat.

– Rachel... bâiguie el, tulburat. Apoi dă să-mi spună că a fost inițiativa ei, că ea a început.

– Mi-a zis că a fost cea mai bună partidă de sex din viața ei, îl anunț în timp ce mă îndepărtez, lăsându-l singur la bar. Bună treabă! Felicitări!

Chiar și prin aburii beției știu că nu am dreptul să-l înfrunt așa pe Dex. A avut, pur și simplu, o partidă de sex cu logodnica lui. Nu mi-a promis nimic – nici măcar nu trebuia să avem o discuție până pe 4 Iulie. Nu fusese vorba despre o înșelătorie adevărată. De fapt, nu fusese nici o înșelătorie, reală sau de altă natură. Mă aflu cu bună știință în situația asta, nu am fost atrasă fără voia mea. Dar tot îl urăsc.

Scrutez mulțimea, încercând să dau de Hillary. Dex se ia după mine și mă apucă de brat fix de sub cot. Scap una dintre beri. Sticla se sparge.

– Bravo. Uite ce-ai făcut, îi spun, privind cioburile și berea împrăștiată.

– Îți iau alta.

– Nu e cazul.

– Rachel, te rog... N-am avut ce să fac. Darcy a început, jur.

Hillary apare brusc lângă noi.

– Ce se întâmplă?

Nu sunt sigură dacă a auzit sau nu ceva din conversația noastră.

– Nimic, răspunde Dex repede. Rachel s-a supărat pe mine pentru că am făcut-o să scape berea.

– Poți s-o iei pe a mea, spune Hillary.

– Nu, ia-o tu pe asta, îi răspund dându-i cealaltă bere.

Mi-o ia din mână fără tragere de inimă și întreabă unde este Darcy.

– Tocmai o căutam, spun eu.

Îi arunc o privire lui Dex. Încearcă să nu se dea de gol în fața lui Hillary, dar nu prea reușește. Ochii îi trădează îngrijorarea, iar pe chip i se întinde un zâmbet jenat. Pariez că nu avea privirea asta la duș.

„S-a terminat", îmi spun în gând, cu vehemența unei femei nedreptățite. Apoi mă întorc să-l caut pe Marcus. Dragul de Marcus, care mi-a dat din Coca-Cola lui pe plajă și care nu e logodit cu nimeni.

capitolul 11

– Aha. Eterna poveste cu femeia furioasă căreia i s-au dat papucii, spune Ethan când îl pun la curent cu noutățile luni dimineață.

– *Nu* mi s-au dat papucii! protestez eu, amintindu-mi că am văzut *Atracție fatală* împreună cu Darcy și cu Ethan.

Darcy a avut probleme serioase cu întreaga idee a filmului. O ținea una și bună că e nerealist – nici un bărbat nu și-ar înșela soția cu o femeie mult mai puțin atrăgătoare. Cred că dezaprob teoria asta.

– A, nu? răspunde Ethan sec. Atunci o fi o variațiune pe aceeași temă. Deși mai subtilă. Tu doar ai exercitat ușoare presiuni... și l-ai anunțat că este inacceptabil să continue relațiile cu logodnica lui.

– În fine, în orice caz... s-a sfârșit, zic, dându-mi seama că astfel mă pun în aceeași oală cu o mulțime de femei naive care zic că s-a sfârșit în timp ce se roagă să nu se termine, care se agață de orice fărâmă de speranță, insistând că nu vor decât să pună capăt, când, de fapt, imploră o ultimă așa-zisă discuție „de clarificare", încercând totuși să găsească o portiță de scăpare. Iar tristul adevăr e că eu *chiar* vreau o portiță de scăpare. Aș vrea să pot șterge confruntarea de la bar. N-ar fi trebuit să-i spun nimic lui Dex. Teama că n-o să mai vrea să mă vadă îmi provoacă o senzație fizică de durere. O să hotărască probabil că nu are sens, că situația este mult prea complicată.

– S-a terminat? întreabă Ethan nesigur.

– Da.

– Bravo, zice Ethan cu cel mai grozav accent britanic al lui. E momentul să iei atitudine.

– Da, în fine! spun eu, ca și când mi-ar fi simplu să trec de la Dex la altceva.

– Da, în fine, repetă el. Vii la Londra în săptămâna cu 4 Iulie? întreabă.

Într-un e-mail recent menționasem asta ca posibilitate – înainte ca eu și Dex să stabilim data marii discuții. Acum nu vreau să plec. Poate că totuși lucrurile nu s-au sfârșit de tot.

– Hmm, mă îndoiesc. Deja am promis că mă duc la Hamptons, zic.

– Și Dex n-o să fie acolo?

– Ba da, dar vreau să profit de banii pe care-i plătesc pentru partea mea de casă.

– Aha, da, sigur.

– N-o spune pe tonul ăsta!

– Bine, zice el, cu glas firesc. Da' o să mai vii vreodată să mă vezi? M-ai lăsat baltă și după examenul de barou. Pentru tipul ăla, Nate.

– Te *vizitez*, promit. Poate în septembrie.

– În regulă... Dar pe 4 Iulie ar fi fost mișto.

– Acolo nici măcar nu e sărbătoare, spun eu.

– Da. E ciudat că englezii ăștia nu sărbătoresc independența noastră față de ei... Dar, în inima mea, e sărbătoare, Rachel.

Râd și-i spun că o să caut un zbor pentru la toamnă.

– Bine. Îți trimit pe e-mail weekendurile când sunt liber – toate det.

Știe că nu-mi place deloc prescurtarea „det" pentru detalii. La fel cum nu-mi plac oamenii care fac o „rez" (rezervare) pentru cină. Sau îți cer să le răspunzi „ASAP"[1]. Favoritul lui Ethan, creat special ca să mă enerveze, este YOYO, *you're on your own*[2].

Zâmbesc.

– Sună fab!

[1] *As soon as possible*, „cât de repede posibil" (n.tr.)

[2] „Ești pe cont propriu", „te descurci singur" (n.tr.)

– Excelent!

Telefonul sună de îndată ce închei conversația cu Ethan. Pe ecran apare numele lui Les. Mă gândesc să nu ridic receptorul, dar am aflat că tehnicile de evitare nu funcționează bine la firmele de avocatură. Nu reușești decât să-i iriți pe parteneri și mai tare atunci când, în cele din urmă, răspunzi.

– Cum ai procedat cu documentele IXP? latră el în receptor de îndată ce îl salut.

Les sare întotdeauna peste amabilități.

– Ce vrei să spui?

– Felul în care le-ai expediat. Prin e-mail? Prin curier?

„Le-am bătut într-un cui pe ușa cabanei, dobitocule", îmi zic în gând, amintindu-mi modalitatea de expediere demodată folosită de baroul din New York.

– Prin e-mail, spun eu cu voce tare, aruncând o privire la exemplarul meu ultrauzat din Codul de Procedură Civilă pentru New York.

– Minunat. Al dracului de minunat, zice el cu tonul sarcastic obișnuit.

– Ce-i?

– Ce-i? *Ce-i?* strigă în telefon.

Depărtez receptorul de ureche, dar acum îi aud vocea stereo, umplând tot holul. Ai dat-o-n bară! Asta s-a întâmplat! Trebuia să expediezi documentele prin curier! Nu te-ai deranjat să citești ordinul curții?

Parcurg cu atenție scrisoarea de la judecător. Fir-ar să fie, are dreptate!

– Ai dreptate, spun solemn. Urăște scuzele, iar eu oricum n-am nici una. Am dat-o-n bară.

– Ce dracu', ești asociat în primul an de stagiu?

Mă holbez la birou. Știe foarte bine că sunt de cinci ani aici.

– Dumnezeule, Rachel, asta se cheamă malpraxis, mârâie el în telefon. Din cauza ta, firma o să fie dată

în judecată, iar tu o să fii concediată dacă nu caști dracu' bine ochii.

– Îmi pare rău, zic, aducându-mi imediat aminte că te urăște și mai mult când îți ceri scuze.

– Să nu-ți pară rău! Repară tâmpenia!

Îmi închide telefonul în nas.

Nu cred că Les a terminat vreo conversație cu un „La revedere" cumsecade, nici chiar dacă e într-o dispoziție decentă.

„Nu, dobitocule, nu sunt stagiar de anul întâi. Așa că tirada ta n-are nici un efect. Dă-i drumul, concediază-mă! Cui îi pasă?" Mă întorc cu gândul la vremea când am început să lucrez la firmă. Dacă vreun asociat ridica din sprâncene, mă întorceam în biroul meu cu lacrimile șiroind, panicată peste măsură în legătură cu siguranța serviciului meu sau măcar cu evaluarea anuală. De-a lungul anilor, mi-am tăbăcit cumva pielea, și în momentul ăsta nu-mi pasă absolut deloc. Am probleme mai importante decât firma și cariera mea de avocat. Nu, am folosit greșit cuvântul „carieră". Carierele sunt pentru cei care vor să avanseze. Eu nu vreau decât să supraviețuiesc, să încasez un cec de salariu. Ăsta nu-i decât un serviciu. Pot să rămân sau să plec din locul ăsta. Încep să meditez la ideea de a demisiona și de a-mi urma pasiunea nedefinită încă. Aș putea să mă amăgesc spunându-mi că, deși n-am avut o relație serioasă, intensă, am fost preocupată de muncă.

Îl sun pe adversarul meu, un avocat rezonabil, de vreo patruzeci și ceva de ani, cu un mic defect de vorbire. Îi spun că documentele noastre au fost livrate incorect, că o să le expediez din nou prin curier, dar că vor ajunge cu o zi mai târziu. Mă întrerupe cu un chicotit simpatic și zice sâsâit că nu-i nici o problemă și că să stau liniștită, că n-o să formuleze nici o obiecție oficială. Pun pariu că și el își urăște jobul la fel de mult ca mine. Dacă i-ar fi plăcut, s-ar fi năpustit asupra mea ca un uliu, profitând de o asemenea

eroare. Les ar fi fost în culmea fericirii dacă partea cealaltă ar fi comis o greșeală de genul ăsta.

Îi trimit lui Les un mesaj pe e-mail, o singură frază scurtă: „Avocatul adversarilor spune că e în regulă dacă primesc azi documentele prin curier." Îi arăt eu lui! Pot fi la fel de tăioasă și de ursuză ca el.

Pe la unu jumătate, după ce am scos la imprimantă un set nou de documente și le-am înmânat unui curier, Hillary vine la mine la birou și mă întreabă dacă am ceva stabilit pentru prânz.

– N-am nici un plan. Vrei să ieșim?

– Da. Mergem la un restaurant drăguț? Undeva unde să aibă mâncare bună? Friptură sau specialități italienești?

Zâmbesc și dau din cap aprobator, în timp ce-mi iau poșeta de sub birou. Hillary ar putea să mănânce un prânz uriaș în fiecare zi, dar mie mi se face prea somn după masă. Odată, după ce am comandat un sendviș cald cu curcan, piure de cartofi și fasole verde, am luat pur și simplu metroul spre casă, pentru a trage un pui de somn. M-am întors și am găsit șase mesaje înregistrate de robotul telefonic, dintre care unul furibund de la Les. Ăla a fost ultimul meu pui de somn de după-amiază – dacă nu punem la socoteală și dățile când îmi întorc scaunul cu fața spre fereastră și moțăi ținând o foaie de hârtie în poală. Schema funcționează de minune – dacă năvălește cineva în încăpere, dai impresia că citești. Tocmai îmi azvârl poșeta pe umăr, când Kenny, curierul nostru de la registratură, aruncă un ochi înăuntru prin ușa pe jumătate deschisă.

– Hei, Kenny, intră.

– Ra-chelle, îmi spune el numele de parc-aș fi franțuzoaică. Ăștia sunt pentru tine.

Rânjește în timp ce scoate la iveală o vază de sticlă plină cu trandafiri roșii. Mulți trandafiri. Mai mult de o duzină. Mai degrabă vreo două duzini, deși nu-i număr. Nu încă.

– Sfinte Sisoe! Hillary cască ochii mari. Pot să jur că face un efort uriaș ca să nu înșface cartea de vizită.

– Unde să-i pun? întreabă Kenny.

Eliberez un loc pe birou și îi fac semn, spunând:

– Aici e foarte bine.

Kenny ține vaza și se preface că-i tremură mâinile, exagerându-i greutatea; fluieră și zice:

– Oho, Rachel. Cineva chiar te place.

Deși așa aș vrea, n-am cum să declar că florile sunt de la altcineva decât de la un tip cu tendințe romantice. Dacă n-ar fi fost trandafiri roșii, aș mai fi putut inventa ceva credibil. Le-aș fi spus că e vreo zi specială pentru mine... sau că părinții mei aflaseră de greșeala pe care o făcusem la serviciu și încercau să mă consoleze. Dar ăștia nu sunt niște trandafiri pur și simplu, sunt trandafiri roșii. Și sunt o grămadă. Cu siguranță, nu mi i-a trimis vreo rudă.

Kenny pleacă după ce face o ultimă remarcă vizavi de cât trebuie să-l fi costat pe individ trandafirii. Încerc să ies pe ușă după el, dar nu-i chip să pleci undeva până când Hillary nu obține informații complete.

– De la cine sunt?

Ridic din umeri.

– N-am idee.

– N-ai de gând să citești cartea de vizită?

Mă tem s-o citesc. Trebuie să fie de la Dex – și ce mă fac dacă s-a semnat? E prea riscant.

– Știu de la cine sunt, spun eu repede.

– De la cine?

– Marcus.

El e cealaltă posibilitate, singura alternativă.

– Marcus? Păi abia dacă v-ați băgat în seamă weekendul ăsta. Care-i treaba? Îmi ascunzi ceva? Fii atentă, să nu care cumva să-mi ascunzi ceva!

Îi fac semn să tacă și-i spun că nu vreau să afle toată lumea din firmă de problemele mele personale.

– Bine, păi atunci zi-mi ce scrie pe cartea de vizită!

E într-o dispoziție de anchetator. Și știu că, oricât de tare urăște firma, e o avocată foarte dură, specializată pe litigii.

Sunt conștientă de faptul că nu mă pot eschiva și că voi fi nevoită să citesc cartea de vizită. În plus, și eu mor de curiozitate să aflu ce scrie. Trag plicul alb din buchet, îl deschid foarte lent, în timp ce mintea mea caută cu febrilitate să inventeze o poveste despre Marcus. Scot cartea de vizită din plic și citesc în gând cele două propoziții: „Îmi pare rău. Te rog, hai să ne întâlnim diseară." Recunosc scrisul de mână al lui Dexter – ceea ce înseamnă că a trebuit să se ducă personal la florărie. Și mai bine. Nu s-a semnat, închipuindu-și probabil un scenariu ca ăsta. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul, dar mă străduiesc să nu etalez un zâmbet larg și entuziast de față cu Hillary. Trandafirii mă încântă. Bilețelul mă încântă și mai mult. Știu că n-o să refuz invitația. O să mă întâlnesc cu el în seara asta, deși mă tem mai mult ca oricând să nu fiu rănită. Îmi trec limba peste buze și încerc să par stăpână pe mine.

– Da, de la Marcus, spun eu.

Hillary se uită fix la mine.

– Să văd, zice, dând să apuce cartea de vizită.

O trag să n-o poată atinge și o strecor în poșetă.

– Scrie doar că se gândește la mine.

Își dă părul după urechi și întreabă bănuitor:

– Te-ai mai întâlnit cu el în afară de data aia? Vreau să știu întreaga poveste!

Suspin și mă îndrept spre hol, pregătită să-l bag la înaintare pe bietul Marcus.

– Ei bine, am avut o întâlnire săptămâna trecută despre care nu ți-am spus, încep, în timp ce ne ducem spre lift. Și, ăăă, mi-a zis că are sentimente din ce în ce mai puternice pentru mine...

– A spus el asta?

– Cam așa ceva. Da.

Rumegă noua informație.

– Și tu ce-ai zis?

– I-am spus că nu sunt sigură ce simt și... că eu cred că ar fi bine să nu ne ambalăm prea tare în weekend.

Frieda de la contabilitate țâșnește în lift după noi. Sper că Hillary va amâna interogatoriul până când ieșim din lift. Dar, ți-ai găsit! Continuă de cum se închid ușile:

– V-ați combinat?

Dau din cap, pentru ca Frieda, care stă cu spatele la noi, să nu afle asemenea chestii personale. Aș fi spus în gura mare că nu, dar trandafirii roșii n-ar mai avea rost dacă n-ar fi fost o relație la mijloc.

– Dar nu te-ai culcat cu el, nu?

Măcar asta o spune în șoaptă.

– Nu, zic, apoi îi cer din priviri să tacă.

Ușile liftului se deschid, iar Frieda iese grăbită și se îndepărtează.

– Așa... Mai povestește-mi! mă îndeamnă Hillary.

– N-a fost nimic important. Gata, Hill! Ești prea insistentă!

– Păi, dacă mi-ai spune toată povestea direct, n-ar mai trebui să insist atâta.

Chipul îi este din nou încrezător. Gata, am ieșit din încurcătură.

Vorbim despre alte lucruri în scurta noastră plimbare până pe Second Avenue. Dar apoi, în timp ce ne mâncăm friptura la Palm Too, zice:

– Îți amintești când ai vărsat berea sâmbătă seara, în timp ce vorbeai cu Dex?

– Când? întreb eu începând să mă panichez.

– Știi, când vorbeați și am venit eu, chiar înainte să plecăm din bar?

– A, da. Cred că-mi amintesc. Ce-i cu asta?

Îmi iau o față cât se poate de inexpresivă.

– Ce se întâmpla atunci, de fapt? De ce era Dex așa de supărat?

– Era supărat? Nu-mi amintesc. Mă uit la tavan, îmi încrețesc fruntea, lăsând impresia că mă gândesc. Nu cred că era supărat. De ce mă întrebi?

Când ești prins în capcană, cea mai sigură tactică e să răspunzi la întrebare cu o întrebare.

– Fără nici un motiv. Doar că mi s-a părut ciudat, asta-i tot.

– Ciudat?

– Nu știu. E aiurea...

– Ce?

– E aiurea, dar... tu și cu el păreați un cuplu.

Râd nervos.

– *Chiar* e aiurea!

– Știu. Dar, în vreme ce mă uitam la voi cum vorbeați, m-am gândit că tu te-ai potrivi mult mai bine cu Dex. Adică, mai bine decât el cu Darcy.

– Ei, haide! Râd din nou nervos. Ei doi arată superb împreună.

– Sigur. Așa e. La suprafață e totul OK cu ei. Totuși, ceva nu pare în regulă.

Duce paharul cu apă la gură și mă privește pe deasupra lui.

„Vezi-ți de treaba ta, Hillary!"

Îi spun că e nebună, deși sunt încântată de ceea ce mi-a dezvăluit. Vreau s-o întreb de ce crede asta. Fiindcă am fost amândoi la facultatea de drept? Fiindcă avem o trăsătură comună – mai multă profunzime sau demnitate decât Darcy? Dar nu mai spun nimic, pentru că e mai înțelept să nu permiți să te ia gura pe dinainte când te simți vinovat de ceva.

Les dă buzna în biroul meu după masa de prânz, ca să mă întrebe despre altă chestiune pentru același client. Mi-am dat seama, de-a lungul anilor, că ăsta e felul lui

stângaci de a-și cere scuze. Nu vine în biroul meu decât după vreo reacție explozivă, ca aceea de azi-dimineață.

Mă răsucesc în scaun și-l pun la curent cu noutățile:

– Am verificat toate cazurile din New York. Și cazurile federale.

– Bine. Dar să nu uiți că faptele cu care avem de-a face sunt singulare, zice Les. Nu sunt sigur că membrii curții vor lua în considerare vreun precedent.

– Știu. Dar, din câte-mi dau eu seama, decizia pe care ne bazăm în prima secțiune a argumentației noastre este susținută de o lege favorabilă. Deci, este un prim pas bun.

„Așa deci."

– Păi, ai grijă să verifici și precedentele din alte jurisdicții, spune el. Trebuie să anticipăm absolut toate argumentele lor.

– Sigur, zic.

„Nu mai spune!"

Când se întoarce să plece, îmi aruncă peste umăr:

– Frumoși trandafiri.

Sunt uluită. Eu și Les nu stăm la taclale și n-a făcut niciodată alte comentarii decât cele legate de serviciu, nici măcar „Cum a fost în weekend?" într-o luni dimineața sau „Cam frig pentru tine?" când mergem împreună cu liftul într-o zi geroasă.

Poate că un buchet imens de trandafiri roșii mă face să par mai interesantă. Chiar *sunt* mai interesantă. Povestea asta de amor mi-a conferit o nouă dimensiune.

Închid computerul și mă pregătesc să plec de la serviciu, gândindu-mă la întâlnirea cu Dex. N-am vorbit încă, am schimbat doar o serie de mesaje de împăcare – i-am trimis și eu unul prin care-i mulțumeam pentru florile frumoase.

Hillary își face apariția în pragul ușii, în drum spre ieșire.

– Și tu pleci acum?

– Da, zic, dorindu-mi să mă fi strecurat afară înaintea ei.

Mă întreabă mai mereu dacă vreau să bem ceva după serviciu, chiar și lunea, seară pe care toată lumea o consideră singura din săptămână în care stai acasă. Ea nu e genul petrecăreț ca Darcy, doar că nu e nici genul care să stea acasă și să nu facă nimic.

Cum era de așteptat, mă întreabă dacă nu vreau să bem o margarita la Tequilaville, locul nostru preferat de lângă serviciu, care ne place în ciuda chipsurilor vechi și a mulțimii de turiști care-l frecventează – sau poate tocmai de-aia. E întotdeauna o evadare bine-venită din previzibilul peisaj newyorkez.

Spun că nu, nu pot.

Bineînțeles că vrea un motiv. Poate să respingă orice motiv la care mă gândesc și sigur o s-o facă: sunt obosită (ei, hai, un pahar?), trebuie să mă duc la sală (las-o baltă!), o las mai moale cu băutul (privire goală, neîncrezătoare). Așa că-i spun că am o întâlnire. Fața i se luminează.

– Înseamnă că florile de la bătrânul Marky Mark au făcut o minune, nu?

– M-ai prins, zic și mă uit în fugă la ceas, ca să-i dau de înțeles că mă grăbesc.

– Unde vă duceți? Sau stați acasă?

Îi spun că ieșim.

– Unde?

– Moomba, zic eu, amintindu-mi că am mâncat acolo de curând.

– Moomba într-o luni seara? *Chiar* că te place.

Regret alegerea; ar fi trebuit să spun un restaurant italian necunoscut.

– Dacă întâlnirea se termină înainte de ora două, dă-mi un telefon ca să-mi spui amănuntele picante, zice ea.

– Categoric, o asigur eu.

Mă duc acasă și mi-i alung complet din minte pe Marcus și pe Hillary.

– Îți mulțumesc foarte mult că ai acceptat să te întâlnești cu mine, zice Dex când deschid ușa. Poartă un costum închis la culoare și o cămașă albă. Nu are și cravată – probabil că a băgat-o în servieta lăsată direct pe podea, lângă ușă. Are ochii obosiți. N-am crezut că o să vrei să ne vedem, recunoaște el.

Nu mă gândisem nici o clipă serios să nu mă mai întâlnesc cu el. Îi spun asta, dându-mi seama că mi-aș putea distruge astfel avantajul pe care-l am în fața lui. Nu-mi pasă. E purul adevăr.

Începem amândoi să ne cerem scuze, îndreptându-ne unul spre altul, cu stângăcie, stânjeniți. Îmi ia mâna într-a lui și mi-o strânge. Atingerea lui este liniștitoare și, în același timp, electrizantă.

– Îmi pare așa de rău pentru tot, spune el cu voce înceată.

Mă întreb dacă știe să-i pară rău și pentru plajă, dacă momentul e inclus în „tot". Am derulat scena în minte de nenumărate ori, în special în sepia, ca în videoclipul *Boys of Summer* al lui Don Henley. Clipesc, alungându-mi imaginile din minte. Vreau să ne împăcăm. Vreau să mergem mai departe.

– Și mie îmi pare rău, îi spun.

Îi iau cealaltă mână, dar rămânem totuși la distanță mare unul de altul. Suficient de mare cât să încapă între noi încă o persoană sau două.

– N-are de ce să-ți pară rău.

– Ba da. N-aveam nici un drept să fiu supărată pe tine. Am fost atât de deplasată... Nu trebuia să discutăm nimic până pe 4 Iulie. Asta era înțelegerea...

– E nedrept pentru tine, zice el. E o înțelegere idioată.

– Accept lucrurile așa cum sunt, îi spun eu.

Nu e chiar adevărat, dar mă tem să nu-l pierd dacă îndrăznesc să cer mai mult. Sigur, sunt îngrozită și la ideea de a fi de-adevăratelea cu el.

– Trebuie să-ți spun despre după-amiaza aia cu Darcy, începe el.

Știu că se referă la episodul de la duș și nu suport să îl ascult vorbind despre asta. Zbenguiala de pe plajă în sepia e una, prim-planul color cu scena porno e altceva. Nu vreau nici măcar un amănunt din povestea lui.

– Nu, te rog, ripostez eu. Chiar nu e nevoie să-mi explici nimic.

– Vreau, vreau numai să știi că ea a început totul... Pe cuvânt... Am evitat asta atâta timp... Pur și simplu n-am reușit să scap.

Chipul i se încordează, trădându-i tulburarea.

– Nu-i nevoie să-mi explici, repet, de data asta mai ferm. Este logodnica ta.

Dă din cap aprobator și pare ușurat.

– Mai știi când erați amândoi pe plajă? întreb cu glas stins, eu însămi surprinsă că aduc vorba despre asta.

– Da, răspunde el prudent. Când m-am întors pe prosop, am știut. Am știut că erai supărată.

– De unde ai știut?

– M-ai auzit pronunțându-ți numele și m-ai ignorat. Erai așa de distantă. Rece. Mi s-a părut extrem de dureros.

– Îmi pare rău. Doar că păreai așa de fericit cu ea! Iar eu mă simțeam așa de... așa de... Mă străduiesc să găsesc cuvântul potrivit. Ei bine, de domeniul trecutului.

– Nu e deloc așa, Rachel. Numai la tine mă gândesc. N-am putut să dorm azi-noapte. N-am putut să lucrez azi. Poți fi oricum, numai de domeniul trecutului nu. Vocea i-a devenit o șoaptă și am ajuns în poziția dansatorilor de slow, cu brațele pe lângă noi. Și mai trebuie să știi că nu mă folosesc de tine, îmi zice la ureche.

Simt cum mi se face pielea de găină.

– Știu, șoptesc cu gura lipită de umărul lui. Dar e așa de ciudat. Să mă uit la tine când ești cu ea... Cred că n-ar trebui să mai merg cu voi amândoi la Hamptons.

– Îmi pare atât de rău. Știu. Am vrut doar să petrec puțin timp cu tine.

Ne sărutăm. E un sărut delicat, cu gura închisă, iar buzele abia ni se ating. Fără nici o conotație sexuală, fără dorință ori pasiune. Este cealaltă latură a unei povești de dragoste, partea care-mi place cel mai mult.

Ne ducem spre pat. Se așază pe marginea lui, și eu lângă el, cu picioarele încrucișate.

– Vreau doar să știi, zice el privindu-mă fix în ochi, că n-aș face niciodată asta dacă n-aș avea sentimente profunde pentru tine.

– Știu, murmur eu.

– Și iau... înțelegi... iau toată povestea foarte în serios.

– Hai să nu vorbim despre asta până pe 4 Iulie, spun repede. Așa a fost înțelegerea.

– Ești sigură? Pentru că putem să discutăm și acum, dacă tu vrei.

– Sunt sigură. Foarte sigură, zic eu.

Și chiar sunt sigură. Mă sperie orice indicii mi-ar putea da. Nu pot suporta ideea de a-l pierde, dar totuși trebuie să mă gândesc cum ar fi s-o pierd pe Darcy. Să-i fac celei mai bune prietene un asemenea rău, atât de amplu și de iremediabil.

Îmi spune că e speriat de cât de mult însemn pentru el și mă întreabă dacă înțeleg amploarea sentimentelor lui. Dau din cap că da, știu. Mă sărută iar, de data asta mai apăsat. După care am parte de prima partidă de sex de împăcare cu adevărat de neuitat.

A doua zi dimineața, Hillary se oprește la mine în drum spre biroul ei. Mă întreabă cum a decurs întâlnirea. Îi spun că a fost extraordinar. Se trântește pe un scaun pentru musafiri și își pune sticla cu apă Poland Spring

și covrigul cu susan pe biroul meu. Se lasă pe spate și împinge ușa cu umărul. Și-a luat figura de om serios.

Și astfel aflu că Marcus chiar a ales un restaurant italian obscur... din cartierul lui. Același restaurant italian obscur pe care, habar n-am din ce motiv, i s-a năzărit și lui Hillary să-l aleagă aseară. Un oraș cu milioane de locuitori, iar Marcus și Hillary s-au trezit la distanță de două mese, cu platouri identice de ravioli în față, într-o seară oarecare de luni. Bun venit în Manhattan, o insulă mai mică decât ați crede!

– Singurul lucru în legătură cu care nu m-ai mințit, zice Hillary, îndreptându-și degetul spre mine, e că Marcus a avut, într-adevăr, o întâlnire. Numai că nu cu fundul tău de mincinoasă – deși tipa aia chiar semăna cu tine la gură și la bărbie.

– Ești furioasă?

– Nu furioasă, nu.

– Atunci?

– Păi, de pildă, sunt șocată. N-am crezut că ești în stare de o asemenea duplicitate. Pare impresionată de această revelație. Dar sunt și jignită că tu nu poți avea încredere în mine. Îmi place să cred despre mine că sunt cea mai bună prietenă a ta – nu vreo relicvă din vremea liceului care-a ieșit, mai nou, în față. Cea mai bună prietenă a ta din prezent. Și cu asta ajung la următoarea problemă... spune ea cu emfază.

Așteaptă ca eu să rup tăcerea.

Mă uit la capsator, apoi la tastatură și din nou la capsator.

Deși mi-am închipuit de multe ori că o să fiu prinsă, în imaginația mea Darcy era mereu cea care afla prima de infidelitatea noastră. În definitiv, dacă tot îți lași mintea să zburde, măcar imaginează-ți cel mai rău scenariu. E ca și cum ți-ai face griji ca prietenul tău să nu aibă vreun accident când conduce beat – nu te gândești că intră

într-un stâlp și-și sparge buza. Îți imaginezi direct lăcrămioare lângă un sicriu.

Așa că și eu mi-am tot închipuit că Darcy ne prindea; nu genul ăla „te-am prins gol în pat în timpul acțiunii" – asta e prea exagerat, mai ales când e vorba despre o clădire cu portar. Ci ceva mai subtil: Darcy trece pe la mine pe neașteptate, iar José o lasă să urce fără să mă sune mai întâi (notă mentală pentru mine: trebuie neapărat să-i spun să nu facă asta niciodată). Deschid ușa, presupunând că e tipul care ne livrează mâncarea chinezească (supă wonton și pachețele de primăvară), pentru mine și Dex, fiindcă, se înțelege, suntem înfometați după escapadele noastre (notă mentală pentru mine nr. 2: mai întâi uită-te pe vizor înainte să deschizi ușa). Și iat-o, stă în prag, cuprinzând cu ochii ei mari întreaga scenă. Mută de oroare. În boxerii lui cadrilați, Dex se repede în hol, strigându-i numele, ca Marlon Brando în filmul *Un tramvai numit dorință*.

Scena următoare: Darcy printre cutii de carton, împachetându-și CD-urile, iar Claire, cea veșnic săritoare, dându-i câte un Kleenex la fiecare mișcare. Singurul lucru bun e că Dex rămâne cu toate albumele lui Springsteen, chiar și cu *Greetings from Asbury Park,* pe care i l-a dat cineva cadou lui Darcy, și cu majoritatea cărților, pentru că Darcy nu a avut prea multe de la bun început. Numai câteva numere de reviste cu coperte lucioase, pentru măsuța de cafea.

În mod ironic, am citit într-una dintre revistele lui Darcy că ar trebui să practici exerciții de vizualizare când ești implicat într-o poveste de amor, că ar trebui să-ți imaginezi că ești prins și să anticipezi urmările dezastrului. Imaginile astea ar trebui să te readucă rapid la realitate, să te facă să gândești limpede și să înțelegi ce ai putea pierde. Bineînțeles că în articol se presupunea că era vorba despre un amor bazat pe pofte trupești, și autorul nu se referea la domnișoara de onoare de la apropiata nuntă a celorlalți

doi. E limpede, situația noastră nu se potrivește cu tiparul clasic al adulterului.

În orice caz, habar n-am cum m-aș simți dacă Darcy ne-ar prinde și prietenia mea cu ea s-ar sfârși. Pur și simplu, nu pot să procesez asta mental. Cert e că lui Darcy nici nu-i trece prin cap așa ceva, iar ea și Dex sunt în continuare cât se poate de logodiți. Și probabil că așa vor rămâne lucrurile și se vor căsători, iar ea nu va afla niciodată adevărul despre relația noastră.

Dar cu Hillary treaba stă cu totul altfel.

– Ei? zice întrebător.

– Ei, ce?

– Cu cine te-ai întâlnit *de fapt* aseară? Cine ți-a trimis ăștia?

Arată spre trandafiri.

– Altcineva.

– Hai, *nu mai spune*!

Înghit în sec.

– Bine, uite ce-i, nu m-am născut ieri. Te certi cu Dex la Talkhouse și amândoi tăceți mâlc în momentul când apar eu în scenă. După care tu pleci de la Hamptons a doua zi devreme, extrem de supărată, cu false pretexte că ai termene-limită ce nu depind de tine – îți cunosc programul de lucru, Rach, și nu aveai ceva urgent. Și pe urmă primești buchetul ăsta. Arată spre trandafirii mei, încă înfloriți. Și arunci povestea cu florile în spinarea lui Marcus, pe care abia dacă l-ai băgat în seamă tot weekendul. Ceea ce e ciudat, chiar dacă te-ai hotărât să nu faci tam-tam pe marginea relației voastre. Apoi îmi spui că ai întâlnire cu Marcus, iar eu îl văd în oraș... cu altă femeie!

Își sfârșește tirada probelor cu un zâmbet triumfător.

– Era drăguță? întreb eu.

– Tipa?

– Da. Partenera lui Marcus.

– Drept să-ți spun, da, era foarte atrăgătoare. De parcă-ți pasă ție!

Are dreptate. Nu-mi pasă.

– Și-acum nu încerca să schimbi subiectul sau să tragi de timp, zice ea.

– Ce subiect?

– Rachel!

– Sunt sigură că pare îngrozitor, spun, ezitând încă să-i mărturisesc totul.

– Rachel! Cui crezi că o să spun? Sunt prietena ta. Nu a lui Darcy. La dracu', nici măcar n-o plac așa de mult...

Iau de pe birou rola de scotch și trag câțiva centimetri de bandă adezivă, pe care o țin între degetul mare și arătător. Nu știu de ce, dar asta e o confesiune mai grea decât cea față de Ethan. Poate pentru că e față-n față. Sau fiindcă trecutul ei nu este așa de imprevizibil și de bizar ca al lui Ethan.

– Bine, încearcă din nou Hillary. O să spun eu cuvintele în locul tău, iar tu poți doar să aprobi cu o mișcare din cap.

Vocea ei e cea a unei mame care i se adresează propriului copil.

Nervoasă, mă joc cu scotchul pe care-l înfășor în jurul degetului mare. E pe punctul de a pune totul pe tapet, iar eu am două variante: să recunosc sau să neg. Recunoașterea ar fi o eliberare imensă. Negarea ar trebui însoțită de o expresie corespunzătoare de indignare și de un torent de „Cum ai putut să crezi așa ceva? Ești nebună?" etc. Și n-am chef de asemenea șaradă.

– Dex o înșală pe Darcy, zice ea. Cu tine.

„Bătăi de tobă."

Ridic bărbia și-i întorc privirea. După care, cu o mișcare aproape imperceptibilă, dau din cap.

– Știam eu!

Mă gândesc să-i spun că nu vreau să vorbesc despre asta, dar adevărul este că *vreau* să vorbesc. Vreau să-mi spună

că nu sunt o persoană îngrozitoare. Vreau să comenteze afirmația ei anterioară cum că eu m-aș potrivi mai bine cu el decât Darcy. Și, mai presus de toate, vreau pur și simplu să vorbesc despre Dex.

– Când a început totul?

– În seara cu petrecerea de ziua mea.

Se uită fix în tavan o clipă, după care dă din cap, ca și cum totul ar căpăta sens acum.

– În regulă, ia-o cu începutul! Nu omite nimic.

Se așază bine în scaun și rupe o bucățică de covrig.

– Prima oară când m-am culcat cu el a fost doar un accident.

– *Prima* oară? Te-ai *culcat* cu el? De mai multe ori? întreabă Hillary.

Îi arunc o privire.

– Scuze, continuă! Pur și simplu nu-mi vine să cred.

– Bine. Deci, da, în seara petrecerii, noi doi eram ultimii în bar... am fost să mai luăm ceva de băut și, din una-n alta, am ajuns să facem dragoste în apartamentul meu. A fost un accident. Adică eram beți amândoi. În orice caz, eu eram.

– A, da îmi amintesc. Erai cam pilită în seara aia.

– Da, așa e. Dar, interesant, Dex zice că el nu era chiar așa de beat.

Amănuntul ăsta nu numai că transferă responsabilitatea pe umerii lui, dar în același timp face ca geneza aventurii să capete mai multă semnificație.

– Adică, ce vrei să spui, că a profitat de tine?

– Nu! N-am vrut să se înțeleagă asta... Eram conștientă de ceea ce fac.

– Bine.

Îmi face semn să continui.

Îi povestesc cum ne-am trezit a doua zi dimineața, despre mesajele disperate ale lui Darcy, despre panica noastră și cum l-a folosit Dex pe Marcus ca alibi.

– Așadar, asta e, conchid.

– Cum adică „asta e"? Categoric, nu.

Se uită semnificativ la trandafiri.

– Vreau să spun că asta a fost tot... pentru o vreme. Amândurora ne părea rău și...

– Cât de rău?

– Rău, Hillary! Evident!

Îmi amintesc acea primă zi, lipsa mea totală și surprinzătoare de remușcări.

– Așa că asta a fost. Din punctul meu de vedere, se sfârșise.

– Dar nu și din al lui, nu?

Îmi aleg cu mare grijă vorbele și-i spun despre telefonul de luni dimineața și despre declarațiile lui. Și pe urmă îi povestesc tot ce se întâmplase la Hamptons. Îi zic despre primul nostru sărut pe deplin asumat. Sărutul care a schimbat lucrurile. Cum m-am culcat cu el în mod conștient pentru prima oară.

Mai ia o mușcătură mare din covrig.

– Deci e... ce? O chestie pur fizică? Sau îl placi cu adevărat?

– Chiar îl plac, mărturisesc eu.

Rumegă informația.

– Prin urmare, o să rupă logodna?

– N-am vorbit despre asta.

– Cum e posibil să nu fi vorbit? Stai așa! În legătură cu asta vă certați la Talkhouse?

Îi spun că nu fusese o ceartă propriu-zisă, ci că eram supărată că el se culcase cu Darcy. Și așa se explică trandafirii.

– Bine. Cu alte cuvinte, din moment ce îi pare rău că s-a culcat cu logodnica lui, înțeleg că e decis să o rupă cu ea, corect?

– Nu știu. Chiar n-am discutat despre asta încă.

Se uită la mine, fără să înțeleagă.

– Și când o s-o faceți?

– Am zis c-o să vorbim despre chestia asta în jur de 4 Iulie.

– De ce atunci?

– O dată la întâmplare. Habar n-am.

Ia o înghițitură de apă.

– Păi, tu *chiar* crezi că o să renunțe la Darcy, nu?

– Habar n-am. Nici măcar nu știu dacă vreau asta.

Se uită la mine, mută de uimire.

– Uiți un aspect important al situației, Hillary. Darcy este prietena mea de-o viață. Iar eu sunt domnișoara ei de onoare.

Își dă ochii peste cap.

– Amănunte.

– Tu n-o placi deloc.

– Nu e persoana mea preferată pe lumea asta, dar nu Darcy e problema acum.

– Ba e o problemă majoră, după părerea mea. E prietena mea. În plus, și dacă n-ar fi, și dacă ar fi o femeie oarecare, nu crezi că ar trebui să suport aspectele neplăcute ale situației?

Mă întreb de ce aduc argumente împotriva mea.

Se îndreaptă în scaun și vorbește lent:

– Lumea nu e numai în alb și negru, Rachel. Nu există definiții stricte ale moralității. Dacă te-ai culca cu Dex doar de dragul aventurii, atunci poate că mi-aș face griji pentru soarta ta. Dar tu simți ceva pentru el. Asta nu te face o persoană rea.

Încerc să memorez disertația ei. „Nu există definiții stricte ale moralității." Asta e o chestie bună.

– Dacă lucrurile ar sta invers, Darcy ar face același lucru fără să clipească, adaugă ea.

– Crezi? întreb eu, cântărindu-i spusele.

– Tu nu?

– Poate că ai dreptate, zic.

La urma urmelor, Darcy are o istorie destul de lungă de „luat" de la mine. Eu dau, ea ia. Așa a fost întotdeauna.

Până acum.

Hillary zâmbește și aprobă din cap.

– Eu zic să mergi înainte.

Cam la fel îmi spusese și Ethan. Asta înseamnă două voturi pentru mine, nici unul pentru Darcy.

– O să continui să mă întâlnesc cu el cât o să pot. O să vedem ce se întâmplă, zic eu, și-mi dau seama că „a vedea ce se întâmplă" e versiunea mea pentru „a merge înainte".

capitolul 12

Eu și Darcy zburăm acasă la Indianapolis pentru a sărbători faptul că Annalise urmează să aducă pe lume un copil, iar eu sunt înghesuită în nedoritul scaun din mijloc. Acesta îi fusese repartizat lui Darcy, dar bineînțeles că ea și-a adjudecat locul meu de la fereastră, spunând că, dacă nu poate privi pe geam, are rău de avion. Voiam să-i spun că acest principiu valabil în călătoriile cu automobilul nu se aplică și în avion, dar nu m-am mai ostenit, ci pur și simplu m-am conformat. În trecut, aș fi procedat așa fără să mă gândesc, dar acum mă simt revoltată. Mă gândesc la Ethan și la Hillary, la afirmațiile lor recente despre Darcy și despre prietenia noastră. Este o persoană egoistă. Ăsta e adevărul, indiferent de sentimentele mele pentru Dex.

Un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, cu frizură cu creastă, ocupă scaunul din stânga mea, dinspre culoar. Și-a lipit tot antebrațul, de la cot până în vârful degetelor, de brațul comun al scaunelor. Bea și întoarce paginile revistei cu mâna stângă, ca nu cumva să-și piardă poziția privilegiată.

Pilotul anunță că vremea este frumoasă și că vom ateriza înaintea orei planificate. Darcy mi se plânge că nu mai poate de plictiseală. Este singura persoană trecută de doisprezece ani pe care o cunosc care spune în mod frecvent că este plictisită.

Îmi ridic ochii din carte.

– Ai citit deja revista Marthei Stewart despre nunți?

– Din scoarță-n scoarță. Nu e nimic nou. Și, apropo, tu ești cea care ar trebui să o citească. E un articol despre mărturii. Ai promis că o să mă ajuți să mă gândesc la ceva

original, îmi spune în timp ce-și dă scaunul pe spate la maximum și apoi îl trage la loc.

– Ce spui de cutii de chibrituri?

– Am zis că vreau ceva original! Darcy își încrucișează brațele. Toată lumea dă cutii de chibrituri! E ceva obișnuit. Vreau un cadou ca lumea... pe lângă chibrituri.

– Martha ce sugerează? întreb eu, folosind degetul mare ca semn de carte.

– Nu știu, chestii greu de făcut. Chestii care cer muncă multă. Mă privește îngrijorată. Trebuie să mă ajuți! Știi că nu sunt bună la meșterit.

– Nici eu.

– Tu ești mai bună ca mine!

Mă întorc la cartea mea și mă prefac absorbită de ea.

Suspină și mestecă energic guma ei Juicy Fruit. Văzând că asta nu dă rezultate, lovește muchia cărții mele.

– Raa-chel!

– Bine! Bine!

Zâmbește fără nerușinare, ca un copil căruia nu-i pasă că a făcut-o pe mama lui să se simtă prost, numai ca să obțină ce dorea.

– Crezi că ar trebui să facem ceva cu „D"?

– „D"? întreb eu făcând pe proasta.

– Știi, un D... de la Dex și Darcy. Sau e o chestie prea banală?

– E banală, spun, răspuns pe care l-aș fi dat chiar și înainte de zilele cu D și R.

– Bine, dar atunci ce?

Verifică numărul caloriilor de pe punga ei de snackuri înainte de a o pune în buzunarul scaunului din față.

– Păi, pot fi drajeuri cu migdale în punguțe de plasă legate cu panglică în culori pastelate... sau bomboane de mentă în cutiuță de tablă cu data nunții, spun eu în timp ce exercit o ușoară presiune cu cotul stâng, încercând să-mi fac un loc cât de mic pe brațul scaunului. Cu coada ochiului, îl văd pe Creastă încordându-și bicepsul

să opună rezistență. Sau poți alege suvenire cum sunt ornamentele pentru pomul de Crăciun....

– Nu se poate. Avem prea mulți invitați evrei. Și, cinstit vorbind, cred că și câțiva oameni care sărbătoresc Kwanzaa[1], mă întrerupe ea, mândră de diversitatea listei ei cu invitați.

– Bine. Dar ai prins ideea. Ceva de genul ăsta. Suvenire durabile: ornamente, CD-uri personalizate, care să conțină melodiile tale preferate...

Se înveselește.

– Îmi place ideea cu CD-ul! Dar nu o să fie scump?

Îi arunc o privire ca și cum i-aș spune: „Da, dar meriți". Este entuziasmată.

– Ce mai contează câteva sute de dolari în plus, nu? mă întreabă ea.

Sunt sigură că părinții ei vor fi de-a dreptul încântați de această afirmație.

– Așa e, o susțin.

– Deci, poate fi ceva în genul „Coloana sonoră a poveștii de dragoste dintre Darcy și Dex"... și punem pe CD toate melodiile noastre preferate, spune ea.

Tresar.

– Ești sigură că nu este prea banal? Fii sinceră!

– Nu, îmi place. Îmi place.

Vreau să schimb subiectul, dar mi-e teamă că acest lucru va declanșa o discuție despre neimplicarea mea în calitate de domnișoară de onoare. Așa că iau o mină gânditoare și îi spun că, deși CD-ul va necesita timp și bani, va fi o mărturie minunată, deosebită. Apoi o întreb dacă lui Dex i-ar surâde ideea.

Mă privește ca și când ar spune: „Cui îi pasă de ceea ce vrea Dex? Mirele nu contează."

---

[1] Săptămână de onorare a patrimoniului african, sărbătorită în fiecare an din 26 decembrie până în 1 ianuarie, ce culminează cu o mare petrecere cu cadouri (n.red.)

– Bine. Acum ajută-mă să mă gândesc la câteva melodii potrivite.

O aud pe Shania Twain cântând *Whose Bed Have Your Boots Been Under*. Sau poate *Stop! In the name of Love!* al Dianei Ross.

Nu, sunt complet nepotrivite. O distribuie pe Darcy în rolul victimei nobile.

– Nu îmi vine în minte nici o melodie. Am mintea goală. Ajută-mă să găsesc câteva, insistă Darcy, cu pixul deasupra șervețelului ei. Poate ceva de Prince? Sau poate Van Halen?

– Nici mie nu-mi vine nimic în minte, spun eu, sperând că Bruce Springsteen nu va intra în playlist.

– Ești sigură că nu e prea banal? întreabă ea din nou.

– *Nu este* banal, răspund și apoi îi șoptesc: Tipul ăsta de lângă mine chiar mă înnebunește. Nu-mi lasă nici măcar un colțișor să-mi sprijin brațul.

Mă întorc pentru a studia profilul încrezut al lui Creastă.

– Scuzați-mă, domnule! Darcy stă aplecată peste mine și îi împinge brațul. O dată, de două ori, de trei ori. Domnule? Domnule!

El aruncă o privire disprețuitoare în direcția ei.

– Domnule, puteți împărți, vă rog, brațul scaunului cu prietena mea aici de față?

Îi aruncă rapid cel mai seducător zâmbet al ei.

Creastă își retrage brațul un centimetru. Mormăi o mulțumire.

– Vezi? mă întreabă Darcy, mândră.

Aici vine partea în care se presupune că trebuie să mă minunez de modul ei de a se purta cu bărbații.

– Nu trebuie decât să știi cum să ceri ceea ce dorești, șoptește ea.

Mentorul meu în materie de abordare a sexului opus.

Mă gândesc la Dex și la 4 Iulie.

– Cred că n-ar strica să încerc și eu uneori chestia asta, îi spun.

Părinții mei mă sună pe mobil imediat după ce aterizăm, ca să se asigure că tatăl lui Darcy ne-a luat și să mă întrebe dacă am mâncat în avion. Le răspund că da, domnul Rhone a apărut și nu, nu mai dau de mâncare pe timpul zborului de la New York la Indy cam de zece ani.

Când pătrundem în fundătura noastră, îl zăresc pe tata așteptându-mă pe veranda din fața casei cu două etaje, cu pereții exteriori albi și cu obloane verzi. E îmbrăcat cu o cămașă cu mâneci scurte în carouri (culoarea piersicii cu gri) și o pereche de pantaloni gri asortați. Oricum ai da-o, e o „costumație" care poartă evident semnătura mamei. Îi mulțumesc domnului Rhone pentru că m-a adus și îi spun lui Darcy că o sun mai târziu. Sunt ușurată că nu ne propune să ne strângem toți la cină. Mi-au ajuns până peste cap discuțiile despre nuntă și știu că doamna Rhone este incapabilă să vorbească despre altceva.

În timp ce traversez curtea lui Darcy în drum spre a noastră, tata își înalță brațele și le flutură exagerat, ca și când ar face semne unui vas în depărtare.

– Salutare, domnișoară avocat! strigă el, aruncându-mi un zâmbet larg.

Bucuria de a avea o fiică avocat nu s-a estompat încă.

– Bună, tată!

Îl sărut pe el, apoi pe mama, care se învârtește pe lângă el și care deja mă examinează, pentru a găsi eventuale semne de anorexie – ceea ce e caraghios. Nu sunt nici pe departe prea slabă, dar mama nu acceptă definiția newyorkeză a cuvântului „slab".

În timp ce răspund întrebărilor lor despre zbor, observ că tapetul din hol a fost înlocuit. Am sfătuit-o pe mama să nu pună tapet, ci să zugrăvească, dacă tot vrea să schimbe aspectul casei. Dar ea a rămas la tapet, înlocuind motivele florale mici cu alte motive florale și mai mici. Gusturile

părinților mei nu au mai evoluat de când a fost împușcat Ronald Reagan. Casa noastră are încă multe elemente provinciale: broderii cu zicale care te binedispun, vaci, porci, ananași de lemn și tot felul de imprimeuri pe pereți.

– Frumos tapet, spun eu, încercând să par sinceră.

Mama nu mă crede.

– Știu, nu-ți place tapetul, dar mie și tatălui tău ni se pare chiar drăguț, răspunde ea, îndrumându-mă către bucătărie. Și noi locuim aici.

– N-am zis niciodată că-mi place tapetul, intervine tata, făcându-mi cu ochiul.

Ea îi aruncă o privire furioasă ușor forțată.

– Ba sigur că ți-a plăcut, John.

Apoi îmi spune în șoaptă, să n-o audă el, că, de fapt, tata a ales noul tapet.

El face o față ca și cum ar spune: „Cine? Eu?"

Rutina asta a lor nu-i obosește niciodată; ea face pe conducătorul neînfricat, îngrădindu-l pe nesupusul ei soț, zevzecul binevoitor. Deși mi-am petrecut o mare parte a adolescenței iritată de această monotonie, mai ales când prietenii mei veneau în vizită, în ultimii ani am ajuns să o apreciez. Statornicia acestei interacțiuni are ceva odihnitor. Sunt mândră că au rămas împreună când atât de mulți părinți ai prietenilor mei au divorțat, s-au recăsătorit, au transformat două familii în una cu mai mult sau mai puțin succes.

Mama îmi arată o farfurie cu brânză cheddar, biscuiți Ritz și struguri negri.

– Mănâncă, mă îndeamnă ea.

– Ăștia sunt fără sâmburi? întreb.

Strugurii cu sâmburi chiar nu merită efortul.

– Da, n-au sâmburi, răspunde mama. Da', ia spune, să încropesc ceva sau mai bine comandăm pizza?

Știe că sunt înnebunită după pizza. În primul rând, îmi place pizza lui Sal, pe care o pot mânca doar când vin acasă. În al doilea rând, „a încropi ceva" este o descriere

fidelă a modului în care mama gătește: ideea de asezonare înseamnă a presăra niște sare și puțin piper, iar ideea de mâncare înseamnă supă de roșii și biscuiți sărați. Nimic nu mă înfricoșează mai tare decât imaginea mamei care își pune șorțul.

– Pizza, răspunde tata în locul meu. Vrem pizza!

Mama dezlipește de pe frigider un cupon de la Sal și formează numărul, comandând o pizza mare cu ciuperci și cârnăciori. Acoperă receptorul cu o mână.

– E bine, Rachel?

Ridic degetul mare în semn de aprobare. Radiază de mândrie că a ținut minte combinația mea preferată.

Înainte de a pune receptorul în furcă, mă întreabă de viața mea sentimentală. Ca și când toate telefoanele în care îi informam că nu aveam nici o relație făceau, de fapt, parte din strategia mea de a păstra adevărul pentru această clipă. Tata își acoperă urechile cu o jenă prefăcută. Le surâd cu buzele strânse, gândindu-mă că această anchetă este singura parte neplăcută a vizitei mele acasă. Simt că îi dezamăgesc. Sunt singurul lor copil, unica lor posibilitate de a avea nepoți. Aritmetica este elementară; dacă n-o să am copii în următorii cinci ani, este puțin probabil că o să-și vadă nepoții terminând colegiul. Nimic nu e mai bun ca o presiune suplimentară într-o situație și așa stresantă.

– Nici un băiat pe acolo? întreabă mama în timp ce tata caută felia ideală de brânză.

Ochii ei sunt mari, plini de speranță. Ancheta ar putea părea lipsită de sensibilitate dacă ea nu ar crede cu adevărat că am o mulțime din care să aleg, că singurul lucru care mă face să o privez de nepoți este nevroza mea. Nu înțelege că iubirea simplă, sinceră, reciprocă, pe care o trăiesc ea și tatăl meu nu este la îndemâna oricui.

– Nu, răspund eu, plecând ochii. Îți spun, în New York este mai greu decât oriunde altundeva să găsești un băiat bun.

Este un clișeu al celor care trăiesc singuri la New York, tocmai pentru că este adevărat.

– Pot să înțeleg asta, spune tata cu sinceritate. Prea mulți oameni prinși în cursa aia de șobolani. Poate că ar trebui să vii acasă. Sau cel puțin să te muți la Chicago. Un oraș mult mai curat. Asta din pricină că Chicago are alei, știi.

De fiecare dată când vine la New York, tata se leagă de lipsa aleilor. Pentru ce s-ar construi un oraș fără alei?

Mama clatină din cap.

– Toți sunt căsătoriți, au copii și casă. Ea nu poate fi așa.

– Poate, dacă vrea, răspunde tata cu gura plină de biscuiți.

– Ei bine, ea nu vrea, zice mama. Vrei, Rachel?

– Nu, mă scuz eu. Pentru moment, îmi place la New York.

Tata se încruntă, ca și când ar spune: „Ei bine, atunci nu există nici o soluție."

În bucătărie se face brusc liniște. Părinții mei schimbă priviri triste.

– Păi, *într-un fel* este cineva... las eu să-mi scape, tocmai pentru a-i mai încuraja puțin.

Se luminează și își mai revin.

– Adevărat? Știam eu!

Mama bate energic din palme.

– Da, este un băiat foarte bun. Foarte deștept.

– Sunt sigură că este și arătos, spune ea.

– Cu ce se ocupă? ne întrerupe tata. Înfățișarea bărbaților nu are importanță.

– Marketing. Finanțe, îl lămuresc eu. Nu sunt sigură dacă le vorbesc despre Marcus sau despre Dex. Dar...

– Dar ce? întreabă mama.

– Dar de-abia a încheiat o relație, așa că nu este tocmai momentul perfect.

– Nimic nu este niciodată perfect, spune mama. Este așa cum ți-l faci.

Aprob din cap cu sinceritate, gândindu-mă că ar trebui să-mi scriu această replică pe ceva și s-o pun deasupra patului meu dublu de sus.

– Pe o scară de la unu la zece, cât de tare te îngrozește petrecerea asta? mă întreabă Darcy a doua zi, în timp ce ne îndreptăm spre Annalise în Camry-ul model '86 al mamei, mașina pe care am învățat să conduc. Zece este maxim, ceva precum groaza care te apucă dacă te gândești la Judecata de Apoi. Unu înseamnă „De-abia aștept, chestia asta chiar o să fie distractivă".

– Șase, răspund eu.

Darcy reacționează scoțând un sunet de aprobare, apoi își deschide pudriera și-și verifică rujul de pe buze.

– De fapt, spune ea, am crezut că va fi mai mult.

– De ce? Cât de tare te îngrozește?

Își închide pudriera, își studiază inelul și spune:

– Mmmm... Nu știu... Patru și jumătate.

„Ohh, m-am prins", gândesc. Eu sunt mai îndreptățită să urăsc petrecerea. Eu sunt cea care va intra într-o încăpere plină de femei măritate și însărcinate – dintre care multe sunt prietene și colege de liceu – fără să am măcar un iubit. Numai una dintre noi are treizeci de ani și este complet singură – o combinație tragică în orice oraș mic. La asta se gândește Darcy. Dar o fac să o spună, o întreb de ce mie mi-e groază cu un punct și jumătate mai mult.

Fără rușine și fără să se chinuie să-și aleagă vorbele, îmi răspunde:

– De *aia*. Ești nemăritată.

Mă uit în continuare la drum, dar îi simt privirea fixată asupra mea.

– Ești supărată? Am spus ceva rău?

Clatin din cap și dau drumul la radio. Lionel Richie se tânguie undeva departe, la unul dintre posturile de radio preselectate de mama.

Darcy dă puțin mai încet.

– Nu am vrut să spun că ăsta e un lucru *rău*. Știi că apreciez *pe deplin* valoarea faptului de a fi nemăritată. Nu am vrut niciodată să mă mărit înainte de treizeci și trei de ani. Dar ți-am zis cum stau lucrurile *din punctul lor de vedere*. Sunt atât de mărginite, înțelegi ce vreau să spun?

Tocmai a înrăutățit situația spunându-mi că nici măcar nu și-a dorit toată nebunia cu logodna. Ar mai fi vrut trei ani de celibat. Dar na, dacă i-a căzut totul în brațe... Ce era să facă biata fată?

– Sunt atât de mărginite, încât nici măcar nu știu că sunt mărginite, continuă ea.

Sigur că în privința asta are dreptate. Toate fetele astea – din rândul cărora face parte și Annalise încă din ziua în care a terminat colegiul – trăiesc asemenea femeilor de cincizeci de ani. Au strâns chinezării înainte de douăzeci și doi de ani, s-au măritat cu primul iubit, și-au cumpărat case cu trei dormitoare la câteva străduțe de părinții lor și s-au apucat de treabă pentru a-și construi o familie.

– Corect, mormăi eu.

– Așa că asta am vrut să spun, adaugă inocentă. În adâncul sufletului lor, sunt extrem de geloase pe tine. Ești o avocată de primă mână, la o mare firmă din oraș.

Îi spun că nu ține – nici una dintre acele fete nu tânjește după o carieră ca a mea. De fapt, cele mai multe nu muncesc deloc.

– Bine, nu e numai cariera. Ești liberă și nemăritată. Ele stau și urmăresc *Sex and the City*. Știu cum este viața ta. Strălucitoare, plină de distracții, de tipi arătoși, de cocktailuri și de tot felul de chestii incitante! Dar nu te lasă cu nici un preț să le vezi partea vulnerabilă. Pentru că asta le-ar face viețile și mai jalnice, știi? Zâmbește,

mulțumită de discursul ei energic. Da. Viața ta este exact ca în *Sex and the City*.

– Da. Semăn mult cu Carrie Bradshaw, spun eu sec.

„Minus pantofii grozavi, fața incredibilă și cea mai bună și mai înțelegătoare prietenă."

– Exact! răspunde. Acum mai vii de-acasă.

– Uite ce e! Nu-mi pasă, de fapt, ce gândesc ele, îi spun eu, știind că lucrurile nu stau totuși chiar așa.

Îmi pasă numai în măsura în care sunt de acord cu ele. Și o parte din mine crede că a avea treizeci de ani și a fi singură *este* ceva trist. Chiar dacă ai o slujbă bună. Fie ea și în Manhattan.

– Bine, îmi spune, lovindu-și coapsele în semn de încurajare. Bine. Așa te vreau.

Ajungem la Jessica Pell – o prietenă din liceu – exact la timp. Darcy se uită la ceas și insistă să ne mai învârtim câteva minute, să întârziem puțin, așa cum este la modă.

Îi spun că nu este cazul la genul ăsta de petrecere, dar mă conformez și, la cererea ei, trecem pe la McDonald's. Se apleacă peste mine și strigă în microfon că i-ar plăcea o cutie de Pepsi Light mică. Știu că ea e conștientă de faptul că la McDonald's au Coca-Cola, nu Pepsi. Îmi spusese înainte că îi place să-i pună la încercare, să vadă dacă o întreabă dacă e OK să-i dea Coca-Cola în loc. Cei de la Pepsi te întreabă întotdeauna atunci când comanzi Coca-Cola, dar cei de la Coca-Cola nu te întreabă aproape niciodată.

Însă e o ocazie numai bună ca să faci puțină agitație, să mai alungi monotonia. „Băiatul Plin de Coșuri dintr-un Mic Oraș întâlnește Supermodelul din Marea Metropolă."

Destul de sigur pe el, băiatul mormăie în microfon:

– O Coca-Cola Light merge?

– Presupun că n-am încotro, răspunde Darcy cu un chicotit amabil.

Își termină sucul exact când parcăm în fața casei Jessicăi.

– Ei bine, fie ce-o fi, spune ea fluturându-și părul, ca și când această petrecere ar fi fost dată în cinstea ei, nu a lui Annalise și a copilului ei nenăscut.

Când am ajuns noi, ceilalți invitați se adunaseră deja în livingul albastru cu galben frumos aranjat al Jessicăi. Annalise țipă, se îndreaptă legănându-se spre noi și ne reunim într-o îmbrățișare de grup. În ciuda direcțiilor diferite în care am pornit, suntem în continuare cele mai bune prietene ale ei. Și este clar că noi suntem invitatele de onoare, rol care pe mine mă face să mă simt oarecum stânjenită, dar de care Darcy se arată foarte încântată.

– Este atât de bine să vă văd, fetelor! Vă mulțumesc foarte mult că ați venit! spune Annalise. Amândouă arătați uluitor. Uluitor. De fiecare dată când veniți acasă, aveți din ce în ce mai mult stil!

– Și tu arăți minunat, răspund. Sarcina îți prieste. Ai strălucirea aia.

Asemenea casei părinților mei, Annalise rezistă schimbărilor. Are în continuare aceeași coafură – părul tuns la nivelul umerilor și bretonul întors spre interior, care era la modă în anii '80, oribilă la mijlocul anilor '90 și doar printr-un noroc chior mai puțin îngrozitoare acum, când este considerată o coafură potrivită pentru mămici. Iar fața ei, întotdeauna rotundă ca un fruct kaki, nu mai arată bucălată, ci pur și simplu face parte din arsenalul drăguț de gravidă. Este genul de gravidă căreia oamenii îi cedează bucuroși locul în metrou sau în autobuz.

Darcy o mângâie pe Annalise pe burtă cu mâna stângă, pe care are inelul. Lumina se răsfrânge din diamantul lui fix în ochii mei.

– Oh, Dumnezeule, gângurește ea. Acolo, înăuntru, este o ființă mică în pielea goală!

Annalise râde și spune:

– Ei bine, da, este și ăsta un mod de a vedea lucrurile!

Ne prezintă câtorva invitați: colegi profesori și consilieri de la școala unde predă ea și alți prieteni din vecinătate.

– Desigur, pe ceilalți îi cunoașteți!

Ne îmbrățișăm cu Jess și cu alte foste colege de liceu. Printre ele: Brit Miller (care o venera fără rușine – și o copia – pe Darcy în liceu), Tricia Salerno, Jennifer McGowan și Kim Frisby. Cu excepția lui Kim, care a fost o majoretă entuziastă și, în mod miraculos, a făcut totodată parte din clasele speciale de științe și matematică, nici una dintre aceste fete nu fusese deosebit de deșteaptă, de interesantă sau de populară în liceu. Dar, odată devenite soții și mame, mediocritatea lor nu mai contează.

Kim se lasă să alunece pe canapea și îmi oferă locul de lângă ea. O întreb ce fac Jeff (care a fost coleg cu noi și care juca baseball cu Brandon și cu Blaine) și băieții ei. Spune că toți o duc minunat, că Jeff tocmai a fost promovat, că ei doi își cumpără o casă nouă și că băieții sunt foarte bine. O întreb din nou cu ce se ocupă Jeff. Lucrează în vânzări, îmi amintește ea. „Și ai gemeni, nu?" „Da, băieți. Stanley și Brick."

Știu că Brick este numele de familie al mamei ei, dar mă întreb cum a putut să facă totuși așa ceva unui copil. Și Stanley? Cine dă copilului numele de Stanley... sau chiar Stan? Stanley și Stan sunt nume de bărbați – nimeni cu vârsta sub treizeci și cinci de ani nu ar trebui să poarte numele ăsta. Și, chiar dacă numele în sine ar fi suportabile, împreună nu merg nicicum, lucru care îmi repugnă în mod deosebit la alegerea numelor. Nu trebuie neapărat să le pui unor gemeni nume care rimează sau

care încep cu aceeași literă, ca Brick și Brock sau Brick și Brack. Merg și Stanley și Frederick – ambele nume de bărbați în vârstă. Sau Brick și Tyler – ambele prenume pretențioase. Dar Stanley și Brick? Să nu exagerăm!

– Ai adus fotografii ale băieților? pun eu întrebarea obligatorie.

– Ca să fiu sinceră, chiar am câteva, răspunde Kim, dând la iveală un album mic, pe a cărui copertă este scris cu litere mov, mari și rotunjite: „Album de familie".

Zâmbesc, dând paginile și oprindu-mă un timp corespunzător înainte de a trece de la una la alta. Brick în cadă. Stanley cu o minge de whiffleball[1]. Brick cu bunica și bunicul Brick.

– Sunt adevărate comori la casa omului, spun eu, închizând albumul și dându-i-l înapoi.

– Așa credem și noi, răspunde Kim, cu un zâmbet și o mișcare aprobatoare din cap. Cred că îi vom păstra, glumește ea.

În timp ce-și pune albumul înapoi în poșetă, o aud fără să vreau pe Darcy spunându-le Triciei și lui Jennifer povestea logodnei ei.

Brit o zorește, sugerându-i să povestească despre trandafiri. Uitasem de trandafiri; probabil că mi-i scosesem din memorie în momentul când primisem eu însămi acel buchet imens.

– Da, cam o duzină de trandafiri roșii mă așteptau în apartament după ce m-a cerut, zice Darcy.

„Nu aproape două duzini."

– Unde te-a cerut? vrea să știe Tricia.

– Păi, am ieșit să luăm prânzul la un restaurant elegant și după aceea mi-a propus să facem o plimbare în Central Park...

– Te așteptai la asta? întreabă cele două fete deodată.

---

[1] Variantă a baseballului, care se joacă folosind o minge perforată și ușoară și o bâtă din plastic (n.red.))

– *Deloc...*

Este o minciună; îmi amintesc că Darcy îmi spusese cu două zile înainte că știa ce avea să se întâmple. Dar dacă ar fi recunoscut chestia asta ar fi însemnat să știrbească din dramatismul poveștii ei și să-și atenueze imaginea de femeie vânată.

– Și ce-a spus? întreabă Brit.

– Știi deja povestea!

Darcy râde. Păstrează încă legătura cu Brit, în special datorită acesteia din urmă, a cărei fascinație pentru idolul adolescenței ei nu s-a diminuat deloc.

– Spune-ne din nou! insistă Brit. Povestea logodnei mele este atât de banală... Mi-am ales singură inelul de la mall! Trebuie să trăiesc prin tine.

Darcy afișează o expresie de pretinsă modestie.

– A zis: „Darcy, nimic altceva nu m-ar face mai fericit decât să fii soția mea."

„Cu excepția faptului de a fi cu cea mai bună prietenă a ta."

– Apoi a spus: „Te rog să împarți viața cu mine."

„Și să o împarți și pe cea mai bună prietenă a ta cu mine."

Urmează un cor de oh-uri și ah-uri. Îmi spun că înfloreste povestea, că, în realitate, el a pus doar clasica întrebare: „Vrei să fii soția mea?"

– Scoate-ți inelul, îi cere Brit. Vreau să-l încerc și eu.

Kim îi spune să nu facă asta, pentru că scoaterea inelului în timpul logodnei aduce ghinion.

„Scoate-l!"

Darcy ridică din umeri, ca pentru a demonstra că spiritul ei nonconformist este încă intact. Sau poate pentru a arăta că, atunci când ești Darcy Rhone, nu ai nevoie de noroc. Își scoate inelul și îl dă femeilor curioase din jur. Acesta sfârșește în mâinile mele.

– Încearcă-l, Rach! mă îndeamnă Brit.

Este un vechi truc al femeilor măritate. S-o faci pe fata nemăritată să încerce inelul cu diamant, ca să se poată apropia cu un pas de bucuria necunoscută a logodnei, chiar dacă numai pentru o clipă. Clatin politicoasă din cap, ca și cum aș refuza să iau o a doua porție dintr-un fel de mâncare.

– Nu, mulțumesc, răspund.

– Rachel, la tine se anunță ceva? rostește nesigură Tricia, de parcă ar întreba despre rezultatul unei tomografii.

Sunt gata să spun un nu hotărât, când Darcy răspunde pentru mine:

– Sunt pretendenți cu nemiluita. Dar nici unul deosebit. Rachel este foarte pretențioasă.

Încearcă să mă ajute. Dar efectul este exact contrar și mă simt și mai mult o fată bătrână în devenire. În plus, nu mă pot abține să nu mă gândesc că este așa de săritoare pentru că sigur arăt ca învinsa grupului, femeia care a rămas pe dinafară. Dacă aș fi fost logodită cu, să spunem, Brad Pitt, nu este nici o îndoială că Darcy s-ar fi lăudat raportându-se la mine. Ar fi stat îmbufnată deoparte, folosindu-și din plin competitivitatea în materie de bârfă, spunându-i lui Brit la baie că, într-adevăr, Brad este Brad, dar Dex este mult mai inteligent – doar că un pic mai puțin frumos. Lucru cu care aș fi, bineînțeles, de acord.

– N-aș zice că sunt atât de pretențioasă, spun eu cu franchețe.

Doar singură, lipsită de speranță și implicată într-o aventură cu viitorul soț al lui Darcy. „Dar vă dați toți seama că am absolvit una dintre cele mai bune zece facultăți de drept și că am un salariu cu șase cifre? Și că nu am nevoie de un bărbat, ce mama naibii? Și totuși, atunci când voi găsi unul și voi avea un copil, sunt al dracului de sigură că voi alege un nume mai inspirat decât Brick!"

– Ba da, ești pretențioasă, îmi spune Darcy, având grijă ca toți ceilalți să audă. Ia o înghițitură de punci. Uite, de exemplu, Marcus.

– Cine e Marcus? întreabă Kim.

– Marcus este tipul care a fost cu Dex la Georgetown. Frumos, deștept, haios, spune Darcy fluturându-și mâna prin aer. Dar Rachel nu-i dă nici cea mai mică atenție.

Dacă o ține tot așa, o să înceapă cu toții să se întrebe dacă nu sunt lesbiană. Lucru care m-ar face să arăt ca un personaj de bâlci în ochii lor.

– Cum, nici o scânteie? mă întreabă Kim compătimitor. E nevoie de o scânteie. Mie și lui Jeff ni s-au aprins călcâiele în clasa a unsprezecea și-acum tot așa îndrăgostiți suntem.

– Așa e, admit eu. E nevoie de o scânteie.

– Categoric, murmură Brit.

Sfatul lor colectiv: nu te plafona. Continuă să cauți. Găsește-l pe Făt-Frumos. Ca și când ar vrea să-mi spună că asta au făcut toate. Și, Dumnezeule, ele chiar cred asta. Pentru că nimeni care se căsătorește la „matura" vârstă de douăzeci și trei de ani nu se poate plafona. Normal. E un fenomen care li se întâmplă doar femeilor de treizeci de ani.

– Hei, v-ați decis asupra numelui copilului? o întreb pe Annalise, disperată să schimb subiectul.

Știu că se gândea la Hannah și la Grace dacă este fată și la Michael sau David pentru băiat. Nume sănătoase, clasice, solide. Fără prea multă imaginație.

– Da, răspunde Annalise. Dar încă nu spunem.

Îmi face cu ochiul. Știu că mai târziu o să-mi dezvăluie ce au hotărât. Sunt o persoană de încredere. Prietena care nu o să-ți fure – nu poate să-ți fure – niciodată numele copiilor tăi.

Specialitatea mea este furtul logodnicilor.

După ce jucăm câteva jocuri stupide specifice acestor petreceri, Annalise își deschide cadourile. Sunt o mulțime de hăinuțe galbene, pentru că Annalise nu știe dacă va avea băiat sau fată. Deci nici un cadou roz, cu excepția pușculiței de la Tiffany, în formă de iepuraș roz, adusă de Darcy, care spune că știe sigur că Annalise o să aibă o fată, ea având fler la chestiile astea. Știu că Annalise speră ca Darcy să aibă dreptate.

– În afară de asta, zice Darcy, dacă nu mă înșel, știați că la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea rozul era pentru băieți și albastrul pentru fete?

Toate răspundem că nu știam. Mă întreb dacă nu cumva a inventat pe loc povestea asta.

Annalise ajunge la cadoul meu. Deschide felicitarea, murmurând pentru sine. Ochii i se umplu de lacrimi în timp ce citește cuvintele mele: că o să fie cea mai minunată mamă și că de-abia aștept să o văd în această nouă postură. Îmi face semn cu mâna să mă apropii, ca tuturor celorlalte fete, și mă îmbrățișează zdravăn.

– Mulțumesc, scumpo, șoptește. E atât de frumos.

Apoi deschide cadoul de la mine: o păturică de cașmir bej cu ursuleți pe margine. Am dat o avere pe ea, dar sunt bucuroasă pentru această extravaganță când văd fața lui Annalise. În timp ce o desface, suspină adânc, o lipește de obraz și îmi spune că este perfectă și că o va folosi când va aduce copilul acasă de la spital.

– Aș vrea să vin iar încoa' când o să se nască! spune Darcy. Sper să nu fiu în luna de miere!

Darcy se pune tot timpul pe ea în prim-plan. Indiferent că o face dinadins sau că așa e felul ei, pur și simplu nu se poate abține. De obicei, nu mă deranjează acest lucru, dar, după ce am pierdut o grămadă de timp să găsesc cadoul perfect pentru cea de-a doua prietenă a mea ca vechime, mi-aș dori ca ea să tacă și să înceteze

să ne eclipseze pe Annalise și pe mine măcar pentru o fracțiune de secundă.

Diplomată ca întotdeauna, Annalise zâmbește scurt înspre Darcy înainte de a-și întoarce atenția către mine și către păturică. O dă din mână în mână și toată lumea e de acord că este ideală pentru adus copilul acasă, atât de frumoasă și de moale. În orice caz, asta afirmă cu voce tare. Dar ceva îmi spune că, de fapt, toate gândesc: „Nu este o alegere proastă pentru o avocată specializată în litigii și cu instincte materne discutabile."

capitolul 13

Când mă întorc acasă de la petrecere, mama mă urmează în camera de zi și mă bombardează cu întrebări. Îi povestesc esențialul, dar nu e satisfăcută. Vrea să știe cel mai mic detaliu despre fiecare invitată, despre cadourile primite, despre conversațiile purtate. Revăd imagini din liceu, când veneam acasă, obosită de cursuri și de oameni, iar ea mă interoga în legătură cu performanțele echipei de oratorie a lui Ethan sau despre încercarea lui Darcy de a deveni majoretă, ori voia să afle subiectele dezbătute la ora de engleză. Dacă nu eram destul de vorbăreață, umplea ea golurile, povestind despre slujba ei cu program redus de la ortodontist, despre vreo grosolănie spusă de Bryant Gumble la *The Today Show* sau despre cum a dat nas în nas la băcănie cu profesorul meu dintr-a treia. Mama mea ar pălăvrăgi întruna și se așteaptă ca toată lumea să fie exact ca ea, în special unicul ei copil.

Termină cu interogatoriul despre petrecere și trece mai departe... la ce altceva, dacă nu la nuntă?!

– Darcy s-a hotărât asupra voalului?

Aranjează un teanc de reviste *Newsweek* pe măsuța pentru cafea, așteptând un răspuns cât mai amplu.

– Da.

Se apropie de mine pe canapea.

– Lung?

– Mediu.

Bate din palme, extaziată.

– Oh! Va arăta minunat!

Mama este – și a fost întotdeauna – o mare admiratoare a lui Darcy. Când eram la liceu, nu avea nici un motiv, dat fiind faptul că Darcy nu punea deloc preț

pe învățătură și încuraja un soi de competiție nesănătoasă între băieți. Totuși, mama o iubea pe Darcy necondiționat. Poate pentru că Darcy îi furniza acele detalii din viața noastră după care mama tânjea atât de mult. Trecând dincolo de obișnuitele schimburi de politeturi, Darcy discuta cu mama ca de la egal la egal. Venea la noi acasă după școală și, în timp ce pălăvrăgea întruna, se apleca peste barul din bucătăria noastră și mânca din biscuiții Oreos pe care mama îi pregătise pentru noi. Darcy îi povestea mamei despre băieții care îi plăceau și despre calitățile și defectele fiecăruia. Spunea lucruri de genul: „Are buzele prea subțiri; pariez că nu poate să sărute", iar mama era încântată și dornică să afle mai multe, iar Darcy îi satisfăcea curiozitatea, în vreme ce eu ieșeam din cameră și mă duceam să-mi fac tema la geometrie. Cum sună povestea asta?

Îmi amintesc că, la un moment dat, în clasa a șaptea, am refuzat să iau parte la spectacolul anual de talente, deși Darcy m-a bătut necontenit la cap să fiu una dintre cele două dansatoare din spate, în extraordinara și inovativa ei punere în scenă a piesei *Material Girl*.

În ciuda timidității, Annalise s-a conformat rapid, însă eu am refuzat cu obstinență. Nu mă interesa că pentru coregrafia lui Darcy era nevoie de trei fete și nici că ea îmi reproșa faptul că din cauza mea n-avea să câștige premiul cel mare.

I-am permis de multe ori lui Darcy să mă bage în chestii care îmi displăceau, dar atunci am refuzat. I-am zis să nu se ostenească să mă convingă, pentru că nu aveam de gând să pășesc pe scena aia. Când, în cele din urmă, Darcy a renunțat să mă bată la cap și-a luat-o pe Brit în locul meu, mama mi-a ținut o prelegere cum că ar trebui să particip mai mult la activitățile distractive.

– Nu-ți sunt de ajuns notele maxime pe care le iau? am întrebat-o eu.

– Vreau doar să te distrezi, draga mea, a replicat ea.

– Nu-ți dorești decât să fiu ca ea, am izbucnit eu.

Mama mi-a zis atunci că exageram, dar o parte din mine chiar credea că așa stăteau lucrurile. Exact la fel simt și acum.

– Mamă, nu vreau să te supăr – pe tine sau pe cealaltă fiică pe care nu ai avut-o niciodată –, dar...

– Oh, nu începe cu prostia aia!

Își mângâie ușor părul blond-cenușiu, pe care și-l vopsește de douăzeci de ani cu aceeași nuanță de Clairol.

– Bine, dar, sincer, m-am săturat până peste cap de nunta lui Darcy, îi mărturisesc eu.

– Asta nu e purtare de domnișoară de onoare! îmi reproșează ea.

Strânge din buze și își freacă degetele unul de altul.

Ridic din umeri.

Mama râde – părintele bine intenționat, care refuză să-și ia prea în serios singura fiică.

– Ar fi trebuit să știu că Darcy o să fie o mireasă greu de suportat. Sunt sigură că vrea ca totul să fie perfect...

– Da, merită ca totul să fie perfect, spun sarcastică.

– Păi, *chiar* merită, răspunde mama. Și tu la fel... o să vină și vremea ta.

– Mda.

– Din cauza asta ești așa de sătulă de toată povestea cu nunta? întreabă ea cu aerul unei femei care a urmărit prea multe emisiuni TV despre înfruntarea propriilor sentimente și cultivarea relațiilor.

– Nu chiar, răspund eu.

– Atunci de ce? Este cumva o pacoste? Dar ce mai întreb? *Bineînțeles* că este! Asta e Darcy!

Alt chicotit drăgăstos.

– Da.

– Cum adică, da, draga mea? La ce te referi?

– Da, este o pacoste, îi spun, întinzându-mă după telecomandă.

– Ce face? insistă mama calmă.

– E ea însăși, răspund. Totul trebuie să se învârtească în jurul ei.

Mama îmi aruncă o privire înțelegătoare.

– Știu, draga mea.

Atunci izbucnesc și spun că nu-l merită pe Dexter, că acesta este prea bun pentru ea. Mama mă privește circumspectă. „La dracu'! îmi zic eu. Oare știe?" Ethan și Hillary hai, treacă-meargă, dar cu mama e cu totul altă poveste. În liceu, refuzam să-i spun chiar și ce băieți mi se păreau drăguți, așa că nici nu se poate pune problema să-i dezvălui acum adevărul. Nu pot suporta gândul că aș dezamăgi-o. Deși am treizeci de ani, tot mă mai străduiesc să le fac pe plac părinților. Iar mama mea, o femeie care descoperă înțelesurile vieții în maximele din reviste, nu va înțelege niciodată această trădare a prieteniei.

– Și pe el îl înnebunește. Sunt sigură, spun eu, încercând să o dreg.

– Ți-a spus Dexter asta?

– Nu, nu am discutat despre așa ceva cu Dex, zic eu – și este adevărat. Pur și simplu, se vede.

– Ai răbdare cu ea. Nu o să regreți niciodată că ai fost o prietenă bună.

Iau în considerare acest sfat neprețuit de la mama. Trebuie să fi trecut prin multe ca să ajungi să nu fii de acord cu ea. De fapt, așa mi-am trăit întreaga viață. Evitând cu orice preț regretele. Fiind bună în orice condiții. Elevă bună. Fiică bună. Prietenă bună. Și totuși, îmi dau brusc seama că regretul este o sabie cu două tăișuri. S-ar putea să regret și că m-am sacrificat, că mi-am ignorat propriile dorințe de dragul lui Darcy, în numele prieteniei, în numele faptului că sunt o persoană bună. De ce trebuie să fiu eu martira în această situație? Mă imaginez singură la treizeci și cinci de ani, singură la patruzeci. Sau, chiar mai rău, măritându-mă cu o versiune plictisitoare și spălăcită a lui Dex. Dex cu o bărbie mai puțin proeminentă și cu un coeficient de inteligență cu douăzeci de puncte

mai mic. Aș fi forțată să trăiesc pentru totdeauna chinuită de întrebarea: „Ce ar fi fost dacă?"

– Da, mamă. Știu. Fă pentru ceilalți! Bla. Bla. Bla. O să fiu o prietenă bună pentru draga de Darcy.

Mama se uită în poală și își netezește o cută a fustei. I-am rănit sentimentele. Îmi spun că trebuie să mă străduiesc să fiu drăguță încă o seară. Măcar atâta lucru pot să fac. Nu am nici un frate care să preia ștafeta de copil bun atunci când eu o să ies din joc. Zâmbesc și schimb subiectul.

– Unde este tata?

– S-a dus până la magazinul de electrocasnice. Din nou.

– Ce mai caută acum? întreb, intrând în jocul ei cu „tata nu se mai satură de mers la magazinele de electrocasnice și la reprezentanțele auto".

– Cine știe? Știe cineva vreodată?

Clatină din cap, din nou zâmbitoare.

Sunt pe jumătate adormită și mă gândesc la Dex, când mobilul meu începe să sune. Este lângă pat, cu bateria complet încărcată și cu volumul soneriei dat la maximum, în speranța că o să sune el. Recunosc numărul lui pe ecranul luminat. Îmi lipesc telefonul de ureche.

– Bună, Dex.

– Bună, spune el cu voce joasă. Te-am trezit?

– Hmm, oarecum. Dar nu-i nimic.

Nu se scuză, lucru care îmi place.

– Doamne, ce dor mi-e de tine, spune el. Când vii înapoi acasă?

Știe când mă întorc, că doar logodnica lui are același program ca mine. Dar nu mă deranjează că întreabă. Pe mine mă întreabă. Pe mine mă vrea – nu pe Darcy – înapoi în același oraș cu el.

– Mâine după-amiază. Aterizăm la patru.

– Trec pe la tine să te văd, mă anunță el.

– Bine, răspund eu.

Tăcere.

Îl întreb unde este acum.

– Pe canapea.

Mi-l închipui în apartamentul meu, pe canapeaua mea, deși știu că este pe canapeaua lor extensibilă Pottery Barn, cea pe care Darcy plănuiește să o înlocuiască, de îndată ce se vor căsători, cu „o piesă mai sofisticată".

– Oh, murmur eu.

Nu vreau să închid, dar, adormită cum sunt, nu îmi trece nimic prin cap.

– Cum a fost petrecerea?

– N-ai primit raportul?

– Ba da, m-a sunat Darcy.

Sunt bucuroasă că mi-a spus că ea a fost cea care l-a sunat. Mă întreb dacă a menționat acest lucru în mod intenționat.

– Dar *pe tine* te întreb cum a fost petrecerea, spune el.

– Mi-a părut bine să o văd pe Annalise... Dar petrecerea a fost lamentabilă.

– De ce?

– Așa sunt petrecerile astea.

Apoi îi spun că aș vrea să fie lângă mine. De obicei, nu fac asemenea afirmații dacă nu începe el. Dar întunericul și distanța mă fac să prin curaj.

– Chiar ai vrea? mă întreabă el pe tonul pe care eu îl folosesc atunci când îmi doresc să aud mai multe pe marginea unui subiect.

„Bărbații nu sunt atât de diferiți de noi", îmi zic în sinea mea. Indiferent de câte ori îmi va trece asta prin minte, mi se va părea întotdeauna o revelație remarcabilă.

– Da. Aș vrea să fii chiar aici, lângă mine.

– În patul tău de acasă, chiar acolo, cu părinții tăi în camera de alături?

Râd.

– Nu au prejudecăți.

– Atunci aș vrea să fiu acolo.

– Și am un pat dublu, completez. Nu e prea mult spațiu liber în încăpere.

– Tu și un pat dublu, nu sună rău deloc.

Vocea este șoptită și sexy.

Știu că ne gândim amândoi la același lucru. Îi aud răsuflarea. Nu spun nimic, ci doar mă mângâi și mă gândesc la el. Vreau ca și el să procedeze la fel. Și exact asta face. Simt telefonul fierbinte pe obraz și, ca de obicei când vorbesc la mobil, mă întreb cât de nociv poate fi acest aparat. Dar în seara asta nu-mi pasă de o doză mică de radiații.

A doua zi, eu și Darcy împărțim un taxi de la aeroport spre casă. Eu cobor prima. În momentul în care pun piciorul jos din mașină, îl sun pe Dex și îl găsesc la serviciu; lucrează, așteptând telefonul meu. „Sunt pregătită oricând pentru tine", îl anunț, fericită că m-am ras pe picioare în Indiana. Spune că o să plece imediat după ce o să-l sune ea la birou. „Înțelegi", îmi zice, părând jenat de noua strategie. Înțeleg. Pentru o clipă mă simt prost că în viața mea există astfel de strategii adulterine sordide. Dar numai pentru o clipă. Apoi îmi spun că eu și Dex nu facem parte din acea categorie. Că, după cum afirma Hillary, viața nu este numai în alb și negru. Că, uneori, scopul scuză mijloacele.

În seara aceea, după ce am petrecut câteva ore împreună cu Dex, mi-am dat seama că întâlnirile noastre încep să se topească într-un amestec delicios și estompat de discuții, atingeri, moțăieli și simplul fapt de a sta îmbrățișați într-o liniște caldă și confortabilă. Ca în vacanțele perfecte petrecute pe plajă, când zilele sunt atât de odihnitoare și de lipsite de evenimente, încât, atunci când te întorci acasă, iar prietenii te întreabă cum a fost, chiar

nu-ți poți aduce aminte exact ce-ai făcut pentru a-ți umple atâta timp. Așa se întâmplă și când sunt cu Dex.

Am încetat să număr de câte ori am făcut dragoste, dar știu că am trecut de mult de douăzeci. Mă întreb de câte ori a făcut-o cu Darcy. Astea sunt lucrurile la care mă gândesc acum. Așa că nu pot spune că ea nu are nimic de-a face cu noi. A susține că nu este un soi de competiție e ridicol. Ea este unitatea de măsură; rezist împotriva ei. Mă gândesc în timp ce facem dragoste dacă și cu ea e la fel. Este mai bună? Au deja o rutină sau ea încearcă să facă lucruri noi? (Părerea mea, o spun cu tristețe, este că încearcă lucruri noi. Dar și mai trist e faptul că nici nu mai contează cu adevărat dacă faci sau nu sex în clasica poziție a misionarului când ai un corp de nota zece.) Mă gândesc la ea și după aceea, când mă simt adesea conștientă de trupul meu. Îmi sug burta, îmi aranjez sânii când el este întors cu spatele și nu umblu niciodată goală prin casă. Mă întreb de câte ori trebuie să ne mai întâlnim înainte ca eu să renunț la lenjeria sexy în favoarea pantalonilor mei de trening gri sau a celor de la pijamaua de flanelă de la Gap, pe care îi port când sunt singură. Probabil că nu vom mai avea timp să ajungem în acest stadiu. Cel puțin, nu înainte de nuntă. Timpul se scurge. Îmi tot repet că nu trebuie să intru în panică, ci să mă bucur de fiecare clipă.

Simt totuși o schimbare: acum îmi permit să mă gândesc la viitor. Am încetat să am remușcări când mi-l imaginez pe Dex anulând nunta. Nu mai simt că loialitatea mea față de Darcy trebuie să fie mai presus de orice, chiar și mai presus de ceea ce îmi doresc eu. Încă nu sunt sigură unde se va ajunge, unde aș vrea să se ajungă, dar teama mea de a încălca regulile s-a mai atenuat; și la fel instinctul meu de a o considera pe Darcy mai importantă decât mine.

În seara asta, Dex îmi vorbește despre serviciu. Îmi povestește deseori despre tranzacțiile lui și, deși sunt interesată de tot mersul lor, îmi place la nebunie modul

lui Dex de a descrie principalele personaje din firmă, oamenii care îi umplu viața de zi cu zi. Știu că îi place să lucreze pentru Roger Bollinger, șeful echipei lui. Dex este băiatul de aur al lui Roger, iar Roger este un fel de idol pentru Dexter. Atunci când povestește despre Roger, îi imită accentul din Boston într-un mod care m-a făcut să cred că, dacă l-aș întâlni vreodată pe Roger, mi s-ar părea că acesta îl imită pe Dex imitându-l pe Roger. Roger de-abia dacă are un metru șaizeci și doi (am aflat asta fiindcă l-am întrebat pe Dex, căci, în mod normal, bărbații nu furnizează detalii despre aspectul fizic al altor bărbați, fiind mult mai predispuși să povestească despre felul lor de-a fi sau despre cât sunt de inteligenți), dar nu este complexat în relația cu femeile. Întâmplător, Dex mi-a relatat această picanterie fără admirație, ceea ce îmi oferă siguranța că Dex nu poate fi considerat fustangiu. Fustangiii sunt (a) impresionați de sau (b) la concurență cu alți fustangii.

Termină de spus o poveste despre Roger și apoi mă întreabă:

– Ți-am zis că Roger a fost logodit de două ori?

– Nu, răspund eu, gândindu-mă că știe că nu mi-a spus.

Nu este o chestie minoră, de care uiți, mai ales date fiind circumstanțele noastre. Mă simt brusc înfrigurată și trag cearșaful peste amândoi.

– Da. A rupt logodna în ambele situații. Continuă să-mi spună lucruri de genul: „Nu se termină până când nu se termină" și „Nu zice hop până nu sari groapa".

Mă întreb dacă Roger știe ceva despre mine sau dacă face, pur și simplu, glume tipice burlacilor.

– Când? îl întreb pe Dex.

– Când sar groapa?

Își lipește trupul de al meu.

Pătrundem pe un teritoriu minat și sunt mulțumită că nu-mi poate vedea ochii.

– Când a rupt logodnele?

– Prima dată nu știu sigur. Dar pe a doua, chiar înaintea ceremoniei.

– Cred că glumești.

– Nici gând. Mireasa se îmbrăca, iar el a bătut la ușă și i-a dat vestea de față cu mama ei, cu bunica și cu străbunica de nouăzeci și cinci de ani.

– A fost surprinsă? întreb eu, dar îmi dau seama că era o prostie.

Nimeni nu se așteaptă ca ginerele să dea buzna în camera miresei și să anuleze nunta.

– Evident. Dar nu ar fi trebuit să fie *atât* de surprinsă... Probabil că știa că mai făcuse asta o dată.

– Era din pricina altcuiva? întreb ezitantă.

– Nu cred. Nu.

– Atunci de ce a făcut-o?

– A spus că pur și simplu nu-și putea închipui respectiva relație durând pentru totdeauna.

– Oh.

– La ce te gândești?

Sigur știe la ce mă gândesc.

– La nimic.

– Spune-mi!

– La nimic.

– Spune-mi!

Dialogul caracteristic unei relații aflate la început. După ce un cuplu s-a consolidat, întrebarea asta devine o simplă amintire.

– Mă gândesc că nu cred în rutina aceea din ziua nunții, nu înțeleg jocul Juliei Roberts – sau al mirelui – în filmul *Runaway Bride*[1].

– Nu *înțelegi*?

---

[1] *De bunăvoie și nesilită de nimeni*, film cu Julia Roberts și Richard Gere în rolurile principale, în care personajul feminin pare a-și fi făcut un obicei din a fugi de la propria nuntă exact când ajunge în fața altarului (n.red.)

Calc pe teren minat.

– Chiar nu cred că este necesar... Mi se pare o meschinărie inutilă, spun eu. Dacă cineva are de gând să anuleze nunta, trebuie să o facă înainte de ziua ceremoniei.

Mesajul meu nu este chiar subtil.

– Ei bine, sunt de acord cu tine, dar nu crezi că-i mai bine așa decât să faci o greșeală? Nu ești dator celeilalte persoane, ție însuți și instituției căsătoriei să spui adevărul, chiar dacă ai ajuns să-ți dai seama extrem de târziu cum stă treaba?

– *În nici un caz* nu pledez pentru comiterea acestui tip de greșeală. Spun doar că trebuie să rezolvi problema înainte de ziua nunții. Pentru asta există logodnele. După mine, în ziua nunții nu se mai poate face nimic. Înghite în sec și roagă-te să iasă cât mai bine. Este de-a dreptul cinic să-i spui când are deja rochia pe ea.

Mi-o imaginez pe Darcy în această situație umilitoare, iar compasiunea mea pentru ea este de netăgăduit.

– Crezi? Chiar dacă totul se termină cu un divorț? întreabă el.

– Chiar dacă. Întreab-o pe fată dacă preferă să fie divorțată sau să i se aducă un afront în fața acelor oameni, în rochia de mireasă.

El scoate un „hmm" neutru, astfel încât nu-mi dau seama dacă este sau nu de acord. Mă întreb ce înseamnă toate astea pentru noi. Oare se gândește vreun pic la situația noastră? Trebuie să se gândească. Îmi simt mușchii încordați, iar piciorul îmi tresare nervos. Îmi spun că încă nu este 4 Iulie. Nu vreau să mă mai gândesc deloc la asta.

Mă întind peste Dex și pornesc sistemul stereo. Creedence Clearwater Revival cântă *Lookin' Out My Back Door*. Este vorba despre un cântec vesel. Este exact ce-mi trebuie pentru a-mi alunga din minte imaginile cu nunta lui Dex și a lui Darcy. În schimb, îmi imaginez o excursie cu mașina cu Dexter. Suntem într-o decapotabilă albă,

cu plafonul lăsat, cu ochelarii la ochi, mergând singuri pe o bucată bună de șosea, fără nici o altă mașină în zare.

Bother me tomorrow, today I'll buy no sorrow.
Doo, doo, doo, lookin' out my back door.[1]

[1] „Mâhnește-mă mâine, astăzi nu vreau să știu ce-i durerea,/ Doo, doo, doo, privind pe ușa din spate." – două dintre versurile melodiei *Lookin' Out My Back Door* (n.tr.)

capitolul 14

În fiecare an de 4 Iulie se petrece un exod în masă din Manhattan. Oamenii se îndreaptă spre Hamptons, the Cape, Martha's Vineyard, chiar și New Jersey. Nimeni nu rămâne în oraș. Nici măcar Les. În vara cu examenul de barou, când eu și Nate am rămas să învățăm, am fost uimită de ce loc diferit – absolut liniștit – este orașul fără toți oamenii ăștia. Sigur că intenționez să stau acasă și anul ăsta – nu mă încântă ideea de a-i vedea pe Dex și pe Darcy împreună. Îl sun pe Dex și-i zic asta. Spune exact ce speram să spună:

– Rămân și eu acasă.

– Chiar?

Inima mea o ia razna numai la gândul de a-mi petrece noaptea cu Dex.

– Da. Așa facem.

Și uite-așa punem la cale planul: amândoi o să „aflăm" în ultimul moment că avem de lucru. O să ne plângem și o să bombănim furioși, dar o să insistăm ca Darcy să se ducă și să se distreze fără noi. Până atunci, o să-și facă pedichiura, o să-și cumpere haine noi, o să aibă nenumărate petreceri programate și rezervări făcute la restaurantele ei preferate. Așa că nu are cum să stea acasă, iar eu si Dex o să fim împreună, fără întrerupere, un weekend întreg. O să adormim împreună, o să ne trezim împreună și o să mâncăm împreună. Și, deși Dex nu a mai pomenit nimic de asta, presupun că la un moment dat o să avem marea discuție.

Îi împărtășesc planul lui Hillary, care are mari speranțe. E convinsă că acest weekend prelungit va fi punctul de cotitură în relația mea cu Dex. Când pleacă de la serviciu

pe la trei, se oprește în biroul meu și-mi urează să am un sfârșit de săptămână grozav.

– Mult noroc.

Ridică mâna și își încrucișează degetele.

– Ce vrei să zici? Crezi că o să fim prinși?

– Nu. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să-ți urez succes cu discuția. O să vorbești cu Dex despre ce se întâmplă, nu?

– Da. Presupun că da.

– Presupui?

– Sunt sigură că o să vorbesc. Asta intenționez.

– Bine. Ai grijă să te ții de cuvânt. Îmi aruncă o privire serioasă. E momentul crucial.

Mă strâmb.

– Rachel, să nu te răzgândești și să dai înapoi. Dacă vrei să fii cu el, acum e momentul să spui răspicat tot ce ai de zis.

– Știu. Am înțeles.

Preț de o clipă, îmi închipui că sunt ca Hillary. Puternică, îndrăzneață și încrezătoare.

– O să te sun dacă fata dă vreun semn de suspiciune.

Încuviințez din cap și simt o urmă de vinovăție pentru asemenea complot împotriva lui Darcy.

Hillary știe la ce mă gândesc.

– Fă ceea ce trebuie să faci, spune ea. Nu-ți pierde elanul chiar acum!

La șapte fix, așa cum stabiliserăm, Dexter ajunge la ușă, cu o tunsoare nouă, care-i accentuează pomeții. Ține în mână o sticlă cu vin roșu, un rucsac mic și negru și un buchet de crini imperiali albi, din cei pe care-i găsești la orice magazin de delicatese coreean, cu trei dolari firul. Chiar dacă sunt ieftini și oarecum ofiliți, îmi plac la fel de mult ca trandafirii mei cei scumpi.

– Ăștia sunt pentru tine, zice el. Îmi pare rău, sunt cam vestejiți.

– Sunt minunați, spun eu. Mulțumesc.

Mă urmează în bucătărie, iar eu caut o vază în care să-i pun. I-o arăt pe cea albastră, preferata mea, în dulapul de sus, unde nu pot ajunge.

– Poți să iei tu vaza, te rog?

O ia și o pune pe masă, iar eu mă apuc să tai din cozile florilor și să le aranjez. Din câte-și dă el seama, sunt o zeiță casnică.

– Am reușit, îmi șoptește Dex la ureche.

Pielea mi se înfioară pe brațe. Reușesc să pun florile în vază și să torn puțină apă înainte să mă întorc și să-l sărut. Are gâtul cald, iar la ceafă părul este încă umed de la tuns. Miroase a apă de colonie, iar el nu folosește în mod normal așa ceva. Bineînțeles că și eu m-am dat cu parfum, deși nu-mi stă în obicei. Dar asta e o ocazie specială. Obișnuiți fiind cu crâmpeie de timp petrecute împreună, aceste câteva zile ne-ar putea părea o veșnicie. Felul în care mă simt îmi amintește cum săream efectiv din autobuz în ultima zi de școală înaintea vacanței de vară. Gândindu-mă doar la ce să fac mai întâi: să mă plimb cu bicicleta, să mă duc la piscină sau să joc „Adevăr sau minciună" cu Darcy și cu Annalise în pivnița mea răcoroasă și neterminată. Astăzi știu ce vreau să fac mai întâi și sunt destul de sigură că o s-o facem curând. Îl sărut pe Dexter pe gât și simt în nări mirosul dulce al pielii lui și parfumul crinilor.

– În weekendul ăsta o să ne lăsăm duși de val, zice el și îmi trage peste cap bluza mulată, pe care o lasă apoi să cadă la picioarele noastre.

Îmi desface sutienul și îmi cuprinde sânii în palme, apoi fața. Îmi apasă ușor ceafa cu degetele.

– Mă bucur așa de mult că ești aici, recunosc eu. Sunt atât de fericită.

– Și eu, răspunde el în timp ce-mi descheie nasturii de la jeanși.

Îl duc pe Dex spre pat, îi scot hainele și-i admir trupul din toate unghiurile, în timp ce-l sărut în locuri noi. În spatele genunchilor. În interiorul coatelor. Avem timp.

Facem dragoste lent și fiecare dintre noi îl oprește pe celălalt în diferite momente, până când nu mai rezistăm și ne îndreptăm impetuoși, aproape fără suflare, spre punctul culminant. Îl simt mai al meu decât în orice alt moment și știu și de ce. Nu se duce acasă, la ea, în seara asta. N-o să fie nevoie să se spele pentru a scăpa de urmele împreunării noastre. Îmi înfig unghiile în spatele lui și-l trag mai aproape de mine.

După ce facem dragoste, comandăm burgeri, pe care-i mâncăm la lumina lumânărilor. După care ne suim înapoi în pat, vorbim și ascultăm muzică, luptându-ne cu valurile de epuizare, ca să putem savura cât mai mult din timpul petrecut împreună, nu să-l pierdem dormind.

Singura întrerupere e pe la miezul nopții, când Dex zice că ar trebui s-o sune pe Darcy. Îi spun că e o idee bună și mă întreb dacă ar fi bine să mă retrag și să-i ofer intimitate sau să rămân în pat lângă el. Mă hotărăsc să mă duc la baie și să-l las să-și rezolve problema. Dau drumul la apă ca să nu aud nici un crâmpei din conversația lor. Un minut mai târziu, Dex mă strigă.

Întredeschid ușa.

– Ai terminat?

– Da. Vino aici! Nu trebuia să pleci.

Mă sui înapoi în pat lângă el și îi caut mâna.

– Îmi pare rău pentru întrerupere, zice el.

– Nu-i nimic. Înțeleg.

– Mi-am luat niște măsuri de precauție... Bănuiesc că n-o să sune. I-am spus că mă duc spre casă și că mă voi băga în pat.

– Ce face?

– Sunt cu toții la Talkhouse. Beți și fericiți.

Noi doi suntem însă ceva mai treji și mult mai fericiți, pierduți cu totul printre cearșafuri, cu capetele

odihnindu-se pe o singură pernă. Când Dex se ridică să stingă lumânarea care arde pe pervazul ferestrei, observ câteva fire de păr rămase de la tuns care s-au mutat de pe gâtul lui pe fața mea de pernă albă. Ceva legat de firișoarele alea minuscule de păr negru mă face așa de fericită, că-mi vine să plâng.

Închid ochii, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

La un moment dat, adormim.

Și apoi se face dimineață.

Deschid ochii și îmi amintesc de prima dimineață când ne-am trezit împreună, de spaima subită care mi-a cuprins sufletul în duminica aceea în care am împlinit treizeci de ani. Sentimentul pe care-l am acum nu ar putea fi mai diferit. Bucurie calmă.

– 'Neața, Rachel.

– 'Neața, Dex.

Amândoi surâdem.

– La mulți ani de 4 Iulie, zice, odihnindu-și mâna pe partea interioară a coapsei mele.

– La mulți ani de 4 Iulie!

– Nu e ca de obicei de 4 Iulie. Fără foc de artificii, fără picnicuri planificate, fără plajă. Nu te deranjează? mă întreabă el.

– Nu. Nu mă deranjează.

Facem dragoste, apoi mergem la duș împreună. La început, mă simt stânjenită, dar, după câteva minute, mă relaxez și-l las să mă spele pe spate. Rămânem sub apa fierbinte (îi place apa la fel de fierbinte ca și mie) mult după ce ni s-au încrețit degetele. După care ieșim în oraș, pe Third Avenue, spre Starbucks. E o zi umedă și cenușie și stă să plouă. Dar noi n-avem nevoie de vreme bună. Fericirea mi-a umplut sufletul.

Suntem singurii care comandă. Din difuzoare se aude cântând Marvin Gaye. Eu cer o cafea mare cu lapte degresat. Dex zice:

– Dați-mi și mie același lucru, în pahar mare, cu... ăăă... lapte normal.

Îmi place că sare peste terminologia încetățenită la Starbucks, omițând cuvântul „grande", și comandă cafeaua ca un bărbat adevărat.

Fata vioaie din spatele tejghelei strigă comanda către colega ei, care marchează prompt paharele, cu un marker negru. Angajații de la Starbucks sunt întotdeauna bizar de binedispuși – chiar și în cele mai groaznice momente ale orelor de vârf, când trebuie să facă față hoardelor de indivizi irascibili care-și așteaptă nerăbdători tratamentul cu cafeină.

– A, stați așa, zice fata radiind. Astea sunt împreună sau separat?

Dex răspunde repede:

– Suntem... sunt împreună.

Zâmbesc. „Suntem împreună."

– Mai doriți ceva?

– Ăăă... da. Eu vreau o brioșă cu afine, spune Dex, apoi se uită la mine. Rachel?

– Da, vreau și eu una, zic, rezistând tentației de a cere o brioșă fără grăsimi. Nu vreau să semăn cu Darcy.

– Deci, două brioșe cu afine.

Dex plătește și apoi pune restul în recipientul pentru bacșiș de lângă casă. Fata-mi zâmbește de parcă ar spune: „Tipul tău nu e doar trăsnet, mai e și generos."

Eu și Dex punem câte un pliculeț de zahăr brun în cafea, amestecăm și ne așezăm la tejgheaua care dă spre stradă. Trotuarele sunt pustii.

– Îmi place la nebunie New Yorkul așa, spun eu, gustând din spuma de lapte. Ne uităm cum un taxi singuratic rătăcește pe Third Avenue. Ascultă... nici un claxon.

– Da. Chiar e mort, zice. Pun pariu că putem face rezervare oriunde în seara asta. Ți-ar plăcea să ieșim?

Mă uit la el.

– Nu putem face asta.

Să bem o cafea e una, dar să luăm cina împreună e cu totul altceva.

– Putem să facem ce vrem. N-ai înțeles până acum chestia asta?

Îmi face cu ochiul și soarbe din cafea.

– Dacă ne vede cineva?

– Nu e nimeni în oraș. Face semn spre fereastră. Și ce dacă ne vede? Avem voie să mâncăm, nu? La naiba, aș putea chiar să-i spun lui Darcy că ieșim împreună să ciugulim ceva. Știe că suntem amândoi prinși aici și că lucrăm, nu?

– Cred că da.

– Hai! Vreau să te scot în oraș. Nu te-am invitat niciodată în oraș, să avem o întâlnire ca la carte. Mă simt prost din cauza asta. Ce zici?

Ridic din sprâncene și zâmbesc larg.

– Ce e cu privirea asta? mă întreabă Dex.

Buzele lui pline ating marginea cănii.

– „Întâlnire ca la carte" nu e sintagma potrivită care-mi vine-n minte când mă gândesc la noi.

– A, de asta, zice el, fluturându-și mâna în aer, ca și cum acesta ar fi un detaliu nesemnificativ în relația noastră. Ei bine, n-avem ce face... Într-adevăr, împrejurările sunt... mai puțin decât ideale.

– E chiar mai rău. Să spunem lucrurilor pe nume, Dex! Avem o aventură.

E afirmația mea cea mai îndrăzneață legată de situația noastră. Știu că Hillary nu mi-ar da nici un premiu pentru franchețe, dar mie-mi stă inima-n loc. E un comentariu mai mult decât îndrăzneț pentru mine.

– Presupun că ai dreptate, zice el ezitant. Dar, când sunt cu tine, nu mă gândesc la indecența... relației noastre. Faptul că suntem împreună nu mi se pare un lucru rău.

– Știu ce vrei să spui, răspund eu, gândindu-mă că sunt totuși câțiva oameni care nu ar prea fi de acord.

Aștept să spună el mai multe despre asta. Despre noi. Despre viitorul nostru. Sau măcar despre escapada noastră din weekendul ăsta. N-o face. În schimb, propune să luăm cafeaua acasă și să citim ziarul în pat.

– Sună minunat, mă entuziasmez eu, întrebându-mă ce secțiune din ziar parcurge mai întâi.

Vreau să știu totul despre el.

Plouă cu intermitențe toată ziua, așa că stăm în casă, mutându-ne din pat pe canapea și înapoi în pat, vorbind ore întregi, fără să ne uităm vreo clipă la ceas. Discutăm despre toate – liceu, colegiu, facultate, familiile noastre, prieteni, cărți, filme. Dar nu despre Darcy sau despre situația în care ne aflăm. Nici măcar atunci când ea îl sună pe mobil ca să-l salute. Îmi studiez unghiile în timp ce el îi spune că tocmai a ieșit din birou ca să mănânce ceva și că da, a făcut multe, a lucrat toată ziua la o prezentare. Mormăie „și eu" la sfârșitul scurtei lor convorbiri, așa că știu cum a încheiat ea discuția. Îmi spun că multe cupluri își încheie conversațiile telefonice cu „te iubesc" cu același automatism cu care alții spun „la revedere". Nu înseamnă mai nimic.

În timp ce Dex își închide mobilul cu un aer iritat, telefonul meu începe să sune. E Darcy. Dex râde.

– Tocmai mi-a spus că trebuia să închidă. Bineînțeles că trebuia. Ca să te sune pe tine!

Nu răspund, dar ascult mesajul după aceea. Se plânge de vreme, dar zice că se distrează oricum. Spune că-i e dor de mine. Că nu e același lucru fără Dex și fără mine. N-am de gând să mă simt vinovată. N-o să mă simt.

Seara, mă despart de Dex pentru câteva ore, pentru ca el să se poată duce acasă să se schimbe pentru cină, fiindcă nu și-a adus la mine decât jeanși, un șort și obiectele de toaletă strict necesare. Îmi e dor de el cât lipsește, dar îmi place că despărțirea face ca ieșirea noastră

în oraș să semene mai mult cu o întâlnire. În plus, sunt recunoscătoare pentru ocazia de a fi singură cât timp mă aranjez. Pot să fac chestiile mărunte pe care un tip cu care abia ai început să te întâlnești nu ar trebui să le vadă: pensat fire rebele din sprâncene, parfumat în locuri strategice (în spatele genunchilor, între sâni) și machiat în așa fel încât să lași impresia că ești foarte discret fardată.

Dex vine să mă ia la 7.45 și ne ducem cu taxiul la Balthazar, unul dintre restaurantele mele preferate din Manhattan, unde în mod normal e imposibil să obții o rezervare dacă nu telefonezi cu câteva săptămâni înainte sau dacă nu vrei să mergi la ora șase ori la miezul nopții. Dar noi ajungem acolo la opt fix și ni se dă un separeu discret, ideal. Îl întreb pe Dex dacă știe că Jerry Seinfeld a cerut-o în căsătorie pe soția lui, Jessica Sklar, la Balthazar. Poate că exact în locul ăsta i-a cerut Jerry mâna, cu inelul de la Tiffany.

– Nu știam, zice Dex, ridicând privirea de la lista de vinuri.

– Știai că i-a dat papucii soțului ei, cu care era măritată de patru luni, pentru Jerry?

Râde.

– Da, cred că pe asta am auzit-o.

– Balthazar e, probabil, restaurantul preferat al infamilor.

Dezaprobă din cap și-mi zâmbește exasperat.

– Te rog, nu te mai referi la noi în asemenea termeni.

– Fii realist, Dexter! E o infamie... Suntem exact ca Jerry și ca Jessica.

– Uite ce-i, nu putem să negăm ceea ce simțim, spune Dex cu sinceritate.

Da. Și poate că tot așa i-a șoptit și Jessica lui Jerry la telefonul mobil, în timp ce soțul cel nesuspicios stătea

în camera de alături și se strica de râs uitându-se la Must-See TV[1].

Studiez atent meniul și-mi dau seama că părerea mea despre Jerry și Jessica s-ar putea schimba. Aderasem la ideea că el era un „spărgător" de cămine fără milă, iar ea – o oportunistă nerușinată, care a progresat cu sânge rece, schimbându-și soțul, Eric Nederlander, cu un exemplar mai bogat și mai amuzant imediat ce s-a ivit ocazia – iar aceasta s-a ivit chiar iute, după cum am citit, la Reebok Sports Club, sala de sport din Upper West Side unde este și Darcy membră. Acum nu mai sunt așa de convinsă. Poate că *așa* au stat lucrurile. Dar poate că Jessica s-a măritat cu Eric Nederlander pentru că a crezut cu adevărat că-l iubește, până la un anumit moment din viața ei, când l-a întâlnit pe Jerry, la doar câteva zile după ce se întorsese din luna de miere din Italia, și și-a dat seama că, de fapt, nu iubise niciodată până în acel moment, că sentimentele ei pentru Jerry depășeau cu mult ceea ce simțea pentru Eric.

Ce era să facă fata? Să rămână căsătorită cu bărbatul nepotrivit, de dragul aparențelor? Jessica știa ce de critici avea să atragă asupra sa, nu numai din partea prietenilor, a familiei și a soțului, căruia îi jurase să-i fie alături pentru totdeauna (nu doar pentru 120 de zile), ci și din partea întregii lumi – sau, în orice caz, a acelora dintre noi care, teribil de plictisiți de propriile vieți, devorăm revista *People* în secunda în care apare la chioșcuri. Cu toate astea, și-a urmat planul, conștientă de faptul că nu avem decât o singură viață. Și-a scos capul în lume și, exact ca broscuța din jocul meu video preferat, a traversat strada, ajungând în siguranță în cutiuța de pe ecran sau, ca să fiu mai precisă, într-o reședință de șase milioane de dolari, cu priveliște spre Central Park. Mărturisindu-și greșeala,

[1] Must-See TV este sloganul unei reclame folosite de televiziunea NBC în anii '90 pentru a-și promova sitcomurile (n.tr.)

a dat dovadă de reală tărie de caracter și de curaj. Și poate că și Jerry merita toate aprecierile pentru că ignorase mânia lumii și-și urmase cu orice preț chemările inimii. Poate că pur și simplu dragostea adevărată avusese câștig de cauză.

Fără să aibă legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu adevărat între Jessica, Eric și Jerry, noțiunile mele referitoare la respectarea regulilor în dragoste încep dintr-odată să capete noi contururi.

– Te-ai hotărât ce ai vrea să comanzi? mă întreabă dintr-odată Dex.

Zâmbesc și spun că aștept să aflu care sunt specialitățile.

După cină, Dex mă întreabă dacă vreau să mergem să mai bem ceva.

– Tu vrei? întreb eu în loc de răspuns, dorind să-i fac pe plac, să-i dau răspunsul potrivit.

– Eu te-am întrebat primul.

– Aș prefera să mergem acasă.

– Bun. Și eu.

Noaptea s-a mai înseninat puțin și, când taxiul ne lasă în colț la mine, vedem în depărtare o explozie de artificii, dincolo de East River. Explozii de albastru, roz și auriu luminează ceea ce ni se pare acum orașul nostru personal. Ne ținem de mână și ne uităm în sus spre cer, urmărind artificiile în tăcere minute în șir, înainte să intrăm și să-i urăm noapte bună lui José, care e deja convins că Dexter este iubitul meu.

Urcăm, ne dezbrăcăm și facem dragoste. Nu-i doar imaginația mea, ci chiar este, de fiecare dată, tot mai bine. După aceea, nici unul dintre noi nu vorbește și stăm amândoi nemișcați. Adormim, ținându-ne strâns în brațe.

Dimineața, mă trezesc exact când cerul începe să se lumineze. Ascult cum respiră Dex și-i studiez linia

ascuțită a pometilor. Ochii i se deschid brusc. Fețele ne sunt aproape lipite.

– 'Neața, iubito.

Vocea-i e ușor răgușită de somn.

– Bună, spun încetișor. Bună dimineața.

– De ce ești trează? E devreme.

– Mă uit la tine.

– De ce?

– Pentru că-mi place la nebunie chipul tău, zic eu.

Pare sincer surprins de comentariul meu. Dar cum e posibil acest lucru? Sigur știe că este foarte atrăgător.

– Și mie-mi place mult cum arăți, spune el, în vreme ce mă cuprinde cu brațele și mă trage la pieptul lui. Și-mi place să te ating.

Simt cum roșesc.

– Și gustul tău, zice, sărutându-mă pe gât și pe față. Și cred că totul are sens...

Evităm un sărut pasional, ceea ce e și firesc, ținând cont de faptul că abia ne-am trezit.

– De ce?

– Păi, fiindcă...

Respiră precipitat și pare agitat, aproape speriat. Iau un prezervativ din sertarul noptierei, dar el îmi trage mâna înapoi și mă pătrunde, repetând:

– Fiindcă...

Cred că s-ar putea să știu de ce. Sper că știu de ce.

– Fiindcă, Rachel... Se uită în ochii mei. Fiindcă te iubesc.

Rostește cuvintele exact așa cum le gândesc eu. Cu greu mi-am reprimat impulsul de a i-o spune eu mai întâi. Acum însă nu mai trebuie să mă abțin.

Încerc să memorez totul legat de momentul acesta. Privirea, atingerea pielii lui. Chiar și felul în care lumina se strecoară pieziș printre jaluzele. Momentul depășește perfecțiunea, depășește tot ceea ce am simțit eu până acum. Aproape că devine greu de suportat. Nu-mi pasă

că Dex e logodit cu Darcy sau că ne întâlnim pe furiș, ca o pereche de proscriși. Nu-mi pasă că dinții mei au nevoie de un periaj strașnic și că părul mi-e ciufulit și umed în jurul feței. Nu-l simt decât pe Dex, îi aud vorbele și știu, fără nici un dubiu, că ăsta este cel mai fericit moment din viața mea. Prin minte-mi trec diferite crâmpeie. Cinăm la lumina lumânărilor și sorbim din cea mai fină șampanie. Stăm îmbrățișați lângă un foc înșufletit, dintr-o fermă veche, cu podele ponosite, din Vermont, iar afară ninge cu fulgi cât un bănuț de argint. Suntem la un picnic, la Bordeaux, pe o pajiște plină de flori galbene, iar el îmi dă un inel vintage cu diamant.

„Toate astea chiar ar putea să se întâmple. Mă iubește. Îl iubesc. Ce altceva mai trebuie?" În mod sigur, nu se va căsători cu Darcy. Nu pot fi fericiți până la adânci bătrâneți. Îmi regăsesc glasul și reușesc să-i întorc și eu cuvintele. Vorbe pe care nu le-am mai rostit de mult, de foarte mult timp. Vorbe care n-au însemnat nimic până acum.

Nici unul dintre noi nu conștientizează declarația noastră de dragoste, dar o simt în aer, peste tot în jurul nostru. E ceva mai palpabil decât umiditatea. O simt în felul în care se uită la mine și-mi rostește numele. Suntem un cuplu, iar cuvintele acelea ne-au făcut încrezători și îndrăzneți. La un moment dat, când ne plimbăm prin Central Park, mă ia de mână. Doar pentru câteva clipe, cinci sau șase pași, dar suficient cât să simt un fior de adrenalină. Dacă suntem prinși? Ce ar urma? O părticică din mine vrea să se întâmple așa, vrea să dăm peste vreo cunoștință de-a lui Darcy, vreo colegă de serviciu rămasă în oraș cu treabă, care a ieșit pentru o scurtă plimbare prin parc. O va informa luni dimineața pe Darcy că l-a văzut pe Dex cu o fată și că se țineau de mână. Mă va descrie în amănunt, dar am o figură destul de comună ca Darcy să nu își dea seama că despre mine e vorba. Și dacă

o va face, o să neg, susținând că am fost la serviciu toată ziua. O să spun că nici măcar nu am o cămașă roz – e nouă, și ea n-a văzut-o niciodată. O să fiu extrem de indignată, iar ea o să-mi ceară scuze și o să se întoarcă la faptul că Dex o înșală. O să se hotărască să-l părăsească, și eu o să fiu lângă ea, plină de compasiune, asigurând-o că procedează corect. În felul ăsta, Dex n-o să fie nevoit să mintă sau să acționeze în vreun fel. Totul o să fie perfect pentru noi.

Ne plimbăm până la lac, pe care-l înconjurăm, admirând priveliștile orașului. Trecem pe lângă un băiat îmbrăcat din cap până-n picioare cu haine de lucru militărești, care plimbă un beagle bătrân, apoi pe lângă o femeie supraponderală care gâfâie în timp ce aleargă încet, cu coatele ieșindu-i în afară în mod dizgrațios. Ascult cum scrâșnește pietrișul sub tălpile noastre în timp ce ne plimbăm, perfect sincronizați. Sunt mulțumită. Lacul, priveliștea, orașul și lumea ne aparțin mie și lui Dex.

Nori negri se îngrămădesc pe cer deasupra noastră și, în cele din urmă, plecăm din parc. Ne hotărâm să nu ne schimbăm pentru cină, așa că ne îndreptăm direct spre Atlantic Grill, un restaurant de lângă apartamentul meu. Amândoi avem chef de pește, vin alb și înghețată de vanilie. După cină, ne repezim înapoi în apartamentul meu pe o ploaie torențială, râzând în timp ce traversăm străzile și stropindu-ne când călcăm în băltoacele formate pe trotuare. Odată ajunși, ne dezbrăcăm de hainele ude și ne ștergem bine unul pe altul cu prosopul, râzând în continuare. Dex își trage pe el o pereche de boxeri. Eu port unul dintre tricourile lui. Apoi punem un CD cu Billie Holiday și mai deschidem o sticlă de vin – roșu, de data asta. Ne întindem pe canapea și stăm de vorbă ore întregi; ne ridicăm, într-un final, doar ca să ne spălăm pe dinți și să ne mutăm în pat pentru încă o noapte de dormit împreună.

Apoi, brusc, așa cum se întâmplă întotdeauna, timpul prinde viteză. Și, la fel cum în prima noapte petrecută

cu Dex am simțit că începe vara, teama că timpul nostru împreună se isprăvește îmi amintește de sfârșitul lui august, când reclamele la rechizite anunțând începerea anului școlar le vor înlocui pe cele cu copiii blonzi care sorb sucuri lângă piscină. Îmi amintesc bine sentimentul: un amestec de tristețe și de panică. Așa mă simt acum, în sâmbăta asta, când stăm pe canapea în vreme ce se lasă înserarea. Îmi tot spun să nu fiu tristă și să stric astfel ultima noastră noapte împreună. Îmi spun că abia de-acum o să vină partea cea mai frumoasă. Mă iubește.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Dex se uită la mine și zice:

– Am vorbit serios.

E prima oară când se referă la schimbul nostru sacru de cuvinte.

– Și eu.

Mă simt încrezătoare și sunt sigură că momentul discuției noastre cruciale se apropie. Discuția noastră de Ziua Independenței. O să vorbim despre ceea ce putem face pentru ca povestea asta să meargă. Despre faptul că ne doare sufletul s-o rănim pe Darcy, dar că nu avem de ales. Aștept să aducă el vorba despre asta. El trebuie să înceapă această discuție.

Și atunci spune:

– Orice s-ar întâmpla, am vorbit serios.

Vorbele lui cad ca sunetul unui ac care zgârie un disc. Simt că mi se face rău și sunt pe punctul să mă prăbușesc. De-asta nu trebuie să-ți faci niciodată speranțe, niciodată. De-asta trebuie să vezi partea goală a paharului. Pentru ca, atunci când se golește, să nu fii așa de distrus. Îmi vine să plâng, dar păstrez o mină inexpresivă – îmi administrez o doză de Botox psihologic. Nu pot să plâng, din mai multe motive, printre care și faptul că, dacă mă întreabă de ce plâng, n-o să pot să articulez vreun răspuns.

Mă străduiesc să salvez noaptea, să readuc atmosfera fericită. „Mă iubește, mă iubește, mă iubește", îmi tot repet. Dar nu ajută. Se uită la mine îngrijorat.

– Ce s-a întâmplat?

Scutur din cap că nimic, dar el insistă, cu voce blândă:

– Hei, hei, hei... Îmi ridică bărbia, mă privește în ochi. Ce e?

– Sunt tristă. Vocea-mi tremură când rostesc: Este ultima noastră noapte împreună.

– Nu e ultima noastră noapte.

Respir adânc.

– Nu?

– Nu.

Dar asta nu explică, de fapt, prea multe. Ce înseamnă „Nu"? Că o să continuăm în felul ăsta încă vreo câteva săptămâni? Până în seara dinaintea cinei cu repetiția pentru nuntă? Sau vrea să spună că ăsta e doar începutul? De ce nu este mai explicit? Nu-mi pot aduna curajul să întreb. Mă tem de răspunsul lui.

– Rachel, te iubesc.

Rămâne cu buzele rotunjite până când mă aplec și-l sărut. Răspunsul meu e un sărut. Eu n-o să-i mai spun vorbele astea până când nu avem discuția lămuritoare. „Nu prea se cheamă că iau atitudine!"

Ne sărutăm pe canapea; urmează descheiatul fermoarelor și al nasturilor și încercarea de a ieși cu grație din jeanși, ceea ce e imposibil. Îndepărtăm din calea noastră diferite pagini din *The Times*. Urmează remediul sigur, un fel de panaceu. Facem dragoste, dar mintea îmi zboară aiurea. Gândesc, gândesc, gândesc. Simt cum rotițele din creierul meu se învârtesc ca în interiorul unui ceas elvețian. „Ce intenționează să facă? Ce se va întâmpla?"

A doua zi dimineața, când mă trezesc lângă Dex, îmi vine în cap replica lui: „Indiferent ce se întâmplă". Dar, în timpul somnului, mintea mea a prelucrat sensul cuvintelor

lui și a ajuns la o explicație perfect logică: Dexter a vrut, pur și simplu, să spună că, indiferent ce o să ni se întâmple, indiferent ce o să spună sau o să facă Darcy, chiar dacă vom fi nevoiți să stăm ceva timp departe unul de celălalt după tot acel dezastru, el o să aștepte să mă iubească, iar la sfârșit totul va ieși așa cum ne dorim. Probabil că asta a vrut să spună. Și totuși, vreau să-l aud pe el zicând asta. Cu siguranță, o să spună mai multe înainte să plece.

Ne sculăm, facem duș împreună și ne ducem la Starbucks. Avem deja o rutină. Darcy și ceilalți o să ajungă curând acasă. Mai avem doar câteva minute împreună și încă nici o discuție, nici o concluzie. Ne terminăm cafeaua și plecăm; pe drum, ne oprim la un magazin de jucării. Dex are nevoie de un cadou pentru bebelușul unui prieten de la serviciu. Doar o mică atenție. Nu mă pot decide dacă să mă bucur de sentimentul că suntem un cuplu adevărat, că facem cumpărături în doi, sau să mă simt tristă fiindcă risipim astfel momentele noastre împreună, care se împuținează simțitor. Tind spre a doua variantă. Nu vreau decât să ne întoarcem în apartament ca să mai stăm câteva clipe amândoi. Suficient cât să-mi spună ce are de gând.

Dar Dex zăbovește la diferite jucării și cărți, cerându-mi părerea, străduindu-se să ajungă la o decizie care nu contează deloc în povestea noastră. În cele din urmă, se hotărăște la un brontozaur mare și verde, cu o expresie de personaj de desene animate. Nu e ceea ce aș alege eu pentru un nou-născut, dar îi admir hotărârea. Sper că va da dovadă de aceeași determinare și în ce privește relația noastră.

– E drăguț. Nu crezi? întreabă el, ridicându-i semeț capul mic.

– Adorabil.

Apoi, când e pe cale să plătească dinozaurul, dă cu ochii de un coș din plastic plin cu zaruri din lemn. Alege

două zaruri roșii cu puncte aurii pictate și le ține un timp în palmă.

– Cât costă o pereche de zaruri?

– Patruzeci și nouă de cenți bucata, spune bărbatul de la casă.

– Un chilipir. Le iau.

Plecăm din magazin și mergem pe jos spre apartamentul meu. Oamenii se întorc în oraș în flux continuu; traficul a revenit la ritmul normal. Aproape că am ajuns la imobilul meu. Dex ține sacoșa cu dinozaurul în mâna dreaptă și zarurile în stânga. Le-a scuturat tot drumul. Mă întreb dacă și lui i se strânge dureros stomacul, cum mi se întâmplă mie.

– La ce te gândești? îl întreb.

Vreau un răspuns lung, care să exprime tot ceea ce gândesc eu. Vreau o garanție, o fărâmă de speranță.

Ridică din umeri și își linge buzele.

– La nimic important, zice el.

„TE CĂSĂTOREȘTI CU DARCY?" Cuvintele astea îmi vuiesc în cap. Dar nu zic nimic, gândindu-mă că nu e o strategie bună să-l presez. Ca și cum ceea ce spun sau nu spun în ultimele noastre minute petrecute împreună ar avea vreo importanță. Totul pare așa de fragil... Soarta a trei oameni se leagănă pe o pânză de păianjen, asemenea elefanților din cunoscutul cântecel pentru copii.

– Îți plac jocurile de noroc? mă întreabă Dex, studiind zarurile în timp ce merge.

– Nu, zic eu.

Ca să vezi, ce surpriză! Rachel evită riscurile.

– Ție? întreb eu.

– Da, spune. Îmi place să joc craps[1]. Numărul meu norocos este șase: un patru și un doi. Tu ai un număr norocos?

---

[1] Joc de noroc cu zaruri (n.tr.)

– Nu... Adică, îmi plac șesarii dubli, recunosc eu, încercând să-mi ascund disperarea.

Femeile disperate nu sunt atrăgătoare. Femeile disperate pierd.

– De ce șesari dubli?

– Nu știu, zic.

N-am chef să-i explic că mi se trage de când jucam table cu tata, în copilărie. Atunci aș fi făcut incantații pentru doi de șase și, de fiecare dată când dădeam șase-șase, tata îmi zicea Boxcar Willy. Tot nu știu cine e Boxcar Willy, dar îmi plăcea la nebunie când îmi spunea așa.

– Vrei să arunc doi șesari pentru tine?

– Da, spun eu, arătând în jos, spre trotuarul murdar, ca să-i fac pe plac. Chiar te rog.

Ne oprim în colț, la intersecția dintre Seventieth Street și Third Street. Un autobuz trece pe lângă noi abia târându-se și o femeie cu un bebeluș e cât pe-aci să intre cu cărucul în Dex. El însă pare să ignore pe toată lumea, scuturând zarurile cu amândouă mâinile, cu o expresie de intensă concentrare pe chip. Dacă l-aș vedea în aceeași ipostază, dar în Atlantic City, îmbrăcat cu haine din poliester și cu un lanț de aur, m-aș întreba dacă nu cumva și-a pus la bătaie casa și economiile.

– Pe ce pariem? întreb.

– Să pariem? Suntem în aceeași echipă, iubito, zice el cu accent de Queens, după care suflă în zaruri cu putere, umflându-și obrajii netezi și pufăind ca un puști care suflă în lumânările de pe tortul de la ziua lui.

– Aruncă un șase-șase pentru mine! îl îndemn.

– Și dacă îmi iese?

Îmi spun în gând: „Dacă arunci șase-șase, rămânem împreună. N-o să fie nici o nuntă cu Darcy." Dar cu voce tare zic:

– Înseamnă noroc pentru noi.

– Bine, atunci. Șase-șase vine chiar acum pentru tine.

Își linge buzele și scutură zarurile cu mai multă forță.

Îmi bate soarele în ochi fix când el aruncă zarurile în aer, le prinde cu ușurință, apoi își lasă brațul în jos cu multă pricepere, ca și cum s-ar pregăti să arunce o bilă de popice. Deschide mâna, iar zarurile cad cu un pocnet pe beton, chiar acolo, în intersecția aglomerată din Manhattan.

Un zar roșu aterizează imediat pe șase. Inima-mi bate cu putere la gândul „Ce-ar fi dacă..." Ne lăsăm pe vine deasupra zarului de pe pământ și a geamănului său, care se învârtește pe propria axă, pentru ceea ce nouă ni se pare o veșnicie. Dacă ai încerca să faci un zar să se învârtească așa de mult timp, n-ai reuși. Dar, uite-l, se întoarce pe muchie, o pată neclară de puncte aurii pe fond roșu. Apoi încetinește, încetinește, încetinește și se așază frumos lângă primul. Două rânduri de câte trei puncte pe al doilea zar.

Doi șesari.

„Boxcar Willy."

„Sfinte Sisoe, mă gândesc, n-o să fie nici o nuntă cu Darcy!... Acesta a fost felul lui de a-mi explica acel «Indiferent ce se va întâmpla», ca și cum l-ar fi ghidat cineva de sus. Ei bine, ai ce-ai vrut. Uite! Șase-șase. Destinul nostru."

Ridic privirea de la zaruri la Dexter – întrebându-mă dacă să-i spun care fusese, de fapt, miza. Se uită la mine cu gura ușor deschisă. Ne întoarcem din nou privirile spre zaruri, ca și cum ar fi existat riscul să nu fi văzut bine.

„Ce șanse sunt? Hmm, ar fi exact 1 la 36. Puțin sub 3 la sută."

Deci nu vorbim despre șanse de una la un milion. Dar statistica asta e înșelătoare dacă o scoți din contextul nostru. Am ajuns la capătul unui weekend crucial, plin de semnificații, petrecut împreună. Exact când mai aveam câteva minute până când drumurile noastre urmau să se despartă (Pentru restul zilei? Pentru totdeauna?), Dexter a cumpărat zarurile, ca un capriciu, s-a jucat cu ele în loc

să le pună în sacoșă alături de brontozaurul de jucărie și și-a luat aerul ăla adolescentin de cartofor. Intru în joc, deși nu am deloc dispoziție pentru așa ceva. Apoi decid, chiar dacă în tăcere, miza aruncării. Iar el dă un șase-șase! Ca pentru a-mi spune: „Suntem infailibili, iubito."

Mă uit la zarurile lui de 98 de cenți cu deferența pe care ai avea-o față de un glob de cristal dintr-o încăpere somptuos împodobită cu tapiserii, unde cea mai faimoasă ghicitoare din lume, ridată de soarele persan, tocmai ți-a povestit trecutul, prezentul și viitorul. Chiar și Dex – care nu știe ce a făcut pentru noi cu doar câteva secunde în urmă – e impresionat și-mi spune că trebuie să mergem la Atlantic City, în Vegas, pentru că am face o echipă pe cinste.

„Exact."

Îmi zâmbește și zice:

– Uite, ăsta-i norocul tău, iubito.

Nu spun nimic, ci adun doar zarurile și le îndes în buzunarul din față al pantalonilor mei scurți.

– Îmi furi zarurile?

„Zarurile noastre."

– Îmi trebuie, zic eu.

Ne întoarcem în apartamentul meu, unde își adună lucrurile și-și ia rămas-bun.

– Mulțumesc pentru un weekend fabulos, spune el în cele din urmă, iar fața lui e imaginea în oglindă a chipului meu.

Și el pare trist.

– Da, a fost minunat. Mulțumesc.

Încerc să am atitudinea unei fete încrezătoare. Își mușcă buza de jos.

– Ar fi bine să plec. Deși tare aș vrea să rămân.

– Da, e mai bine să pleci.

– Te sun curând. Oricând pot. De îndată ce pot.

– OK, zic și aprob cu o mișcare a capului.

– OK. Pa, pa.

Un ultim sărut și dus a fost.

Stau pe canapea și țin strâns în mână zarurile. Simt o oarecare ușurare – jocul ăsta a fost aproape la fel de bun ca o discuție. Poate chiar mai bun. N-am purtat discuția pentru că totul e atât de evident. Ne iubim și suntem meniți să fim împreună, iar zarurile au confirmat acest lucru. Le pun cu smerenie în cutia lui goală de tablete Altoids cu aromă de scorțișoară, cuibărite în hârtia albă din interior, cu șesarii în sus. Ating rândurile de puncte, evidențiate invers decât în alfabetul Braille. Ele îmi spun că o să fim împreună. E destinul nostru. Cred acest lucru cu întreaga-mi ființă. Închid capacul cutiei și o împing spre vaza mea plină cu crini, care nu s-au uscat încă. Zarurile, cutia, crinii – am creat un altar pentru iubirea noastră.

Arunc o privire prin apartamentul meu ordonat, cu toate lucrurile puse la locul lor, excepție făcând doar patul care a rămas nefăcut. Cearșafurile s-au mulat pe saltea, dezvăluind un vag contur al trupurilor noastre. Vreau să fim iar acolo, să-l simt aproape de mine. Îmi scot sandalele și mă duc spre pat, strecurându-mă sub așternuturile reci. Mă ridic, trag jaluzelele și apăs pe butonul telecomenzii de la sistemul stereo. Billie Holiday cântă în surdină. Mă întorc în pat, mă încolăcesc spre capătul lui și mă agăț cu picioarele de marginea saltelei. Las simțurile să mi se impregneze cu Dex. Aproape că-i văd chipul și-l simt lângă mine.

Mă întreb dacă a ajuns deja acasă ori este încă prins în trafic. O s-o sărute pe Darcy de bun venit? Buzele ei o să i se pară ciudate și nefamiliare după ce m-a sărutat pe mine tot weekendul? O să-și dea ea oare seama că e ceva în neregulă, fără să poată spune cu exactitate ce anume s-a schimbat, fără să se gândească nici măcar o clipă că domnișoara ei de onoare și o pereche de zaruri ar putea fi de vină pentru privirea absentă din ochii logodnicului ei?

capitolul 15

A doua zi, Hillary ajunge la serviciu cu puțin înainte de unsprezece, purtând pantaloni necălcați și sandale negre ponosite. Lacul unghiilor de la picioare este așa de cojit, că degetele mari seamănă cu o acadea turtită. Râd și clatin din cap, în timp ce ea se trântește pe locul ei obișnuit din biroul meu.

– Ce e de râs?

– Costumația ta. O să te zboare ăștia.

Firma noastră și-a schimbat de curând codul vestimentar, trecând de la costum la ținută de afaceri lejeră, lucru valabil pentru cei care nu intră în contact cu clienții. Dar sunt destul de sigură că nu la așa ceva s-a referit conducerea atunci când a menționat în comunicat sintagma „ținută de afaceri lejeră adecvată".

Ridică din umeri.

– Mi-aș dori să mă dea afară... Bun. Povestește-mi despre weekend! Nu omite nici un detaliu.

Zâmbesc.

– A fost așa de bine?

Îi spun că am petrecut minunat. Îi povestesc că am fost la Balthazar și la Atlantic Grill, îi zic despre plimbarea din parc și că a fost extraordinar să petrec atât de mult timp cu el. Sper că, vorbind suficient de mult, voi putea evita întrebarea evidentă.

– Deci, o să contramandeze căsătoria?

Asta era întrebarea de care fugeam.

– Păi, nu sunt sigură.

– Nu ești sigură? A spus că se mai gândește?

– Ei bine, nu.

– *Nu* se mai gândește?

– Păi... Sincer, nu a venit vorba despre asta.

Încerc să nu par prea defensivă.

Strâmbă din nas. Apoi mă privește indiferentă. Mă întreb dacă dezacordul ei are de-a face cu pasivitatea mea sau cu suspiciunea ei în creștere că Dex mă ia drept proastă. În primul caz, ar avea dreptate, dar în al doilea – nu.

– Credeam că voi doi o să discutați lucruri concrete, spune ea strâmbând din nas.

– Și eu credeam, dar...

– Dar ce?

– Dar mi-a spus că mă iubește, răspund.

Nu avusesem de gând să-i dezvălui acest detaliu intim, dar am simțit că trebuia.

Hillary își schimbă oarecum expresia feței.

– Ți-a spus asta?

– Da.

– Era beat?

– Nu! Nu era beat, răspund eu, uitându-mă la ecranul computerului, în speranța că o să primesc un e-mail de la Dex.

Nu am vorbit de ieri, de la plecarea lui.

Nu este convinsă.

– I-ai spus și tu că îl iubești?

– Da. I-am spus. Pentru că e adevărat.

Lasă să se așternă între noi câteva clipe de tăcere.

– Bine. Deci vă iubiți. Și acum? Când se va produce mica ruptură?

Nu sunt de acord cu caracterizarea ei superficială și ripostez:

– Anularea unei nunți și încheierea unei relații vechi de cinci ani nu prea pot fi numite „o mică ruptură".

– Bine, spune-i cum vrei. Când o s-o facă?

Simt o durere în stomac când îi spun din nou că nu știu. Sunt tentată să-i zic de zaruri, dar mă abțin. Asta rămâne între mine și Dex. Pe deasupra, povestea n-ar fi bine

primită, căci Hillary s-ar putea arăta dezgustată de faptul că mă bizui pe o aruncare de zaruri în loc să am curaj și să discut miezul problemei.

Îmi dreg vocea.

– Ia zi-mi, Darcy a pomenit ceva de el?

– Nu prea... Dar trebuie să recunosc că am cam dat-o-n bară cu supravegherea. Am o scuză bună, spune ea și zâmbește amuzată.

– Ce scuză?

– Am cunoscut pe cineva!

– Nu mai spune! Cine e? Îl știu?

– Nu. Locuiește în Montauk. Îl cheamă Julian. Rachel, nu credeam în chestia cu sufletele-pereche până să-l întâlnesc.

– Începe cu începutul, îi cer eu.

Pentru cineva îndrăgostit nu există ascultător mai bun decât altcineva îndrăgostit.

Îmi spune că are treizeci și șapte de ani, că este scriitor și nu a fost niciodată însurat. L-a cunoscut pe plajă. Ea se plimba, el se plimba. Amândoi erau singuri și mergeau în aceeași direcție. El se tot oprea să cerceteze scoicile și, într-un final, ea l-a ajuns din urmă și s-a prezentat. Au sfârșit prin a se întoarce la casa lui, unde el i-a făcut salată cu roșii, mozzarella și busuioc. Roșiile și busuiocul erau din grădina lui, iar mozzarella era proaspătă. Îmi zice că nu se mai puteau opri din povestit și că este inteligent, frumos și sensibil.

– L-ai m-ai văzut după ziua asta?

– Oh, sigur. Am lenevit tot weekendul împreună... Rach, este ca și cum tot rahatul ăsta din jur n-ar mai exista. E greu de explicat... Suntem deja împreună. Este cel mai bun.

– Când pot să-l văd?

– Vine în weekendul ăsta. Îl poți întâlni atunci.

– De-abia aștept.

Sunt fericită pentru ea, dar totodată puțin invidioasă. Presupun că Julian nu este logodit. Les sună și ne întrerupe. Nu răspund, căci mă simt incapabilă să-i fac față. Nici Hillary nu pare în stare să se ridice de pe scaun și să meargă în biroul ei ca să-și verifice mesajele. Firma noastră și toți trântorii din ea pot să aștepte. Vorbim despre iubire.

După ce pleacă Hillary din birou, mă întorc la obsesia mea pentru Dex, așteptând un e-mail sau un telefon. Când, în sfârșit, telefonul sună, mă năpustesc asupra lui.

Dar nu este decât Darcy, care mă întreabă dacă sunt liberă pentru prânz.

Îi răspund afirmativ. Urăsc ideea de a o vedea, dar trebuie să știu ce se întâmplă. Poate că Dex i-a spus ceva. Ne întâlnim la Naples, un restaurant din holul clădirii MetLife. Este o coadă lungă, așa că propun să traversăm strada la un magazin de delicatese. Refuză, spunând că vrea neapărat pizza. Bine, așteptăm să se elibereze o masă. Îi studiez fața, pentru a găsi semne ale despărțirii. Nimic nou, deși părul ei arată mai decolorat de soare. Îl poartă într-o coadă de cal joasă. În urechi îi atârnă cercei împodobiți cu câte un acvamarin.

– Am ceva pe față? întreabă Darcy, trecându-și mâna pe obraji.

– Mă uitam la cerceii tăi. Sunt drăguți. Sunt noi?

– Nu. Dex mi i-a dat cu mult timp în urmă.

– Când? De ziua ta?

– Nu... Nu-mi amintesc exact. Au fost pur și simplu un cadou, fără un motiv anume.

Simt un junghi de gelozie, dar îmi spun că de atunci s-au schimbat multe.

Darcy mă întreabă cum a fost în weekend.

– Bine, răspund. Inima îmi palpită numai când mă gândesc. Știi și tu. O grămadă de treabă... Pentru tine cum a fost?

– Fantastic. Trebuia să fi venit. Petreceri grozave. Formații nemaipomenite la Talkhouse. Doamne, a fost *atât* de multă distracție! Tu și Dex v-ați ales greșit weekendul în care să lucrați.

„Tu și Dex. Tu și Dex. Tu și Dex."

– Dex a avut așa mult de lucru? întreb eu, ca să-mi iau măsuri suplimentare de precauție.

Dă ochii peste cap.

– Da, ce e nou în asta? Mă mărit cu un tip dependent de muncă.

– N-are de ales.

„Sau n-are cum să-și stăpânească sentimentele."

– Da, da, da, spune ea. Dar pun pariu pe orice că se oferă de bunăvoie să preia jumătate dintre problemele care îl țin așa ocupat. Jur că îi place. Asta îl face să se simtă important.

Vocea îi sună ușor fals. Poate că ăsta e începutul poveștii ei despre marea dispută.

– Crezi?

– *Știu*, răspunde ea, în timp ce suntem conduse la o masă afară. Și presupun că ai aflat că Hillary a cunoscut un tip, nu?

– Da, mi-a povestit. L-ai întâlnit?

– În treacăt.

– Ce părere ți-a făcut?

– Nu arată rău. Nu e genul meu, e prea vulgar. Dar destul de frumușel. Minuni se întâmplă tot timpul.

– Ce vrea să însemne asta? întreb eu, știind prea bine că vrea să spună că este cu totul neobișnuit ca Hillary să întâlnească un tip drăguț.

– Uită-te la ea! Nu-i pasă deloc de felul în care arată. Jumătate din timp nici măcar nu se poartă ca o femeie.

– Mie mi se pare drăguță.

Darcy îmi aruncă o privire care zice: „Vino-ți în fire!"

Mă gândesc la pantalonii șifonați ai lui Hillary și la unghiile ei de la picioare, cu oja cojită.

– Faptul că nu e foarte feminină nu înseamnă că nu e atrăgătoare.

– Are peste treizeci de ani. Trebuie să înceapă să se macheze. Rahatul ăsta cu naturaleţea mergea în anii '70.

– Păi, se pare că Julian nu este de acord.

– Da, bine, bine, vedem noi cât o să dureze, spune ea, înmuindu-şi pâinea într-o farfurie cu ulei.

„Da, vedem noi cât o să mai dureze între tine şi Dex", mă gândesc eu, amintindu-mi de zarurile roşii, puse în siguranţă în cutia de bomboane cu scorţişoară. Într-o clipă sunt copleşită de remuşcări. Nu vreau să fie rănită. Mi-aş dori să existe o soluţie astfel încât eu şi Dex să fim împreună, iar Darcy să nu sufere. De ce este atât de greu să se ajungă la un deznodământ fericit? Mă concentrez din nou asupra lui Hillary şi a lui Julian.

– Cred că este interesată cu adevărat de el, spun eu.

– Mda, răspunde Darcy, uitându-se într-o parte. *Ştii* că fostul ei e cu altă fată, nu?

– Da. Sigur că ştiu. Oricum, nu-i mai păsa deloc de Corey. Şi ea a fost cea care i-a dat papucii, îţi aminteşti?

– Ei bine, da. Dar apoi el a început să iasă cu o pipiţă de douăzeci şi trei de ani şi să se umfle în pene pe la Talkhouse, chiar în faţa ei... şi hodoronc-tronc ea s-a convins că Julian este tipul ideal? Pură coincidenţă? Nu prea cred.

Îi spun că mi se pare de-a dreptul meschină.

– Să nu care cumva să-i strici bucuria!

– OK. Bine. Cum vrei. Trec la următorul subiect, spune Darcy, ştergându-se cu şervetul la colţurile gurii. Când ai vorbit ultima dată cu Marcus?

– Cândva săptămâna trecută.

Se apleacă în faţă şi îmi spune că acesta a adus de câteva ori vorba despre mine în timpul weekendului.

– Frumos din partea lui, spun eu, cu ochii aţintiţi asupra meniului.

Marcus mi se pare o poveste de mult uitată.

Face o grimasă.

– De ce ești așa de indiferentă față de el? Nu ți se pare drăguț?

– Da, este drăguț, îi răspund.

Chelnerul sosește la masa noastră să ia comanda. Darcy cere o pizza pentru o persoană. Eu îi spun că aș vrea o salată Cesar.

Darcy protestează:

– Nu iei decât o salată?

Pariez că e iritată pentru că eu iau o salată, iar ea a comandat o pizza. Îi place ca ea să fie cea delicată când e vorba despre mâncare. O liniștesc și îi spun:

– Salatele Cesar sunt sățioase și, de fapt, îngrașă foarte tare.

– O să trebuiască să iei și din pizza mea. Nu pot s-o mănânc singură pe toată.

Vorbește cu mine, dar scopul ei este să o audă chelnerul. El îi zâmbește. Ea afișează o expresie prietenoasă și deschisă. Observ că își bagă mâna stângă sub masă, astfel încât el să nu-i poată vedea inelul.

Când el se întoarce să plece, îi spune:

– Oh, și te rog să ai grijă să nu ardă aluatul. Uneori îl ard. Iar mie îmi place pizza – cum să spun? – mai puțin crocantă.

Își trage coada de cal într-o parte, astfel încât părul îi atârnă pe un umăr.

El râde și îi face cu ochiul.

– Nici o problemă.

– E prea tânăr pentru tine, îi spun, nepăsându-mi că tipul mă poate auzi.

– Poftim? zice ea inocentă. *Mă lași?!* Nu flirtam.

Înainte de a se lansa în alt subiect, trebuie să aflu dacă există vreun conflict casnic care mocnește. Așa că aduc în discuție ceva legat de nuntă.

– Ce ai hotărât cu CD-urile?

– Cu CD-urile? Pare nedumerită. Ah, da, chestiile alea. Nu m-am mai gândit la ele. Mi-am luat liber în weekend inclusiv de la planurile de nuntă... În plus, cred că CD-urile alea ar putea fi o bătaie de cap inutilă. Până la urmă, poate că o să iau doar drajeuri sau bomboane cu mentă. Sunt cutiile alea de Altoids în formă de inimă. Poate că o să luăm așa ceva. Știi cât de mult îi plac lui Dexter.

– Hmm... Nu știam.

– Da, spune ea. Cele cu scorțișoară.

Dexter nu-mi telefonează decât seara târziu, și ratez apelul pentru că revăd niște documente într-o sală de conferințe. Mesajul lui e scurt: „Bună, Rach. Îmi pare rău că nu am telefonat astăzi... Toată ziua a fost un soi de exercițiu pompieristic ce urmează să atingă apogeul joi. Trebuia, într-adevăr, să fac unele dintre chestiile astea în timpul weekendului... Nu că aș proceda altfel dacă ar fi să o iau de la capăt. A meritat să fim împreună. Mi-e dor de tine. Vorbim curând."

Mesajul lui mă face să mă simt goală pe dinăuntru. „Asta e tot?" O trecere în revistă a programului lui de lucru? Și folosirea unei expresii anoste de bancher „exercițiu pompieristic", nimic mai mult. Probabil că următorul lucru pe care o să mi-l spună este că „a rămas mult în urmă" – o altă expresie a bancherilor pentru „sunt extrem de ocupat". Și, ce-i mai important, nu spune nimic despre Darcy, nu-mi zice când urmează să-l văd, nimic. Numai că îi este dor de mine. Am sentimentul că-mi alunecă printre degete și că șansa mea de a fi fericită se destramă. Încep să intru în panică, dar apoi îmi spun că trebuie să am răbdare. Dex va lua decizia corectă. Până la urmă, va rămâne cu mine.

În sfârșit îl văd pe Dex joi seara. Ajunge la mine târziu, epuizat de atâta muncă. Vorbim câteva minute

înainte ca el să adoarmă cu capul în poala mea, în timp ce eu mă uit la o reluare a *Clanului Soprano*. Tony o înșală din nou pe Carmella. Compasiunea mea pentru ea este uriașă și atotcuprinzătoare, deși, în mod ironic, ea este soția, nu cealaltă femeie. Mă gândesc la Darcy și compar sentimentele pe care le avem amândouă pentru Dex. Ea nu îl iubește ca mine. Nu este posibil așa ceva. Asta va fi motivația mea în ultimă instanță.

Îl trezesc puțin după miezul nopții și îi spun că ar trebui să se ducă acasă. Acceptă fără tragere de inimă și îmi zice din nou cât de rău îi pare pentru programul nebun de muncă. Îi răspund că îl înțeleg, că știu cum este. Mă sărută și mă îmbrățișează îndelung. Apoi pleacă pentru a fi din nou cu Darcy. Când iese pe ușă, îl întreb ce face în weekend. Încerc să par nonșalantă, dar în sufletul meu trag nădejde că el o să-și rupă câteva ore pentru mine.

– Tata și soția lui vin să ne viziteze. Nu ți-am spus?

– Nu. Nu. Nu mi-ai spus. Totuși, este frumos din partea lui. Ce o să faceți?

– Ca de obicei, știi și tu. Ieșim la cină. Poate mergem la vreun spectacol.

Mi-i imaginez pe toți patru în oraș. Mă întristează faptul că nu pot să-i cunosc tatăl, lucru care mă face să revin la ceea ce mă doare și mai tare: nu sunt iubita lui Dex. Sunt cealaltă femeie. Mă gândesc la toate celelalte femei care nu au parte decât întâmplător de asemenea seri de joi, dar niciodată de vacanțe, de ocazii speciale petrecute în familie sau de cinele importante de serviciu. Excluse de la ceea ce contează cu adevărat. Apoi mă gândesc la mine, la faptul că Dex nu mi-a dat nici o asigurare, falsă sau nu, pe care cealaltă femeie o primește întotdeauna în filme. Nimic în afara câtorva „Te iubesc" și a două zaruri roșii.

Sâmbătă seara, Hillary mă convinge să ies în oraș cu ea și cu Julian. Mă simt vinovată că le stric cina, dar accept, fiindcă nu vreau să rămân singură cu gândurile

mele legate de Dex. Mă obsedează weekendul plăcut petrecut de ei în familie și mi-l imaginez pe Dex zâmbind în toiul tuturor sporovăielilor despre nuntă, pretinzând că este la zi cu pregătirile. Poate chiar *este* la zi. Nu am nici o idee despre cum decurg lucrurile, iar așteptarea și întrebările sunt cu mult mai greu de suportat după weekendul petrecut împreună.

Așa că mă târăsc spre Gramercy și mă întâlnesc cu Hillary și cu Julian la I Trulli, un restaurant italian. Ne așezăm la o măsuță rotundă din minunata grădină din spate, înconjurată de ziduri din gresie roșiatică, cu un petic de cer albastru-închis deasupra noastră. Curtea interioară este luminată de lumânări, iar în copaci atârnă lămpi micuțe. Decorul n-ar putea fi mai romantic.

Singura chestie nasoală e că sunt a cincea roată la căruță.

După un sfert de oră, pot spune că Julian îmi place. Nu este deloc prețios, dar vorbește rar, alegându-și cuvintele cu grijă – folosește „prefer" în loc de „îmi place mai mult", „plăcut" în loc de „frumos" și „punct de pornire" în loc de „început". Sunt simple alternative, nu sinonime flamboaiante – și știu că nu face asta pentru a atrage atenția. (Am fost odată la o întâlnire cu un tip care a folosit cuvintele „salubru", „vestimentar" și „locvace" într-o singură seară. Am refuzat a doua invitație, de teamă să nu apară purtând o lavalieră.) Deși Julian nu este frumos în sensul obișnuit a cuvântului, îmi place cum arată. Părul lui cârlionțat și lung, pielea bronzată și ochii căprui-închis mă duc cu gândul la un pescar portughez.

Îl privesc pe Julian cum râde la o replică a lui Hillary, aplecându-se spre ea. Nimeni n-ar ghici în veci că s-au cunoscut cu o săptămână în urmă. Comunicarea dintre ei este armonioasă și naturală, iar Hillary nu face nici unul dintre lucrurile pe care le fac de obicei femeile aflate la începutul unei relații. Îl întreabă de două ori dacă

i-a rămas spanac printre dinți, mănâncă și ultima fărâmă de paste și apoi insistă să comandăm și desert.

Când ajungem la prăjitura cu brânză, eu și Hillary îi spunem cât de mult ne detestăm slujba. El ne întreabă de ce nu ne dăm pur și simplu demisia. Îi zicem că nu este chiar atât de ușor, că trebuie să ținem cont că avem de returnat împrumuturile făcute. În plus, avem un contract care nu ne permite să ne dăm pur și simplu demisia, bla, bla, bla. Și, de altfel, ce altceva am putea face? Mă privește și mă întreabă ce aș vrea să fac. Privesc spre Hillary, dorind să răspundă ea prima.

– Hill ar deschide un magazin de antichități, spune el, atingându-i încheietura mâinii. Corect?

Hillary îi zâmbește. Discutaseră deja despre visurile ei. Pun pariu că o să-și deschidă magazinul în centrul Montaukului.

– Deci, cum rămâne cu tine, Rachel? întreabă Julian, cu ochii lui închiși la culoare și scrutători.

Este o întrebare obișnuită în timpul interviurilor pentru angajarea la firmele de avocatură, la fel ca: „De ce ai ales facultatea de drept?" la care trebuie să răspunzi că principala ta preocupare este căutarea dreptății când, de fapt, tu gândești: „Pentru că eram printre cei mai buni studenți și habar n-aveam ce altceva să fac; m-aș fi dus la medicină, dar mi se face rău dacă văd vreo picătură de sânge."

Îi răspund că nu știu, stânjenită de acest adevăr.

– Poate că, dacă ți-ai da demisia, ai descoperi mai repede, îmi spune Julian cu vocea lui calmă. Sărăcia, foamea... lucrurile de genul ăsta te ajută să gândești mult mai limpede.

Îmi sună mobilul. Este un mesaj vocal. Mă scuz, spunând că eram convinsă că îl închisesem înainte de cină. Poate că e Dex. Poate că s-a strecurat la baie să mă sune.

– Cine e? întreabă Hillary.

Pot să jur că și ea se întreabă dacă este Dex.

– Nu știu.

– Păi, verifică, mă îndeamnă ea. Nu ne deranjează, nu?

Julian ridică din umeri.

– Deloc.

Nu rezist. Îmi scot telefonul din geantă și ascult mesajul. Este de la Marcus. Spune că știe că este târziu, dar se întreba ce planuri am.

– Marcus, spun, nereușind să-mi ascund dezamăgirea.

Hillary îi reamintește lui Julian cine este Marcus: tipul de la casa de vacanță. Dă din cap și spune că bineînțeles că și-l amintește.

– De ce nu-l suni? Întreabă-l dacă nu vrea să vină și el, zice Hillary. Mai comandăm o sticlă de vin.

Este drăguță că face această sugestie, dar sunt sigură că nu ar deranja-o să pună capăt părții de socializare a serii. Și nu mai doresc compătimire. Refuz, spunând că sunt obosită, că a fost o cină minunată, dar că ar fi bine să pornesc spre acasă. Julian o cheamă din priviri pe chelneriță și îi cere nota de plată, schițând o înfloritură în aer.

Când părăsim restaurantul, Hillary mă întreabă dacă o să iau un taxi. Îi spun că nu, o să merg pe jos.

– Câțiva kilometri buni?

– Este o seară frumoasă.

Ne luăm rămas-bun la colțul dintre Twenty-seventh Street și Lex Street. Julian mă sărută pe obraz. Este cam de înălțimea mea, cu cinci centimetri mai scund ca Hillary. Sunt surprinsă că Darcy n-a amintit acest aspect. Îi spun lui Julian că mi-a făcut plăcere să-l cunosc. Și el zice același lucru. De-abia așteaptă să ne întâlnim în Montauk. O îmbrățișez pe Hillary și îi arunc un zâmbet entuziast, pentru a-i da de înțeles că sunt sincer încântată de noul ei iubit. În drum spre casă, îmi dau seama că, deși sunt cu adevărat fericită pentru

Hillary, proaspăta ei relație mă face să mă simt și mai pustiită, și mai singură.

Probabil că fericitul cvartet părăsește teatrul în clipa asta, îndreptându-se spre o cină frumoasă la restaurant. Mi-i imaginez plimbându-se pe bulevard, râzând și fredonând cele mai frumoase melodii ale spectacolului. Mă cuprind resentimentele. Dacă aș fi avut zarurile la mine acum, le-aș fi aruncat în canal.

Mă îndrept în continuare spre Third Street, uitându-mă la ceas. Este trecut puțin de zece. Brusc, îmi dau seama că nu mai vreau să mă duc acasă. Mă întreb dacă să-l sun pe Marcus, gândindu-mă însă că nu este corect față de el, că îl folosesc ca să trec peste problema cu Dex. Dar sunt atât de nefericită și de supărată, încât îmi iau inima-n dinți și-l sun.

Răspunde după primul apel.

– Ce faci? îl întreb eu.

– Hei! Ai primit mesajul meu?

– Da, l-am primit. Eram la cină. Sunt aproape de tine. Vrei să ne întâlnim să bem ceva?

– Mi-ar plăcea. Unde ești?

Îi spun că la intersecția dintre Twenty-seventh cu Third Street.

– Chiar acolo, la Rodeo Bar?

Ridic privirea. Coordonatele sunt bune.

– Da, este peste drum. Îl am chiar în față.

– Păi, intră și ia-mi o bere, dacă nu te deranjează. Vin și eu imediat.

Vocea îi este însuflețită și veselă și mă face să zâmbesc. Îi spun că mă găsește la bar, așteptându-l cu berea.

Rodeo Bar este cât de provincial poate fi un bar în Manhattan. Barul este încadrat de plăcuțe de înmatriculare vechi, iar de tavan atârnă un bizon uriaș împăiat. Podeaua este acoperită de coji de alune.

– Hei, frumoaso, îl aud pe Marcus în spatele meu. Scaunul ăsta e ocupat?

Râd și spun că nu, că e bine-venit.

– Uite-ți berea!

– Și e încă rece, spune el sorbind cu nesaț. Mulțumesc.

– Cu foarte multă plăcere.

– Deci, unde erai?

– La I Trulli.

Încuviințează din cap în semn că știe localul.

– Frumos. Ai avut o întâlnire? întreabă el cu prefăcută gelozie.

Își strânge pumnii, de parcă ar fi gata să se ia la harță cu tipul care i-a încălcat teritoriul.

Râd.

– Nu. Am fost cu Hillary și cu Julian, noul ei prieten. L-ai cunoscut weekendul trecut, nu?

– Da. Tipul ăla pe care Hillary l-a agățat pe plajă.

Râd din nou.

– Cam așa ceva.

– I-a ieșit. Pe bune. A fost o mișcare inspirată.

– În multe privințe, Hillary acționează mai degrabă ca un băiat decât ca o fată, spun, gândindu-mă că eu nu aș putea aborda niciodată așa un străin de pe plajă.

– Da, zice. E tare, pe bune. Eu încă aștept să fii agresivă cu mine.

Zâmbesc.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

Zâmbește, privindu-mă direct în față.

– E bine de știut, zic eu.

– Așa.

Își lipește brațul de al meu.

– Sunt albă, remarc eu, comparând culorile pielii noastre.

– Îmi plac femeile cu tenul deschis. Sunt feminine.

– Stai că nu înțeleg, îți plac femeile agresive cu aspect feminin?

Pocnește din degete și arată spre mine.

– Te-ai prins! Te bagi?

Râd și sorb din bere, întrebându-mă dacă Marcus o să mă sărute în seara asta. Dacă o va face, s-ar putea să nu mă opun. S-ar putea chiar să-mi placă. „Dacă nu poți fi cu cel pe care îl iubești..."

Ne terminăm berile. Îi spun că m-am săturat de muzica asta country și îl întreb dacă e gata să plecăm. Sigur, încuviințează el și mă întreabă dacă vreau să mergem în alt bar. Poate la Aubette, care e puțin mai încolo...

– Am fost acolo. Este în aceeași zonă cu I Trulli, nu?

– Da, în aceeași zonă. Am mers doar în timpul săptămânii, așa că nu știu cum o să fie. Dar au un cocktail martini de mere demențial, care sigur e pe gustul tău. Vrei să mergem?

Râd. De unde știe el ce e pe gustul meu? Dex este pe gustul meu.

– Sigur. Hai!

Ne îndreptăm cu pas vioi spre Aubette și trecem de portarul musculos, îmbrăcat în negru, de la intrare. Mulțimea este greu de descris: de la navetiști la adepți ai europeismului. Îl urmez pe Marcus în spate, spre zona în care se fumează trabucuri, și mă așez lângă el pe o canapea din piele cu brațe înalte. Este plăcut, dar ar fi fost și mai plăcut cu Dex. Mi-l alung din minte.

– Ce vrei?

– Un martini de mere.

Simt cum vinul roșu și berea mi se suie la cap. Probabil că un martini nu e o idee prea bună, dar nici că-mi pasă.

– N-o să-ți pară rău. Mă întorc imediat.

Se întoarce cu coktailul meu și cu un pahar de whisky pentru el.

– Cum e? mă întreabă după ce iau o înghițitură.

– E bun.

– Are exact același gust ca un Jolly Rancher, nu?

Mai iau o înghițitură.

– Da. Într-adevăr. Vrei să guști?

Soarbe din paharul meu, apoi își linge buzele și mă privește. Este o invitație. În starea mea, pe jumătate beată, sunt dezorientată, nesigură de ceea ce ar trebui să fac în continuare. Mă gândesc la Dex. Încă nu a rupt logodna. S-ar putea să n-o facă niciodată. Între timp, pot să-l sărut pe Marcus. Trebuie să-mi pun inima la adăpost. Iar ceva îmi spune că Marcus nu s-ar supăra să fie folosit în felul ăsta. Mă aplec spre el și îl sărut.

– Hmm! Zâmbește larg. Nu mă așteptam la așa ceva.

Îl sărut din nou.

– Nici la asta, spune el.

Mă întreb dacă o să-i povestească lui Dex. O parte din mine speră că da. Îl sărut a treia oară, de data asta mai pasional. Mai vorbim una, alta. Sunt amețită și vag atrasă de el. Are brațe frumoase. Ne mai sărutăm de câteva ori și e chiar bine, dar nu răscolește nimic în mine. Și, de fiecare dată când buzele ni se ating, simt cum Dexter îmi lipsește tot mai mult.

Părăsim în sfârșit barul și rămânem stânjeniți în stradă. Un taxi înaintează pe Twenty-seventh Street spre Lex Street. Marcus nu mă oprește când îi fac cu mâna, nu îmi cere să mergem la el. Sunt ușurată, pentru că nu cred că l-aș fi refuzat. Și ar fi fost o greșeală. Ar fi fost numai vina acelui cocktail – a lui și a unui resentiment în creștere, pentru că, iată-mă, la șase zile de o aruncare de zaruri, făcând pe a cincea roată la căruță la o cină romantică și sărutând pe cine nu trebuie într-un bar fără ferestre, plin de fum de trabuc.

capitolul 16

Aveam nevoie de sărutatul cu Marcus pentru a-i mai acorda puțin timp lui Dex. Pare lipsit de logică, dar simt că micul act de trădare ne pune pe picior de egalitate, cel puțin pentru o vreme. El este logodit; eu m-am sărutat cu prietenul lui.

Hillary nu este convinsă de acest raționament. Își iese din fire, spunându-mi să închei povestea imediat. Gata! E de-ajuns.

– Încă puțin, spun. Suntem încă în iulie. Nu e decât luna iulie.

Se uită sceptică la mine.

– Hai, Hill. Răbdarea este o virtute... Lucrurile bune li se întâmplă celor care așteaptă... Timpul vindecă totul.

– Mda, sigur, spune ea. Ce zici de „nimic nu e ca prezentul"? Ai auzit vreodată replica asta?

– O să-i spun ceva curând. O s-o fac.

– Bine. Pentru că nu mai poți amâna chestia asta. Trebuie să te lămurești. Să-ți continui viața într-un fel sau altul. Așteptarea asta nu e bună pentru tine, Rach. Sunt foarte îngrijorată...

– Știu. O să aduc eu vorba. Nu uita că nu l-am văzut decât o dată după weekendul petrecut împreună. Și a fost într-o seară, târziu, după serviciu. A adormit pe canapeaua mea.

– Bine, răspunde ea cu subînțeles.

– Bine *ce*?

– Bine, asta nu-ți spune nimic?

Știu ce vrea să insinueze. Faptul că, dacă Dex m-ar fi iubit suficient, și-ar fi făcut mai mult timp pentru mine. Că după 4 Iulie mi-am cam pierdut avântul.

– Nu, adevărul e că *nu-mi* spune nimic, mă apăr eu. Am muncit amândoi ca nebunii. Les e în fierbere. Știi și tu. Pur și simplu, nu am avut timp să ne vedem.

– De acord. Dar nu-l mai păsuiesc decât o săptămână. După aia, s-a terminat cu scuzele.

– Încă două săptămâni, negociez, și apoi îi explic că numai un om foarte superficial ar considera că este incredibil de ușor să anulezi o logodnă. O fac să înțeleagă că situația este considerabil mai complicată decât admite ea. Că Dex nu mă va dezamăgi pentru nimic în lume. Că prețuiește prietenia noastră. Că știe totodată și ce înseamnă prietenia mea cu Darcy. Că este o persoană integră. Că mi-a spus că mă iubește. Și că vorbea serios. Înlătur toate piedicile, încercând să mă conving singură că așa stau lucrurile.

– Atunci e-n regulă, spune. Două săptămâni. Nimic mai mult.

Zâmbesc și aprob din cap, gândindu-mă că în două săptămâni totul va fi, mai mult ca sigur, aproape rezolvat. Într-un fel sau altul.

Între timp, trebuie să înfrunt un alt obstacol: petrecerea burlacilor în varianta feminină. A fost dintotdeauna în calendar – a treia sâmbătă din iulie –, dar, din motive evidente, nu mă simt încă pregătită pentru seara asta. Claire îmi telefonează spre după-amiază și mă pisează în legătură cu detaliile.

– Ar trebui să mergem la Hamptons sau să rămânem în oraș?

– Nu știu. Tu ce crezi?

Nu sunt atentă, fiindcă observ o greșeală de literă pe prima pagină a unui fax pe care omisesem să-l corectez. Dacă îl vede Les, înnebunește.

– Depinde ce vrea Darcy, spune Claire.

„Bineînțeles. Întotdeauna e important ce vrea ea."

– Corect, răspund eu.

– *Deci?* Ce vrea ea să facă? întreabă Claire pe un ton care spune: „Ar trebui să știi. Tu ești domnișoara de onoare."

Recunosc că nu sunt sigură.

– Hai să o întrebăm și să aflăm, sugerează Claire, cu o voce ușor autoritară. Mă pune în așteptare și răspunde la apelul lui Darcy.

Îi prezentăm lui Darcy opțiunile: Manhattan sau Hamptons. Claire subliniază punctele pro și contra ale fiecărei opțiuni și o asigură că, în ambele cazuri, o să fie cea mai frumoasă petrecere de acest fel care a avut loc vreodată.

Darcy spune că nu-i pasă. Ambele opțiuni sună minunat. Este supusă. Ceea ce nu îi stă în fire. Poate că acasă problemele mocnesc, poate că în relația lor a apărut o fisură. Poate că Dex i-a spus ceva. Mă cuprinde un val de ușurare, urmat de o doză și mai mare de vinovăție. Cum pot să mă bucur fără nici o remușcare de nefericirea prietenei mele?

– Chiar nu-ți pasă? întreabă Claire. N-am mai pomenit așa ceva.

– Decideți voi, fetelor. Mie îmi convine oricum.

– Dex ce face? întreabă Claire.

Bineînțeles că și eu mă întreb același lucru.

– Nu știu sigur, răspunde Darcy. A pomenit ceva despre mers la Hamptons ca să joace golf.

– Păi, dacă-i așa, ar trebui să rămânem în oraș. Nu vrei ca el să ne dea târcoale în noaptea ta cea mare, nu? întreabă Claire.

– Nu, zice Darcy. Cred că nu.

Cu siguranță, ceva nu e în regulă. Nu pare entuziasmată câtuși de puțin de noaptea în care va fi sărbătorită. Tendința mea de a o proteja preia controlul.

– Eu și Claire o să punem totul la cale și o să-ți spunem unde să apari. E bine așa?

– Da. E bine.

Vocea ei este lipsită de energie.

– E totul în regulă? întreabă Claire.

– Da. Sunt doar puțin obosită.

– OK. Păi, ne ocupăm noi de asta, Darce. O să fie o petrecere pe cinste, spun eu.

Ne luăm rămas-bun și închidem. Claire mă sună înapoi imediat.

– Ce e cu ea? Pare supărată.

– Nu știu...

– Crezi că e furioasă pe noi pentru că nu am pus încă nimic la punct? Am fost cam neglijente, spune Claire, părând îngrijorată.

E un lucru de-a dreptul înspăimântător ca Darcy să se înfurie pe tine.

– Nu. Nu poate fi asta, zic eu. Știe că am comunicat tuturor data cu săptămâni în urmă... Toată lumea o să fie acolo. Nu trebuie decât să punem la punct ultimele detalii. O să vorbesc eu cu ea.

Închei discuția cu Claire și o sun pe Darcy. Răspunde cu o voce lipsită de viață.

– Ești sigură că totul e în regulă? o întreb, extrem de contrariată, în așteptarea răspunsului ei.

– Sunt bine. Doar obosită... Poate puțin tristă.

– De ce? Cum a fost în weekend? întreb eu ezitant.

– A fost bine.

– Te-ai distrat cu tatăl lui Dex?

– Da. E drăguț, spune ea.

– Îți place mama lui vitregă?

– E în regulă. Totuși, poate fi o mare pacoste.

„Uite cine vorbește."

– Ce-a făcut?

– Păi, de exemplu, s-a tot plâns de cât de frig i-a fost la teatru. Trebuia s-o auzi cum a continuat să se văicărească tot timpul pauzei, chiar și după ce domnul Thaler i-a dat haina lui. Eu și Dex am fost de aceeași părere: asta ți se întâmplă dacă vii la teatru așa de „sumar îmbrăcată".

„Eu și Dex am fost de aceeași părere..." Simt cum mi se strânge stomacul. Sper că n-o să aud toată viața cuvintele astea.

– Dar, una peste alta, weekendul a fost OK? o trag eu de limbă, lipindu-mi telefonul de ureche.

– Da. A fost OK.

– Atunci de ce ai starea asta?

– Oh, nu știu. Cred că e doar acea perioadă din lună. O să-mi revin.

În mod normal, aș încerca să o scot pe Darcy din starea asta, îmbărbătând-o. În schimb, închei convorbirea noastră spunând:

– Ei bine, ar fi cazul să închid. Am de organizat o petrecere.

Chicotește.

– Da. Cu siguranță. Fă ceva demn de ținut minte!

– OK, mai spun eu, știind că îi voi pasa lui Claire sarcina organizării acestei petreceri.

Va fi fericită să preia controlul. Știu că ea crede că este mai importantă decât mine și că ea ar fi fost desemnată domnișoară de onoare dacă eu nu aș fi cunoscut-o pe Darcy de atâta amar de vreme. Probabil că are dreptate. Cel mai important lucru pe care eu și Darcy îl avem în comun este trecutul. Trecutul și pe Dex.

Restul săptămânii trece rapid. Nu mă văd cu Dex, dar numai din cauza faptului că este la Dallas, într-o călătorie de afaceri. Încerc să o conving pe Hillary că termenul-limită ar trebui prelungit cu trei zile, pentru că Dex nu poate face nimic legat de situația lui cât timp este în Texas (deși reușim să bifăm peste patru ore de convorbiri telefonice). Ea îmi zice că, în orice caz, timpul suplimentar ar trebui să-i ofere prilejul să-și analizeze sentimentele și să vină cu un plan de acțiune. Îi spun că sunt sigură că asta face.

Vineri dimineață, la câteva ore după ce se întoarce la New York, Dex mă sună și îmi propune să ne întâlnim la prânz, înainte ca el să plece spre Hamptons. Stabilim să ne vedem la Pick A Bagel, lângă locuința mea, pentru a evita aglomerația din centru. Mă simt neliniștită în timp ce iau metroul. Nu l-am mai văzut de mai bine de o săptămână – niciodată de când l-am sărutat pe Marcus. Știu că acest lucru nu a fost un eveniment semnificativ (se pare că nici măcar pentru el, de vreme ce de-abia am mai vorbit de atunci), dar tot mă simt oarecum ciudat când ne întâlnim și îl sărut. Nu chiar vinovată, ci pur și simplu reticentă.

– Mi-a fost *atât* de dor de tine, spune Dex, clătinând din cap. Am tot sperat că o să vii la Dallas și o să-mi faci o surpriză.

Râd, pentru că, de fapt, îmi trecuse și mie prin cap gândul ăsta.

– Și mie mi-a fost dor de tine, îi spun eu, simțindu-mă mai liniștită.

Stăm acolo în colț și ne hlizim unul la altul ca nebunii, înainte de a intra în snack-bar. Locul geme de lume, lucru care ne oferă scuza de a ne atinge: degetele lui le mângâie pe ale mele, părțile laterale ale picioarelor ni se ating ușor, mâna lui mi se odihnește pe spate în timp ce mă conduce prin mulțime înspre tejghea. Savurez faptul că sunt lângă Dex, simțindu-mă prea distrată ca să mai comand. Lăsăm să comande trei persoane din spatele nostru, înainte de a ne decide asupra unor sendvișuri cu salată de ou și asupra a două ceaiuri de lămâie cu gheață Snapple, la pachet. Plătim totul, apoi o luăm iute către apartamentul meu. Îmi repet că nu trebuie să mă las copleșită de emoție atunci când, în sfârșit, vom fi singuri. Trebuie neapărat să vorbim despre relația lui cu Darcy înainte de petrecerea ei. Trebuie să încep discuția cât timp ne mâncăm sendvișul. Doar dacă, bineînțeles, nu o va face el primul.

Exact când ne apropiem de blocul meu, o zăresc pe Claire, venind spre noi. Îl aud pe Dex înjurând printre dinți și în același timp văd privirea uimită a lui Claire. Nu e timp să mă sfătuiesc cu Dexter și să inventăm ceva credibil. După cinci pași, e lângă noi. Suntem terminați.

– Bună, Claire! spune Dex tare.

– Ce faceți voi doi aici?

Își mută geanta Prada de culoarea mușchiului de pe un umăr pe altul și zâmbește, părând ușor încurcată.

Râd nervos.

– Ce faci *tu* aici? o întreb.

Este o încercare anemică de a mai câștiga câteva secunde. Sunt groaznică în situații-limită; un dezastru absolut. N-ar trebui să fiu avocat pledant – sau, în orice caz, nu dintre aceia care ar putea vedea vreodată luminile unei săli de tribunal. Sunt mai potrivită pentru cutiile mele mari cu documente, din sălile de conferință cu prea mult aer condiționat.

– Am plecat devreme de la serviciu ca să mă pregătesc pentru petrecerea de mâine... Eram la Kate's Paperie și cumpăram hârtie de împachetat și o felicitare pentru Darcy. Se uită la pungile noastre de hârtie maro. Eu duc ceaiurile cu gheață, Dex are sendvișurile. Luați prânzul?

– Nu, spune Dexter. Este de un calm desăvârșit. De fapt, tocmai ne-am cumpărat prânzul. Dar eu mă duceam la mașină, să pornesc spre Hamptons.

– Aha, spune ea, fără să pară prea convinsă.

Noroc că se uită spre Dex. Am mai multă încredere în el decât în mine.

– Trebuia să-i dau ceva lui Rachel pentru Darcy, adaugă Dex.

Ea întoarce cu vioiciune capul într-o parte.

– Ce anume?

Nu cred că este suspicioasă; pur și simplu, nu consideră că nu e cazul să nu se bage. În viziunea ei, ea face parte din cercul de cunoscuți ai lui Darcy, fiind mereu la curent

cu orice informație care are legătură cu prietena ei. Iar eu și Dex avem, în mod sigur, legătură cu prietena ei.

– Un bilet, răspunde Dex. Nu e mare lucru, dar aș vrea ca Darcy să-l aibă înainte de noaptea ei sălbatică și nebună în oraș.

– Oh! Claire zâmbește. Nu pare să se întrebe de ce nu i-a lăsat Dex pur și simplu biletul în apartamentul lor, ci a ales să mă facă pe mine mesagerul lui. Păi, chiar o să *fie* sălbatică și nebunească. Fii sigur de asta!

– Pot să-mi imaginez... spune Dex.

– Rachel, îți iei liber după-amiază?

Mă bâlbâi și spun că nu, da, nu sunt sigură, poate.

– Oh, las-o dracu' de muncă! Vino cu mine să facem ultimele cumpărături pentru petrecere. Sunt în drum spre Lingerie, să mai iau câteva chestii. Am stabilit să-i dăm fiecare lui Darcy un obiect de lenjerie înainte de petrecerea de mâine-seară. Te rog, vii?

– De acord. Sigur. Trebuie doar să urc, să-mi schimb hainele și să dau un telefon. Ne vedem aici într-un sfert de oră?

– Super! spune Claire.

Aștept ca ea să plece prima, sperând să rămân o clipă singură cu Dex, dar Claire stă neclintită pe trotuar. După câteva clipe, Dex renunță și își ia rămas-bun. Mă forțez să nu mă uit la el când pleacă.

– Atunci așa rămâne, îi spun lui Claire. Ne vedem în câteva minute.

Apoi o iau panicată spre casă, spunându-mi că situația e sub control, că în mod sigur Claire nu bănuiește o asemenea trădare monumentală. Exact când închid ușa apartamentului, sună Dex. Răspund, cu mâinile tremurânde.

– Hei, zice Dex, îți vine să crezi?

– Dumnezeule, oftez eu. Simt că o să leșin. Unde ești?

– După colț. În mașină... Crezi că am făcut față cu bine situației?

– Așa sper, spun eu, simțind cum pulsul îmi revine încet la normal. Ai fost bun... De unde ai scos scuza aia așa repede?

– Nu știu. A crezut-o, nu?

– Așa mi s-a părut... Dar ce facem cu biletul?

– Scriu acum unul... La dracu', n-am nici o idee ce să scriu. E caraghios... O să urc, bine?

Îi spun că nu e o idee bună, că trebuie să mă întâlnesc cu Claire.

Oftează.

– Voiam să petrec puțin timp cu tine. Nu poți să scapi de ea?

Simt cum mă lasă puterile.

– Nu crezi că o să intre la bănuieli dacă o trimit la plimbare?

– Ei, haide! Numai câteva minute?

– Bine, spun. Vino sus! Dar numai pentru câteva minute, să-mi dai biletul. Apoi trebuie neapărat să cobor să mă întâlnesc cu ea.

Câteva minute mai târziu, e la ușa mea, dându-mi sendvișul și biletul împăturit. Le pun pe măsuța de cafea, lângă ceaiul cu gheață. Ne așezăm pe canapea.

– Cum se întâmplă mereu asemenea chestii în orașul ăsta? întreb eu.

– Știu și eu? răspunde el luându-mi mâinile.

Încearcă să mă sărute, dar sunt încă prea tulburată ca să-i răspund la sărut. Nu mă pot relaxa. Este ca și cum Claire ar fi la doi pași de noi.

– Chiar trebuie să plec, îi spun, supărată că s-a dus naibii șansa de a avea discuția cea mare, dar simțindu-mă totodată oarecum ușurată.

El continuă să mă sărute, îmi dă jos haina și mă mângâie pe umăr.

– Dex!

– Ce?

– *Trebuie* să plec.

– Într-un minut.

– Nu. *Acum.*

Dar, în timp ce el își plimbă degetele pe clavicula mea, încetez să mă gândesc la Claire. Câteva clipe mai târziu, facem dragoste.

Imediat după aceea sună telefonul meu. Sar.

– Oh, la naiba! Trebuie să fie Claire. *Chiar* trebuie să plec, spun eu ridicându-mă.

– Dar voiam să discutăm despre weekendul ăsta, oftează el.

– Despre ce anume? întreb, evitându-i privirea în timp ce îmi închei bluza.

– Păi, sincer, chiar îmi pare rău din cauza petrecerii ăsteia și toate celelalte...

Îl întrerup:

– Știu, Dex.

– Însă trebuie făcut ceva curând. Pur și simplu, nu am avut nici o clipă liberă. Nu am avut prilejul... Dar vreau să știi că mă gândesc tot timpul la asta... și la tine. *Absolut* tot timpul.

Pare sincer și cam nefericit de întreaga situație. Așteaptă ca eu să spun ceva.

Asta e ocazia mea. Cuvintele îmi vin în cap, pe limbă, dar nu spun nimic, gândindu-mă că nu este momentul potrivit pentru a aprofunda discuția. Nu avem suficient timp pentru o conversație ca lumea. Mă asigur din nou că nu sunt o lașă, ci doar foarte răbdătoare. Aștept momentul potrivit pentru a discuta despre distrugerea celei mai bune prietene. Așa că ne acord amândurora – și lui, și mie – un răgaz.

– Știu, Dex, repet. Hai să discutăm săptămâna viitoare, bine?

Aprobă din cap sumbru și mă îmbrățișează strâns.

După ce pleacă, o sun pe Claire și îi spun că am fost prinsă într-o convorbire telefonică pentru serviciu, dar o să fiu gata imediat. Termin cu îmbrăcatul, dau pe gât

Snapple-ul și pun sendvișul în frigider. În vreme ce mă îndrept spre ușă, ochesc biletul împăturit. Nu mă pot abține. Mă întorc, îl despăturesc și citesc:

Darcy,

Am vrut doar să ai un bilețel de la mine înainte de marea ta noapte. Sper că o să te distrezi grozav cu prietenele tale.

Cu dragoste, Dexter.

De ce a trebuit să scrie acel „Cu dragoste"? Mă liniștesc, gândindu-mă că e doar un cuvânt, nu e ca și cum ar fi făcut dragoste cu ea, că vom discuta săptămâna viitoare, înainte de termenul-limită dat de Hillary. Apoi fug să mă întâlnesc cu Claire, să o ajut să se pregătească pentru marele eveniment în cinstea lui Darcy.

Întreaga situație a luat-o razna. Acest gen de lucruri se întâmplă altor persoane. Nu oamenilor ca mine.

Petrecerea este un chin pentru mine, de la început până la sfârșit, din motive evidente, dar și pentru că nu am nimic în comun cu prietenele din PR ale lui Darcy, toate materialiste, superficiale și dezgustător de egoiste. Claire este cea mai bună dintre toate, ceea ce e de-a dreptul înfricoșător. Îmi propun să zâmbesc și să înghit în sec. Este doar o singură seară.

Mai întâi ne întâlnim la Claire, pentru a-i da lenjeria lui Darcy, un arsenal de dantelă neagră și mătase roșie împotriva căruia pur și simplu nu pot să concurez. Dacă Darcy se decide să poarte vreunul dintre lucrurile astea înainte de nuntă – mai ales jartierele La Perla cu ciorapi tip plasă –, sunt moartă. Numai dacă nu începe cu cadoul meu: o cămașă de noapte lungă, de culoarea fildeșului, nedecoltată, ceva ce ar fi putut purta Caroline Ingalls

în filmul *Căsuța din prerie*[1]. Îți sugerează armonie și decență, în contrast cu celelalte cadouri minuscule și sexy, care parcă strigă: „Sprijină-mă de un scaun și scoate untul din mine." Darcy pretinde că îi place cadoul meu, în timp ce eu surprind un schimb de priviri elocvente între Claire și Jocelyn, care seamănă cu Uma Thurman. Preț de o secundă de paranoia, îmi trece prin cap că, de fapt, Claire bănuiește adevărul după întâlnirea întâmplătoare de ieri și i-a împărtășit suspiciunile ei lui Jocelyn. Dar apoi mă gândesc că schimbul lor de priviri a vrut să însemne ceva de genul: „Prietena demodată a lui Darcy lovește din nou. Cum poate să fie domnișoară de onoare când nici măcar o piesă de lenjerie ca lumea nu știe să dăruiască?"

După partea asta a petrecerii, ne îndreptăm cu taxiul către Churrascaria Plataforma, o rotiserie braziliană din Theater District, unde mănânci cât poți și unde chelnerii îți aduc un șir nesfârșit de frigărui din carne. Este o alegere complet neinspirată pentru o mână de femei slabe băț, dintre care jumătate sunt vegetariene și subzistă cu țelină și cu țigări. Grupul nostru defilează mândru prin restaurant, captivând privirile clientelei predominant masculine. După un rând de cocktailuri excesiv de scumpe (plătite cu cardul meu) și greu de suportat, ne așezăm la o masă lungă în mijlocul restaurantului, unde fetele din PR continuă să facă atmosferă, lăsând impresia că ignoră privirile ațintite asupra lor din toate părțile.

Urmăresc la o masă alăturată un grup de femei în haine conservatoare Ann Taylor, care se uită la gașca noastră cu un amestec de invidie și condescendență. Fac un pariu cu mine însămi că, înainte de finalul serii, femeile Ann Taylor se vor plânge chelnerului că grupul nostru este prea gălăgios. Cu o voce mieroasă, chelnerul ne va ruga să reducem o idee volumul. Atunci fetele de la masa noastră se vor simți ofensate și vor afirma că femeile Ann Taylor

[1] *Little House on the Prairie* (n.red.)

sunt o adunătură de ratate grase. Mă gândesc că eu stau la masa greșită, cu Darcy între mine și Claire, așa cum a vrut Darcy. Poartă un mic voal făcut din panglici și din șnururi de la cadouri, fericită să fie în centrul atenției, cea mai senzuală de la o masă plină de femei superbe. Cu excepția mea, bineînțeles. Mă prefac că dau atenție conversației frivole care se țese în jurul meu, în timp ce sorb din sangria și zâmbesc tâmp, și iar zâmbesc.

După cină, ne îndreptăm spre Float, un club din centru, cu șnururi de catifea roșie și oameni de ordine aroganți. Bineînțeles că suntem pe o listă cu VIP-uri – felicitări, Claire! – și ne putem croi drum pe lângă rândul lung de anonimi (după cum îi consideră Darcy). Seara urmează scenariul banal și prostesc al unei petreceri tipice date în cinstea unei viitoare mirese de douăzeci și ceva de ani. Singura problemă e faptul că majoritatea dintre noi nu mai avem douăzeci și ceva de ani. Suntem prea în vârstă pentru toată hărmălaia asta, pentru băutul fără limită și pentru dansul lasciv cu vreun tip destul de încrezător în sine (sau autodistructiv) încât să pătrundă în grupul nostru de nouă femei. Iar Darcy este prea bătrână pentru lista de încercări pe care i-a pregătit-o Claire: să găsească un roșcovan care să-i ofere un cocktail Sex on the Beach, să danseze cu un bărbat de peste cincizeci de ani (imaginați-vă această specie care încă mai frecventează asemenea cluburi), să sărute un tip care are un tatuaj sau un piercing pe corp.

Întregul eveniment este exagerat și lipsit de rafinament, dar Darcy radiază. Este pe ringul de dans, strălucind, cu părul ușor ondulat de transpirație. Abdomenul ei bronzat și plat se zărește între bata pantalonilor cu talie joasă și marginea de jos a bluzei cu spatele gol. Obrajii îi sunt îmbujorați și plini de broboane de sudoare. Toată lumea vrea să stea de vorbă cu viitoarea mireasă. Fetele nemăritate o întreabă cu melancolie cum arată rochia ei, iar mai mulți tipi îi spun că ar trebui să se mai gândească

la ideea de căsătorie – sau, cel puțin, să aibă o ultimă aventură. Dansez timid la marginea grupului, așteptându-mi rândul.

Când, în sfârșit, noaptea se termină, sunt epuizată, trează și cu cinci sute de dolari mai săracă. Ieșim una câte una din club, iar Darcy se întoarce brusc și-mi spune că vrea să doarmă la mine, numai noi două, ca-n vremurile de demult. Este atât de încântată de idee, încât nu o pot refuza. Îmi șoptește la ureche că vrea să o expedieze pe Claire, pentru că, dacă vine și ea, nu va mai fi același lucru. Asta îmi amintește de liceu și de faptul că Darcy era cea care decidea pe cine dorea să includă (sau să excludă) în grupul nostru. Eu și Annalise aveam rareori ceva de spus și, de cele mai multe ori, nici nu înțelegeam de ce nu reușea cineva să treacă de selecția lui Darcy.

Strigăm după un taxi în timp ce Darcy îi mulțumește lui Claire, zicându-i că seara a fost trăsnet, iar mie făcându-mi semn cu cotul:

– Împărțim taxiul către casă? Te las pe tine prima.

Accept și ne îndreptăm spre apartamentul meu.

José este de serviciu. Este bucuros că o vede pe Darcy, care flirtează întotdeauna cu el.

– Pe unde ai umblat, drăguță? întreabă el. Nu m-ai mai vizitat.

– Am fost ocupată cu pregătirile pentru nuntă, spune ea în felul ei fermecător.

Arată spre voalul șifonat pe care îl ține strâns ca pe un suvenir de preț.

– Nuuu. Spune-mi că nu-i adevărat! Te măriți?

Strâng din dinți și apăs pe butonul liftului.

– Da, răspunde, uitându-se la el pieziș. De ce, crezi că n-ar trebui?

José râde, arătându-și toți dinții.

– La dracu', nu. Nu face una ca asta!

Chiar și portarul meu o dorește.

– Mai bine fă-i vânt tipului, spune el.

Este clar că nu a pus lucrurile cap la cap.

Darcy îl ia de mână și face o piruetă. Termină mișcarea cu o lovitură șold în șold.

– Hai, Darce, o strig din lift, ținând degetul mare apăsat pe butonul de deschidere a ușilor. Sunt obosită.

Se mai învârtește o dată și apoi se suie și ea în lift.

În timp ce urcăm, face cu mâna și își țuguiază buzele către camera de supraveghere, în caz că José se uită.

Imediat ce intrăm în apartament, reduc volumul robotului telefonic și-mi închid mobilul, gândindu-mă că poate mă sună Dex. Apoi mă schimb în pantaloni scurți și tricou și îi dau și lui Darcy ceva de îmbrăcat.

– Nu-mi dai bluza ta cu North High? Așa o să mă simt ca pe vremuri.

Îi spun că este la spălat și că trebuie să se mulțumească în seara asta cu tricoul meu cu „1989 Indy 500". Spune că este bun și ăsta, fiindcă-i amintește și el de casă.

Mă spăl pe dinți, îi curăț cu ață dentară și mă spăl pe față în timp ce ea stă pe marginea căzii și îmi vorbește despre petrecere și despre cât de mult s-a distrat. Schimbăm locurile. Darcy se spală pe față și mă întreabă dacă poate să folosească periuța mea de dinți. Accept, deși mi se pare dezgustător să o împarți cu cineva. Chiar și cu Dex. În fine, poate nu cu Dex, dar cu oricine altcineva. Cu gura plină de pastă de dinți îmi spune că nu e beată, nici măcar amețită, ceea ce e surprinzător ținând seama de cantitatea de alcool pe care am consumat-o. Îi spun că trebuie să fie datorită cărnii pe care am mâncat-o.

Scuipă în chiuvetă.

– Of, nu-mi aminti! Probabil că am pus vreo două kile pe mine în seara asta.

– Da' de unde! Gândește-te câte calorii ai ars cu dansul.

– Bine punctat!

Își clătește gura, împroșcând apă peste tot, înainte să iasă din baie.

– Ești pregătită să te bagi în pat? o întreb eu, ștergând după ea cu un prosop.

Se întoarce și se uită la mine fără jenă.

– Nu. Vreau să stăm și să vorbim.

– Putem totuși să ne băgăm în pat și să vorbim?

– Dacă ținem lumina aprinsă. Altfel o să adorm.

– Bine, accept.

Ne băgăm în pat. Darcy este aproape de fereastră, pe partea lui Dexter. Slavă Domnului că am schimbat așternuturile de dimineață.

– Cu ce ar trebui să începem? Stăm față în față, iar genunchii noștri îndoiți se ating.

– Alege tu.

Mă pregătesc pentru o discuție despre nuntă, dar Darcy se lansează într-o sesiune lungă de bârfe despre fetele de la petrecere, ce purta fiecare, noua tunsoare a lui Tracy, lupta lui Jocelyn cu bulimia, lăudăroșenia continuă a lui Claire în legătură cu relațiile ei importante.

Vorbim și despre faptul că Hillary nu a venit la petrecere. Bineînțeles că Darcy e turbată de furie din pricina asta.

– Chiar dacă este îndrăgostită, ar fi trebuit să-l pună pe liber pe Julian pentru o seară.

Bineînțeles că nu pot să-i spun lui Darcy că motivul real al boicotului lui Hillary nu are nimic de-a face cu noul ei prieten.

Apoi ne oprim la Ethan. Vrea să știe dacă este homo. Tot timpul speculează pe tema asta, furnizând argumente absolut irelevante: în școala primară se juca mai mult cu fetele, în liceu și-a ales economie casnică în loc de tehnologie industrială, are o mulțime de prieteni femei, se îmbracă bine și nu s-a mai întâlnit cu nimeni după ce s-a despărțit de Brandi. Îi spun că eu sunt aproape sigură că nu este homo.

– Cum poți să știi?

– Pur și simplu, nu cred că este.

– Nu e nimic rău în faptul că este, ripostează Darcy.

– Știu, Darce. Dar chiar nu cred că este homo.

– Bisexual?

– Nu.

– Deci, chiar crezi că n-a făcut-o niciodată cu un bărbat?

– Da, chiar cred, răspund eu.

– Și mie mi-e greu să mi-l imaginez pe Ethan atingând penisul altui tip.

– Ajunge! îi strig eu.

– OK. Bine. Care sunt rezultatele ultimelor analize asupra lui Marcus?

– Crește în ochii mei, îi mărturisesc, pentru mai multă siguranță – în caz că are o vagă bănuială în legătură cu sentimentele mele pentru Dex.

– Crește? De când?

– L-am sărutat sâmbătă seara, răspund și regret instantaneu, pentru că știu că îi va spune lui Dex.

– L-ai sărutat? Credeam că ai ieșit cu Hillary și cu Julian sâmbătă seara.

– Am ieșit cu Hillary și cu Julian, dar m-am întâlnit cu Marcus după aceea... pentru câteva pahare. N-a fost cine știe ce.

– Te-ai dus la el?

– Nu. Nimic de genul ăsta.

– Atunci unde l-ai sărutat?

– La Aubette.

– Și asta a fost tot? L-ai sărutat și-atât?

– Da. Ce crezi, că am făcut sex la Aubette? Dumnezeule, Darcy!

– Păi, asta este demn de notat... Eu mă gândeam că lucrurile se cam răcesc între voi. Te vezi măritându-te cu el?

Râd. Este tipic pentru Darcy: prinde un crâmpei de informație și țese pe marginea ei o întreagă poveste.

– De ce râzi? Nu e bun de soț?

– Nu știu. Poate... Acum putem, te rog, să stingem lumina? Mă dor ochii.

E de acord, dar îmi aruncă o privire ca și când ar spune că nu e încă timpul de culcare.

Sting veioza de pe partea mea și, de îndată ce se face întuneric, Darcy își amintește de biletul de la Dex. Nu se arătase prea interesată de el când i-l dădusem, dar acum aduce cu o oarecare ezitare vorba despre Dex.

– Hmm, murmur eu.

Urmează o perioadă lungă de liniște. Apoi spune:

– S-au petrecut lucruri ciudate cu noi în ultima vreme.

Pulsul mi se accelerează.

– Zău?

– N-am mai făcut sex de mult timp.

– De cât timp?

Îmi dă răspunsul pe care îl vreau. Dinainte de 4 Iulie.

– Adevărat?

Palmele îmi transpiră.

– Da. E semn rău?

– Nu știu... Cât de des făceați sex înainte? întreb eu, fericită că stăm în întuneric.

– Înainte de ce?

„Înainte să-mi spună că mă iubește."

– Înainte de 4 Iulie.

– Nu am ținut evidența. Dar, atunci când lucrurile merg bine, facem sex în fiecare zi. Uneori chiar și de două ori pe zi.

Mă străduiesc să-mi alung din cap imaginile care-mi fac rău, încercând să găsesc ceva de spus.

– Poate că tensiunea nunții e de vină?

– Da... zice ea.

„Și poate pentru că are o aventură cu mine." Am un acces de vinovăție care devine de zece ori mai puternic atunci când ea schimbă din nou subiectul și mă întreabă din senin:

– Îți vine să crezi de câtă vreme suntem prietene?

– Știu că a trecut mult timp.

– Gândește-te de câte ori am dormit împreună. De câte ori crezi că am dormit împreună? Nu sunt bună la estimări. Crezi că de o mie de ori?

– Probabil că ești pe aproape, răspund eu.

– A trecut ceva timp de când am dormit împreună ultima oară, continuă ea.

Ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, așa că acum îi deslușesc silueta. Arată ca o adolescentă, cu fața proaspăt curățată și cu părul strâns la spate în coadă de cal. Am putea fi ca altădată, în liceu, chicotind și șușotind, cu Annalise sforăind încetișor în sacul ei de dormit cu Garfield. Darcy o lăsa întotdeauna pe Annalise să adoarmă prima. Cred că aproape spera să se întâmple așa. Știu că și eu mi-am dorit asta uneori.

– Vrei să jucăm douăzeci de întrebări? o întreb.

A fost jocul nostru preferat în adolescență.

– Da. Da. Începe tu!

– OK. Am una.

– Aceleași reguli?

– Aceleași reguli.

Regulile noastre erau simple: trebuia să alegi o persoană (regulă instaurată după ce Annalise încercase să aleagă animale din vecini), cineva dintre cunoscuți (fără celebrități – vii sau moarte), și trebuia să pui întrebări cu răspuns da sau nu.

– Era din liceu? întreabă ea.

– Da.

– Sex masculin?

– Nu.

– A absolvit cu clasa noastră?

– Nu.

– Din clasă mai mică sau mai mare ca a noastră?

– Sunt două întrebări.

– Nu, este una compusă, spune ea. Dacă răspunsul este da, tot nu mă lămuresc și trebuie să pun altă întrebare. Ți-aduci aminte?

– Bine, ai dreptate, răspund, amintindu-mi de această nuanță a regulii. Răspunsul este nu.

– Elev?

– Nu. Sunt cinci întrebări. Mai rămân cincisprezece.

Darcy îmi spune că știe că este la a cincea, le numără.

– Profesor pe care l-am avut amândouă?

– Nu, răspund, ascunzând șase degete sub așternuturi. Darcy era cunoscută pentru numărătoare greșită în timpul jocului.

– Profesor pe care l-ai avut tu?

– Nu.

– Profesor pe care l-am avut eu?

– Nu.

– Îndrumător?

– Nu.

– Director?

– E a zecea. Nu.

– Altcineva din personalul școlii?

– Da.

– Îngrijitor?

– Nu.

– Supraveghetorul?

– Nu.

Zâmbesc, amintindu-mi când supraveghetorul a prins-o pe Darcy plecând de la școală ca să se ducă la Subway cu Blaine, să mănânce la prânz. În timp ce-i ducea spre biroul directorului, Darcy i-a spus să-și ia o slujbă adevărată. „Câți ani ai, treizeci? N-ar fi timpul să termini liceul?" Comentariul i-a adus o pedeapsă suplimentară.

– Oh! Cred că am descoperit! Începe să chicotească. E cineva de la bufetul școlii?

Râd.

– Mda.

– E June.

– Da. Te-ai prins.

June era o figură emblematică a liceului. Avea cam optzeci de ani, un metru douăzeci și era grozav de zbârcită din pricina anilor de fumat la greu. Principalul motiv pentru care devenise faimoasă era faptul că și-a pierdut la un moment dat o unghie falsă în lasagna lui Tommy Baxter. Tommy s-a dus ceremonios la galantar și i-a înapoiat unghia lui June. „Cred că asta este a ta, nu, June?" June a zâmbit larg, a șters sosul și brânza de pe unghie și și-a fixat-o înapoi pe deget. Toată lumea s-a înveselit, a bătut din palme și a scandat: „Bravo, June! Bravo, June!" În afară de asta, nu îmi mai dau seama ce a mai făcut pentru a câștiga respectul elevilor. Cred mai degrabă că cineva care se bucura de popularitate printre ei a hotărât, pur și simplu, că era cool să o placi pe June. Poate că fusese chiar Darcy. Avea genul ăsta de putere.

Darcy râde.

– Drăguța de June! Mă întreb dacă mai trăiește.

– Da. Sunt sigură că e tot acolo și îi întreabă pe copii cu vocea ei răgușită dacă vor sos marinara sau sos de carne pe rigatoni.

Când, în sfârșit, se oprește din râs, spune:

– Super! Mă simt exact ca în trecut, când dormeam la tine.

– Da, așa e, zic și eu, simțind cum mă cuprinde un val de afecțiune pentru Darcy.

– Ne-am distrat bine când eram copii, nu?

– Da. Ne-am distrat.

Darcy începe să râdă din nou.

– Ce e? întreb.

– Ții minte când ne-am petrecut noaptea la Annalise acasă și am spânzurat păpușile Barbie ale surorii ei?

Mă amuz copios amintindu-mi de păpușile legate cu ață de gât, care atârnau de uși. Sora mai mică a lui Annalise își striga disperată părinții, care s-au întâlnit imediat

cu celelalte două perechi de părinți pentru a găsi o pedeapsă potrivită. N-am avut voie să ne mai jucăm împreună o săptămână, ceea ce însemna foarte mult, mai ales vara.

– Când mă gândesc acum la asta, mi se pare că a fost un gest cam macabru, spun eu.

– Știu! Și îți amintești cum repeta Annalise întruna că nu fusese ideea ei?

– Da. Ea n-a avut niciodată vreo inițiativă, răspund.

– Noi am gândit întotdeauna chestiile tari. Ea doar s-a luat după noi.

– Da, confirm și eu.

Tac, gândindu-mă la copilăria noastră. Îmi amintesc ziua în care ne-am făcut nevăzute la mall cu micile noastre economii din clasa a șasea, alergând la Piercing Pagoda să ne cumpărăm coliere cu „cea mai bună prietenă", o inimă care avea înscrise pe ea aceste cuvinte, despicată pe mijloc, fiecare parte a amuletei atârnând pe un lanț suflat cu aur. Darcy a luat partea cu „Ce ma bu prie", iar eu am primit jumătatea cu „a i nă tenă". Bineînțeles că eram atât de îngrijorate de reacția lui Annalise, că nu purtam colierele decât în secret, pe sub bluză sau noaptea în pat. Dar îmi amintesc fiorul pe care îl simțeam când îmi băgam jumătatea de inimă sub bluză, lipită de piele. Aveam o prietenă pe care o puteam numi „cea mai bună", și asta îmi dădea un sentiment atât de puternic de siguranță, de identitate și de apartenență.

Încă mai am colierul îngropat prin cutia cu bijuterii; lanțul suflat cu aur s-a înverzit din cauza uzurii și a vechimii. Acum este și pătat cu ceva imposibil de îndepărtat. Brusc, sunt copleșită de o tristețe profundă pentru acele două fetițe. Pentru ce a dispărut dintre ele. Pentru ceea ce nu va putea fi niciodată recâștigat, indiferent ce se întâmplă cu Dex.

– Hai să mai vorbim, zice Darcy cu blândețe. Nu mai e nici urmă din viitoarea mireasă lipsită de tact și egoistă,

față de care am început să am resentimente, ba chiar să o displac. Te rog, nu te culca încă. N-o să mai stăm așa niciodată. O să-mi fie dor.

– Și mie, îi răspund cu sinceritate.

O întreb dacă își amintește ziua când ne-am cumpărat colierele cu „cea mai bună prietenă".

– Da. Dar amintește-mi amănuntele, mă îndeamnă ea în felul ei fermecător.

Îi place să asculte relatările mele despre copilăria noastră, lăudându-mi întotdeauna memoria mai bună. Îi spun povestea colierelor, în cea mai lungă versiune posibilă.

Când termin, șoptesc:

– Ai adormit?

Nici un răspuns.

În timp ce o ascult pe Darcy respirând în întuneric, alături de mine, mă întreb cum am ajuns aici. Cum putem iubi același om. Cum de am fost în stare să sabotez logodna celei mai bune prietene. În ultimele clipe înainte de a adormi, îmi doresc să mă pot întoarce în timp, să anulez totul și să le dau acelor fetițe o nouă șansă.

capitolul 17

De dimineață, sunt trezită de zgomotul pe care îl face Darcy scotocind prin dulăpiorul meu cu medicamente. Aud gălăgia în timp ce încerc să pun cap la cap visele din noaptea trecută, o serie de scene incoerente cu o distribuție largă de personaje cunoscute: părinții mei, Darcy, Dex, Marcus, chiar și Les. Intriga este neclară, dar îmi amintesc că fugeam și mă ascundeam în cea mai mare parte a timpului. De multe ori era cât pe ce să-l sărut pe Dex, dar nu am reușit niciodată. Nici măcar în vise nu pot fi satisfăcută. Darcy apare din baie cu o față fericită.

– Nu sunt deloc mahmură, mă anunță ea. Totuși, am luat două pastile de Advil, pentru orice eventualitate. Le-am terminat. Sper că nu-ți trebuie.

– Mă simt bine, îi spun.

– Nu e rău, după o astfel de petrecere! Ce vrei să faci astăzi? Putem să petrecem ziua împreună? Fără să facem nimic. Ca pe vremuri.

– OK, îi răspund eu, cam fără tragere de inimă.

– Minunat! Se duce în bucătărie și începe să cotrobăie. Ai cereale?

– Nu, le-am terminat. Vrei să mergem la EJ's?

Spune că nu, că vrea să mănânce cereale cu zahăr chiar aici la mine, că vrea să se simtă exact ca pe vremuri. Deschide frigiderul și aruncă o privire cercetătoare prin el.

– Dumnezeule, nu mai ai nimic. Mă reped imediat să cumpăr niște cafea și ce-ți mai trebuie.

– Chiar trebuie să bem cafea? o întreb.

– De ce nu?

– Pentru că aveam impresia că vrei să fie autentic, exact ca pe vremuri. În liceu nu beam cafea.

Se gândește o secundă, neînțelegând sarcasmul meu.

– Pentru cafea facem o excepție.

– Vrei să vin cu tine? mă ofer eu.

– Nu. E OK. Mă întorc imediat.

Îndată ce pleacă, îmi verific robotul telefonic. Dex mi-a lăsat două mesaje: unul aseară, unul în dimineața asta. În primul, spune cât de dor îi este de mine. În al doilea, întreabă dacă poate să vină diseară la mine. Îi telefonez, surprinsă de cât de recunoscătoare mă simt că îmi intră mesageria vocală. Îi las un mesaj în care îi spun că Darcy e la mine și că intenționează să mai rămână o vreme, astfel că n-ar fi o idee bună să vină. Apoi mă așez pe canapea, gândindu-mă la noaptea trecută, la prietenia mea cu Darcy. Voi fi capabilă să trăiesc împăcată cu mine însămi dacă obțin ceea ce doresc făcându-i ei rău? Ce va fi viața mea fără ea? Încă mă gândesc la toate astea când Darcy se întoarce. Duce în brațe pungi de plastic voluminoase. Îi iau cafelele din mână în timp ce ea aruncă teatral sacoșele pe podea și îmi arată urmele roșii lăsate pe brațele ei. Scot exclamații pline de compasiune până când zâmbește din nou.

– Am adus chestii ca lumea! Fruit Loops[1]! Root beer[2]! Cranapple[3]!Înghețată Ben & Jerry's!

– Înghețată la micul dejun?

– Nu. Mai târziu!

– Nu ți-e teamă că o să te îngrași înainte de nuntă?

Respinge ideea cu o fluturare a mâinii.

– Nu, fie ce-o fi!

---

[1] Marcă de cereale pentru micul dejun (n.red.)

[2] Băutură nealcoolică aromată, cu sirop din extract de rădăcinoase (n.tr.)

[3] Suc de mere și afine, a cărui denumire a fost obținută prin combinarea cuvintelor *cranberry* („afină") cu *apple* („măr"). (n.red.)

– De ce nu? o întreb, știind că acum mănâncă, dar că mai târziu o să mă întrebe de ce am lăsat-o să facă asta.

– Pentru că nu mă îngrijorează! Nu-mi strica cheful!... Hai să mâncăm Fruit Loops!

Își face de lucru în bucătărie, căutând boluri, linguri și șervețele. Apoi le aduce pe măsuța de cafea. E în starea aia de spirit care o caracterizează: nebunatică și plină de viață.

– N-ai vrea, mai degrabă, să mâncăm acolo? spun eu, arătând spre măsuța mea rotundă.

– Nu. Vreau să fie exact cum era la mine acasă după ce dormeam împreună. Mâncam întotdeauna la televizor. Îți amintești?

Îndreaptă telecomanda spre televizor și trece de pe un canal pe altul până găsește postul MTV. Apoi toarnă cereale în boluri, asigurându-se că avem aceeași cantitate. Nu am chef de Fruit Loops, dar este clar că nu am de ales. Deși faptul că vrea să reînvie copilăria noastră este oarecum mișcător, sunt enervată de aerele ei de șefă. „Te tratează de sus", spunea Ethan. La urma urmelor, probabil că descrierea este corectă. Și iată-mă acum, supunându-mă de bunăvoie, lăsând-o să facă tot ce vrea cu mine.

– Spune-mi când să mă opresc, zice ea, turnând lapte nedegresat peste cerealele mele.

Urăsc laptele nedegresat.

– Acum, zic eu aproape instantaneu.

Se oprește și se uită la mine.

– Acum? De-abia s-au umezit.

– Știu, dar așa îmi plăceau și în liceu, îi spun ca s-o liniștesc.

– Bine zis, răspunde, turnând lapte în bolul ei.

Îl umple până la refuz.

Iau câteva înghițituri în timp ce ea amestecă prin cereale cu lingura, așteptând ca laptele să devină roz.

La MTV începe videoclipul melodiei *Thank You*, a lui Dido. Bineînțeles că mă face să mă gândesc la Dex.

– Ce melodie! spune Darcy încă mestecând. Știi partea în care zice că e în sfârșit acasă, udă leoarcă... și atunci „îmi întinzi un prosop"?

– Da.

– Versul ăsta îmi amintește întru totul de tine.

– De mine? Mă uit la ea. Aveam impresia că este o melodie romantică.

Își dă ochii peste cap.

– Mda, știu și eu atâta lucru. Nu-ți face griji! Ia o înghițitură și continuă să vorbească, cu gura plină: Nu am luat-o razna. Vreau să spun că tu ești cu adevărat întotdeauna alături de mine. Știi tu, atunci când o dau în bară.

– Ce drăguț!

Zâmbesc, las deoparte sentimentul de vinovăție și sorb din cafea.

Ascultăm restul melodiei în timp ce Darcy își golește cu zgomot bolul cu cereale. După ce ia și ultimele înghițituri, duce castronul la gură și soarbe cu nesaț laptele colorat.

– Fac prea mult zgomot? mă întreabă, ridicând privirea spre mine.

Clatin din cap.

– Nu.

– Dex îmi zice Sorbilă de câte ori mănânc cereale.

Simt un junghi, cum se întâmplă de fiecare dată când mi se dezvăluie o parte intimă a relației lor – despre care îmi place să pretind că nu există. Apoi îmi dau seama, cu o durere și mai acută, că Dex nu are o poreclă și pentru mine. Poate că sunt prea banală pentru a merita una. Darcy nu are nici o urmă de banalitate în ființa ei. Nu e de mirare că e greu să o părăsești. Este tipul de femeie care te atrage, îți reține atenția. Chiar și atunci când este enervantă, tot atrăgătoare e, chiar captivantă.

Jennifer Lopez apare pe ecran în toată voluptatea ei. O privim amândouă cu jind, în timp ce se rotește într-un peisaj rural.

– Chiar are un fund atât de grozav? întreabă Darcy.

– Mă tem că da, îi răspund, deși îmi place să-i spun asta lui Darcy. Ea vede concurența chiar și în celebrități, în timp ce nici o părticică din mine nu o invidiază pe Jennifer Lopez pentru fundul ei sexy.

Darcy scoate un plescăit.

– Nu crezi că este cam mare? întreabă.

– Nu. E grozav, spun eu, știind că ambele fese ale lui Darcy fac cât una a lui Jennifer.

– Totuși, cred că este cam mare...

Ridic din umeri.

– Dex o adoră. Consideră că este extrem de sexy.

Noi informații despre Dexter. *Cling! Cling! Cling!* Ce vrea să însemne asta în ecuație? Sunt mai bine făcută decât Darcy, dar ea este mai bronzată. Decid să ignor această nouă informație, căci nu o consider deosebit de relevantă. Majoritatea bărbaților se dau în vânt după J-Lo indiferent de genul de femeie care le place. Este ca Brad Pitt pentru noi. S-ar putea să nu-ți placă bărbații blonzi cu trăsături frumoase, dar, la dracu', e Brad. Doar n-o să-l gonești din pat pentru că e blond.

– Nu-ți face totuși griji, sunt sigură că în realitate nu e așa drăguță, spune Darcy, presupunând că toate femeile sunt ca ea și au nevoie de consolare ori de câte ori dau peste alta mai frumoasă ca ele.

– Mda, răspund.

– Vreau să spun că maeștrii în arta machiajului pot face adevărate minuni, continuă ea pe un ton de cunoscător, ca și când ar fi lucrat de ani de zile în această industrie.

Trage pătura de pe spătarul canapelei și se înfășoară în ea.

– Îmi place așa.

„Și lui Dex."

– Ți-e frig? o întreb.

– Nu. Vreau doar să mă simt confortabil.

Ne uităm la videoclipuri până când aproape că uit de Dex. Atât cât poți uita de cineva de care ești îndrăgostit. Apoi, din senin, în timpul unui videoclip cu Janet Jackson, Darcy îmi pune o întrebare la care nu m-am așteptat niciodată:

– Să mă mărit cu Dexter?

Întrebarea mă face să înțepenesc locului.

– De ce întrebi?

– Nu știu.

– Trebuie să existe vreun motiv, insist eu, încercând să par calmă.

– Nu crezi că ar trebui să fiu cu cineva mai... relaxat? Așa, ca mine?

– Dex este relaxat.

– Nu, nu e! Este fix opusul.

– Crezi? întreb.

Poate că are dreptate. Cred că nu-l văd așa pentru că și eu sunt la fel.

– Sunt sigură.

Tai sonorul televizorului și mă uit la ea ca și cum aș îndemna-o să continue, dându-i de înțeles că sunt gata să fiu cu adevărat o bună ascultătoare. Mă gândesc să-mi pun „căștile" din școala elementară, strângând curelușa imaginară de sub bărbie, așa cum obișnuiau să facă băieții. Înghit, fac o pauză și apoi spun:

– Faptul că pui o asemenea întrebare mă îngrijorează. Ce ai de gând?

Îmi simt inima bătând în timp ce aștept răspunsul ei.

– Nu știu... Câteodată, relația noastră pare ușor obosită. Plictisitoare. E semn rău?

Mă privește melancolică.

Trebuie să profit de această șansă ivită ca din senin. Am găsit o breșă. Mă gândesc ce i-aș putea spune, cât de ușor aș putea să o manipulez. Dar totuși nu mă simt

în stare. Și-așa fac deja niște chestii de nedescris; cel puțin în privința asta o să fiu corectă. Sunt prinsă la mijloc într-un conflict de interese, cum se spune la mine la firmă. Nu pot să preiau cazul ei.

– Chiar nu știu, Darce. Doar voi doi puteți ști dacă sunteți potriviți unul pentru altul. Dar eu cred că ar trebui să-ți analizezi cu mare atenție temerile; căsătoria este un pas foarte serios. Poate că ar trebui să o amâni, îi spun.

– Să amân nunta?

– Poate.

Buza de jos i se lasă și ridică o sprânceană. Sunt sigură că e pe punctul de a izbucni în lacrimi, când ochii îi cad pe televizor. Se luminează.

– Oh! Îmi place la nebunie videoclipul ăsta! Dă mai tare! Dă mai tare!

Mă conformez cerinței ei. Darcy începe să se agite, fără a se ridica însă de pe canapea, mișcându-și trunchiul și capul, în timp ce cântă o melodie pe care nu am auzit-o niciodată, a unei formații de băieți. Știe fiecare cuvânt. O urmăresc, minunându-mă de transformarea ei subită. Aștept să aducă din nou vorba despre Dex, dar nu o face.

Mi-am risipit șansa de a-i spune să anuleze totul, de a-i zice că Dex este total nepotrivit pentru ea. De ce nu am împins-o în direcția aceea, udând sămânța nemulțumirii? Nu-mi joc niciodată cartea cum trebuie. Pe de altă parte, nu cred că Darcy chiar voia sfatul meu. Nu își dorea decât să-i spun că totul va fi bine, că ar trebui să se mărite cu Dexter. Și, dacă eu nu-i fac pe plac, găsește ea în schimb un videoclip care să o înveselească.

– Melodia asta e trăsnet, spune Darcy dând pătura la o parte.

Se ridică și se fâțâie prin apartament, târșâindu-și picioarele. Îmi studiază rafturile cu cărți unde am pus de curând cutia de Altoids cu zarurile.

– Ce faci?

– Caut anuarul tău din liceu. Unde este?

– Pe raftul de jos.

Se lasă pe vine și își trece degetul pe cotoare, oprindu-se la Husky Howler.

– Oh, da. Iată-l!

O văd cum se ridică și zărește cutia de tablă pusă prostește la nivelul ochilor.

– Pot să iau una?

– E goală, îi spun, dar ea a pus deja anuarul la piciorul patului. Brațul ei lung se întinde spre cutie. Desface capacul.

– De ce ai zaruri aici?

– Ăăă, nu știu, mă bâlbâi eu, amintindu-mi că Darcy îmi spunea mereu că nu ar trebui să particip niciodată la un show cu întrebări și răspunsuri.

Obișnuia să se dea mare față de mine, susținând că, dacă ar fi aleasă vreodată să participe la *The Family Feud*[1] (nu conta faptul că nu facem parte din aceeași familie), s-ar gândi de două ori înainte de a mă selecta în echipa ei. Și nici vorbă de vreo rundă suplimentară la sfârșit.

– Nu știi? mă întreabă.

– Fără un motiv anume, cred.

Se uită la mine cum te uiți la un schizofrenic care bâiguie prin metrou.

– Nu știi de ce ai pus zarurile într-o cutie de Altoids? OK, cum zici tu. Oricum, e ciudat.

Scoate zarurile din cutie, agitându-le ca și cum s-ar pregăti să le arunce.

– Nu face asta, zic eu tare. Pune-le la loc!

Nu este o idee bună să-i spui ce să facă. E fix ca un copil. O să vrea să știe de ce nu le poate arunca. Se va ambiționa să le azvârle tocmai pentru că i-am spus să nu facă asta.

Și bineînțeles că urmează:

[1] Show de televiziune american în care două familii se află în competiție pentru a ghici răspunsurile pe care le-au dat o sută de respondenți aleși special la o serie de întrebări (n.red.)

– La ce folosesc? Nu înțeleg.

– La nimic. Sunt zarurile mele norocoase.

– Zaruri norocoase? De când ai tu zaruri norocoase?

– Dintotdeauna.

– Păi de ce le ții într-o cutie de Altoids? Ție nu-ți plac bomboanele Altoids cu scorțișoară.

– Ba da, îmi plac.

Ridică din umeri.

– Hmm!

Îi studiez fața. Nu e suspicioasă, dar ține încă zarurile în mână. Sunt decisă să o alerg prin casă, să mă năpustesc asupra ei și să i le smulg din mână înainte să apuce să le rostogolească. Dar ea se mai uită o dată la ele și le pune la loc în cutie. Nu sunt sigură dacă mai au fețele cu cele șase puncte aurii în sus. O să verific mai târziu. Câtă vreme nu sunt aruncate din nou, pentru mine e OK.

Ia anuarul și se duce din nou pe canapea, desfăcându-l la paginile de sport și la cele de evenimente interne de la sfârșit. Asta o va ține ocupată ore întregi. Va găsi o mie de lucruri de comentat: îți amintești de asta, îți amintești de aia? Nu se satură niciodată de anuarul din liceu, discutând despre trecut și speculând despre ce s-a ales de unul sau de altul care nu s-a prezentat la reuniune pentru că: a) nu a realizat nimic notabil până în prezent sau b) s-a întâmplat fenomenul contrar și a reușit atât de bine în viață, încât nu are timp să se întoarcă în Indiana pentru un weekend (categorie din care Darcy spune că fac parte și eu, pentru că, bineînțeles, avusesem de lucru în weekendul ăla și am lipsit). Sau joacă unul dintre jocurile ei preferate, în care îl deschide unde se nimerește, închide ochii, își plimbă indexul pe pagină până când spun stop, iar tipul aflat cel mai aproape de degetul ei va fi cel cu care trebuie să fac eu sex. Acelea erau jocurile clasice ale lui Darcy, iar atunci când a apărut primul anuar, acum doisprezece ani, a fost o mare distracție.

– Oh, Doamne, Dumnezeule. Uită-te la părul ei! Ai mai văzut vreodată un breton așa de mare? spune Darcy pufnind, în timp ce se uită la fotografia Laurei Lindell. Arată așa de caraghios. Trebuie să aibă treizeci de centimetri!

Aprob din cap și aștept următoarea victimă: Richard Meek. Doar că se decide să fie mai îngăduitoare cu el decât a fost în clasa a douăsprezecea.

– Nu e rău. E destul de drăguț, nu?

– Oarecum. Are un zâmbet frumos. Dar ții minte cum te scuipa din cap până-n picioare când vorbea cu tine?

– Da. Bună observație.

Darcy răsfoiește paginile până când se plictisește, dă deoparte anuarul și preia controlul telecomenzii. Găsește filmul *Când Harry o întâlnește pe Sally*[1] și țipă:

– Tocmai începe! Super!

Ne întindem amândouă pe canapea, cu picioarele una la capul celeilalte, și ne uităm la filmul pe care l-am văzut împreună de nenumărate ori. Darcy vorbește tot timpul tare, recitând părțile pe care le știe pe de rost. Nu îi spun să tacă nici măcar o dată. Pentru că, deși ea susține că Dexter este iritat de vorbăria ei din în timpul filmelor, pe mine nu mă deranjează. Nici măcar atunci când greșește puțintel replicile, așa că nu aud ce spune, de fapt, Meg Ryan. Așa e Darcy. Asta face ea.

Uneori, la fel ca în cazul unui vechi film preferat, previzibilitatea este lucrul care îți place cel mai mult la o prietenă.

[1] *When Harry Met Sally*, film ce-i are în rolurile principale pe Meg Ryan și pe Billy Crystal (n.red.)

capitolul 18

În seara următoare, Darcy mă sună exact când mă întorceam acasă de la serviciu. E isterică. Mă năpădește un sentiment ciudat de liniște. Asta ar putea să fie? Să-i fi spus Dex că anulează nunta?

– Ce s-a întâmplat, Darcy? întreb.

Vocea-mi sună tensionată și nefirească; în inima mea e un conflict: dragostea pentru Dex contra prieteniei cu Darcy. Sunt pregătită pentru tot ce-i mai rău, deși nu sunt sigură ce-ar însemna asta: să-mi pierd cea mai bună prietenă sau să dau cu piciorul dragostei vieții mele. Nu pot să concep nici una, nici alta.

Darcy spune ceva ce nu înțeleg, ceva despre inelul ei.

– Ce s-a întâmplat, Darce? Ia-o mai ușor... Ce-i cu inelul tău?

– Nu mai e! hohotește ea.

Pare imposibil să te doară sufletul și să simți în același timp o imensă ușurare, dar fix asta mi se întâmplă mie în momentul când înțeleg că această văicăreală este din cauza unei bijuterii care a dispărut. Unde l-ai pierdut? E asigurat, nu?

Pun întrebările pe care le adresează un prieten responsabil. Sunt utilă. Dar vocea îmi trădează nepăsarea. Dacă ar fi măcar un pic mai puțin isterică, poate că ar fi în stare să-și dea seama că nu mă sinchisesc nicicum că inelul ei s-a pierdut. Îi spun că e o nătăfleață, că probabil l-a pus pur și simplu undeva și a uitat.

– Nu-ți amintești atunci când ai crezut că l-ai pierdut și pe urmă l-ai găsit într-unul dintre papucii tăi? Darce, întotdeauna rătăcești lucrurile.

– Nu, de data asta e altceva! De data asta s-a pierdut! S-a pierdut! Dex o să mă omoare!

Îi tremură vocea.

„Poate că nu", mă gândesc eu. „Poate că asta e breșa pe care o aștepta." După care mă urăsc fiindcă am gândit așa ceva.

– I-ai spus?

– Nu. Nu încă. E la serviciu... Ce mă fac?

– Păi, unde l-ai pierdut?

Nu-mi răspunde, ci doar continuă să plângă.

Repet întrebarea.

– Nu știu.

– Bine, unde l-ai văzut ultima oară? întreb. L-ai avut azi la serviciu? L-ai scos ca să te speli pe mâini?

– Nu, nu-l scot niciodată ca să mă spăl pe mâini! Ce idiot ar face asta?

Îmi vine să-i zic să nu mă repeadă, că ea e idioata care și-a pierdut inelul de logodnă. Dar îmi păstrez tonul plin de compasiune și îi spun că sunt sigură că o să dea de el.

– Nu, n-o să dau de el.

Alte hohote, mai tare.

– De unde știi?

– Pur și simplu, știu.

Am epuizat sugestiile.

– Pot să trec pe la tine? Chiar simt că trebuie să vorbim, zice ea.

– Da, vino imediat, spun eu, întrebându-mă dacă mai e și altceva la mijloc în afară de inelul pierdut. Ai mâncat?

– Nu, zice. Poți să comanzi niște supă wonton pentru mine?

– Sigur.

– Și prăjitură cu răvaș?

– Da. Vino repede.

Sun la Tang Tang și comand două supe wonton, două prăjituri cu răvaș, două cutii de Sprite și o porție de vită cu broccoli. Darcy ajunge la ușa mea cincisprezece minute

mai târziu. E răvășită; poartă o pereche de Levi's pe care mi-i amintesc din vremea liceului – încă-i vin perfect – și un tricou mulat, foarte scurt. Nu e machiată, are ochii roșii, iar părul e strâns într-o coadă de cal neglijentă; și, cu toate astea, pare în continuare drăguță. O îndemn să se așeze și să-mi povestească tot.

– A dispărut.

Scutură din cap și ridică mâna stângă, goală.

– Unde crezi că l-ai pierdut? întreb calm, amintindu-mi că am mai trecut prin acest exercițiu de sute de ori cu Darcy.

O ajut întotdeauna, strângând în urma ei, fiindu-i mereu aproape când e tulburată și isterică.

– Nu l-am pierdut. Mi l-a furat cineva.

– Cine l-a furat?

– Cineva.

– De unde știi?

– Fiindcă a dispărut!

Nu ajungem nicăieri. Suspin și-i spun lui Darcy să-mi relateze toate faptele.

Se uită la mine, ochii i se umplu de lacrimi, iar buzele îi tremură ușor:

– Rachel...

– Da?

– Ești prietena mea cea mai bună.

Începe iar să plângă și lacrimile îi șiroiesc grațios pe obrajii strălucitori, apoi îi cad în poală. Întotdeauna a fost drăguță când plânge.

Aprob cu o mișcare din cap.

– Da.

– Cea mai bună prietenă din lume. Și trebuie să-ți spun ceva.

– Poți să-mi spui orice, zic, simțindu-mă copleșită de îngrijorare, convinsă dintr-odată că Dex făcuse primul pas spre despărțire.

Mă privește și scâncește ușor. Pe cât de încrezătoare este în mod normal, pe atât de jalnică și de lipsită de apărare pare când e deprimată. Și instinctul mi-a dictat întotdeauna – și acum la fel – s-o ajut.

– Spune-mi, Darce, zic eu cu blândețe.

– Rachel, am... am... am scos inelul de pe deget în apartamentul cuiva.

– Așa, și?

– Apartamentul unui bărbat.

Mă simt de parcă m-aș uita printr-un aparat foto, încercând să focalizez. Oare spune ce cred eu că spune?

– Rachel, zice Darcy din nou, de data asta în șoaptă. L-am înșelat pe Dexter.

Mă holbez la ea, incapabilă să-mi ascund șocul.

Da, lui Darcy îi place să flirteze. Da, duce o viață intensă și aventuroasă. Da, e egoistă. Și, da, îi place la nebunie să atragă atenția bărbaților. Toate acestea puse la un loc fac ca lucrurile să capete sens. Așa că n-ar trebui să fiu surprinsă de trădarea ei. În cazul lui Dex nu e valabilă nici una dintre afirmațiile de mai sus, totuși și el înșală. Și, cu toate astea, sunt siderată. Se mărită în mai puțin de două luni. E o viitoare mireasă strălucitoare, cu o rochie fantastică, genul la care visezi încă de când ești doar o fetiță. Și e cu Dexter. Cum naiba ar putea cineva să-l înșele pe Dex?

Îmi vin în minte brusc cele șase întrebări esențiale din jurnalism[1]. Mă simt ca un reporter de liceu care face un interviu. Cu cine?

Inspiră cu zgomot. Își ține capul plecat.

– Cu un tip de la serviciu.

– Când?

– De vreo două ori. Azi.

Se freacă la ochi cu pumnii și mă privește pieziș.

[1] Pentru ca o știre să fie redactată corect, ea trebuie să răspundă la șase întrebări: cine?, ce?, unde?, când?, cum?, de ce? (n.tr.)

N-am idee dacă fața mea trădează ceva. Și nici măcar nu știu sigur cum mă simt. Ușurată? Furioasă? Dezgustată? Plină de speranță? N-am avut timp să mă gândesc ce implicații va avea trădarea ei asupra relației dintre mine și Dex.

– Și așa ți-ai pierdut inelul?

Dă din cap că da.

– Am fost acolo azi după ce-am plecat din apartament, în drum spre serviciu. Înghite, apoi dă drumul unui suspin slab.

– Ne-am întâlnit, am flirtat...

– Te-ai culcat cu el?

Coada de cal saltă în sus și-n jos.

– Mi-am scos inelul fiindcă... ei bine, mă simțeam vinovată să-l port în timp ce făceam sex cu altcineva.

Își suflă nasul într-o batistă de hârtie deja udă.

– Vrei una curată?

Dă din cap că da. Parcurg în fugă cei câțiva pași până la baie și iau cutia cu Kleenex.

– Uite, zic, întinzându-i-o.

Ia o batistă și-și suflă iar nasul zgomotos.

– Așa! Mi-am scos inelul și l-am pus pe pervazul ferestrei, lângă pat. Arată spre patul meu din dormitor. Are un studio cam ca al tău.

Un studio. Deci probabil nu e vreun director, ceea ce e surprinzător. Aș fi pus pariu că Darcy ar prefera genul puternic. Un tip mai în vârstă. Îmi venise-n minte Richard Gere în *Pretty Woman*. Schimb imaginea mentală cu Matt Damon în *Good Will Hunting*.

– Așadar, ne facem de cap, știi tu, tot tacâmul. Își flutură mâna prin aer. După care ne îmbrăcăm și ne ducem spre metrou. Mergem la serviciu.

– Așa...

– Și, când ajung la mine în birou, îmi dau seama că am uitat să-mi pun inelul. Așa că-l sun și-i spun că trebuie să mă întorc și să-l iau. Zice că nu-i nici o problemă, dar

că are o ședință la trei și că o să dureze vreo două ore. Mi-a propus să ne întâlnim la șapte la el acasă. Așa că la șapte eram acolo. Și, când intrăm, apartamentul era, cum să zic, curat lună. Când am plecat, era mizerie și totul vraiște. Și el zice: „Fir-ar! A fost menajera aici!" Ne ducem spre fereastră și vedem că inelul nu mai era pe pervaz!

Acum plânge mai tare.

– Nemernica l-a luat!

– Ești sigură? Nu-mi vine să cred că cineva ar face așa ceva...

Îmi aruncă o privire care spune: „Nu mai fi ca Pollyanna[1]!"

– Inelul nu mai este, Rachel! E dus. Dus. Dus!

– Păi, nu poate să-i telefoneze pur și simplu menajerei și să-i spună că știe că ea l-a luat?

– Am încercat și asta. Nu vorbește engleză foarte bine. O ținea una și bună că „nu văzut inel". Darcy imită accentul menajerei. Am luat chiar eu receptorul. I-am spus că, dacă-l găsește, îi dau o recompensă mare de tot. Dar nemernica nu-i proastă. Știe că două carate valorează cam cât douăzeci de milioane de toalete murdare.

– Bine, zic, dar e asigurat, nu?

– Da... e asigurat. Dar ce dracu' îi zic eu lui Dexter?

– Nu știu. Spune-i că ți-a scăpat în scurgerea de la chiuvetă, la serviciu... Sau că l-ai scos la sala de sport și cineva ți-a spart dulapul de la vestiar.

Schițează un zâmbet.

– Asta cu sala de sport e bună. E credibilă, nu?

– Absolut.

– Pur și simplu, nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva.

Nici mie. Nu-mi vine să cred că Darcy l-a înșelat pe Dex cu un tip oarecare. Nu-mi vine să cred că o ajut

[1] Personaj principal al unui roman clasic din literatură pentru copii, scris în 1913 de Eleanor H. Porter (n.tr.)

pe Darcy să-și ascundă aventura. Oare toată lumea înșală înainte de nuntă?

– E o aventură în toată regula? întreb.

– Nu chiar. Ne-am întâlnit doar de vreo două ori.

– Deci nu e ceva serios?

– Nu știu. Nu chiar. Habar n-am.

Scutură din cap, apoi își pune mâinile pe frunte.

Mă întreb dacă irascibilitatea lui Darcy din ultima vreme are legătură cu tipul ăsta.

– Îl iubești?

– Doamne ferește, nu! zice ea. E doar de distracție. Nu înseamnă nimic.

– Ești sigură că ar trebui să te măriți? o întreb.

– Știam că ai să zici așa ceva! Darcy începe iar să plângă. Nu poți să mă ajuți fără să fii așa de virtuoasă?

„Crede-mă, nu sunt deloc virtuoasă."

– Îmi pare rău, Darce. Nu sunt, nu încerc să fiu virtuoasă... Nu făceam decât să-ți ofer o soluție de ieșire din impas, dacă asta vrei.

– Nu vreau o soluție. Vreau să mă mărit. Numai că... nu știu... uneori pur și simplu mă panichez că *gata*... Că n-o să mai fiu niciodată cu altcineva. Așa că am avut o mică aventură. N-a însemnat nimic.

– Bun, zic. N-am vrut decât să spun că, dacă nu ești sigură de povestea asta cu măritișul... Voiam doar să știi că te sprijin indiferent ce decizi...

Mă întrerupe:

– Nu am ce decizie să iau! Mă mărit. Îl iubesc pe Dex.

– Îmi pare rău, spun.

Și chiar îmi pare rău. Îmi pare rău, pentru că și eu îl iubesc pe Dex.

– Nu. *Mie* îmi pare rău, Rachel, zice ea atingându-mă pe picior. A fost o zi oribilă.

– Înțeleg.

– *Chiar* înțelegi? Poți să-ți imaginezi cum e să te despartă câteva săptămâni de o promisiune care ar trebui să fie pentru totdeauna?

„O, biata de tine", mă gândesc. Are oare idee câte fete ar da orice pentru a face o astfel de promisiune unui tip ca Dexter? Una stă chiar în fața ei.

– O veșnicie e mult al naibii, zic, fără urmă de sarcasm.

– Citezi dintr-un cântec al lui Prince? Sper că nu îmi dai replici din melodiile lui Prince când eu am probleme!

Îi spun că nu, deși exact asta făceam.

– *Este* o perioadă lungă, admite ea. Și uneori nu știu dacă pot să trăiesc încă patruzeci de ani sau cine știe câți și să nu mai simt niciodată fiorul pe care-l simți când săruți pe cineva nou. Vreau să spun, uită-te la Hillary! E în al nouălea cer, nu?

– Da.

– Dar cu Dexter nu mai e așa. Niciodată. Totul e doar rutină. El e la serviciu tot timpul și mă lasă pe mine cu toate planurile de nuntă. Nici nu suntem căsătoriți, și partea de distracție s-a dus naibii.

– Darce, zic eu, relația voastră a evoluat. Nu mai poate fi vorba despre frenezia de la început, despre dorința trupească de nestăpânit, despre noutatea unei legături.

Se uită la mine ca și cum chiar ar fi atentă și ar lua notițe în minte. Nu-mi vine să cred ce spun. O conving că relația ei este grozavă, specială. Habar n-am de ce fac asta. Parcă am luat-o razna.

– Farmecul vânătorii este întotdeauna fascinant. Dar nu la asta se reduce o relație adevărată, stabilă, bazată pe iubire. Iar pasiunea de la început, însoțită de replica „Nu-mi pot lua mâinile de pe tine", se atenuează la toți.

„Numai la Dex și la mine nu", îmi zic eu în gând. „Ar fi mereu ceva special cu Dex și cu mine."

– Știu că ai dreptate, spune ea. Și chiar îl iubesc.

Știu că Darcy chiar crede ce spune, dar nu sunt convinsă că-l iubește cu adevărat. Nu sunt convinsă că e capabilă să iubească sincer pe altcineva în afară de propria persoană.

José sună la interfon și-mi spune că a venit tipul cu mâncarea.

– Mulțumesc. Lasă-l să urce, îi răspund.

Când ies pe hol să-l întâmpin, sună telefonul fix. Mă panichez. Dacă e Dex? Îi arunc bancnotele tipului și mă reped înapoi în casă, trântesc punga pe măsuța de cafea și ridic receptorul exact când e pe punctul de a intra robotul. Bineînțeles că el este.

– Bună, zice. Îmi pare tare rău că nu te-am sunat azi. A fost o zi de coșmar. Eu și Roger...

– Nu-i nimic, spun, întrerupându-l.

– Pot să vine la tine? Vreau să te văd.

– Ăăă... nu, zic.

– Nu pot?

– Nu...

– Bine... De ce?... Ești cu cineva? întreabă el cu vocea joasă.

– Da, spun eu, încercând să-mi adaptez tonul vocii astfel încât să pară firesc pentru ambele persoane care ascultă. Chiar sunt.

Mă uit la Darcy. Mimează întrebarea:

– Cine-i?

Nu-i dau atenție.

– Bine... În regulă... Nu e Marcus, nu? întreabă Dex.

– Nu... Darcy e aici, spun.

– Oh, fir-ar! Bine că am sunat mai întâi, șoptește el.

– Păi, vorbim mâine, nu?

– Da, răspunde. Cu siguranță.

– Perfect.

– Cine-a fost? întreabă Darcy când pun receptorul în furcă.

– Ethan.

– Ei, haide, a fost Marcus? insistă. Poți să-mi spui.

– Nu, *chiar* a fost Ethan.

– Poate a sunat să-ți spună că e homo.

– Mda, sigur, răspund eu, deschizând cutiile cu mâncare.

În timp ce mâncăm, o întreb ce face Dex.

– Cum adică?

– Bănuiește că se petrece ceva?

Își dă ochii peste cap.

– Nu. Muncește prea mult.

Constat că nu pare deranjată de faptul că am zis „se petrece", nu *„s-a petrecut"*.

– Nu?

– Nu. E același Dex dintotdeauna.

– Pe bune?

– Da, serios. De ce?

Deschide cutia de Sprite și soarbe din ea.

– Mă întrebam doar, răspund eu. Am citit că, atunci când cineva înșală, cealaltă persoană simte de regulă asta cumva în interiorul său.

Soarbe cu zgomot supa wonton din lingura de plastic și se uită cu o privire goală la mine.

– Nu cred asta.

– Da, zic și eu. Nici eu nu prea cred.

După ce terminăm de mâncat, îi fac semn spre prăjiturile cu răvaș.

– Pe care o vrei?

Arată spre una dintre ele.

– Pe aia, spune. Și sper să fie de bine. M-am săturat de atâta ghinion.

Îmi vine să-i spun că faptul că s-a culcat cu un coleg de serviciu și că și-a lăsat, din neglijență, inelul în apartamentul lui n-are nimic de-a face cu lipsa norocului. Desfac ambalajul prăjiturii, o rup și citesc mesajul de pe bucățica de hârtie. „Ai multe pentru care să fii recunoscătoare."

– Ce zice? vrea Darcy să știe.

Îi spun.

– E bună.

– Da, dar e o afirmație. Mă enervează când dau afirmații drept preziceri.

– Păi atunci, pretinde și tu că zice „*Vei avea* multe pentru care să fii recunoscătoare", spune ea, desfăcând ambalajul prăjiturii ei și scoțând bucățica de hârtie. Al meu ar fi cazul să spună: „O să-ți recapeți inelul de la javra aia de portoricană."

Își citește răvașul în tăcere, apoi râde.

– Ce e?

– Zice: „Ai multe pentru care să fii recunoscătoare"... E o porcărie. Răvașe produse în serie!

„Da, și numai una dintre noi va avea multe pentru care să fie recunoscătoare."

Darcy zice că ar fi cazul să plece, că trebuie să se ducă să suporte consecințele. Izbucnește iar în lacrimi când își ia poșeta.

– Nu îi zici tu lui Dex?

– Categoric, nu. Nu mă amestec, răspund, amuzându-mă de absurditatea afirmației.

– Încă o dată, ce o să-i spun?

– Că l-ai pierdut la sala de sport.

– E suficient timp să capăt altul înainte de nuntă?

Îi spun că da, dându-mi seama că nici măcar o dată nu s-a arătat foarte atașată de inelul pe care Dex îl alesese pentru ea.

– Rachel?

– Mda?

– Crezi că sunt o persoană oribilă? Te rog să nu crezi despre mine că sunt o persoană oribilă. Nu l-am mai înșelat niciodată până acum. N-o să mai fac asta. Îl iubesc pe Dex cu adevărat.

– Bine, spun, întrebându-mă dacă o s-o facă din nou.

– Crezi că sunt îngrozitoare?

– Nu, Darcy, răspund. Oamenii mai greșesc.

– Știu, exact asta a fost. O greșeală *teribilă*. Îmi pare tare, tare rău.

– Sper că ați folosit prezervativ, nu? zic eu.

Îmi vine în minte planșa de la ora de igienă în care ni se explică faptul că, pentru fiecare partener sexual pe care-l ai, există, în mod categoric, alte zeci despre care nici nu ai habar: fiecare persoană cu care s-a culcat și așa mai departe, și așa mai departe...

– Sigur că da!

– Bravo. Aprob din cap. Sună-mă mai târziu dacă ai nevoie de mine.

– Mulțumesc, zice. Îți mulțumesc din suflet că îmi ești alături.

– N-ai de ce.

– A, se înțelege de la sine... nu mai spune la nimeni. Vreau să zic, chiar la nimeni. Nici lui Ethan, lui Hillary...

„Dar cum rămâne cu Dex? Lui Dex pot să-i spun?"

– Bineînțeles. N-o să spun la nimeni.

Mă îmbrățișează și mă bate ușurel pe spate.

– Mulțumesc, Rachel. Nu știu ce m-aș face fără tine.

După ce pleacă Darcy, formulez răspunsul la dilema mea evidentă: a spune sau a nu spune. Încep să dezbat pe marginea acestei probleme, așa cum aș face la un examen, lăsând emoția la o parte:

La prima vedere, răspunsul pare limpede: trebuie să-i spun lui Dexter. Am trei argumente majore care motivează această decizie. În primul rând, *vreau* ca el să știe. Este în interesul meu ca el să știe. Dacă nu s-a hotărât încă să anuleze nunta, când va afla de infidelitatea ei, va fi tentat să nu se mai însoare cu Darcy. În al doilea rând, îl iubesc pe Dexter, ceea ce înseamnă că ar trebui să iau hotărâri ținând cont de interesele lui. Vreau ca el să știe toate datele problemei atunci când va lua decizia care-i va schimba viața. În al treilea rând, moralitatea

îmi spune că Dex trebuie să știe; am obligația morală să-i spun lui Dexter adevărul despre faptele lui Darcy. (A nu se confunda asta cu un act vindicativ, deși, cu siguranță, Darcy merită o zgâlțâială strașnică.) Și, ca o concluzie, apreciez și respect instituția căsătoriei. Infidelitatea lui Darcy ar putea fi un indiciu al nereușitei și al instabilității căsniciei celor doi. Acest al treilea punct nu are nici o legătură cu interesele mele, pentru că același raționament s-ar aplica și dacă nu aș fi îndrăgostită de Dex.

Logica punctului al treilea pare totuși să sugereze că și Darcy ar trebui să știe că Dex i-a fost necredincios și că eu n-ar trebui să ascund de Darcy faptele mele (fiindcă este prietena mea și are încredere în mine și fiindcă nu este bine să înșeli încrederea cuiva). Așadar, cineva ar putea veni cu argumentul că părerea că Dex ar trebui să știe adevărul despre Darcy vine fundamental în contradicție cu a o ține în mod intenționat pe Darcy departe de faptele mele reprobabile. Totuși, acest raționament ignoră o diferență esențială, una pe care se bazează analiza mea finală. Există o diferență între a crede că o persoană ar trebui să știe/să fie pusă în temă și a fi mesagerul. Da, cred că Dex ar trebui să știe ce a făcut Darcy și (poate? probabil?) va continua să facă. Dar este de datoria mea să-i spun? Aș tinde să cred că nu.

Mai mult, deși Dex nu ar trebui să se însoare cu Darcy, motivul nu e infidelitatea lor. Și nu e nici faptul că el mă iubește pe mine și eu îl iubesc pe el. Toate aceste lucruri sunt adevărate, dar nu sunt decât simple simptome ale problemei – adică ale relației lor nepotrivite. Darcy și Dex pur și simplu nu se potrivesc. Faptul că amândoi au trădat – deși încurajați să facă asta din motive diferite (dragoste *versus* un amestec autoadministrat de teamă de un angajament și de dorință carnală) – este doar un indiciu. Dar chiar dacă nici unul dintre ei n-ar fi trădat, relația lor tot ar fi nepotrivită. Și dacă Darcy și Dex nu pot să observe acest adevăr esențial ce reiese din interacțiunile

lor, din sentimentele lor și din anii petrecuți împreună, atunci este greșeala lor și nu am de ce să joc eu rolul informatorului.

Totodată, aș putea face o notă de subsol, poate după discuția despre moralitate, unde m-aș referi la trădarea lui Darcy.

Da, ar fi greșit să dezvălui secretul lui Darcy, dar, în lumina trădării mele mult mai grave, a spune un secret nu pare ceva ce merită discutat. Pe de altă parte, s-ar putea susține chiar că dezvăluirea secretului este un lucru chiar mai rău. Faptul că m-am culcat cu Dex n-are nici o legătură cu Darcy, dar a dezvălui secretul lui Darcy are mare legătură cu Darcy. Însă, având în vedere că decizia finală este de a păstra secretul, acest punct devine discutabil.

Așadar, iată răspunsul meu. Cred că raționamentul acesta ar putea fi puțin șubred, mai ales la sfârșit. Parcă și văd remarcile cu roșu pe marginea caietului albastru: „Neclar!" și „De ce e greșeala lor? Îi pedepsești pentru prostia de care dau dovadă sau pentru infidelitatea lor? Explică!"

Dar, indiferent de raționamentul meu defectuos și de faptul că știu că Ethan și Hillary mă vor acuza că sunt la fel de pasivă ca de obicei, nu-i spun nici o vorbă despre asta lui Dex.

capitolul 19

A doua zi mă întorc acasă de la serviciu, iau de la José hainele venite de la curățătorie și verific cutia poștală, unde găsesc factura de la cablu, un nou număr al revistei *In Style* și un plic ivoriu mare, cu adresa scrisă într-o caligrafie plină de înfloriturі, pe care sunt lipite două timbre în formă de inimioară. Știu despre ce-i vorba încă înainte de-a întoarce plicul și de-a vedea adresa expeditorului, din Indianapolis.

Îmi spun că o nuntă mai poate fi anulată și după ce au fost trimise invitațiile. Ăsta nu e decât un obstacol în plus. Da, face lucrurile mai neplăcute, dar nu e decât o formalitate, un amănunt. Și, cu toate astea, sunt amețită și mi se face rău când deschid plicul și găsesc un alt plic înăuntru. Ăsta are numele meu și cele două cuvinte umilitoare: „și însoțitorul". Dau deoparte cartea de vizită cu RSVP[1] și plicul ei asortat și văd cum o coală din hârtie cerată argintie plutește spre podea, alunecând sub canapea. Nu am energia să o scot de acolo. În schimb, mă așez, respir adânc, adunându-mi tot curajul necesar ca să citesc rândurile scrise cu litere ieșite în relief, ca și cum alegerea cuvintelor ar putea cumva să îmbunătățească sau să înrăutățească situația.

BUCURIA NOASTRĂ VA FI CHIAR MAI DESĂVÂRȘITĂ
DACĂ VEȚI PARTICIPA LA CĂSĂTORIA
FIICEI NOASTRE DARCY JANE
CU DL DEXTER THALER

[1] *Répondez s'il vous plaît*, formulă împrumutată din limba franceză prin care se solicită un răspuns, o confirmare la o scrisoare sau o invitație (n.red.)

Clipesc ca să-mi stăpânesc lacrimile și expir lent, ducându-mă direct la sfârșitul invitației:

VĂ INVITĂM SĂ PARTICIPAȚI ALĂTURI DE NOI
LA CEREMONIE, SĂ FIȚI MARTORI
LA JURĂMINTELE LOR ȘI SĂ VĂ BUCURAȚI
ÎMPREUNĂ CU NOI
LA RECEPȚIA DE LA CARLYLE, DUPĂ CEREMONIE.
DACĂ NU PUTEȚI PARTICIPA, VĂ INVITĂM
SĂ FIȚI PREZENȚI ÎN GÂNDURI ȘI
ÎN RUGĂCIUNI.
DNA ȘI DR. HUGO RHONE
RSVP

Da, formularea chiar poate înrăutăți situația. Pun invitația pe măsuța de cafea și mă uit fix la ea. Mi-o închipui pe doamna Rhone lăsând plicurile la oficiul poștal de pe Jefferson Street și bătând darabana cu unghiile lungi și roșii în teancul de scrisori cu o aroganță maternă. Aud vocea ei nazală spunând: „Bucuria noastră va fi chiar mai desăvârșită" și „Vă invităm să fiți prezenți în gânduri și în rugăciuni".

O să spun eu o rugăciune – o să mă rog ca nunta să nu aibă loc niciodată, ca o altă scrisoare să ajungă în cutia mea poștală:

DNA ȘI DR. HUGO RHONE
ANUNȚĂ CĂ NUNTA FIICEI LOR
DARCY CU DL DEXTER THALER
NU VA MAI AVEA LOC.

Ei, iată o formulare pe care aș putea s-o apreciez. Scurtă, drăguță, la obiect. „Nu va mai avea loc." Familia Rhone va fi obligată să renunțe la stilul obișnuit, flamboaiant. Bineînțeles că nu pot să spună pur și simplu: „Regretăm să vă informăm că mirele iubește pe altcineva" sau

„Cu tristețe vă anunțăm că Dexter a sfâșiat inima fiicei noastre". Nu, anunțul ăsta e foarte formal – hârtie ieftină, cu caractere colțuroase și etichete tipărite la imprimantă. Doamna Rhone sigur n-o să vrea să cheltuiască banii pe articolele de papetărie de la Crane's după ce s-au dus deja pe apa sâmbetei atâția bani. O văd din nou pe doamna Rhone la poștă, de data asta deloc triumfătoare, spunându-i poștașului că nu, nu-i mai trebuie timbrele în formă de inimă. Merg foarte bine și trei sute de timbre cu drapelul țării.

Sunt în pat când sună Dex și mă întreabă dacă poate să vină la mine.

Nici măcar în ziua în care primesc invitația la nunta lui nu-l pot refuza. Mi-e rușine că sunt așa de slabă, dar apoi mă gândesc la toți oamenii din lume care, în numele dragostei, au făcut lucruri mult mai grave. Iar ideea de bază este că îl iubesc pe Dex. Chiar dacă este ultima persoană de pe pământ pentru care ar trebui să simt ceea ce simt, îl iubesc cu adevărat. Și încă nu am renunțat la el.

Așteptând să ajungă, încerc să mă hotărăsc dacă să ascund invitația sau s-o las pe măsuța de cafea, la vedere. Decid s-o bag între paginile revistei *In Style.* Câteva minute mai târziu, răspund la ușă, în cămașa mea de noapte albă, din bumbac.

– Erai în pat? mă întreabă.

– Mda.

– Păi, hai să te duc înapoi!

Ne băgăm în pat. Trage pătura peste noi.

– Ce plăcută e pielea ta la atingere, șoptește el în timp ce mă mângâie pe coapsă, strecurându-și mâna pe sub cămașa de noapte.

Încerc să-l opresc, dar apoi mă răzgândesc. Privirile ni se întâlnesc înainte ca el să mă sărute fără grabă. Oricât aș fi de dezamăgită de el, nici nu-mi închipui că i-aș putea cere să înceteze. Rămân aproape nemișcată în timp

ce face dragoste cu mine. Vorbește tot timpul, ceea ce nu face de obicei. Nu înțeleg exact ce zice, dar aud cuvintele „pentru totdeauna". Vrea să fie cu mine pentru totdeauna, așa cred. N-o să se însoare cu Darcy. Nu se poate. L-a înșelat. Nu se iubesc. Mă iubește pe mine.

Dex mă dezmiardă, în timp ce eu ud perna de lacrimi.

– Ești așa de tăcută în seara asta, remarcă Dex.

– Da, spun, cu voce calmă.

Nu vreau să știe că plâng. Ultimul lucru pe care-l doresc este mila lui Dexter. Sunt lipsită de inițiativă și de voință, dar am o oarecare mândrie, deși limitată.

– Vorbește cu mine, mă îndeamnă el. La ce te gândești?

Sunt gata să-l întreb de invitație, de planurile lui, de noi, dar nu fac decât să îi spun cu o voce nonșalantă:

– La nimic serios... Mă întrebam doar dacă te duci la Hamptons în weekendul ăsta.

– I-am promis lui Marcus că o să merg. Vrea să jucăm iar golf.

– Aha!

– Bănuiesc că nu ai de gând să vii...

– Nu cred că e o idee bună.

– Te rog...

– Nu cred.

Mă sărută pe ceafă.

– Te rog, te rog, vino!

Nu-i nevoie decât de trei de „te rog".

– Bine, șoptesc. Vin.

Adorm cu un sentiment de ură față de mine însămi.

A doua zi, Hillary dă buzna în biroul meu.

– Ghici ce am găsit în cutia poștală! Are un ton acuzator, deloc îngăduitor.

Am omis complet faptul că și Hillary avea să primească o invitație. N-am nici un răspuns pregătit pentru ea.

– Știu, spun.

– Deci, ai primit răspunsul.

– Încă ar mai putea să anuleze totul, murmur eu.

– Rachel!

– Mai e timp. I-ai dat două săptămâni, ai uitat? Mai are vreo câteva zile.

Hillary ridică din sprâncene și tușește disprețuitor.

– V-ați văzut recent?

Dau să mint, dar n-am energia s-o fac.

– Aseară.

Face ochii mari și îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

– I-ai spus că ai primit invitația?

– Nu.

– Rachel!

– Știu, zic eu, rușinată.

– Te rog, spune-mi că nu ești una dintre *acele* femei.

Știu la ce gen de femei se referă. Cele care au ani de zile o relație cu un bărbat însurat, sperând, crezând chiar, că într-o bună zi el își va veni în fire și-și va părăsi soția. Momentul pândește după colț – nu trebuie decât să mai reziste puțin și n-au să regrete. Dar timpul trece, iar anii nu fac decât să producă noi scuze. Copiii sunt încă la școală, soția e bolnavă, o să aibă loc o nuntă, un nepot e pe drum. Întotdeauna e ceva, un motiv ca situația să rămână la fel ca până atunci. În cele din urmă, scuzele se sfârșesc, iar femeia *aceea* acceptă ideea că bărbatul nu-și va părăsi niciodată soția, că ea va fi mereu a doua la linia de sosire. Și se gândește că locul al doilea e mai bun decât nimic. Se lasă înfrântă de soartă. Simt dintr-odată un soi de empatie pentru aceste femei, deși nu cred că am intrat în rândul lor încă.

– Nu e o caracterizare corectă, zic.

Se uită la mine de parcă ar spune: „Ei, nu zău?"

– Dexter nu e căsătorit.

– Ai dreptate. Nu e căsătorit. Dar *este* logodit. Ceea ce ar putea să fie și mai rău. Își poate schimba situația, *uite-așa!* Pocnește din degete. Dar nu face nimic.

– Uite ce e, Hillary, vorbim despre o perioadă scurtă de timp... Mai pot să fiu una dintre *acele* femei încă o lună, să zicem.

– O lună? Ai de gând să lași chestia asta nelămurită până în ultima clipă?

Îmi întorc privirea și mă uit pe fereastră.

– Rachel, de ce aștepți?

– Vreau să fie hotărârea lui. Chiar nu vreau să fiu răspunzătoare...

– De ce nu?

Ridic din umeri. Dacă ar ști despre infidelitatea lui Darcy, ar lua foc.

Oftează.

– Vrei sfatul meu?

Nu-l vreau, dar încuviințez totuși din cap că da.

– Ar trebui să-i dai papucii. Acum. Fă ceva cât mai poți. Cu cât se lungește mai mult chestia asta, cu atât mai rău o să te simți când o să fii în fața altarului, privindu-i cum își pecetluiesc jurămintele cu un sărut pe care Darcy îl va prelungi mai mult decât permite bunul-gust... Apoi o să-i privești cum taie tortul și își dau unul altuia câte o bucățică, iar ea îl va mânji cu înghețată pe față. Apoi o să îi vezi cum dansează toată noaptea... Și pe urmă...

– Știu. Știu.

Dar Hillary n-a terminat.

– Și pe urmă zburând prin noapte, pornind în luna de miere în afurisitu' ăla de Hawaii!

Tresar și-i spun că am prins ideea.

– Pur și simplu, nu înțeleg de ce nu vrei să faci ceva, să-i forțezi mâna. Orice.

Îi spun din nou că nu vreau să fiu răspunzătoare de despărțirea lor, că prefer să fie hotărârea lui Dexter.

– *Va* fi hotărârea lui. Nu înseamnă că o să-i speli creierul. Pur și simplu o să faci ceea ce îți dorești. De ce nu ești mai categorică în legătură cu ceva așa de important, care înseamnă atât de mult?

Nu am nici o explicație. În orice caz, nici una pe care Hillary s-o considere acceptabilă. Îmi sună telefonul.

– E Les. Trebuie să răspund, spun, ușurată că inchizitoriul s-a sfârșit.

E o zi cu adevărat tristă dacă sunt recunoscătoare să-l aud pe Les.

Mai târziu în acea după-amiază, îmi ridic ochii din hârtiile mele și-mi întorc scaunul spre fereastră. Mă uit în jos, spre Park Avenue, urmărind oamenii care-și văd de viața lor cotidiană. Câți dintre ei sunt disperați, euforici sau pur și simplu morți pe dinăuntru? Mă întreb dacă e vreunul pe punctul de a pierde ceva important. Dacă deja au pierdut ceva drag lor. Închid ochii și-mi imaginez toate scenele de la nuntă pe care mi le-a descris Hillary. Apoi adaug propria fantezie legată de luna de miere: Darcy purtând noua sa lenjerie intimă, pozând seducător în pat. Văd totul cu o mare claritate.

Și, dintr-odată, mi-e limpede motivul pentru care n-o să-i forțez mâna lui Dexter. Înțeleg de ce n-am spus nimic pe 4 Iulie, nimic de atunci încoace, nimic aseară. Analizând situația la rece, e așa cum m-am așteptat. În adâncul inimii, nu cred cu adevărat că Dex intenționează să anuleze nunta și să fie cu mine. Indiferent ce fac sau spun. Cred că toate scenele legate de nuntă și de luna de miere a lui Dex cu Darcy vor avea loc, iar eu voi fi lăsată deoparte, singură. Deja simt durerea, îmi imaginez ultimele clipe alături de Dex, dacă nu cumva s-a întâmplat deja. Sigur, din când în când, am plăsmuit un alt sfârșit, unul în care eu și Dex suntem împreună, dar imaginile alea sunt doar fugare și nu scapă niciodată din zona lui „Ce-ar fi dacă". Pe scurt, nu am mari speranțe legate de propria fericire. În plus, în toată ecuația asta apare și Darcy. Iar ea e o femeie care crede că totul i se cuvine – și, în consecință, asta se și întâmplă. Întotdeauna a fost așa. Câștigă pentru

că se așteaptă să câștige. Eu nu mă aștept să obțin ce vreau, așa că nu obțin. Și nici măcar nu încerc.

E sâmbătă după-masă, iar noi suntem cu toții în Hamptons. Am luat trenul de dimineață, și acum tot grupul nostru s-a strâns în curtea din spate. Pune-ne pe toți laolaltă și obții rețeta dezastrului! Julian și Hillary joacă badminton. Întreabă dacă vrea cineva să li se alăture pentru o partidă de dublu. Dex zice că da, sigur, el vrea. Hillary îi aruncă o privire răutăcioasă și-l întreabă:

– Cine vrei să-ți fie partener, Dexter?

Până în acest punct, Dexter *nu* a știut că i-am spus lui Hillary ceva despre noi. Am avut mai multe motive să nu-i dezvălui asta: 1) n-am vrut să se simtă stingherit în preajma ei și 2) n-am vrut să se simtă liber să-i spună unui prieten.

Dar Hillary face această remarcă sarcastică într-o asemenea manieră, încât nu poți să nu pricepi aluzia dacă ești la curent cu situația. Iar Julian pare să fie, căci îi aruncă o privire de avertizare. E limpede că el va fi cel care va aduce echilibru în acest duo.

Hillary nu se oprește aici.

– Ei, Dex, cine va fi?

Își pune mâna în șold și arată spre el cu racheta.

Dex îi întoarce privirea lui Hillary. Își încleștează maxilarul. E ofticat.

– Și dacă două persoane vor să-ți fie partener, ce te faci atunci?

Vorbele lui Hillary sunt insinuări evidente.

Darcy pare să nu sesizeze situația tensionată. De altfel, nici Marcus ori Claire nu dau impresia că ar bănui ceva. Poate că sunt toți obișnuiți cu tonul uneori belicos al lui Hillary. Poate că-l pun pe seama avocatului din ea.

Dex se răsucește și se uită la noi.

– Vrea vreunul dintre voi să joace?

Marcus dă din mână în semn că nu.

– Mulțam, amice, dar pas. E un joc de fete.

Darcy chicotește.

– Da, Dex. Ești un bărbat efeminat.

Claire zice că nu, că urăște sportul.

– Badmintonul nici nu poate fi numit sport, intervine Marcus, deschizând o cutie de Budweiser. E ca și cum ai zice că „X și 0" e sport.

– Se pare că ai de ales între Darcy și Rachel, nu? insistă Hillary. Vrei să joci, Rach?

Stau încremenită la masa de picnic, flancată de Darcy și de Claire.

– Nu, mulțumesc, zic încet.

– Vrei să fiu eu partenera ta, dragule? întreabă Darcy. Străbate curtea cu privirea și se uită la el, cu mâna streașină la ochi.

– Sigur, zice Dex. Hai, atunci!

Hillary pufnește, iar Darcy se ridică de la masă, avertizând că e dezastru la badminton.

Dex se uită în jos, așteptând ca Darcy să ia a patra rachetă și să i se alăture pe peticul de iarbă în care s-a imprimat conturul diferiților șlapi și tenișii.

– Jucăm până la zece, spune Hillary în timp ce ridică fluturașul în sus pentru primul serviciu.

– De ce servești tu prima? întreabă Dex.

– Ia, zice ea, aruncând fluturașul peste plasă. Ești invitatul meu.

Dex prinde fluturașul și-i aruncă o privire furioasă.

Jocul este foarte înverșunat, cel puțin de fiecare dată când fluturașul ajunge la Hillary sau la Dex. Fluturașul este muniția lor, și-l lovesc cu toată puterea, țintind unul spre celălalt. Marcus face atmosferă imitând vocea lui Howard Cosell[1]:

[1] Jurnalist și comentator sportiv american (n.red.)

– Atmosfera este tensionată aici, în East Hampton, ambele părți luptând să câștige campionatul.

Claire face galerie pentru toți. Eu nu spun nimic.

Scorul este 9– 8; Hillary și Julian conduc. Julian servește de jos, Darcy țipă ascuțit și lovește tare, cu ochii închiși, și doar printr-un noroc chior se întâmplă să atingă fluturașul. Îl trimite înapoi peste plasă la Hillary. Hillary își pregătește lovitura și trimite o dreaptă vicleană care amintește de Venus Williams. Fluturașul zboară prin aer către Darcy, zbârnâind pe deasupra plasei. Darcy fandează, pregătindu-se să lovească fluturașul, când Dex strigă:

– E aut! E aut!

Fața îi e roșie și acoperită de broboane de sudoare.

Fluturașul aterizează direct lângă șlapul lui Claire.

– Aut! strigă Dex, ștergându-și fruntea cu dosul palmei.

– Pe naiba! Tușa e bună, strigă Hillary. E meci!

Marcus intervine pe un ton vesel și spune că nu crede că un joc de badminton poate fi numit meci. Claire se ridică de pe bancă și se îndreaptă în grabă spre fluturaș, ca să verifice poziția lui față de papuc. Hillary și Julian i se alătură, din partea lor de teren. Cinci perechi de ochi țintesc fluturașul. Julian recunoaște că e o decizie grea. Hillary îi aruncă o privire furioasă înainte ca ea și Dex să înceapă din nou să strige „aut" și „bună", ca doi adversari redutabili.

Claire anunță un „se repetă" cu cea mai plăcută voce, care vrea să sugereze: „Hai să facem pace". Dar e clar că nu este familiarizată cu jocurile în aer liber, pentru că altfel ar fi știut că repetarea punctului este unul dintre cele mai serioase motive de disensiune între combatanți. Hillary dovedește că așa stau lucrurile.

– La naiba! zice. Nici o repetare. A fost tușă toată ziua!

– Toată ziua? Nu jucăm decât de douăzeci de minute, i-o trântește Dex.

– Nu cred totuși că a căzut pe linie, spune Darcy împăciuitoare, pe un ton care lasă să se înțeleagă că nu prea îi pasă.

Pe cât e de ambițioasă în chestiunile din viața reală, pe-atât e de dezinteresată de sport și de diverse jocuri. Cumpăra proprietăți la Monopoly numai pentru culoarea lor.

– Bine. Dacă vrei să treci prin viață folosindu-te de *înșelătorii*..., zice Hillary către Dex, disimulându-și adevăratul înțeles al vorbelor printr-un surâs prietenos, lăsând impresia că pur și simplu vrea să-l tachineze.

Îi aruncă o privire nevinovată.

Simt că mă ia cu leșin.

– OK, ați câștigat, îi spune Dex nepăsător lui Hillary.

Să câștige Hillary jocul ei tâmpit!

Hillary nu vrea să se termine așa. Pare ușor dezorientată, neștiind dacă să reia disputa sau să-și savureze victoria. Mă tem de ce are de gând să spună.

Dex aruncă racheta în iarbă, sub un copac.

– Mă duc să fac un duș, spune el îndepărtându-se și îndreptându-se spre casă.

– E ofticat, comentează Darcy, de parcă nu ne-am fi dat toți seama.

Bineînțeles că ea crede că e din cauza jocului.

– Lui Dex nu-i place deloc să piardă, adaugă ea.

– Da, uneori se poartă de-a dreptul copilărește, spune Hillary dezgustată.

Observ (cu satisfacție? speranță? superioritate?) că Darcy nu-l apără pe Dex. Dacă ar fi iubitul meu, aș spune ceva. Sigur că, dacă ar fi iubitul meu, Hillary nu s-ar arăta așa de nemiloasă.

Îi arunc o privire hotărâtă, ca pentru a-i da de înțeles că a fost de-ajuns. Ridică din umeri, se trântește în iarbă și-și scarpină o înțepătură de țânțar de pe gleznă, până

când îi dă sângele. Se șterge cu un fir de iarbă, după care ridică privirea spre mine.

– Ei? zice ea sfidător.

Seara, Dexter e așa de tăcut la cină, că pare de-a dreptul morocănos. Dar nu pot să-mi dau seama dacă e furios pe Hillary sau pe mine pentru că i-am spus. Ne ignoră pe amândouă. Și Hillary îl ignoră la rândul ei, aruncându-i doar sporadic câte o replică usturătoare, dar eu fac încercări timide de a vorbi cu el.

– Ce comanzi? îl întreb în timp ce studiază meniul.

Refuză să-și ridice privirea.

– Nu știu sigur.

– Păi, încearcă să te hotărăști, mormăie Hillary. De ce nu comanzi două feluri?

Julian o strânge de umăr și-mi aruncă o privire conciliantă.

Dex se răsucește în scaun spre Marcus și reușește să evite conversația și contactul vizual cu mine și cu Hillary pe tot parcursul cinei. Mă copleșește îngrijorarea. „Ești supărat? Ești supărat? Ești supărat?" Mă tot gândesc în timp ce mă chinuiesc să-mi mănânc peștele-spadă. „Te rog, nu fi supărat!" Sunt disperată, înnebunită să vorbesc cu Dex. Să înseninez cumva atmosfera în puținul timp care ne-a mai rămas de petrecut împreună. Nu vreau să rămânem cu un gust amar.

Mai târziu, la Talkhouse, eu și Dex suntem în sfârșit singuri. Sunt pe punctul de a-mi cere scuze pentru Hillary, când devine brusc ostil și mă străpunge cu ochii lui verzi, zicând cu un șuierat:

– De ce dracu' i-ai spus?

Nu prea știu să fac față conflictelor, iar ostilitatea lui mai că mă paralizează. Mă uit la el cu o privire goală, prefăcându-mă nedumerită. Să-mi cer scuze? Să-i dau

explicații? „Știu că jurasem să păstrăm secretul, dar trebuia să spun cuiva."

– Hillary, i-ai spus, îmi reproșează, dându-și la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

Observ că este și mai sexy când e furios – maxilarul său pare mai colțuros.

Simt cum ceva se rupe în mine, așa că las deoparte remarca asta. Cum îndrăznește să fie furios pe mine?! N-am făcut nimic rău! De ce sunt eu cea disperată să primească iertarea?

– Pot să spun cui vreau, i-o întorc eu, surprinsă de duritatea din vocea mea.

– Spune-i să nu se bage în chestia asta! zice el.

– Să nu se bage în ce, Dex? În relația noastră care-i dată dracului?

Pare inițial surprins. Apoi rănit. Bun.

– Nu e dată dracului, reia el. Situația este, dar relația noastră nu.

– Ești *logodit*, Dexter. Indignarea mea se transformă în furie. Nu poți să ignori asta când vine vorba despre relația noastră.

– Știu. Încă sunt logodit... dar tu te-ai cuplat cu Marcus.

– *Ce?* întreb eu, nevenindu-mi să cred.

– L-ai sărutat la Aubette.

Nu pot să cred ce-mi aud urechile: el e logodit și tot el mă găsește vinovată pentru nimic, pentru un sărut! Mă întreb, preț de o clipă, de când știe și de ce nu mi-a spus nimic până acum. Mă străduiesc să-mi reprim remușcările instinctive.

– Ei, da, l-am sărutat pe Marcus. Mare scofală.

– Pentru mine e mare scofală. Fața îi e atât de aproape de a mea, că-i simt alcoolul din respirație. Mă scoate din sărite. Să nu mai faci asta.

– Nu-mi spune tu mie ce să fac, ripostez eu în șoaptă. Simt în ochi înțepăturile lacrimilor de furie. Eu nu-ți spun

ție ce să faci... Știi ceva? Poate că ar trebui să-ți spun ce să faci... Ce zici de asta? Căsătorește-te cu Darcy! Nu-mi pasă.

Mă depărtez de Dex, aproape crezând ceea ce tocmai i-am spus. Este primul moment de libertate din vara asta. Poate singurul asemenea moment din viața mea. Eu sunt cea stăpână pe situație. Eu sunt cea care hotărăște. Găsesc un loc în grădina din spate, singură într-o mare de oameni, cu inima bătându-mi de să-mi spargă pieptul. Câteva minute mai târziu, Dex mă găsește și mă apucă de cot.

– N-ai vorbit serios... că nu-ți pasă.

E rândul lui acum să fie îngrijorat. Nu contenesc să mă minunez de cât de infailibilă e următoarea regulă: persoana căreia îi pasă cel mai puțin (sau care măcar pretinde asta) deține puterea. S-a dovedit încă o dată că așa stau lucrurile. Îmi scutur brațul ca să mi-l eliberez de strânsoarea lui și îl privesc cu răceală. Se apropie de mine și mă ia din nou de braț.

– Îmi pare rău, Rachel, șoptește, aplecându-se spre fața mea.

Nu mă înduioșez. N-o să cedez.

– M-am săturat de emoțiile contradictorii, Dex. Ciclul nesfârșit de speranță, vinovăție și resentimente. M-am săturat să mă întreb ce se va întâmpla cu noi. M-am săturat să te aștept.

– Știu. Îmi pare rău, spune el. Te iubesc, Rachel.

Simt că încep să mă înmoi. În ciuda atitudinii de fată dură, apropierea de el și cuvintele lui mă fac să freamăt. Mă uit în ochii lui. Instinctele, dorințele... totul îmi spune să cedez, să-i spun că și eu îl iubesc. Dar mă împotrivesc lor ca un om care e tras la fund într-un vârtej. Știu ce trebuie să spun. Mă gândesc la sfatul lui Hillary, la faptul că m-a îndemnat mereu să zic ceva. Dar nu fac asta pentru ea. Asta e pentru mine. Formulez propozițiile care mi-au răsunat în cap toată vara.

– Vreau să fiu cu tine, Dex, spun eu hotărât. Anulează nunta! Fii cu mine!

Asta e. După două luni de așteptare – o viață de pasivitate –, totul e în pericol. Mă simt ușurată, eliberată și schimbată. Sunt o femeie care așteaptă fericire. *Merit* fericire. Sigur mă va face fericită.

Dex trage aer în piept, pe punctul de a-mi da un răspuns.

–Nu spune nimic, zic, scuturând din cap. Te rog, nu-mi mai vorbi decât dacă îmi vei putea zice că nunta s-a anulat. Până atunci, nu mai avem ce să ne spunem.

Privirile ni se încrucișează. Nici unul dintre noi nu clipește preț de un minut – sau poate chiar mai mult. Și apoi, pentru prima dată, Dex își pleacă, înfrânt, privirea, clipind înaintea mea.

capitolul 20

Au trecut două zile de când i-am dat ultimatumul și mai este o lună până la nuntă. Mă simt încă revigorată de poziția pe care am adoptat-o și am un impuls de ambiție, mai puternic decât speranța. Am încredere în Dex, am încredere în noi. Va anula nunta. Vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Sau ceva de genul ăsta.

Bineînțeles că îmi fac griji pentru Darcy. Mă îngrijorează chiar și faptul că, fiind confruntată pentru prima dată cu o reacție de respingere, ar putea face vreun gest necugetat. Am vedenii cu ea zăcând pe un pat de spital, cu perfuzii, cu cearcăne sub ochi, cu părul năclăit, cu pielea pământie. În aceste scene, eu sunt acolo, alături de ea, îi aduc reviste și lemn-dulce, spunându-i că totul are să fie bine, că totul se întâmplă cu un scop.

Dar, chiar dacă aceste scene se vor adeveri, nu o să regret niciodată faptul că i-am spus lui Dex adevărul cu privire la dorințele mele. Niciodată n-o să-mi pară rău că am făcut-o. Măcar o dată în viață, nu am pus-o pe Darcy mai presus de mine.

În timp ce zilele se scurg, eu îmi văd de rutina mea: merg la serviciu, vin acasă, merg iarăși la serviciu, așteptând să cadă bomba. Sunt sigură că Dex o să telefoneze din clipă-n clipă, cu vești. Vești bune. Între timp, mă călesc, refuzând să cedez în fața tentației de a-i telefona prima. Dar, după o săptămână întreagă, încep să mă înmoi, să simt cum revin la felul meu obișnuit de-a fi. Îi spun lui Hillary că vreau să-l sun, știind că o să mă convingă să nu fac asta. Sunt ca o femeie care se abține de la băutură, târându-se la o reuniune a alcoolicilor anonimi într-o ultimă încercare disperată de a rezista impulsului.

– Nici nu te gândi, îmi spune. N-o face! Nu-l căuta!

– Și dacă era beat și nu-și amintește de conversația noastră? o întreb, agățându-mă de un pai.

– Ghinionul lui.

– Crezi că își amintește?

– Își amintește.

– Îmi doresc să nu fi spus nimic.

– De ce? Ca să poți avea câteva nopți în plus cu el?

– Nu, răspund eu, apărându-mă.

Chiar dacă ăsta e adevărul.

După alte câteva zile de tortură – în care nu am fost în stare să mănânc, să muncesc sau să dorm –, mă hotărăsc că trebuie să plec. Trebuie să fiu altundeva, departe de Dex. Plecarea din oraș este singura modalitate de a mă abține să-i telefonez, să retractez tot ce am spus pentru a mai petrece încă o noapte, încă un minut cu el. Mă gândesc să merg în Indiana, dar nu este suficient de departe. Pe deasupra, mergând acasă, nu aș face decât să-mi reamintesc de Darcy și de nuntă.

Îl sun pe Ethan și îl întreb dacă-l pot vizita. Este încântat și îmi spune că pot merge oricând. Așa că sun și rezerv un bilet de avion pentru Londra. Este foarte din scurt, așa că trebuie să plătesc prețul maxim – opt sute nouăzeci de dolari –, dar merită fiecare bănuț.

După ce scriu cererea de concediu, merg să i-o dau lui Les. Din fericire, nu este la birou.

– E la o întâlnire în oraș. Slavă Domnului, îmi spune secretara lui, Cheryl.

Este aliata mea, prevenindu-mă adesea când Les este într-o stare deosebit de scârboasă.

– Am câteva chestii pentru el, îi spun eu, îndreptându-mă spre bârlogul ororilor.

Pun ciornele cu hârtiile noastre de răspuns pe fotoliul lui, cu cererea de concediu sub ele. Apoi mă răzgândesc

și pun cererea deasupra teancului de hârtii. O să fie atât de enervat! Asta mă face să zâmbesc.

– Ce e cu zâmbetul ăsta? mă întreabă Cheryl când ies din birou.

– Cerere de concediu, îi spun. Să-mi zici și mie cât de tare mă blestemă.

Ridică din sprâncene.

– Mda, zice ea fără să-și ridice ochii de pe documentul pe care îl scrie. Cineva o să aibă *be-le-le*.

Les mă sună mai pe seară, când se întoarce de la întâlnire.

– Care-i treaba?

– Poftim? murmur eu, știind că va fi și mai întărâtat de calmul meu.

– Nu mi-ai spus că îți iei concediu!

– Oh. Credeam că ți-am zis, mint eu.

– Când?

– Nu știu exact... Cu câteva săptămâni înainte. Merg la o nuntă. A doua minciună.

– Dumnezeule!

Suflă în telefon, așteptând să mă ofer să-mi anulez călătoria. În trecut, în primul an, șmecheria asta pasiv-agresivă ar fi funcționat. Dar acum nu scot nici o vorbă. Știu că sunt în avantaj.

– Este o nuntă în familie? întreabă el în cele din urmă.

Când vine vorba despre chestii de genul ăsta, chiar și el are o limită. Înmormântările și nunțile în familie sunt văzute ca acceptabile. Probabil că regula e valabilă numai pentru rude apropiate. Așa că îi spun că este nunta surorii mele. A treia minciună.

– Îmi pare rău, răspund cu insolență. Sunt domnișoară de onoare, înțelegi.

Îl las câteva secunde să-și recite tirada și să amenințe voalat că-și va lua un alt asociat să preia cazurile. Ca și când lumea ar sta la coadă ca să lucreze cu el. De parcă

mi-ar păsa dacă m-ar înlocui. Apoi mă anunță cu satisfacție că asta înseamnă că până vineri n-o să mai plec de la serviciu. Mă gândesc că, din partea mea, nu va fi nici o problemă.

Darcy sună câteva minute mai târziu. Este la fel de înțelegătoare ca Les.

– Cum poți să-ți planifici o călătorie cu atât de puțin timp înainte de nunta mea?

– I-am promis lui Ethan că o să-l vizitez în vara asta. Iar vara aproape a trecut.

– Dar toamna ce are? Sunt sigură că Londra este chiar mai frumoasă toamna.

– Am nevoie de o vacanță. Acum.

– De ce acum?

– Pur și simplu, simt nevoia să evadez de aici.

– De ce?... Are vreo legătură cu Marcus?

– Nu.

– L-ai mai văzut?

– Nu.

– De ce nu l-ai mai văzut?

– OK. Poate că are de-a face oarecum cu Marcus... recunosc eu, nedorindu-mi decât să tacă. Chiar nu cred că lucrurile o să meargă cu el. Și poate că mi s-a făcut puțin lehamite. E bine?

– Oh, răspunde ea. Chiar îmi pare rău că n-a mers.

Ultimul lucru pe care îl doresc este compasiunea lui Darcy. Îi spun că are mai degrabă de-a face cu munca.

– Trebuie să scap o vreme de Les.

– Dar am nevoie de tine aici, scâncește ea.

Se pare că cele zece secunde de compasiune din partea ei trecuseră.

– Claire o să fie aici.

– Nu e același lucru. Rachel, tu ești domnișoara mea de onoare!

– Darcy! Am nevoie de o vacanță. OK?

– Cred că nu am de ales, zice ea. Parcă o și văd cum se îmbufnează. Așa-i? adaugă ea cu o umbră de speranță.

– Da, așa-i.

Oftează tare și încearcă altă tactică.

– Nu poți să te duci în săptămâna în care sunt în Hawaii, în luna de miere?

– Aș putea, răspund, imaginându-mi-o pe Darcy în noua ei lenjerie. Dacă lumea mea s-ar învârti în jurul tău... Dar, îmi pare rău, nu este așa.

Nu i-am spus niciodată astfel de lucruri lui Darcy. Numai că situația s-a schimbat.

– OK. Bine. Dar vino mâine la prânz să ne întâlnim cu participanții la ceremonie, să-ți alegi rochia de domnișoară de onoare... Dacă nu cumva plănuiești să tragi o fugă până la Veneția sau cine știe unde.

– Foarte amuzant, spun și închid telefonul.

Așa că acum Dex o să știe că plec la Londra. Mă întreb cum o să se simtă când o să audă vestea. Poate că îl va face să se decidă mai repede. Să-mi dea vestea cea bună înainte de a pleca așa de departe.

Tot aștept, simțindu-mă din ce în ce mai chinuită cu fiecare oră care trece. Nici o veste de la el. Nici un telefon. Nici un e-mail. Îmi verific tot timpul mesajele vocale, căutând din priviri lumina roșie intermitentă. Nimic. Încep să-i formez numărul de nenumărate ori, să compun e-mailuri lungi, pe care însă nu le trimit niciodată. Habar n-am cum, dar mă țin tare.

Apoi, în seara dinaintea plecării, mă sună José.

– Dex este aici și vrea să te vadă.

Mă năpădește emoția. „Nunta s-a anulat!" Măcar o dată, paharul meu nu este doar pe jumătate plin, ci dă pe-afară! Bucuria mea este umbrită când gândul îmi zboară la Darcy. Ce se va întâmpla cu prietenia noastră? Știe oare că sunt implicată? Îmi alung din minte imaginea ei, concentrându-mă pe sentimentele mele pentru Dex. El este mult mai important acum.

Dar, când deschid ușa, fața lui exprimă cu totul altceva.

– Putem vorbi? întreabă el.

– Da.

Vocea mea este șoptită.

Stau încordată, de parcă sunt pe punctul de a fi anunțată că cineva apropiat a murit. El ar putea fi, la fel de bine, polițistul care vine la ușa mea cu șapca în mână.

Se așază alături de mine și cuvintele încep să curgă. „A fost o hotărâre foarte grea... Te iubesc cu adevărat... Pur și simplu nu pot... M-am gândit foarte mult la asta... mă simt vinovat... nu am avut de gând să te păcălesc... prietenia noastră... incredibil de greu... țin prea mult la Darcy... nu pot să-i fac așa ceva... avem o datorie față de familia ei... cinci ani... vara a fost foarte plină... am fost sincer... îmi pare rău... îmi pare rău... îmi pare cu adevărat rău... întotdeauna, întotdeauna te voi iubi..."

Dex își acoperă fața cu mâinile și îmi vine în minte un moment de la ziua mea: îmi amintesc dintr-odată cât de mult i-am admirat mâinile în timp ce mergeam cu taxiul pe First Avenue. Chiar înainte de a mă săruta. Și acum, iată-ne ajunși aici. La sfârșitul sfârșitului. Iar eu nu-l voi mai săruta niciodată.

– Spune ceva, îmi cere Dex. Are ochii sticloși și genele umede și negre. Te rog, spune ceva.

Mă aud zicând că înțeleg, că o să fiu OK. Nu plâng. Mă concentrez, în schimb, asupra respirației. Inspir și expir. Inspir și expir. În continuare, tăcere. Nu mai este nimic de spus.

– Ar trebui să pleci, murmur eu.

În timp ce Dexter se ridică și se îndreaptă spre ușă, mă gândesc să țip, să-l implor: „Nu pleca! Te rog! Te iubesc! Răzgândește-te! Te-a înșelat!" În loc să fac asta, îl urmăresc cum pleacă, fără să ezite sau să se întoarcă și să-mi arunce o ultimă privire.

Rămân cu ochii ațintiți asupra ușii pentru multă vreme, ascultând liniștea intensă. Aș vrea să plâng pentru

a umple astfel golul înspăimântător, dar nu pot. Liniștea devine și mai profundă în timp ce mă întreb ce ar trebui să fac în continuare. Să-mi fac bagajele? Să mă culc? Să-i sun pe Ethan sau pe Hillary? Preț de o clipă de iraționalitate, îmi trec prin cap acele gânduri pe care oamenii nu admit că le au: să înghit o duzină de pastile de Tylenol, urmate de vodcă. Aș putea să-l pedepsesc cu adevărat pe Dex, să le stric nunta, să pun capăt nefericirii mele.

„Nu fi nebună. Ai inima frântă. Vei trece peste acest moment." Mă gândesc la toate inimile zdrobite în acest moment în Manhattan, în toată lumea. La toate necazurile copleșitoare. Mă simt mai puțin singură când îmi dau seama că și alți oameni au sufletele sfâșiate. Soți care își părăsesc soțiile după douăzeci de ani de căsătorie. Copii care plâng: „Nu mă părăsi, tăticule! Te rog, rămâi!" Cu siguranță, ceea ce simt eu nu se compară cu o astfel de durere. Cred că a fost doar o poveste de dragoste trecătoare. Nu fusese niciodată sortită să dureze mai mult de luna august.

Mă ridic, merg spre rafturile cu cărți și găsesc cutia de Altoids. Mai am o ultimă speranță. Dacă dau doi de șase, poate se va răzgândi și se va întoarce la mine. Suflu deasupra zarurilor, așa cum făcuse și Dex. Apoi le amestec în mâna dreaptă și le arunc cu atenție, cu mare atenție. Exact cum s-a întâmplat la aruncarea lui, unul dintre zaruri se oprește înaintea celuilalt. E un șase! Îmi țin respirația. Pentru o clipă, văd o grămadă de puncte și mă gândesc că va fi tot un șase. Îngenunchez, holbându-mă la al doilea zar.

Este un cinci.

Am dat unsprezece. Este ca și când cineva și-ar bate joc de mine, spunându-mi: „Ai fost pe aproape, dar nu ți-a picat zarul."

capitolul 21

Sunt undeva deasupra Oceanului Atlantic când decid că n-o să-i destăinui lui Ethan toate detaliile neplăcute și deplorabile. Odată ce avionul va ateriza pe pământ britanic, nu mă voi mai lăsa copleșită de cele petrecute. Va fi primul pas pentru a uita de Dex, pentru a merge mai departe. Dar, în timpul zborului, îmi voi mai îngădui să mă gândesc la el și la situația mea. Cum am riscat și am pierdut. Cum nu merită să-ți asumi riscuri. Cum este mai bine să fii un om obișnuit. Cum mi-ar fi fost cu mult mai bine dacă nu aș fi apucat-o niciodată pe drumul ăsta, expunându-mă riscului de-a fi respinsă și dezamăgită și oferindu-i lui Darcy șansa de-a mă învinge din nou.

Îmi reazem capul de fereastră, în timp ce o fetiță din spatele meu îmi lovește scaunul cu piciorul o dată, de două ori, de trei ori. O aud pe mama ei spunându-i cu voce mieroasă: „Ashley, nu lovi scaunul doamnei." Ashley continuă să lovească. „Ashley! Nu e voie. Nu se dă cu piciorul cât ești în avion", repetă mama cu un calm exagerat, ca pentru a demonstra tuturor celor din jur ce părinte priceput este. Închid ochii în timp ce zburăm prin noapte și nu-i mai deschid decât atunci când însoțitoarea de bord trece și ne oferă căști.

– Nu, mulțumesc, îi spun.

Nu-mi trebuie nici un film. În următoarele câteva ore o să fiu prea ocupată să-mi rumeg toată nefericirea.

I-am spus lui Ethan să nu vină la aeroport, pentru că o să iau un taxi până acasă la el. Și totuși, sper că va veni. Deși locuiesc în Manhattan, sunt intimidată de alte orașe mari, mai ales de cele din străinătate. Nu am ieșit

niciodată din țară, cu excepția călătoriei la Paris și la Roma, împreună cu părinții mei, la aniversarea a douăzeci și cinci de ani de la căsătorie. Și în afară de vizita la Cascada Niagara, în partea canadiană, ceea ce nu prea se pune. Așa că sunt ușurată să-l văd pe Ethan așteptându-mă la ieșirea din vamă, zâmbitor, cu un aer copilăresc și fericit ca întotdeauna. Poartă ochelari noi, cu rame din corn, ca ale lui Buddy Holly[1], numai că sunt maro. Se repede la mine și mă strânge tare în brațe. Râdem amândoi.

– Îmi pare atât de bine să te văd! Haide, dă-mi mie bagajul, spune el.

– Și mie. Îi zâmbesc. Îmi plac ochelarii tăi.

– Mă fac să arăt mai inteligent?

Își împinge ochelarii pe nas și ia o figură de savant, mângâindu-și o barbă inexistentă.

– Sigur!

Chicotesc.

– Sunt tare fericit că ești aici!

– Sunt tare fericită să fiu aici.

O vară plină de decizii proaste; dar iată că, în sfârșit, am luat și una bună. Simplul fapt că îl văd mă face să mă simt mai bine.

– Era și timpul să mă vizitezi, spune el, manevrând geanta mea cu rotile prin mulțime.

Ne îndreptăm spre ieșire, în direcția stației de taxiuri.

– Nu pot să cred că sunt în Anglia. E atât de incitant.

Iau prima gură de aer britanic. Vremea este exact așa cum mi-am imaginat: cenușie, umedă și ușor răcoroasă.

– Nu glumeai când vorbeai despre vremea de aici. Parcă am fi în noiembrie, nu în august.

– Ți-am spus... De fapt, luna asta am avut câteva zile chiar călduroase. Acum însă, vremea a revenit la normal.

[1] Pe numele lui adevărat Charles Hardin Holley, cântăreț și compozitor american, considerat unul dintre primii muzicieni rock and roll; a avut a influență majoră asupra celor de la Beatles, Rolling Stones, asupra lui Bob Dylan etc. (n.red.)

Este capricioasă. Dar te obișnuiești. Trebuie doar să te îmbraci potrivit.

În câteva minute, suntem într-un taxi negru, pe bancheta din spate, cu bagajele la picioare. Taxiul este elegant și spațios în comparație cu taxiurile galbene din New York.

Ethan mă întreabă cum mă simt și, pentru o secundă, am impresia că întrebarea se referă la Dexter. Dar apoi îmi dau seama că este, pur și simplu, obișnuita întrebare de după o călătorie cu avionul.

– Oh, bine, răspund. Sunt de-a dreptul entuziasmată că mă aflu aici.

– Te simți amețită din cauza diferenței de fus orar?

– Puțin.

– O halbă cu bere rezolvă problema, spune el. Fără moțăială. Avem multe de făcut într-o săptămână.

Râd.

– Cum ar fi?

– Să vizităm. Să bem. Să evocăm amintiri. Chestii care fac timpul să zboare... Doamne, ce bine-mi pare că te văd!

Ajungem la apartamentul de la demisol al lui Ethan, din Kensington, și facem turul dormitorului, al livingului și al bucătăriei. Mobila este elegantă și modernă, iar pereții sunt acoperiți cu picturi abstracte și de postere cu muzicieni de jazz. Este un bârlog de burlac, dar care nu urlă prin toți porii: „Încerc să mi-o trag la fiecare pas."

– Probabil că vrei să faci un duș?

Îi răspund afirmativ, pentru că mă simt destul de murdară. Îmi dă un prosop în holul de lângă baie și îmi spune să nu mă lungesc, pentru că vrea să vorbim.

Imediat după ce am făcut duș și m-am schimbat, Ethan mă întreabă:

– Care e treaba cu Dex? Înțeleg că încă sunt logodiți?

Nu c-aș fi încetat vreo clipă să mă gândesc la el. Totul îmi amintește vag de Dex. Un indicator pentru Newcastle.

„Am băut câteva beri Newcastle cu el de ziua mea." Șofatul pe partea stângă a străzii. „Dex este stângaci." Ploaia. „Alanis Morissette care cântă: «Este ca ploaia în ziua nunții tale!»"[1]

Dar întrebarea lui Ethan referitoare la Dex îmi provoacă totuși o durere ascuțită în piept. Simt un nod în gât și mă străduiesc să nu plâng.

– Oh, Doamne. Știam eu, spune Ethan.

Se întinde și mă apucă de mână, trăgându-mă pe canapeaua de piele neagră.

– Ce știai? îl întreb, forțându-mă să-mi stăpânesc lacrimile.

– Că faci pe viteaza, chestia cu „Nu-mi pasă" era mai mult lăudăroșenie. Mă ia în brațe. Ce s-a întâmplat?

Până la urmă, izbucnesc în plâns și îi povestesc tot, fără să omit nimic. Nici măcar treaba cu zarurile. S-a terminat cu jurământul meu de peste Atlantic. Durerea mea este ca o rană deschisă.

Când termin, Ethan îmi spune:

– Mă bucur că am refuzat invitația. Nu cred că aș fi putut suporta.

Îmi suflu nasul și îmi șterg fața.

– Fix așa a zis și Hillary. Nici ea nu merge.

– Nici tu n-ar trebui să te duci, Rachel. Boicoteaz-o! Îți va fi prea greu. Cruță-te!

– Trebuie să merg.

– De ce?

– Ce să-i zic?

– Spune-i că trebuie să te operezi, că trebuie să-ți scoți un organ intern neesențial...

– Ce organ?

– Splina, de pildă. Oamenii pot trăi fără splină, nu?

– Din ce cauză trebuie să-ți scoți splina?

[1] *It's like rain on your wedding day* – vers al melodiei *Inonic* (n.red.)

– Nu știu. O piatră la splină? O problemă... un accident, o boală. Ce contează? Inventează ceva. Fac eu cercetări pentru tine, găsim noi ceva plauzibil. Numai să nu te duci.

– Trebuie să fiu acolo.

Am redevenit persoana care respectă întotdeauna regulile.

Stăm un minut în tăcere, apoi Ethan se ridică, stinge lămpile și își înșfacă portofelul de pe o măsuță din hol.

– Hai!

– Unde mergem?

– La pubul meu preferat. Bem până te faci praf și uiți de durere. Crede-mă, ajută.

– Este unșpe dimineața!

Râd de exuberanța lui.

– Și? Ai o idee mai bună? Își încrucișează brațele peste pieptul îngust. Vrei să facem un tur de oraș? Crezi că Big Benul o să-ți fie de vreun ajutor în momentul ăsta?

– Nu, răspund eu.

Big Benul n-o să facă decât să-mi reamintească de scurgerea minutelor care mă apropie de ceea ce va fi cea mai îngrozitoare zi din viața mea.

– Haide odată! spune el.

Îl urmez pe Ethan la un pub numit The Brittania. Este exact așa cum mă așteptam să fie un pub englezesc: vechi și plin de bătrâni care fumează și citesc ziarul. Covorul este de un roșu-închis, iar pereții, de aceeași culoare, sunt acoperiți cu picturi urâte în ulei reprezentând vulpi, căprioare și femei victoriene. Am putea fi prin anul 1955. Un bărbat cu șepcuță, care fumează pipă, chiar seamănă cu Winston Churchill.

– Ce ți-ar plăcea? mă întreabă Ethan.

„Dex", mă gândesc eu, dar îi spun că o bere ar fi grozavă. Încep să cred că ideea cu băutura nu este chiar așa de rea.

– De care? Guinness? Kronenbourg? Carling?

– N-are importanță, răspund. Orice în afară de Newcastle.

Ethan comandă două beri, a lui ceva mai neagră ca a mea. Stăm într-un separeu dintr-un colț. Îmi trec degetele peste lemnul mesei și îl întreb cât timp i-a luat să o uite pe Brandi.

– Nu prea mult, îmi spune. Când am aflat ce a făcut, mi-am dat seama că nu era așa cum o credeam eu. Nu am pierdut nimic. La asta trebuie să te gândești. Dex nu era potrivit pentru tine. Lasă-i-l lui Darcy...

– De ce câștigă ea întotdeauna?

Vorbesc asemenea unui copil de cinci ani, dar mă ajută faptul că-mi exprim nefericirea scurt și la obiect: „Darcy m-a învins. Din nou."

Ethan râde, arătându-și pentru scurt timp gropițele din obraji.

– Ce câștigă?

– Păi, de pildă, pe Dex.

Mă cuprinde autocompătimirea în timp ce mi-l imaginez cu Darcy. La New York este dimineață. Probabil că sunt încă împreună în pat.

– OK. Ce altceva?

– Totul.

Îmi sorb berea cât de repede pot. Simt cum îmi cade glonț în stomacul gol.

– Ca de pildă?

Cum să-i explici unui tip ce vrei să spui? Sună atât de superficial – că este mai drăguță, că se îmbracă mai bine, că este mai slabă. Și asta nu e totul. E și mai fericită. Obține ceea ce dorește, indiferent despre ce e vorba. Încerc să mă fac înțeleasă dând exemple.

– Păi, are slujba aia grozavă care îi aduce o căruță de bani și tot ceea ce are de făcut este să organizeze reuniuni și să arate bine.

– Slujba aia de pălăvrăgeală? Să fim serioși!

– E mai bună decât a mea.

– Mai bună decât să fii avocat? Nu cred.

– Mai distractivă.

– Nu ți-ar plăcea.

– Nu despre asta e vorba. Ea își iubește slujba.

Știu că nu prea reușesc să demonstrez că Darcy iese mereu victorioasă.

– Atunci găsește-ți una care să-ți placă. Deși asta este o cu totul altă problemă. Una de care ne vom ocupa mai târziu... Bine, dar ce altceva a mai câștigat?

– Păi, a fost admisă la Notre Dame, răspund, știind că sună ridicol.

– Oh, nu-i așa!

– Ba da, a fost admisă.

– Nu. A *spus* că a fost admisă. Cine alege Indiana University în loc de Notre Dame?

– O grămadă de oameni. De ce vorbești mereu de rău despre Indiana University?

– Bine. Uite. Urăsc și mai mult Notre Dame. Vreau doar să spun că, dacă aplici la ambele școli și chiar intri la amândouă, se presupune că îți dorești să mergi la ambele. Așa că ai alege Notre Dame. Este o școală mai bună, nu?

Aprob din cap.

– Așa cred.

– Dar ea nu a fost admisă acolo. Și nici nu a obținut – cât a spus ea? – 1305 și jumătate de puncte, sau cam așa ceva, la testul pentru admiterea la colegiu. Îți amintești de porcăria aia?

– Da. A mințit în legătură cu punctajul.

– Și a mințit și în legătură cu Notre Dame. *Crede-mă*... Ai văzut vreodată scrisoarea prin care i s-a comunicat că a fost admisă?

– Nu. Dar... Bine, poate că nu a fost admisă.

– Dumnezeule, ești atât de naivă, spune el. Credeam că suntem pe aceeași lungime de undă.

– A fost un subiect sensibil. Îți amintești?

– Oh, da. Mi-aduc aminte. Erai atât de tristă. Ar fi trebuit să sărbătorești evadarea din Vestul Mijlociu. Bineînțeles că ai ales școala aflată a doua pe lista celor mai respingătoare din regiune și te-ai dus la Duke... Cunoști teoria mea despre Duke și Notre Dame, nu?

Zâmbesc și îi spun lui Ethan că mi-e greu să țin minte toate teoriile lui.

– Despre ce e vorba de data asta?

– Păi, în afară de tine și de alte câteva excepții, acele două școli sunt pline de oameni nesuferiți. Poate că doar oamenii nesuferiți încearcă să intre acolo sau poate că școlile astea îi atrag pe nesuferiți. Sau o fi o combinație... o chestiune de stimulare reciprocă. Nu te simți jignită, nu?

– Bineînțeles că nu. Continuă! îl îndemn.

În parte, sunt de acord cu el. O mulțime de oameni de la Duke, inclusiv iubitul meu, erau greu de suportat.

– OK. Așadar, de ce ar fi acolo mai mulți nemernici decât în altă parte? Ce au în comun cele două școli?

– Chiar, ce au în comun?

– E simplu. Supremația în campionatul universitar și venituri din sport. Din fotbal la Notre Dame și din baschet la Duke. Combinate cu o reputație academică strălucită. Iar rezultatul este un corp studențesc intolerabil de arogant. Poți să-mi spui o altă universitate căreia să-i fie caracteristică o astfel de combinație?

– Michigan, îi răspund eu, gândindu-mă la Luke Grimley din liceul nostru, care era exasperant cu discuțiile lui despre fotbalul de la Michigan.

Cred că și în ziua de azi vorbește despre aruncările decisive ale lui Rumeal Robinson din finala campionatului universitar.

– Aha! Michigan! Frumoasă încercare. Dar nu este o școală privată scumpă. Caracterul public salvează Michiganul – îi face pe studenții de la Michigan mai puțin nesuferiți.

– Ia stai puțin! Dar școala ta? Stanford? Îl aveți pe Tiger Woods. Mari înotători. Debbie Thomas, patinatoarea, n-a câștigat o medalie de argint? Jucători de tenis din belșug. Plus mari savanți. Și este privată și scumpă. Așa că, de ce nu sunteți și voi, absolvenții de la Stanford, așa de enervanți?

– Simplu. Nu dominăm fotbalul și baschetul. Da, suntem buni în unii ani, dar nu ca Duke la baschet sau Notre Dame la fotbal... Nu poți deveni prea nesuferit în sporturi care nu aduc bani. Asta ne salvează.

Zâmbesc și aprob. Teoria lui este interesantă, dar sunt mai intrigată să aflu că Darcy nu a fost, de fapt, admisă la Notre Dame.

– Te deranjează dacă fumez? mă întreabă Ethan scoțând un pachet din buzunarul de la spate.

Ia o țigară și o răsucește între degete.

– Credeam că te-ai lăsat.

– Pentru un minut, răspunde el.

– Ar trebui să te lași.

– Știu.

– Bun. Hai să revenim la Darcy!

– Bine.

– Poate că a fost respinsă de la Notre Dame. Dar s-a ales cu Dex.

Aprinde un băț de chibrit și îl ridică înspre buze.

– Cui îi pasă? Las-o să-l păstreze! E laș. Sincer, e mai bine pentru tine așa.

– Nu e laș, spun, în speranța că Ethan mă va convinge de contrariu.

Vreau să mă agăț de un defect fatal. Să cred că Dex nu este așa cum l-am considerat eu. Ceea ce va fi cu mult mai puțin dureros decât credința că eu nu sunt femeia pe care și-o dorea.

– Bine, poate că laș e prea mult spus. Dar, Rach, sunt *sigur* că ar prefera să fie cu tine. Numai că nu știe cum să se descotorosească de ea. Să facă trecerea la tine.

– Îți mulțumesc pentru încredere. Dar, de fapt, cred că tocmai s-a hotărât că preferă să rămână cu Darcy. Dintre noi două, a ales-o pe ea. Toată lumea o alege pe ea.

Dau pe gât berea fără să-mi pese de consecințe.

– Care toată lumea? Cine altcineva în afară de lașul de Dex?

– Bine. Zâmbesc. Și tu ai ales-o pe ea.

Îmi aruncă o privire nedumerită.

– N-am ales-o.

Pufnesc.

– Ha!

– Asta ți-a spus?

În toți acești ani, nu mi-am exprimat niciodată simțămintele cu privire la povestea lor de dragoste de două săptămâni, din școala elementară.

– Nici nu trebuia să-mi spună. Toată lumea știa.

– Despre ce vorbești?

– Despre ce vorbești *tu*?

– Despre reuniune? întreabă el.

– Cea de zece ani? întreb și eu, neștiind de nici o altă reuniune.

Îmi amintesc ce furioasă am fost când Les a insistat că aveam de lucru. Aia era perioada dinainte de a învăța să mint. M-a luat la mișto când i-am spus că nu aveam cum să lucrez fiindcă trebuia să merg la întâlnirea de zece ani de la terminarea liceului.

– Da. Ea nu ți-a spus ce s-a întâmplat?

Trage un fum lung, apoi întoarce capul și suflă fumul departe de mine.

– Nu. Ce s-a întâmplat? întreb eu, gândindu-mă că o să mor dacă aflu că Ethan s-a culcat cu ea.

– Te rog să-mi zici că n-ai făcut-o cu ea.

– La dracu', nu, răspunde el. Dar ea a încercat.

Termin restul meu de bere și fur câteva înghițituri de la Ethan, în vreme ce îl ascult spunând povestea reuniunii noastre. Cum Darcy s-a dat la el la petrecerea din curtea

lui Horace Carlisle, după reuniune. I-a spus că ea credea că ei doi ar trebui să petreacă o noapte împreună. Ce rău puteau face?

– Glumești!

– Nu, spune el. Am zis ceva de genul: „Darce, *pe toți dracii*, nu! Ai un prieten. Ce mama naibii?!"

– Ăsta a fost motivul?

– Motivul pentru care nu m-am culcat cu ea?

Dau din cap.

– Nu, nu din cauza asta.

– Atunci de ce?

Pentru o secundă, mă întreb dacă o să se deconspire. Poate că, până la urmă, Darcy avea dreptate.

– Tu de ce crezi? Pentru că este Darcy. Eu n-o văd așa cum o văd toți.

– Nu crezi că este... frumoasă?

– Sincer, nu. Nu cred.

– De ce?

– Trebuie să am motive?

– Da.

– OK. Dă drumul fumului, uitându-se spre tavan. Pentru că se fardează prea strident. Pentru că este prea... nu știu... tăioasă.

– Cu trăsăturile prea ascuțite? întreb eu.

– Da. Ascuțite și... e prea pensată.

Revăd în minte sprâncenele subțiri și foarte arcuite ale lui Darcy.

– Prea pensate. E amuzant.

– Da. Și șoldurile alea osoase care parcă te împung. Este mult prea slabă. Nu-mi place. Dar nu asta e problema. Chestia e... că este Darcy. Se înfioară și își ia înapoi berea de la mine. Stai așa. Mai aduc imediat încă două. Își strivește țigara și se îndreaptă spre bar, întorcându-se cu alte două beri. Poftim!

– Mulțumesc, spun și mă apuc să sorb cu nesaț din a mea.

Râde.

– Nu pot să te las să bei mai mult ca mine.

Îmi șterg spuma de pe buze cu dosul palmei și îl întreb de ce nu mi-a povestit mai demult despre Darcy și despre ce s-a întâmplat la reuniune.

– Nici nu știu. Pentru că n-a fost mare lucru. Era moartă de beată. Ridică din umeri. Probabil că nici măcar nu știa ce făcea.

– Da, sigur. Întotdeauna știe ce face.

– Cred că da. Poate. Dar chiar n-a fost important.

Asta explică de ce Darcy afirma că Ethan este poponar. Asta i se părea singura explicație posibilă pentru faptul că a refuzat-o.

– Se pare că puterea de atracție pe care o exercita în clasa a cincea asupra ta a pălit.

Râde.

– Da. Cred că am ieșit împreună odată, foarte demult, zice el, punând ghilimele fictive în timp ce rostește „ieșit împreună".

– Vezi? Și tu ai preferat-o pe ea în locul meu.

Îi apar iar gropițele.

– Despre ce dracu' vorbești acum?

– Despre biletel. Biletelul în care trebuia să bifezi pătrățica.

– Poftim?

Oftez.

– Biletelul pe care ți l-a trimis. Biletelul în care te întreba dacă vrei să ieși cu mine sau cu ea.

–Nu asta spunea biletelul. Nu scria nimic de tine. De ce ar fi zis Darcy ceva de tine în biletul ăla?

– Pentru că te plăceam! Sunt oarecum stânjenită să admit asta, chiar și după atâția ania. Știai.

Clatină din cap cu putere.

– Nici gând. Nu știam.

– Trebuie să fi uitat.

– Nu uit chestii din astea. Am o memorie de elefant. Numele tău *nu* era pe bilet. Înțelegi? Aș fi știut, pentru că și eu te plăceam.

Mă măsoară cu privirea din spatele ochelarilor, apoi își aprinde altă țigară.

– Prostii!

Simt cum roșesc. „Este vorba despre Ethan", îmi spun. „Acum suntem maturi."

– OK. Ridică din umeri și întoarce cutia de chibrituri. Acum arată și el stânjenit. Nu mă crezi.

– Chiar m-ai plăcut?

– Mult de tot. Îmi amintesc că te ajutam mereu să câștigi atunci când jucam ceva împreună. Mă luptam cu înverșunare cu toți adversarii tăi. Spune-mi că n-ai observat asta.

– N-am observat, recunosc eu.

– După cum se vede, ești mult mai puțin perspicace decât am crezut vreodată... Da, te plăceam. Te-am plăcut chiar și la liceu. Și apoi ai început să ieși cu Beamer. Mi-ai frânt inima.

Astea sunt chestii cu totul noi, dar eu nu pot trece peste faptul că numele meu nu era pe bilețel.

– Pot să jur că am crezut că Annalise văzuse biletul.

– Annalise este o fată bună, dar extrem de credulă. Darcy a pus-o probabil să spună că numele tău apărea pe bilet. Sau a păcălit-o, făcând-o să creadă că numele tău era pe bilet. Apropo, ce mai face Annalise? A născut?

– Nu. Dar se poate întâmpla în orice moment.

– Merge și ea la nuntă?

– Dacă nu o să nască fix atunci, va merge. Toți vor fi acolo, în afară de tine.

– Și de tine. Nasoală chestia aia cu splina.

– Da. E tragic. Zâmbesc. Deci, ești sigur că numele meu nu era pe bilet?

Mă concentrez pe o dovadă veche de douăzeci de ani. Este absurd, dar îi atribui tot felul de semnificații.

– Absolut sigur, răspunde. Ab-so-lut.

– La dracu'! izbucnesc eu. Ce ticăloasă!

Râde.

– Nu aveam nici un indiciu că eu eram alesul. Credeam că era vorba despre Doug Jackson.

– Nu erai tu alesul. Doug Jackson era, îi spun. Asta e faza. Eu eram singura care te plăcea. Ea n-a făcut decât să se ia după mine.

Observ din nou cât de puerilă par de câte ori îmi descriu sentimentele față de Darcy.

– Ei bine, n-ai pierdut prea mult. A ieși cu mine însemna să împarți câteva prăjiturele Hostess. Nu era prea captivant. Și totuși, am făcut echipă la multe jocuri.

– Așa că poate și Dex va face echipă cu mine data viitoare când vom juca ceva, îi spun. O să fie într-adevăr...

Nu găsesc cuvântul potrivit. Simt că mă îmbăt.

– Șic? Strălucitor? Colosal? mă ajută Ethan.

Aprob din cap.

– Toate. Da.

– Te simți mai bine? mă întreabă el.

Se străduiește din răsputeri. Datorită eforturilor lui și berilor, mă simt oarecum vindecată – cel puțin pentru moment. Mă gândesc că sunt la mii de kilometri depărtare de Dex. Dar Dexter – care *a avut* la dispoziție și numele meu atunci când a ales – a bifat pătrățica de lângă numele lui Darcy.

– Da. Un pic mai bine. Da.

– Păi, hai să recapitulăm! Am stabilit că nu am ales-o pe Darcy în locul tău. Și că nu a fost admisă la Notre Dame.

– Dar l-a obținut pe Dex.

– Uită-l! Nu te merită, spune Ethan și privește înspre meniul scris pe o tablă din spatele nostru. Ia să vedem! Hai să-ți luăm niște *fish and chips*.

Mâncăm de prânz: pește, cartofi prăjiți și piure de mazăre, care îmi aduce aminte de mâncarea pentru copii.

Ca la mama acasă. Și mai luăm câteva halbe. Apoi fac propunerea să mergem la plimbare, să vedem ceva tipic englezesc. Mă duce în Kensington Gardens și îmi arată Kensington Palace, unde a trăit prințesa Diana.

– Vezi poarta asta? Aici au îngrămădit toate florile și scrisorile în momentul când a murit. Îți aduci aminte de fotografiile alea?

– Oh, da. Aici a fost?

– Da.

Eram cu Dex și cu Darcy când am aflat că Diana murise. Ne aflam la Talkhouse și un tip a venit la noi la bar și a spus: „Ați auzit că Diana a murit într-un accident de mașină?" Deși nu putea fi vorba decât despre o singură Diana, și eu, și Darcy am întrebat care Diana. „Prințesa Diana", a răspuns tipul. Apoi ne-a povestit că a murit într-un accident de mașină, în timp ce mergea cu viteză mare printr-un tunel din Paris, urmărită de paparazzi. Darcy a început să plângă imediat. Dar măcar atunci nu au fost lacrimi care să cerșească atenția celorlalți. Erau lacrimi sincere. Era cu adevărat zguduită. Amândouă eram. Câteva zile mai târziu, am urmărit înmormântarea împreună, trezindu-ne la patru dimineața pentru a vedea toată transmisia, exact așa cum făcuserăm și la nunta ei cu prințul Charles, cu șaisprezece ani în urmă.

Eu și Ethan hoinărim fără umbrelă prin burnița din Kensington Gardens. Nu mă deranjează faptul că sunt udă. Nu-mi pasă că o să mi se încrețească părul. Trecem de palat și înconjurăm un lac mic, rotund.

– Cum se numește lacul ăsta?

– Round Pond[1], răspunde Ethan. Sugestiv, nu?

Trecem pe lângă o estradă și apoi pe lângă Albert Memorial, o statuie uriașă de bronz a prințului Albert așezat pe tron.

– Îți place?

[1] În engleză, în original „Helești Rotund" (n.red.)

– E frumoasă, răspund.

– Regina Victoria a comandat acest monument, îndurerată de moartea de febră tifoidă a soțului ei.

– Când?

– Pe la o mie opt sute șaizeci sau șaptezeci și ceva... Frumos, nu?

– Da, răspund eu.

– Se pare că ea și Albert erau foarte atașați unul de celălalt.

Cred că regina Victoria trebuie să fi fost mai tristă decât sunt eu acum. Apoi îmi trece prin minte gândul că aș prefera să-l pierd pe Dex din cauza unei boli decât să știu că a ales-o pe Darcy. Așa că poate nu este o iubire adevărată dacă prefer să-l văd mort... OK, nu cred totuși că aș prefera să moară.

Începe să plouă mai tare. În afara unor turiști japonezi care fac poze pe treptele monumentului, suntem singuri.

– E OK dacă ne întoarcem? Ethan arată în direcția opusă. Putem să mergem în Hyde Park în altă zi.

– Sigur că ne putem întoarce, răspund eu.

– Splina îți face figuri pe vremea asta?

– Ethan! Trebuie să merg la nuntă.

– Las-o baltă!

– Sunt domnișoară de onoare.

– Oh, ai dreptate! Tot uit chestia asta, spune el, ștergându-și ochelarii cu mâneca.

În timp ce ne întoarcem spre apartamentul lui, Ethan chicotește de unul singur.

– Ce e?

– Darcy, spune el, clătinând din cap.

– Ce e cu ea?

– Tocmai mă gândeam la momentul în care i-a scris lui Michael Jordan și l-a invitat la petrecerea noastră de sfârșit de an.

Râd.

– De fapt, ea chiar credea că o să vină! Îți aduci aminte cât de îngrijorată era de cum avea să-i dea vestea lui Blaine?

– Apoi Jordan i-a răspuns. Sau oamenii lui, în orice caz. Asta e partea care mi se pare ireală. N-am crezut niciodată că o să primească răspuns.

Râde. Indiferent ce ar spune, știu că are o slăbiciune pentru ea. Uneori, chiar fără să vrea. Exact ca mine.

– Da. Ei bine, a primit. Încă mai păstrează scrisoarea.

– Ai văzut-o?

– Da. Nu mai ții minte că a lipit-o în dulapul nostru din vestiar?

– Și totuși, spune el, nu ai văzut niciodată scrisoarea de la Notre Dame.

– OK. *OK*. S-ar putea să ai dreptate. Dar unde ai fost acum doisprezece ani cu intuiția asta a ta?

– După cum ți-am spus, credeam că gândim la fel în privința asta. Totul era prea străveziu... Știi, pentru o femeie deșteaptă, poți fi destul de aeriană.

– Îți mulțumesc pentru asta.

Își scoate o pălărie imaginară.

– Pentru puțin.

Ne întoarcem în apartamentul lui Ethan, unde diferența de fus orar mă dă gata. Când mă trezesc, Ethan îmi întinde o ceașcă de ceai Earl Gray și o brioșă. Prânzul la un pub, o plimbare la vechiul apartament al Dianei, un somn de după-amiază în care nu visez nici măcar o dată ceva legat de Dex și ceaiul și brioșele cu bunul meu prieten. Călătoria a început promițător. Atât cât poate fi de promițător ceva când ai inima zdrobită.

capitolul 22

Seara ne întâlnim cu prietenii lui Ethan – Martin și Phoebe –, pe care i-a cunoscut în perioada în care scria pentru *Time Out*. Auzisem multe despre amândoi: știam că Martin este foarte bine-crescut, că a fost la Oxford și că provine dintr-o familie cu o grămadă de bani, iar Phoebe este din East London, a fost concediată o dată pentru că i-a spus șefului ei „Șterge-o!" și s-a culcat cu o mulțime de bărbați.

Sunt exact așa cum mi i-am închipuit. Martin este bine îmbrăcat și atrăgător, într-un fel care nu este totuși sexy. Stă picior peste picior, dă din cap, se încruntă mult și scoate câte un „Hmm" ori de câte ori vorbește altcineva, dând impresia că este foarte interesat de ce i se spune. Phoebe este înaltă ca o amazoană, cu un păr vâlvoi, roșu aprins. Nu mă pot hotărî dacă rujul ei portocaliu este incompatibil sau se asortează cu părul ei. Nu mă pot hotărî nici dacă este drăguță sau arată, pur și simplu, ciudat. Corpul ei nu este, cu siguranță, ideal, dar nu încearcă să-l ascundă. În spațiul dintre bluză și pantaloni se arată un colăcel din abdomenul ei mare și alb. Nimeni din Manhattan nu și-ar expune burta dacă aceasta n-ar fi tare ca piatra. Ethan mi-a spus odată că englezoaicele sunt mult mai puțin obsedate de aspect și de siluetă decât americancele. Phoebe este dovada acestui lucru. Toată seara vorbește despre tipul ăsta cu care vrea să și-o tragă și despre individul ăla cu care și-a tras-o deja. Toate afirmațiile sunt scurte și la obiect, ca și când i-ai spune cuiva că la serviciu a fost foarte mult de lucru sau că te-ai săturat de atâta ploaie. Mie îmi place sinceritatea ei, dar Martin

își dă de multe ori ochii peste cap și face comentarii seci cu privire la bunele ei maniere.

După ce Phoebe a tot vorbit despre un tip Roger, care „ar merita să i se dea foc la boașe", se întoarce către mine și mă întreabă:

– Ei, Rachel, tu ce crezi despre bărbații americani? Sunt la fel de îngrozitori ca englezii?

– Îți mulțumesc, draga mea, spune Martin cu o seriozitate prefăcută.

Îi zâmbesc lui Martin și apoi mă întorc către Phoebe.

– Depinde... Gama este largă, răspund. Nu m-am gândit niciodată la ei ca la „bărbații americani". Sunt singurii pe care îi cunosc.

– Ai vreo relație cu cineva în momentul ăsta? mă întreabă ea și apoi suflă fumul spre tavan.

– Hmm. Nu chiar. Nu. Sunt... liberă.

Eu și Ethan schimbăm o privire. Phoebe observă.

– Ce e? E ceva la mijloc. Știu că este.

Martin își deschide brațele, face vânt fumului din fața lui și așteaptă. Phoebe face un semn cu mâna, vrând parcă să spună: „Hai, dă-i drumul!"

– Nu-i nimic, spun. Nici măcar nu merită să discutăm despre așa ceva.

– Povestește-le! mă îndeamnă Ethan.

Așa că nu am cum să dau înapoi, din moment ce Ethan a stabilit că, de fapt, e ceva de povestit.

Nu vreau să irit pe toată lumea cu o serie lungă de „Nu-i nimic", „Povestește", „Chiar nu e nimic", „*Hai*, povestește-ne", iar Phoebe nu pare genul care să cedeze așa ușor. În această privință, este ca Hillary, care obișnuiește să spună în aceste situații: „Păi atunci, de ce-ai mai adus vorba?" Doar că, în cazul ăsta, Ethan a adus vorba. Oricum, n-am nici o scăpare, așa că spun:

– M-am întâlnit toată vara cu un tip care urmează să se însoare în... mai puțin de două săptămâni. Am crezut

că o să-și anuleze nunta. Dar nu a făcut-o. Așa că iată-mă din nou singură.

Îmi spun povestea fără emoție, fapt care mă face să mă simt mândră. Progresez.

– De obicei, așteaptă până se însoară ca să înșele, spune Phoebe. Tipul ăsta a luat un avans, ce să-i faci?! Cum arată viitoarea soție? O cunoști?

– Da. S-ar putea spune și așa.

– O adevărată ticăloasă, nu? întreabă Phoebe, curioasă.

Martin tușește și împrăștie fumul de la țigara ei.

– Poate că Rachel nu dorește să discute despre așa ceva. Ne-am gândit, oare, la asta?

– Nu, *nu ne-am gândit*, îi răspunde ea și apoi mi se adresează mie: Te deranjează dacă discutăm?

– Nu, nu mă deranjează, răspund.

Ceea ce cred că este adevărat.

– Deci? Fata cu care se însoară? Cum ai cunoscut-o?

– Păi... ne cunoaștem de multă vreme, spun eu.

Ethan trece direct la subiect:

– Pe scurt, Rachel este domnișoara de onoare.

Mă bate pe spate și apoi își pune mâna pe umărul meu, ca pentru a mă felicita. Este, în mod clar, satisfăcut că le-a oferit prietenilor săi acest motiv inedit de bârfă transatlantică.

Phoebe nu pare uimită. Sunt sigură că a văzut chestii și mai și.

– Urâtă treabă, spune ea înțelegătoare.

– Dar acum s-a terminat, zic eu. I-am împărtășit sentimentele mele. I-am cerut să anuleze nunta. Iar el a ales-o pe ea. Și cu asta, basta.

Încerc să ascund faptul că sunt aproape o epavă; cred că mă descurc destul de bine.

– Face minunat față situației, spune Ethan.

– Da. Nu pari deloc răscolită, admite Phoebe. N-am fi putut ghici în vecii vecilor.

– Ar trebui să-i curgă lacrimile în sticla de bere? o întreabă Martin pe Phoebe.

– Eu așa aș face. Ți-aduci aminte de Oscar?

Ethan mormăie ceva, iar Martin tresare. E clar că își amintesc de Oscar.

Apoi Ethan le spune că el e de părere că nu ar trebui să merg la nuntă. Phoebe vrea să știe mai multe despre mireasă, așa că Ethan îi face o scurtă prezentare a lui Darcy, adăugând o pată de culoare prieteniei noastre. Amintește în treacăt chiar și de chestia cu Notre Dame. Răspund la întrebări când vreunul dintre ei mi se adresează, dar altfel doar îi ascult pe cei trei discutând despre situația mea critică, ca și când nu aș fi de față. Este amuzant să-i auzi pe Martin și pe Phoebe pronunțând numele lui Dex și al lui Darcy și analizându-i pe amândoi cu accentul lor britanic. Oameni pe care nu i-au întâlnit și probabil că nu îi vor întâlni niciodată. Asta îi face să vadă lucrurile cu o oarecare detașare. Să aibă o imagine mai de ansamblu.

– Oricum, cred că ar fi mai bine să ți-l scoți din minte, îmi spune Phoebe.

– Și eu tot asta îi spun, zice și Ethan.

Martin susține că încă există posibilitatea ca el să anuleze nunta.

– Nu, îi spun. Cu o seară înainte de a pleca, a venit la mine și mi-a comunicat în termeni neechivoci. Se însoară.

– Cel puțin, ți-a spus-o de-a dreptul, comentează Martin.

– Măcar atât, recunosc eu, gândindu-mă că ăsta a fost un lucru bun.

Altfel, m-aș fi îmbătat în continuare cu apă rece. Trebuie să-i recunosc lui Dex meritul de a-mi trânti adevărul verde-n față.

Brusc, Phoebe are o idee fabuloasă. Prietenul ei James a rămas de curând singur și e înnebunit după americance. De ce să nu aranjăm o chestie și să vedem ce iese?

– Ea locuiește la New York, spune Martin. Ți-aduci aminte?

– Și? E doar o mică problemă de logistică. Se poate muta. Și el se poate muta. Și, la urma urmei, poate fi o distracție pentru amândoi. Poate că o să aibă parte de o partidă bună de sex.

– Nu toată lumea vede o partidă de sex ca pe o terapie, o repede Martin.

Phoebe ridică o sprânceană. Mi-aș dori și eu să pot ridica dintr-o sprânceană. Sunt ocazii când este un gest atât de potrivit...

– Zău? Poate-ți dorești să faci o încercare, Marty.

Se întoarce din nou spre mine, așteptându-mi reacția.

– O partidă bună de sex nu strică niciodată, spun eu pentru a intra în grațiile lui Phoebe.

Își trece mâinile prin părul ciufulit și pare încântată.

– Fix asta zic și eu.

– Ce faci? o întreabă Ethan în timp ce Phoebe își scoate telefonul din geantă.

– Îl sun pe James, răspunde.

– Ce *dracu'*, Pheebs? Lasă telefonul, îi cere Martin. Ești total lipsită de tact.

– Nu, este în regulă, spun eu, luptând împotriva instinctelor mele de persoană pudică. Poți să-l suni.

Phoebe radiază.

– Da. Voi, băieți, țineți-vă deoparte!

Așa că, mulțumită lui Phoebe, în seara următoare mănânc mâncare thailandeză la o întâlnire aranjată cu James Hathaway. James este jurnalist independent și are treizeci de ani. Arată bine, deși este opusul lui Dex. Este mai degrabă scund, cu ochi albaștri, păr deschis la culoare și sprâncene și mai deschise. Ceva din el îmi amintește de Hugh Grant. La început, am crezut că este numai accentul, dar apoi mi-am dat seama că, la fel ca Hugh, are un oarecare farmec frivol. Și, tot la fel ca Hugh, pariez

că s-a culcat cu o grămadă de femei. Poate că n-ar fi rău să-l las să mă adauge și pe mine pe lista lui.

Clatin din cap și râd de ceea ce tocmai a spus James, un comentariu ironic despre un cuplu de lângă noi. Este amuzant. Îmi vine în minte deodată faptul că poate Dex nu este suficient de amuzant. Bineînțeles că am subscris întotdeauna ideii că, dacă vreau să râd cu poftă, mă uit la o reluare din *Seinfeld*, că nu trebuie neapărat să mă întâlnesc cu un comic care spune glume, dar intenționez să-mi revizuiesc poziția. Poate că *vreau* un tip amuzant. Poate că lui Dex îi lipsește un lucru esențial. Încerc să merg pe pista asta, imaginându-mi-l lipsit de simțul umorului, plictisitor chiar. Dar nu prea îmi iese. Este greu să te minți așa. Dex *este* destul de amuzant. Este perfect pentru mine. În afară de faptul mărunt și oarecum deranjant că se însoară cu Darcy.

Îmi dau seama că am scăpat ultimele replici ale lui James, ceva despre Madonna.

– Îți place? mă întreabă el.

– Nu în mod deosebit, răspund. Merge.

– În mod normal, când vine vorba despre Madonna, te aștepți la un răspuns mai categoric. De obicei, oamenii o iubesc sau o urăsc... Ai jucat vreodată jocul ăla în care alegi dacă urăști ceva sau te dai în vânt după ceva?

– Nu. Cum e?

James îmi explică regulile jocului. Spune că alegi un subiect sau un nume, sau orice altceva, iar ambii participanți trebuie să se decidă dacă le place sau îl urăsc. Nu ai voie să fii neutru.

– Și dacă ți-e indiferent? întreb. Dacă nu-mi place, dar *nici* nu o urăsc pe Madonna?

– Trebuie să alegi una dintre variante. Așa că spune, îmi cere el. Îți place sau o urăști?

Ezit, și apoi zic:

– Bun. O urăsc.

– Bine. Și eu.

– Pe bune? îl întreb.

– Ei bine, da. N-are talent. Acum alege tu ceva!

– Hmm... Nu-mi vine nimic în minte. Spune tot tu.

– Bine. Paturile cu apă.

– Atât de vulgare. Le urăsc, spun. În privința asta nu sunt nehotărâtă.

– Și eu. E rândul tău.

– OK. Bill Clinton.

– Îmi place, zice James.

– Și mie.

Continuăm să jucăm până ne terminăm vinul.

După cum s-a dovedit, amândoi urâm (sau cel puțin urâm mai mult decât ne plac) oamenii care au peștișori aurii pe post de animale de companie, Speedos[1] și pe Ross din serialul *Friends*. Amândurora ne plac (sau ne plac mai mult decât le urâm) Chicken McNuggets, implanturile mamare (aici am mințit, numai ca să fiu cool, dar am fost surprinsă că el a ales tot asta – poate că se teme că și eu am) și să ne uităm la golf la televizor. Suntem diferiți în privința muzicii rap (mie îmi place; lui îi dă dureri de cap), a lui Tom Cruise (lui îi place; eu încă îl urăsc pentru că a părăsit-o pe Nicole), a familiei regale (mie îmi place; el spune că e republican, ce-o vrea să însemne asta) și a Las Vegasului (lui îi place; eu îl asociez cu jocurile cu zaruri care se rostogolesc și cu Dex).

Mă gândesc că jocul îmi place. Pentru că este extrem. Albă sau neagră. Totul sau nimic. Mă gândesc la Dex, schimbând de vreo două ori răspunsul înainte de a-l da pe cel final: îl urăsc. Iubesc, urăsc, iubesc. Îmi amintesc că mama mi-a zis odată că opusul iubirii nu este ura, ci indiferența. Știa ea ce spunea. Țelul meu este să devin indiferentă față de Dex.

Când ne terminăm cina, ne hotărâm să sărim peste desert și să mergem la el. Are un apartament frumos, mai

[1] Marcă de costume de baie (n.tr.)

spațios decât al lui Ethan și plin de plante și de mobilă confortabilă. Îmi dau seama că o femeie s-a mutat de curând de aici. Ca pentru a-mi confirma acest lucru, jumătate dintre rafturile cu cărți sunt goale. Toată partea stângă. În cazul în care nu-și țineau separat cărțile – lucru de care mă îndoiesc –, el și le-a împins pe ale lui într-o parte. Poate că voia să vadă în ce proporție viața lui rămăsese mai goală fără ea.

– Cum o chema? Pe fosta ta? întreb eu precaută.

Poate că nu trebuia să aduc vorba despre ea, dar sunt sigură că își imaginează că Phoebe m-a pus la curent cu situația lui. Sunt sigură că a procedat la fel și în privința mea.

– Katherine. Kate.

– Cum te simți?

– Puțin trist. Mai degrabă ușurat decât oricum altcumva. Uneori, de-a dreptul euforic. S-a terminat de mult timp.

Dau din cap ca și cum aș înțelege, deși situația mea n-ar putea fi mai diferită de a lui. Poate că eu și Dex am reușit să evităm anii de chinuri și de durere înainte de a sfârși ca James și Kate.

– Dar tu? mă întreabă.

– Phoebe nu ți-a spus?

Văd că se gândește la o minciună, dar apoi zice:

– Mai mult sau mai puțin... da. Tu cum te simți?

– Bine, spun. A fost o chestie de scurtă durată. Nimic asemănător cu ruptura ta.

Dar nici eu nu cred ceea ce tocmai am spus. Îmi amintesc de 4 Iulie și simt un val de durere pură și intensă, care mă ia pe nepregătite și mă surprinde. Intru în panică, temându-mă că o să plâng. Dacă James mai întreabă ceva de Dex, o să izbucnesc în lacrimi. Din fericire, conversația serioasă nu pare a fi specialitatea lui James. Mă întreabă dacă vreau ceva de băut.

– Ceai? Cafea? Vin? Bere?

– O bere ar fi perfect, îi răspund.

În timp ce pleacă spre bucătărie, respir adânc și mă străduiesc să mi-l alung pe Dex din minte. Mă ridic și studiez camera. Se vede o singură fotografie – a lui James cu o femeie atrăgătoare, mai în vârstă, care pare a fi mama lui. Mă întreb câte fotografii cu Kate și cu James au fost îndepărtate după despărțire și dacă le-a aruncat sau le-a păstrat. Acest lucru spune multe despre cineva. Mi-aș dori să fi avut câteva fotografii ale lui Dex. Nu am nici una cu noi doi împreună, ci doar câteva cu el alături de Darcy. Sunt sigură că voi avea mult mai multe după nuntă. Darcy mă va obliga să comand câteva, poate îmi va da chiar una înrămată, ca amintire de la nuntă. Cum o să pot trece prin toată chestia asta?

James revine cu șervețele de in pentru cocktailuri, două halbe cu bere și un mic bol de sticlă, cu un mix de alune. Toate sunt puse frumos pe o tavă pătrată de cositor. Bine dresat de Kate.

– Mulțumesc, îi spun, sorbind dintr-o bere.

Stăm pe canapea aproape unul de altul și discutăm despre slujba mea și despre scrisul lui. Nu mă simt extrem de confortabil, dar nici îngrozitor. Probabil pentru că suntem într-o situație fără consecințe. Nu va fi nici o a doua întâlnire, astfel încât nu există presiunea de a acționa în vreun fel. Nici așteptări. Nu vom avea niciodată de-a face cu perioada stânjenitoare care urmează după ce au fost epuizate toate subiectele, cu pauzele în conversație care apar de obicei la a doua întâlnire, moment în care ambii parteneri trebuie să decidă fie să-și croiască drum spre o zonă a relației mai confortabilă, fie să renunțe. Sigur că eu și Dex nu am avut aceste probleme. Alt lucru grozav legat de Dex! La început, am fost prieteni. „Nu te mai gândi la Dex. Gândește-te la prezent, la faptul că ești aici cu James!"

James se apleacă și mă sărută. Își folosește un picuț cam prea mult limba – rotind-o cu mișcări circulare frenetice –,

iar respirația lui miroase vag a tutun, chestie ciudată pentru că astă-seară nu a fumat. Poate că a tras un fum în bucătărie. Îi răspund la sărutări, mimând entuziasmul. Chiar gem ușor la un moment dat. Nu știu ce mă apucă.

De câte ori trebuie să mai îndur să sărut pe cineva pentru prima dată? Deși Darcy spune că ei îi va lipsi această componentă a vieții de celibatar, eu nu mă dau în vânt după ea. Excepție face primul meu sărut adevărat cu Dex, care a fost absolut magic. Mă întreb dacă James se gândește tot atât de mult la Kate cât mă gândesc eu la Dex. După un timp suficient de lung, mâna lui James îmi rătăcește pe sub bluză. Nu mă opun. Atingerea lui nu este cu totul neplăcută, așa că nu văd de ce să nu-l las să simtă un sân american.

După o jumătate de oră de explorări mai mult sau mai puțin ample, James mă roagă să rămân peste noapte, spunând că nu vrea să se culce cu mine – bine, vrea, recunoaște el, dar nu va încerca. Sunt pe punctul de a accepta, dar aflu apoi că James nu are soluție salină. Nu pot să dorm cu lentilele de contact și nu am la mine cutiuța în care le las în soluție peste noapte. Așa că asta e. Pare amuzant că acuitatea vizuală normală a lui James m-a împiedicat să întreprind o acțiune potențial promiscuă.

Ne mai sărutăm o vreme, ascultând un CD al formației Barenaked Ladies. Melodiile îmi amintesc de absolvirea facultății, de întâlnirea cu Nate, de faptul că acesta m-a părăsit. Ascult versurile și îmi revine în minte tristețea care mă copleșise atunci.

Melodiile și mirosurile te poartă înapoi în timp mai bine decât orice altceva. Este uluitor cât de multe pot evoca versurile unui cântec sau mirosul dintr-o cameră. O melodie căreia nici măcar nu i-ai dat atenție în acel moment, un loc despre care nici măcar nu știai că are un miros deosebit. Mă întreb ce anume îmi va aduce aminte cândva de Dex și de cele câteva luni petrecute împreună.

Poate vocea lui Dido. Poate mirosul șamponului Aveda pe care l-am folosit toată vara.

Timpul petrecut cu Dex va fi cândva o amintire îndepărtată. Și asta mă întristează. Este ca atunci când moare cineva: primele faze ale durerii par a fi cel mai greu de suportat. Dar, într-un anumit fel, odată cu trecerea timpului, este și mai trist când te gândești cât de mult lipsește acea persoană din viața ta. Din lume.

În timp ce mă conduce spre apartamentul lui Ethan, James se întoarce spre mine și mă întreabă:

– Vrei să mergem mâine la Leeds Castle? Și cu Ethan?

– Ce e Leeds Castle? întreb, dându-mi seama că este, probabil, ca și cum ai întreba ce e Empire State Building.

– E un castel. A fost fortăreață normandă și reședință regală pentru șase regine din Evul Mediu. Este extrem de frumos. Lângă el se află un teatru în aer liber. Este puțin cam turistic locul. Dar, în definitiv, ești o turistă, nu?

Am început să observ că britanicii termină fiecare propoziție cu o interogație, căutând aprobarea.

I-o dau.

– Da, *sunt* o turistă.

Apoi îi spun că vizita la Leeds Castle pare o idee minunată. Pentru că, într-adevăr, așa e. Și pentru că tot ce fac și fiecare persoană pe care o întâlnesc pun o oarecare distanță între mine și Dex. Timpul vindecă toate rănile, mai ales dacă îl umpli cu ceva.

– Vezi ce zice și Ethan și dă-mi un telefon. Își scrie numărul pe dosul unui ambalaj de gumă pe care îl găsesc în geantă. Voi fi prin preajmă.

Îi mulțumesc pentru seara frumoasă. Mă sărută din nou, ținându-și mâna pe ceafa mea.

– Sărutări și îmbrățișări cu cineva abia cunoscut, la scurt timp după o despărțire dureroasă. Îți place sau urăști?

Râd.

– Îmi place.

James zâmbește viclean.

– Sunt de aceeași părere.

Descui ușa lui Ethan și mă întreb dacă și James a mințit mai devreme.

În dimineața următoare, cu ochii cârpiți de somn, Ethan pășește împleticindu-se în bucătărie, unde eu îmi torn un pahar cu suc de portocale.

– Deci? Îl iubești pe James?

– Nebunește.

Se scarpină în cap.

– Pe bune?

– Nu. Dar a fost distractiv.

Îmi dau seama că nici măcar nu-mi pot aminti exact cum arată James. În locul lui, îmi tot vine în minte un tip de la cursul de impozite federale pe venit de la facultate.

– Vrea să ne întâlnim astăzi. Să mergem împreună la un palat sau castel.

– Hmm. Un palat sau un castel în Anglia. Asta restrânge posibilitățile.

– Leeds sau cam așa ceva?

Ethan aprobă.

– Leeds Castle e frumos. Asta vrei să facem?

– Nu știu. De ce nu? răspund.

Continuarea legăturii cu James pare o pierdere de timp și cere mult efort, dar îl sun și stabilim să mergem cu toții la Leeds Castle în ziua aceea. Împreună cu Phoebe și cu Martin. Aparent, toți prietenii lui Ethan își fac programul de lucru după bunul-plac, pentru că nici unul dintre ei nu pare a ezita să-și ia liber într-o zi de miercuri. Mă gândesc cât de diferită este viața mea la New York, cu umbra lui Les planând asupra mea – chiar și în weekenduri.

Este o zi caldă, aproape fierbinte după standardele londoneze. Vizităm castelul și împrejurimile și la prânz

ne așezăm cu toții la un picnic pe iarbă. La un moment dat, Phoebe mă întreabă, suficient de tare să audă toți, dacă mi-a plăcut de James. Mă uit la James, care o fixează cu privirea pe Phoebe. Atunci zâmbesc și îi răspund, la fel de tare, că este chiar drăguț, numai de-ar locui la New York. Îmi închipui că un compliment nu poate să strice. Dacă mă place cu adevărat, va fi fericit să-l audă. În caz contrar, distanța îl va face să se simtă în siguranță.

– Atunci de ce nu te muți la Londra? mă întreabă ea. Ethan spune că îți urăști slujba. De ce nu vii aici să-ți găsești ceva? Ar fi o schimbare frumoasă de peisaj, nu?

Râd și spun că nu pot face asta. Dar, în timp ce stăm lângă un lac liniștit și admirăm un castel ca din povești, ce are drept fundal un peisaj de țară tipic englezesc, mă gândesc serios că aș putea să fac acest lucru. Poate că după ce ai aruncat zarurile – și ai pierdut – nu trebuie decât să le iei pur și simplu și să le arunci din nou. Mă imaginez înmânându-i lui Les demisia mea. Mi-ar da o satisfacție de nedescris. Și nu ar mai trebui să fiu pusă în situația de a-i vedea mereu pe Dex și pe Darcy. Mă întreb cum ar caracteriza un terapeut bun această acțiune: fugă sau un nou început sănătos.

În ultima mea seară la Londra, eu și Ethan suntem din nou la pubul lui preferat, pe care am început să-l consider și eu printre favorite. Îl întreb pe Ethan ce crede despre ideea de a mă muta la Londra. În cincisprezece minute, sunt deja mutată cu totul în cartierul lui. Știe el un apartament, o slujbă și câțiva tipi, dacă James nu este ideal, care au toți dinții drepți și albi (pentru că eu făcusem comentarii la adresa lucrărilor dentare de proastă calitate ale britanicilor). Mă îndeamnă să nu ezit și să trec la treabă. Face ca totul să pară atât de simplu. *Este* simplu. Sămânța a fost mai mult decât sădită. S-a dezvoltat și a răsărit un mic mugure.

Ethan continuă:

– Trebuie să te îndepărtezi de Darcy. Prietenia aia otrăvită... E nesănătoasă. Și o să fie și mai distrugătoare când o să fii nevoită să-i vezi după nuntă.

– Știu, îi spun, trecând un cartof prăjit prin piureul de mazăre.

– Chiar dacă rămâi în New York, cred că este *esențial* să te desprinzi de acea prietenie. Deși nici măcar nu este o prietenie adevărată, dacă ea vrea doar să te învingă.

– Nu este așa de rea pe cât o faci tu să pară, îi spun eu, mirându-mă că o apăr.

– Ai dreptate. Nu este numai de dragul de a te învinge. Cred că ea te respectă atât de mult, încât vrea să te învingă ca să-ți câștige respectul... Sper că ai observat că nu s-a străduit deloc s-o pună în umbră pe Annalise. Doar pe tine. Dar uneori cred că și tu te-ai lăsat atrasă în treaba asta. Și tot procesul a devenit mai mult competiție decât prietenie adevărată.

Îmi aruncă o privire de părinte atotștiutor.

– Crezi că îmi place Dex din același motiv? Pentru că vreau să concurez cu Darcy? Așa e?

Își drege glasul, își ridică șervetul la gură, se șterge și îl pune la loc în poală.

– Păi, e oare posibil? întreabă.

Clatin din cap.

– Nici vorbă. Nu mă pot înșela în privința sentimentelor pe care le am. Le-am avut, spun eu.

– OK. Era o simplă teorie.

– Nici vorbă! Chiar crezi asta.

În timp ce adorm în noaptea aceea în patul lui Ethan (el a insistat să se culce pe canapea), îmi pun întrebări cu privire la teoria lui. Este posibil ca fiorul pe care l-am simțit când l-am sărutat pe Dex să fi avut mai mult de-a face cu tentația de a fi rea, de a încălca regulile, de a avea ceva ce îi aparținea lui Darcy? Poate că aventura mea cu Dex a fost o răzvrătire împotriva incapacității mele de până atunci de a risca, împotriva lui Darcy și a anilor când

m-am simțit inferioară. Sunt tulburată de idee – pentru că nu îți place niciodată să crezi că ești sclavul unor astfel de impulsuri subliminale. Dar, în același timp, ideea mă consolează. Dacă acestea sunt motivele pentru care l-am iubit pe Dex, ei bine, asta înseamnă că, de fapt, nu l-am iubit. Și că îmi va fi mult mai ușor să merg mai departe.

Dar, în ziua următoare, în timp ce iau metroul cu Ethan spre Paddington Station, am abandonat de mult ideea că l-am plăcut pe Dex doar pentru a o înfrânge pe Darcy. Știu, din nou, că l-am iubit cu adevărat și... probabil că o să-l mai iubesc multă vreme. Îmi iau bilet la Heathrow Express. Citim pe ecran că trenul pleacă peste trei minute, așa că mergem la peronul indicat.

– Știi ce ai de făcut, da? mă întreabă protector.

Pentru o secundă, cred că Ethan se referă la viața mea, dar îmi dau rapid seama că mă întreabă dacă o să mă descurc la aeroport.

– Da. Ăsta merge direct la Heathrow, nu?

– Da. Ieși la Terminalul 3. E ușor.

Îl îmbrățișez pe Ethan, îi mulțumesc pentru tot și îi spun că m-am simțit minunat.

– Nu vreau să plec.

– Atunci mută-te aici... Chiar cred că ar trebui s-o faci. Nu ai nimic de pierdut.

Are dreptate, n-am nimic de pierdut. N-aș părăsi nimic. Un gând de-a dreptul deprimant.

– O să mă gândesc la asta, spun eu și îmi promit că, odată ajunsă acasă, o să continui să analizez această opțiune și nu o să mă arunc orbește în vechea mea rutină.

Ne îmbrățișăm pentru ultima oară, apoi mă urc în tren și mă uit prin geamul colorat la Ethan, care îmi face cu mâna. Îi fac și eu, gândindu-mă că nimic nu se compară cu vechii prieteni adevărați.

Ajung la Terminalul 3 și trec de forfota de la controlul actelor, de la controlul de securitate și aștept îmbarcarea. Zborul pare nesfârșit, iar eu nu reușesc să dorm deloc, deși

mă străduiesc. În ciuda săptămânii în care am încercat să uit de griji, nu mă simt mult mai bine decât la plecare. Nici măcar vederea de sus a New Yorkului – care de obicei mă umple de nerăbdare și de entuziasm – nu mă mai atrage. Dex este undeva printre clădirile acelea. Era mult mai bine când ne separa Oceanul Atlantic.

Când avionul aterizează, trec de controlul pașapoartelor, al bagajului și prin vamă și găsesc o coadă lungă la taxiuri. Afară te topești de căldură și, când mă urc în taxi, descopăr că aerul condiționat de-abia suflă spre bancheta din spate.

– Puteți da mai tare aerul condiționat aici în spate, vă rog? îl întreb pe șofer, care fumează o țigară, contravenție care l-ar putea costa o amendă de 150 de dolari.

Nu mă bagă în seamă, ci continuă să ne azvârle pe amândoi dintr-o parte în alta, de mi se face rău. La fiecare zece secunde, schimbă benzile.

Îl rog din nou să fie amabil și să dea aerul mai tare. Nici un rezultat.

Poate că nu mă aude din cauza radioului. Sau poate că nu vorbește engleză. Îmi arunc ochii pe afișul cu drepturile pasagerilor. Am dreptul la un șofer politicos, care vorbește engleză, cunoaște și respectă toate regulile de circulație... aer condiționat la cerere... o călătorie fără radio (în liniște)... aer fără fum de țigară și alte mirosuri... portbagaj curat.

Poate că portbagajul este curat.

Înțelegeți? Totul e să nu-ți faci speranțe prea mari.

Bancheta din spate continuă să se încingă, așa că las jos geamul și îndur vântul murdar care îmi flutură părul în jurul feței. În sfârșit, ajung din nou acasă. Îi plătesc nepoliticosului taximetrist tariful fix de la JFK, plus taxa și bacșișul (deși pe afiș este specificat că pot să nu dau bacșiș dacă nu mi-au fost respectate drepturile). Îmi scot geanta de voiaj de pe bancheta din spate.

Este cinci și jumătate. Sâmbătă, la ora asta, Darcy și Dex vor fi căsătoriți. Deja o voi fi ajutat pe Darcy să se îmbrace cu rochia de mireasă și voi fi învelit tulpinile calelor ei cu batista mea de dantelă. O voi fi asigurat deja de o mie de ori că nu a arătat niciodată atât de frumoasă, că totul este perfect. Voi fi deja în fața altarului, lângă Dexter, fără să îl privesc. Bine, încercând să nu mă uit la el, dar poate surprinzându-i totuși o privire trecătoare, un amestec de vinovăție și de milă. Voi fi îndurat acele treizeci de secunde dureroase în care o voi fi privit pe Darcy în toată splendoarea ei, mergând spre altar, în timp ce eu voi ține în palmă verigheta de platină a lui Dexter. În șase zile, răul cel mai mare va trece.

– Bună ziua, domnișoară Rachel! spune José în timp ce închid ușa taxiului. Apoi i se adresează cuiva din hol: S-a întors!

Îngheț, așteptându-mă să o văd pe Darcy cu dosarul ei pentru nuntă, gata să mă bombardeze cu tot soiul de pretenții. Dar nu Darcy mă așteaptă pe fotoliul singuratic de piele din hol.

capitolul 23

E Dex. Se ridică, iar eu mă holbez la el. Poartă jeanși și un tricou gri. E mai bronzat decât atunci când am plecat. Mă enervează strălucirea lui de om sănătos și expresia lui placidă.

– Bună, spune el, făcând un pas spre mine.

– Bună. Încremenesc și iau atitudinea cea mai potrivită situației. Cum ai aflat când mă întorc acasă?

– Ethan mi-a dat datele zborului. Am găsit numărul lui în agenda lui Darcy.

– Oh... Ce dorești? Ce cauți aici? îl întreb. Nu vreau să dau impresia că sunt înverșunată, dar știu că așa par.

– Lasă-mă să vin sus. Trebuie să-ți vorbesc, spune el calm, dar insistent.

José zâmbește în continuare, neînțelegând nimic.

Ridic din umeri și apăs pe butonul liftului. Drumul până sus, în liniște, mi se pare nesfârșit. Mă lasă să ies prima. Mă uit la el. După figura lui, sunt sigură că a venit ca să se scuze din nou. Nu poate suporta să fie omul cel rău. Ei bine, nu o să-i dau satisfacție. Nu mă voi lăsa tratată cu condescendență. Dacă se apucă să-mi spună din nou cât de rău îi pare, o să-l reped. Poate chiar o să-i zic despre James. O să-i spun că mă simt bine, că o să fiu prezentă la nuntă, dar că după aceea vreau să am cât mai puțin de a face cu el și că mă aștept ca el să coopereze în acest sens. „Să fie foarte clar", o să-i spun, „prietenia noastră s-a sfârșit."

Răsucesc cheia în broască și deschid ușa. Când intru în apartament e ca și cum aș deschide un cuptor încins, chiar dacă mi-am amintit să las jaluzelele înainte să plec. Toate plantele mele s-au ofilit. Trebuia să o rog pe Hillary să le ude.

Dau drumul aparatului de aer condiționat și observ că nu funcționează la maximum. De fiecare dată când sunt peste treizeci și cinci de grade, în tot orașul se reduce intensitatea curentului electric. Îmi lipsește Londra, unde nici măcar nu este necesar să ai aer condiționat.

– Scădere de tensiune, spune Dex.

– Văd și eu, răspund.

Mă strecor repede pe lângă el, mă așez pe canapea, îmi încrucișez brațele și încerc să ridic dintr-o sprânceană, așa cum face Phoebe. Mi se ridică amândouă.

Dex se așază lângă mine fără să ceară voie. Încearcă să-mi ia mâna, dar mi-o retrag.

– Ce cauți aici, Dex?

– Tocmai am anulat-o.

– Poftim? întreb eu, sigură că n-am auzit bine.

– Nunta s-a anulat. Nu... nu mă mai însor.

Sunt buimăcită; îmi amintesc de prima oară când am auzit că oamenii se ciupesc atunci când nu sunt convinși că tot ce se întâmplă e aievea. Aveam patru ani și am luat-o *ad litteram* – m-am ciupit tare de braț, vrând parcă să mă conving dacă nu cumva aveam încă doi ani și doar visasem acei ultimi doi ani ai vieții mele. Îmi amintesc că m-am simțit ușurată că m-a durut.

Dex continuă, cu voce sigură și calmă. În timp ce vorbește, se uită fix la pumnii strânși în poală, aruncându-mi câte o privire între propoziții.

– Cât ai fost plecată, am simțit că înnebunesc. Mi-a fost atât de dor de tine, de chipul tău, de mirosul tău, chiar și de apartamentul tău. Am recapitulat totul în minte. Tot timpul petrecut împreună, toate discuțiile noastre. Facultatea. Ziua ta. 4 Iulie. Totul. Și pur și simplu nu-mi pot imagina viața fără tine de aici înainte. Este foarte simplu.

– Ce-o să se întâmple cu Darcy? îl întreb.

– Țin la ea. Vreau să fie fericită. Mi se părea corect să mă căsătoresc cu Darcy. Am fost cinci ani împreună și,

în cea mai mare parte a timpului, am fost destul de fericiți. N-am vrut s-o rănesc.

„Nici eu n-am vrut s-o rănesc", îmi zic eu.

Dex continuă:

– Dar asta a fost înainte de legătura dintre noi doi, Rachel. Și chiar nu pot să mă însor cu ea simțind ceea ce simt pentru tine. Nu pot. Te iubesc. Și ăsta nu e decât începutul... Dacă și tu mă mai iubești.

Aș avea atât de multe de zis, dar am rămas fără grai.

– Spune ceva!

Mă chinui să scot o întrebare.

– I-ai zis de noi?

– Nu despre noi. Dar i-am spus că n-o mai iubesc și că nu e corect să mă însor cu ea.

– Ce a spus? întreb, încercând să-mi închipui scena. Trebuie să știu fiecare amănunt înainte de a putea crede că este adevărat.

– A întrebat dacă există altcineva. I-am spus că nu... Dar că între noi lucrurile nu stau cum ar trebui.

– Cum se simte ea?

– E întoarsă pe dos. Dar e supărată mai ales din cauza blestematei de nunți și îngrijorată de ce o să creadă lumea. Jur că asta o supără cel mai tare.

– Unde este acum? Nu mi-a lăsat nici un mesaj.

– Probabil că s-a dus la Claire.

– Sunt sigură că ea crede că o să te răzgândești.

Și eu cred asta. Se va răzgândi și, atunci când o va face, totul va fi și mai dureros.

– Nu, spune el. A înțeles că vorbesc serios. Mi-am sunat părinții și le-am zis. Și în seara asta o să-i sunăm și pe părinții ei. Ea dorește să le spun eu... Iar apoi îi vom suna pe toți ceilalți. Vocea i se gâtuie și, pentru o clipă, mă întreb dacă n-o să plângă.

Îi spun că îmi pare rău. Nu știu ce aș mai putea adăuga. Nu pot să diger această informație suficient de repede.

Vreau să-l sărut, să-i mulțumesc, să zâmbesc. Dar nu pot. Nu mi se pare potrivit.

Clatină din cap, își trece mâinile prin păr și și le pune din nou în poală.

– E greu, dar simt că mi-am luat o piatră uriașă de pe suflet. Am făcut ce trebuia.

Mă privește, iar eu îi susțin privirea înainte de a-l săruta. În timp ce mă îmbrățișează, mă gândesc că este adevărat. Apoi mă relaxez în brațele lui, simțindu-mă pe deplin fericită și împlinită, parcă pentru prima dată în viață. Înainte ne-a lipsit întotdeauna liniștea profundă, chiar și în timpul weekendului petrecut împreună de 4 Iulie. Acum avem timp. Cât de mult ne dorim. Poate chiar pentru totdeauna.

Mă întreb cum va fi fără Darcy în ecuație. Ne vom simți altfel când vom face dragoste? Sunt pe cale să aflu, pentru că Dex îmi descheie bluza. Inima îmi bate cu putere în timp ce ne mutăm pe pat, unde ne dezbrăcăm.

– Mi-a fost dor de tine, Rachel, îmi spune.

Simt cum îi bate inima, lipită de a mea.

Fix atunci, José ne întrerupe sunând o dată, de două ori. Merg să-i răspund, presupunând că este vorba despre vreun pachet, despre rufele venite de la curățătorie sau despre orice alt nimic. O să-i spun că o să cobor mai târziu. Dar nu este un pachet. Este Darcy. Și mi-a auzit vocea prin interfon.

– Spune-i că vin jos imediat!

– Urcă deja! mă anunță José cu voce aproape cântată.

Este clar că nu are habar că sosirea lui Darcy înseamnă că eu și primul musafir suntem terminați. Sau poate că știe. Poate că portarii, chiar și cei care pretind a-ți fi prieteni, se delectează în secret cu dramele locatarilor.

– Oh, fir-ar să fie! izbucnesc eu, ridicându-mă și uitându-mă împrejur. Vine sus! Drace!

Dex își trage calm boxerii pe el. Luându-și pantalonii și tricoul, se duce repede la dulapul meu de lenjerie

și deschide ușa. De jos până sus sunt numai rafturi. Nu încape acolo.

– Intră în celălalt. Celălalt dulap! îi zic înnebunită, privind în toate direcțiile.

Se întoarce și deschide dulapul. În ăsta are loc. Se ghemuiește lângă coșul meu de nuiele, ținându-și bine hainele. Exact când închid ușa dulapului, o aud bătând la ușă.

– Vin imediat! strig eu.

Îmi iau în grabă ceva pe mine și deschid ușa.

– Scuze. Tocmai mă schimbam.

– Slavă Domnului că te-ai întors, spune ea.

O întreb ce se întâmplă înainte de a-mi da seama că arată și vorbește normal. Nu tu ochi injectați, nu tu rimel curs, nu tu privire deprimată. Darcy intră în timp ce eu bolborosesc că tocmai am ajuns acasă și că voiam să mă schimb în ceva mai comod. Îmi pun niște pantaloni scurți și un tricou.

Tot nu spune nimic.

– Gata. Mai sunt șase zile. Cred că ești înnebunită! Râd nervos. Ei bine, sunt aici să te ajut. La ordinele tale! Să te ajut cu ultimele detalii pentru nuntă.

– N-o să fie nici o nuntă.

Pufnește.

– Ce?

Respir adânc, ochii mi se măresc și pășesc către ea. Exact când sunt gata să-i ofer toată compasiunea mea, îmi amintesc că se presupune că nu știu cine a anulat-o. Așa că întreb.

– A fost de comun acord, zice ea.

– De comun acord? repet eu, ridicând vocea.

O conduc pe pat și ne așezăm. Dulapul este aproape de pat. Vreau ca Dex să audă totul. „De comun acord?" Dex spusese că el a anulat-o. Dacă a fost de comun acord – sau dacă ea a spus-o prima –, probabil că nu înseamnă atât de mult pe cât mi-am închipuit eu. Bineînțeles că decizia

mă încântă în continuare. Dar vreau ca alegerea să fie a lui Dexter. Acum îmi doresc ca eu să fiu motivul.

– Păi, practic, Dexter a fost cel care a făcut-o. Astăzi de dimineață mi-a spus că nu poate să meargă până la capăt. Că nu mă iubește. Se uită într-o parte și zâmbește ironic. Aș vrea ca Dex să-i poată vedea expresia feței. Nu crede că el n-o mai iubește mai mult decât crede că aș putea fi în stare să-l ascund pe Dex pe jumătate gol în dulapul meu.

– Glumești? E o nebunie. Cum te simți?

Darcy se uită în jos, la picioare. *Acum* o să înceapă să plângă. Iar eu o voi liniști și îi voi spune că o să fie bine. Apoi voi propune să facem o mică plimbare. Să luăm puțin aer curat, chiar dacă afară este o umezeală dezgustătoare. Poate că o să-i propun să luăm cina împreună. O las pe ea să aleagă ce să mâncăm. Poate chiar un burger cu cartofi prăjiți, dacă tot nu mai e nevoie să încapă în nici o rochie de mireasă.

Și totuși, Darcy nu plânge. Respiră adânc.

– Rachel... Trebuie să-ți spun ceva.

Vocea îi e calmă. Nu respectă scenariul clasic „tocmai am fost părăsită". Ceva se întâmplă. Pentru o clipă cred că o să-mi spună că știe totul, că înțelege, că dragostea adevărată trebuie să învingă și că îi este clar că eu și cu Dex ar trebui să fim împreună.

– Da? întreb nedumerită.

– Îmi este foarte greu să-ți spun. Chiar mai greu decât atunci cu admiterea la Notre Dame, continuă ea.

Este prima dată când a adus vorba despre Notre Dame, ceea ce este o nebunie, ținând seama de ceea ce descoperisem de curând. Categoric, nu înțeleg nimic din această discuție. Poate că o să mărturisească că și ea fusese respinsă. Că toată viața concurase cu mine. Și că, în sfârșit, își recunoștea înfrângerea.

– Îți amintești când ți-am spus că mi-am pierdut inelul?

– Da?

– Că l-am pierdut în apartamentul colegului meu?

Acum chiar sunt nedumerită. Dex trebuie să fie și mai nedumerit. Sunt bucuroasă că nu i-am spus niciodată. A anulat nunta chiar și fără să știe chestia asta.

– Cum m-am combinat cu tipul ăla și am pierdut inelul?

Este ca într-un episod din *Three's Company*[1], în care Jack și Chrissy discută, iar Janet este ascunsă undeva și ascultă conversația lor plină de neînțelegeri și de vorbe cu dublu înțeles. Îmi imaginez prim-planurile cu fața șocată și indignată a lui Janet. Numai că aici, în apartamentul meu, nu este loc pentru nici o confuzie. Totul are un singur înțeles, iar Dex a prins ideea: ea s-a combinat cu altcineva. Îmi imaginez cum vom discuta mai târziu despre asta. „De ce nu mi-ai spus", mă va întreba, cel mai probabil acuzator. „Ar fi făcut totul mult mai ușor", o să adauge el. O să-i spun că nu am crezut că ar fi fost corect să-l influențez. Poate că asta mă va face să par nobilă. Și pe Darcy, cu atât mai nepotrivită pentru el.

– Păi, de fapt, nu m-am combinat cu un tip de la serviciu.

Vorbește rar, articulând fiecare silabă.

– Nu ai pierdut inelul?

Este pe punctul de a mărturisi vreo fraudă legată de asigurare?

– Tipul cu care am fost nu era de la mine de la serviciu. Era altcineva.

– Cine?

– Marcus, îmi răspunde.

– Marcus?

---

[1] Serial american ce a rulat pe micile ecrane în intervalul 1977–1984 și care are în rolurile principale trei colegi de cameră (două fete și un băiat) care împart apartamentul nr. 201 dintr-un bloc din Santa Monica; filmul prezintă aventurile celor trei, neînțelegerile dintre ei, viața lor socială și eforturile de-a fi la zi cu chiria. (n.red.)

Am rămas fără replică.

– Da. Marcus al tău.

„Bineînțeles." Marcus al meu. Iar eu a trebuit să trec Atlanticul ca să mi-l scot din minte.

– Mă urăști? mă întreabă ea neliniștită. Te rog, Rachel, spune ceva.

– Cu Marcus ai fost în ziua în care ți-ai pierdut inelul? L-ai pierdut la el în apartament? clarific eu treaba, pentru mine și pentru Dexter.

Aprobă din cap. Apoi, timp de o secundă, mă privește pieziș – cu o lumină în ochi și o ușoară ridicare a colțurilor gurii. Savurează aceste clipe. Este momentul să mă șocheze. Șochează și strălucește. Din nou câștigătoare.

Îi dau ceea ce dorește. Mă prefac învinsă. Din nou, perdanta binevoitoare.

– Deci te-ai culcat cu el?

Tonul vocii mele nu pare deloc acuzator, ci mai degrabă îndurerat.

– Da.

– De mai multe ori?

– Da, șoptește, atât de încet, încât știu că Dex nu poate auzi răspunsul ei.

Așa că întreb tare și clar:

– Chiar te-ai culcat de mai multe ori cu el?

– Da, spune ea.

Mă prefac că rumeg totul. De fapt, chiar rumeg totul. Dar la un nivel pe care Darcy nu-l intuiește.

– Deci așa, murmur eu.

Nu cer mai multe explicații, dar ea mi le oferă oricum.

– A început în weekendul din 4 Iulie. Ne întorseserăm de la Talkhouse matoli. Și am dat dintr-una în alta.

– 4 Iulie? întreb eu.

E din ce în ce mai bine.

– Da! Dar el s-a simțit groaznic. Și am jurat că n-o să se mai întâmple niciodată. Numai că eram atrași nebunește unul de altul. A fost ceva mai presus de noi...

Nu puteam să stăm departe unul de celălalt. Am început să ne întâlnim la prânz și uneori după serviciu. De fiecare dată ne simțeam îngrozitor din cauza lui Dex... și din cauza ta. Dar apoi se întâmpla iarăși și iarăși... Mă urăști?

Sunt la o răscruce. Nu sunt sigură încotro s-o apuc. Ce m-ar sfătui Ethan? Să izbucnesc într-o criză de furie? „Da, te urăsc. Ieși afară. Ieși afară!" Asta ar fi o variantă. Sau poate soluția blândă? „Cum aș putea să te urăsc? Ești cea mai bună prietenă a mea." Sau poate să zic simplu: „Nu știu ce să cred. Am nevoie de timp."

În vreme ce meditez asupra răspunsului, îmi spune că are și altceva să-mi comunice. Ceva foarte important.

– Mai e și altceva?

– Da. Mai e.

Vocea ei pare timidă, însă expresia de pe chipul ei o dă de gol. Chestia asta îi face o plăcere deosebită.

Îmi las privirea în jos.

– Dă-i drumul!

– Mi-a întârziat ciclul câteva zile. Și știi și tu că la mine vine întotdeauna la douăzeci și opt de zile fix.

Își atinge tandru abdomenul. Încă este perfect plat.

Mi se strânge stomacul.

– Ești însărcinată?

– Cred că da.

Mi-e frică să întreb cine este tatăl. Dacă e Dex, totul îmi poate fi luat înapoi.

– Am făcut un test... a ieșit pozitiv.

– Pozitiv înseamnă că ești gravidă?

– Da. Două linii roz. Da, sunt însărcinată.

Îmi țin respirația, mă rog, fac un târg cu Dumnezeu. Nu voi mai cere niciodată nimic altceva, dacă...

– Cine este tatăl?

Întrebarea umple camera, plutește deasupra noastră, se strecoară pe sub ușa dulapului...

– Marcus.

Expir, simțind dintr-odată un val de ușurare.

– Ești sigură?

– Da. Absolut. Nu am mai făcut sex cu Dex dinaintea ultimului ciclu. Acu' o sută de ani.

– El știe?

– Cine? Marcus?

– Da. Marcus știe?

– Da. Dar Dex nu știe. Încă.

„Acum știe."

– Voiam să vorbesc mai întâi cu tine.

Dau din cap, încă buimacă.

– Ce ai de gând să faci?

– Ce vrei să spui?

– Îl păstrezi?

– Da. Mi-l doresc. Își freacă burta cu mișcări mici și circulare. Vreau să mă căsătoresc cu Marcus și să păstrez acest copil.

– Ești sigură că Marcus vrea să se însoare?

– Foarte sigură.

– Crezi că Dex bănuiește ceva? întreb încet, căci nu vreau ca el să audă această întrebare.

– Nu. Dar, ca să fiu sinceră, cred că a simțit cât de distantă sunt. Probabil că de-asta a anulat tot. Știi, a spus că nu mă iubește... pentru că a simțit că eu m-am îndepărtat prima de el.

– Înțeleg.

– Sunt șocată să văd cât de calmă ești. Îți mulțumesc că nu mă urăști.

– Da... Nu te urăsc.

– Sper ca Dex să primească totul la fel de bine. Cel puțin în ceea ce îl privește pe Marcus. O să-l urască o vreme. Dar Dex este o persoană rațională. Nimeni n-a avut intenția să-l rănească. S-a întâmplat pur și simplu.

Și tocmai când credeam că această poveste se va încheia la fel de bine și de frumos ca un episod din *Three's Company*, o văd pe Darcy uitându-se fix la ceva în spatele

meu. După expresia ei, îmi imaginez că Dex a ieșit din ascunzătoarea lui. Mă întorc, convinsă că o să-l văd. Dar nu, ușa este în continuare închisă. Mă întorc din nou către Darcy. Privirea îi este ațintită în aceeași direcție, iar ea arată de parcă ar fi în transă.

Apoi mă întreabă:

– Ce caută ceasul lui Dexter pe noptiera ta?

Îi urmăresc din nou privirea. Într-adevăr, ceasul lui se află pe noptiera mea. Ceasul lui Dexter. Noptiera mea. Nu există nici o scăpare. Cel puțin nu una la care să mă pot gândi acum.

Ridic din umeri și bâigui că nu știu. Dacă a existat până acum vreun dubiu legat de capacitatea mea de a judeca limpede în momentele de cumpănă, acum a fost înlăturat cu totul.

– Oh, nu este ceasul lui. Am și eu unul la fel... L-am cumpărat din Anglia, mormăi.

Vocea îmi tremură. Sunt terminată, un vițel muribund prins de o furtună.

Darcy sare de pe pat și înșfacă iute ceasul de pe noptieră, îl întoarce și citește inscripția de pe spate: „Cu toată dragostea, Darcy". Apoi mă privește cu o ură profundă, arătându-mi cum ar fi trebuit să reacționez când am aflat despre relația ei cu Marcus.

– Ce dracu' se întâmplă? izbucnește ea. E o întrebare rece, categorică. Ochii i se îngustează. Fir-ar să fie! strigă ea.

Mă bucur că, fiind o exclamație, nu trebuie să răspund.

Se năpustește pe lângă mine în baie. O urmez în timp ce trage cu violență perdeaua de la duș. Doar două sticle cu cremă de bronzat Aveda, un aparat de ras de plastic, roz, și un săpun mic folosit.

Încep să mă gândesc la o poveste: Dex a venit să-mi spună despre despărțire. Și-a scos ceasul ca să citească dedicația, plin de mâhnire. Era doborât de durere.

Am încercat să-l consolez un pic, dar s-a ridicat și a plecat să rătăcească prin parc de unul singur.

Dar este prea târziu pentru explicații. Degetele slabe și lungi ale lui Darcy strâng mânerul de la ușa dulapului.

– Darcy, nu face asta, spun, dându-i astfel clar de înțeles că fostul ei logodnic este în spatele acelei uși.

Mă așez în fața ei, cu spatele lipit de ușă.

– Dă-te din calea mea! zbiară ea. Știu că e înăuntru!

Mă dau la o parte, căci nu știu ce altceva aș putea face. Are dreptate. Toți știm că el este înăuntru. Dar, în timp ce ea deschide ușa, o parte din mine crede că Dex a găsit o modalitate de a se retrage într-un colț al dulapului. Sau poate a ieșit și s-a făcut nevăzut în timpul celor patru secunde în care eu și Darcy am fost în baie. Sau poate că a găsit o ieșire secretă în spatele dulapului, ca în *Cronicile din Narnia – Leul, Vrăjitoarea și Dulapul*[1].

Dar nu, este acolo, ghemuit exact în locul în care l-am văzut ultima oară, ținându-și jeanșii și tricoul în mână, îmbrăcat doar în boxerii vărgați și uitându-se fix la noi. Iese de acolo și se îndreaptă de spate.

– Mincinosule! urlă ea, împungându-l acuzatoare cu degetul în piept.

El n-o bagă în seamă, ci își trage calm hainele pe el, vârându-și un picior în pantaloni și apoi pe celălalt. Zgomotul fermoarului răsună în cameră.

– M-ai mințit!

– Cred că glumești, spune Dex, în timp ce caută mânecile tricoului. Vocea îi este scăzută și temperată. Du-te dracu', Darcy!

Darcy devine roșie de furie și împroașcă cu salivă în timp ce urlă:

---

[1] *The Lion, The Witch and the Wardrobe*, capodoperă a scriitorului C.S. Lewis (ecranizată în anul 2005), în care patru mici aventurieri ajung pe un tărâm de basm după ce s-au ascuns într-un dulap fermecat în vreme ce se jucau de-a v-ați ascunselea. (n.red.)

– Ai spus că nu e vorba despre nici o altă femeie! Și o *regulezi* pe cea mai bună prietenă a mea!

Îi scâncesc numele ca o placă stricată.

– Darcy. Darcy. Darcy.

Mă ignoră, holbându-se la Dex. Aștept ca el să ne apere, să dea lucrurilor o altă întorsătură. Să-i spună că nu a fost vorba despre sex. Că nu s-a întâmplat absolut nimic până astăzi, când el a venit pentru a căuta alinare. Dar Dex zice calm:

– Nu cumva râde ciob de oală spartă? Tu cu Marcus, ha? O să aveți un copil? Cred că se cuvine să te felicit.

Mă aștept ca ea să afirme ceva despre loialitate, dragoste și prietenie. Să ne acuze că noi am început. Numai că ea se uită când la mine, când la Dex și apoi spune că știa de mult și că ne urăște pe amândoi. Și că ne va urî întotdeauna. Se îndreaptă spre ușă.

– Hei, Darcy? spune Dex.

– Ce e? strigă ea, dar privirea îi este rugătoare, plină de speranță.

– Poți să-mi dai ceasul înapoi, te rog?

Ea aruncă înfuriată dovada spre el. Este clar că vrea să-l lovească și să-l rănească. Dar nu are țintă, și ceasul ricoșează din perete, alunecând pe parchet înapoi la picioarele ei, cu inscripția în sus. Se uită întâi la el, apoi la mine.

– Și tu... Nu vreau să te mai văd niciodată! Pentru mine, ești moartă!

Trântește ușa și dispare.

capitolul 24

Darcy n-a pierdut deloc timpul și a făcut publică povestea în versiunea ei. Pare să fi început cu José. În drum spre ieșirea din clădire, la câteva minute după plecarea lui Darcy, trecem pe lângă portar. De data asta nu rânjește. Faptul că un portar nu reușește să-și îndeplinească îndatoririle îl poate costa funcția. Are un aer îngrijorat.

– Bună, José, spunem la unison eu și Dex.

– Dumnezeule, chiar îmi pare rău că am lăsat-o să urce, zice. Ăă, nu știam... înțelegeți...

– Nu, nu-i nimic, spun. Nu-ți face griji, José.

– Ți-a dat un raport complet? întreabă Dex vesel, ca și cum toată povestea ar fi fost doar o mică încurcătură caraghioasă, nu un moment decisiv pentru cel puțin patru oameni.

José are permisiunea tacită de a zâmbi din nou.

– Ăăă.. s-ar putea zice că am primit un raport detaliat. Dar nu vă faceți probleme. Râde. Nu cred ce-a zis despre voi... În orice caz, nu cred mare lucru din ce a spus.

Bate palma cu Dex, de parcă ar fi amici vechi, ceea ce este foarte posibil să devină. Îl conduc pe Dex până la colț. Se duce acasă sperând să apuce să salveze cât mai multe dintre lucrurile lui; amândoi bănuim că Darcy este genul distrugător, capabilă să ia foarfeca și să dea iama prin garderoba lui.

– Mă întorc cât de repede pot, zice.

Dau din cap că înțeleg.

– Ești sigură că pot să stau la tine câteva zile?

E a treia oară când mă întreabă asta.

– Bineînțeles. Stai cât vrei, spun și mă gândesc că acum nu numai că mă dorește, dar are și *nevoie* de mine.

E un sentiment plăcut ca Dex să aibă nevoie de mine.

Stăm o clipă față-n față în stradă, înainte ca Dex să facă semn unui taxi și să se aplece să mă sărute. Fără să mă gândesc, întorc capul ca să-i întind obrazul. Apoi îmi amintesc că nu mai trebuie să ne ascundem. Îmi rotesc din nou capul, și buzele ni se întâlnesc la lumina zilei.

Mă întorc în apartament în stare de semișoc. Mă simt ca și cum ar trebui să fac ceva ieșit din comun. Să scriu în jurnalul neatins de luni de zile (n-am reușit niciodată să mă mobilizeze să scriu despre Dex – pentru cazul în care mi s-ar întâmpla ceva). Să dansez goală prin casă. Să plâng. În loc de toate astea, mă concentrez pe chestiuni obișnuite, la care sunt cu adevărat bună. Fac duș, desfac bagajele, ud plantele, deschid corespondența, scot din dulap două ventilatoare și le pun în priză lângă pat, mănânc două prăjituri Fig Newtons uscate.

Dex se întoarce o oră mai târziu, cu o geantă de voiaj Hartmann și cu două genți negre Nike, umplute la întâmplare cu haine, pantofi, hârtii, obiecte de toaletă, ba chiar și cu câteva fotografii înrămate.

– Misiune de salvare îndeplinită, zice. Nu era acasă.

Observ bagajele.

– Cum ai adunat toate lucrurile așa de repede?

– N-a fost ușor, zice, ștergându-și sudoarea din sprâncene.

Tricoul gri e ud la subraț și pe piept.

– Poți să-ți atârni costumele în dulapul din față, spun eu, concentrându-mă încă pe chestiuni practice, incapabilă să asimilez neașteptata schimbare, deși prezența lucrurilor lui Dex ajută.

– Mersi. Scoate câteva costume închise la culoare și câteva cămăși, le scutură și se uită la mine. Nu te impacienta, nu mă mut aici.

– Nu mă impacientez, zic, în timp ce-l urmăresc cum își atârnă hainele.

Deși, ca să fiu sinceră, mă simt străbătută dintr-odată de un fior. „Ce urmează?" mă gândesc. „Ce-o să se întâmple acum?" N-am plănuit niciodată asta: faptul că vom locui împreună, sfârșitul prieteniei mele cu Darcy, schimbarea stranie și bruscă a întregii situații...

– Pur și simplu nu-mi vine să cred.

Mă cuprinde cu brațul.

– Ce nu-ți vine să crezi?

– Toate astea. Nimic. Ce se întâmplă cu noi.

Închid ochii exact când sună telefonul. Sar ca arsă.

– Fir-ar! M-am speriat. Crezi că e ea?

Aproape că mă tem de Darcy, de ce-o să facă.

– Mă îndoiesc. A plecat cu Marcus, sunt sigur.

Răspund.

– E adevărat? mă întreabă mama, deja panicată. Ce am auzit de la doamna Rhone? Spune-mi că nu, Rachel. *Te rog, spune-mi!*

– Depinde ce ai auzit. Îmi aleg cuvintele cu grijă, apoi îi șoptesc lui Dex că e mama.

Se strâmbă și apucă strâns brațul fotoliului, ca și cum s-ar aștepta să cadă un meteorit în apartament. Aș prefera un meteorit în locul conversației ăsteia.

– Mi-a spus că Dex a anulat nunta...

– Corect.

– Și că tu ești cumva *combinată* cu Dex?... I-am spus că trebuie să fie o greșeală, dar părea sigură. E foarte supărată. Eu și tatăl tău am rămas fără replică.

– Mami, e complicat, spun – iar asta, oricum ai lua-o, este o recunoaștere a celor spuse de ea.

– *Ra-chel.* Cum *ai putut?* Niciodată tonul ei nu a trădat o dezamăgire mai mare. Toată munca mea, toate realizările, anii în care am fost o fiică bună, totul s-a dus pe apa sâmbetei. Darcy e cea mai veche prietenă a ta! Cum ai putut?

Îi spun că n-ar strica să audă și versiunea mea înainte să mă judece. Nu credeam că-ți trebuie facultatea de drept

ca să-ți demoleze cineva conceptul „nevinovat până la proba contrară".

Mama zice că OK, să-i spun ce am de zis. Parcă o și văd cum scutură din cap, umblând încoace și-ncolo prin bucătărie, așteptând o explicație, deși nici una n-ar putea fi vreodată suficientă.

Sunt prea furioasă ca să-i spun ceva. Cum poate să-i ia apărarea lui Darcy în loc să fie de partea mea, înainte chiar de a auzi ce am de spus?

– N-am chef să discut asta cu tine, spun. După care adaug: Nici cu tati.

Fiindcă știu că-l va folosi ca pe arma supremă, exact cum făcea când eram copil. „Așteaptă să vină taică-tău acasă", o amenințare auzită adesea de mulți copii, nu era utilizată cu același sens în casa noastră. Era o amenințare menită să-mi păteze reputația de fetița perfectă a lui tati. O privire severă de la tata era mai rău decât orice pedeapsă, iar mama știa acest lucru.

– Taică-tău e în garaj, complet scos din minți, mai zice ea, ezitând între a țipa și a vorbi calm. Nu cred că ar putea să discute cu tine nici dacă ai vrea tu să vorbești cu el. Te-ai gândit măcar o clipă la Darcy sau la domnul și la doamna Rhone?

„Când m-am îndrăgostit? Nu, nu m-am gândit! Nici la clubul tău de bridge sau la învățătoarea mea din clasa a treia!"

– Mami, nu e viața ta! Nici a lui tati... Ascultă, trebuie să plec.

Îmi iau rămas-bun și închid înainte să mai poată spune ceva. N-are decât să-i pară rău când va afla că Darcy e însărcinată cu copilul altcuiva. Să facă ea socotelile și să vadă la ce concluzie ajunge. Poate că atunci o să-mi telefoneze și o să-și ceară scuze, și o să-mi arunce încă una dintre preferatele ei: „Scoate mai întâi bârna din ochiul tău..."

Închid telefonul și mă gândesc s-o sun pe Annalise, să vorbesc cu ea înainte să mi-o ia înainte veștile distorsionate. Dar nu vreau s-o împovărez pe viitoarea mămică cu povestea asta.

– Să înțeleg că noutățile au ajuns și pe acolo, nu? mă întreabă Dex.

– Mda. Doamna Rhone i-a telefonat maică-mii.

– Ce porcărie! Darcy este *însărcinată* cu copilul altui bărbat! Partea asta a împărtășit-o vechilor vecini?

– În mod clar, nu.

– Crezi că ar trebui s-o sun pe doamna Rhone?

– Nu... Să nu facem zarvă până nu iese totul la iveală. Dă-i dracului pe toți!

– Ai dreptate, zice și izbește cu pumnul în palmă. Darcy! E *absolut* incredibilă.

– Știu, zic.

Tăcem amândoi. Mă simt stingherită. Pentru o fracțiune de secundă, îmi fac griji că teoria lui Ethan ar putea fi adevărată – că nu l-am vrut pe Dex decât ca s-o înving pe Darcy. Iar acum, că-l am, nu știu sigur ce să fac. Dar nu, există un sentiment evident de dragoste care se dezlănțuie de sub valurile de anxietate. Numai că va dura ceva timp până să fim din nou normali. Ceea ce e ironic, pentru că n-am *fost* cu adevărat normali niciodată.

– Comandăm ceva de mâncare? mă întreabă Dex dintr-odată, rupând tăcerea.

– Nu prea mi-e foame. Cred că o să mă duc să mă culc, spun, deși nu e decât opt. Mă resimt destul de mult din cauza diferenței de fus orar. Și, în plus, e prea cald ca să mănânc.

Cred că știe motivul adevărat pentru care nu mănânc.

– Nici mie nu mi-e foame.

Îl urmăresc pe Dex cum își aranjează lucrurile apatic și-și găsește trusa de bărbierit. După care face duș, iar eu mă spăl pe dinți, încui ușa și mă sui în pat. Mintea îmi lucrează ore suplimentare: se străduiește să trimită un mesaj

limpede către inimă. Nu-mi place deloc că simt atât de multe, și totuși nu sunt în stare să etichetez sentimentul dominant. Sunt mai degrabă fericită? Tristă? Speriată? Nu știu. Mă gândesc la Ethan. Ce surprins o să fie. Dex cel laș nu e, la urma urmelor, așa de laș. Apoi mă gândesc la James. Îl sărutam când Dex încerca să găsească o soluție pentru a fi cu mine? Ar trebui să mă simt vinovată? Ar trebui să-i spun lui Dex?

Apoi mă gândesc la fiecare dintre noi, cei patru, pe rând: Marcus nu era sincer cu Dex. Eu nu eram sinceră cu Darcy. Dex nu era sincer cu Darcy. Numai Darcy făcuse rău la două persoane: mie și lui Dex. Ea era singura de două ori nesinceră. Mă gândesc la vechea mea prietenă din boxa jurații lor. E triumfătoare, scoate asta în evidență, spunându-i Taiorului Chanel: „Ți-am zis eu."

Mă uit cum Dex se șterge cu prosopul, își pune niște boxeri albi și vine spre mine. E lângă pat. Mă dau mai încolo, pe partea lui de pat. Poate că o să facem schimb de locuri, sărbătorind astfel schimbarea din relația noastră, recunoscând în acest mod neașteptata ei legitimitate.

Stinge veioza mea și se apropie de mine pe sub pătură. Mă cuprinde cu brațul. Apoi mă sărută de două ori pe ureche. Dar nici unul dintre noi nu merge mai departe. Poate că și el se gândește la proporțiile de neimaginat ale celor întâmplate.

– Noapte bună, Dex, spun eu.

– Noapte bună, Rachel.

Pentru o vreme, stau nemișcată și ascult cum respiră Dex. Când sunt destul de sigură că doarme, îi rostesc încetișor numele.

– Da? răspunde el, încă treaz.

– Te simți bine? întreb.

– Da... Tu?

– Da, spun.

Apoi îl aud cum scoate un sunet. În primă fază, am impresia că plânge. După care-mi dau seama, cu ușurare, că râde.

– Ce-i?

– Tu. Mă imită: „Am cumpărat ceasul din Anglia."

Râde și mai tare.

Îmi permit un zâmbet slab.

– Nu puteam să gândesc!

– Era evident.

– Tu l-ai lăsat pe noptieră.

– Știu... Rahat. Mi-am amintit exact când îi dădeai drumul în casă. După care m-am gândit că poate n-o să-l vadă. Apoi am auzit întrebarea... și mă așteptam să inventezi tu ceva credibil. „L-am cumpărat din Anglia" nu se apropie de ceea ce aveam eu în minte. Eram acolo în întuneric și dădeam din cap, gândindu-mă că totul s-a dus naibii.

– Poate că tot răul e spre bine... Totul a ieșit la lumină acum. Ar fi aflat la un moment dat.

Totuși, nu prea cred asta. La un moment dat ar fi fost mai bine decât azi. Și poate că n-ar fi știut niciodată că totul începuse vara asta, în timp ce ea încă era cu Dex.

– Da. O logodnă și două prietenii, *finito*, zice el.

Mă întreb care parte îl întristează mai tare pe Dex. Sper că prietenia cu Marcus.

– Chiar crezi că n-o să mai fii prieten cu Marcus niciodată?

Oftează și-și așază perna.

– Am dubii serioase că o să mai bem împreună vreo bere prea curând.

– Ești trist din cauza asta?

– Ce rost are să fiu trist? Oricum nu mai putem schimba nimic.

Vreau să-i spun lui Dex că-l iubesc, dar hotărăsc să mai aștept până mâine. Sau poate chiar până poimâine.

Douăsprezece ore mai târziu, sunt în drum spre biroul lui Hillary, când Les mă asaltează pe hol.

– Bun. Te-ai întors. Vreau să te văd imediat.

„Da, am avut o vacanță minunată. Mulțumesc pentru întrebare."

– Acum? întreb.

– Da, acum. Vino în biroul meu! Pronto!

Vreau să-i spun că oamenii normali nu folosesc cuvântul „pronto" decât dacă glumesc sau joacă scrabble.

– Trebuie să-mi iau un carnet să notez, zic.

Până aici mi-a fost cu întoarcerea lină la vechea rutină!

Câteva secunde mai târziu, sunt în biroul lui, care miroase a ceapă, și notez furioasă instrucțiuni pentru trei sarcini noi. Toate necesitând consum mare de timp și fiind extrem de plictisitoare, niște rahaturi de proiecte de cercetare pentru începători. Toate burdușite cu false termene-limită. E pedeapsa mea pentru că mi-am luat vacanță. Vorbește fără să aștepte răspuns, în propoziții agresive, așezate fără noimă și fără punctuație, cu un ton superior de fiecare dată când îndrăznesc să-l întrerup ca să-i pun vreo întrebare pertinentă. În timp ce-i studiez nasul borcănat, mă gândesc că nu-mi trebuie așa ceva. Îmi amintesc ce liberă m-am simțit la Londra, departe de locul ăsta. Cochetez cu ideea de a demisiona. De a-mi găsi un alt serviciu în New York sau poate chiar de a mă muta la Londra împreună cu Dex. O să-mi dau demisia fix când va fi mai mult de muncă. O să-l las baltă pe Les. O să-i spun ce cred despre el în drum spre ușă. Și că trebuie să facă neapărat ceva cu părul ăla din nas.

După ce am fost ținută prizonieră o oră (și a avut și trei convorbiri telefonice lungi în timpul pedepsei mele), sunt eliberată. Mă duc direct la biroul lui Hillary. E zonă de război, mai rău decât de obicei. O mulțime de documente zac îngrămădite pe fiecare centimetru pătrat din podea.

Amândouă scaunele pentru vizitatori sunt pline de hârtii, iar biroul e acoperit cu dosare, tratate și ziare vechi.

Hillary se rotește cu scaunul.

– Hei, ia un loc! Povestește-mi despre călătorie!

– Unde să mă așez?

– Oh! Aruncă și tu chestiile alea oriunde... Deci, cum a fost în Anglia? Cum te simți?

– Bine. Păi, să vedem, zic, în timp ce eliberez unul dintre scaune. În Anglia fost super. Am făcut ceva progrese în încercarea de a-l uita pe Dex. Dar aseară am venit acasă și am aflat că, până la urmă, Dex a anulat nunta.

Îmi aruncă o privire derutată.

– A anulat-o? Sigur?

Îi spun toată povestea. Soarbe fiecare vorbă; la sfârșit, arată ca una dintre persoanele care răspund la ușă și în fața lor e Ed McMahon[1] cu un cec gras și o echipă de televiziune. Își acoperă ochii cu palmele, râde, scutură din cap, apoi ocolește biroul și mă îmbrățișează. Nu sunt surprinsă de reacția ei. Nu mă așteptam să prindă și implicațiile mai profunde: faptul că Darcy și eu nu mai suntem prietene. Faptul că părinții mei sunt supărați și că vestea trădării mele circulă cu viteza luminii peste tot în Indiana.

– Păi, astea-s niște vești grozave, super. Îi sunt datoare niște scuze lui Dex. Rahat! Chiar îl tăiasem de pe listă, convinsă că nu-i decât un tip drăguț și fustangiu.

– Nu-i așa.

– Observ... Sunt așa de fericită pentru tine.

Zâmbesc.

– Și care mai e treaba pe aici?

– Hmm, nu cine știe ce. Același rahat dintotdeauna... Eu și Julian am avut prima noastră ceartă serioasă.

– Cum? De ce?

[1] Edward Leo Peter McMahon, Jr., renumit comedian american, gazdă a numeroase show-uri și prezentator la diverse emisiuni și concursuri (n.red.)

Ridică din umeri.

– Am avut o discuție în contradictoriu care, pur și simplu, a degenerat.

– În legătură cu ce?

– E o poveste lungă... dar, pe scurt, avem o regulă privind dezvăluirile totale. Nici un fel de secrete.

– Secrete legate de trecutul tău?

– Da. Și orice altceva. În fine, chestia e așa: stătea de vorbă cu o tipă la Talkhouse, pe care mi-a prezentat-o. Și toți trei am discutat mult, despre tot felul de lucruri. Și, mai târziu, în seara aia, l-am întrebat de unde o cunoaște... Mi-a zis că o întâlnise cu două veri înainte, la o petrecere... și că asta e tot. După care, în glumă, l-am întrebat: „Te-ai culcat cu ea?"... Și el doar s-a uitat la mine... Se culcase!

Nu încerc să-mi ascund zâmbetul amuzat.

– Te-ai înfuriat din cauza unei foste prietene?

– Nu. M-am înfuriat că a fost nevoie să-l întreb dacă se culcase cu ea. El ar fi trebuit să pomenească primul de asta! Chestia asta nu a fost în spiritul angajamentului nostru. Așa că, bineînțeles, am început să-mi fac griji că nu-i așa de cinstit cum pare.

Dau din cap.

– Ești o figură! Ești așa de încăpățânată!

– Și el e la fel... Nu vorbim de aproape douăzeci și patru de ore.

– Hi! Ce naiba, trebuie să-l suni!

– Nici o șansă. N-are mâna-n ghips, poate să sune el!

Vorbele și atitudinea sunt îndrăznețe și sfidătoare, dar, pentru prima oară, o văd vulnerabilă. E ceva în ochii ei care o dă de gol.

– Cred că ar trebui să-l suni, insist eu. E o prostie.

– Poate că da. Habar nu am. Sau poate că, de fapt, nu suntem așa de potriviți unul pentru celălalt cum am crezut la început.

– Din cauza unei singure dispute?

Ridică din umeri.

– Hillary, cred că exagerezi. Ridică receptorul și telefonează-i!

– Nici vorbă, zice ea, dar îmi dau seama, după cum se uită la telefon, că începe să cedeze.

Mă gândesc că, atunci când ești îndrăgostit, trebuie uneori să-ți lași deoparte mândria și alteori să lupți să-ți păstrezi mândria. E un echilibru. Dar, când relația e potrivită, găsești echilibrul. Sunt convinsă că așa vor face și Julian cu Hillary.

Când mă întorc în birou, dau un telefon personal: formez numărul celuilalt aliat necondiționat pe care-l am. Știu că Ethan va înțelege complexitatea situației. Poate pentru că o cunoaște pe Darcy mai bine decât Hilary. Într-un fel, el o înțelege mai bine decât am înțeles-o eu.

Nu mă întrerupe nici măcar o dată cât povestesc.

– Ai bănuit asta? Când Dex te-a sunat să te întrebe de zborul meu? îl întreb după ce termin.

– Am sperat... De-aia i-am dat informațiile legate de zbor. Dar n-am pus întrebări. Doar ți-am ținut pumnii.

– Ai sperat? Serios? Parcă nu-ți plăcea?

– Ăăă, nu-mi plăcea fiindcă te-a jucat pe degete toată vara. Acum îmi place. Vreau să spun că acum chiar îl *admir*. N-a ales soluția ușoară. Chiar îl respect pentru asta... Atâția oameni lasă pur și simplu valul logodnei să treacă peste ei și să se stingă în uralele unei nunți. Dex a luat atitudine și a făcut ce trebuia. Am încredere în el. Chiar am.

– Sunt bucuroasă că el a fost cel care a anulat-o, fără să știe toate celelalte amănunte complicate. În caz contrar, m-aș fi întrebat mereu, îți dai seama, dacă eu n-am fost cumva decât vioara a doua, înlocuitoarea.

– Și cum te simți?

Întrebarea lui e binevoitoare, și știu că se referă mai degrabă la ruptura dintre mine și Darcy.

Îi spun că sunt fericită, desigur, dar că mă simt tristă că am pierdut-o pe Darcy, că-mi dau seama că nu va mai

face parte niciodată din viața mea. Deși adevărul e că nu cred că sunt pe deplin conștientă de asta.

– Pur și simplu, nu e un sfârșit ca în basme, zic.

– Nu. Niciodată nu e așa.

– Și totul s-a întâmplat așa de repede. Acu' mă gândeam că mă duc la o nuntă sâmbătă. Și, în clipa următoare, nu tu nuntă, eu ajung să fiu cu Dex, Darcy e cu Marcus, iar ea îi face un copil. E o nebunie.

– Nu-mi vine să cred că e gravidă... Fir-ar! Fata asta! zice Ethan ușor amuzat.

– Știu.

– Nici un moment de plictiseală.

– Mda... Cred că s-ar putea să-mi lipsească din acest punct de vedere.

– Da. În fine. Poate că o să-și schimbe atitudinea.

– Poate.

Își drege vocea.

– Deși mă îndoiesc.

– Și eu.

– Așadar, Marcus și Darcy. Fluieră. Asta da, schimbare. Nu m-aș fi așteptat.

– Da. Mie-mi spui... Dar abia acum înțeleg... E logic. Întotdeauna îi reproșa lui Dex că lucra prea mult. Iar Marcus este exact opusul lui Dex.

– Tu semeni destul de mult cu Dex.

– Da. Adio teoria contrastelor care se atrag.

– Se pare că totul e bine când se termină cu bine... Doar că nu și pentru James. O să fie distrus.

– Da, cum să nu?! răspund.

– Și evident că sunt puțin dezamăgit.

– De ce?

– Credeam că ai de gând să te muți aici.

– Cine știe? Poate că da.

– Și-l lași pe Dex?

– Poate să vină cu mine.

– Crezi că ar face asta?

– Poate.

Poate că mă iubește destul ca să mă urmeze oriunde.

Închid și mă apuc de treabă. Intru pe Lexis[1], parcurgând și evidențiind caz după caz. Îmi tot verific e-mailul și aștept să sune telefonul. La început, mă gândesc că aștept un semn de la Dex, așa că ridic receptorul și-l sun; și totuși, am în continuare sentimentul dureros de pustietate. Și atunci îmi dau seama că, de fapt, aștept să mă sune Darcy. Îmi imaginez că are să-mi telefoneze din clipă în clipă. Să comunicăm într-un fel. Dar telefonul nu sună. În jur de ora patru, primesc, în sfârșit, un telefon.

– Rachel? zbiară Claire în telefon.

Dau ochii peste cap.

– Bună, Claire.

– Ce naiba se întâmplă? întreabă, ca și cum n-ar înțelege mare lucru din toată povestea. Bănuiesc că Darcy a pus-o să dea telefon. Poate că ascultă chiar acum. Pare modul tipic de a acționa al lui Darcy. Mă gândesc de câte ori reușea, cu vorbe mieroase, să ne facă pe mine și pe Annalise să îndeplinim astfel de sarcini când eram în liceu.

Nu mușc momeala. Îi spun scurt lui Claire că trebuie să fiu la tribunal (minciună) în treizeci de minute și că nu am timp să discut situația cu ea.

– Bine... Dezamăgirea pe care i-o produce faptul că nu poate smulge de la mine detalii picante este de-a dreptul palpabilă. Sună-mă tu când poți...

„Așteaptă tu să te sun."

– Îmi pare îngrozitor de rău pentru voi amândouă. Sunteți prietene de prea mult timp... Vocea-i mustește de falsă empatie. Savurează noua ei poziție de cea mai bună prietenă a lui Darcy. Mi le imaginez purtând colierul

[1] LexisNexis, divizie a companiei media anglo-olandeze Reed Elsevier ce oferă o arhivă amplă și folosită pe scară largă a conținutului ziarelor, revistelor, pachetelor de legi și-a altor asemenea documente scrise (n.red.)

cu „Cea mai bună prietenă". Dacă e cineva care poate readuce la modă acest obiect, atunci Darcy și Claire sunt cele mai potrivite.

– Mda.

Nu dau nimic la iveală. Claire o să fie singura consecință pozitivă a încheierii prieteniei dintre mine și Darcy. Nu mai trebuie să mă prefac că o plac.

E miercuri seara. La trei zile după confruntare. Eu și Dex suntem ghemuiți în pat când sună telefonul. „Asta trebuie să fie Darcy", îmi zic. Tânjesc după telefonul ei și, în același timp, mă tem de el, deși știu că s-ar putea să nu vină niciodată.

Răspund agitată:

– Alo?

– Bună, Rachel.

E Annalise. După voce, pare obosită, și preț de-o clipă mă gândesc că e din cauză că Darcy a târât-o în povestea noastră. Mă pregătesc pentru o prelegere timidă, plină de ezitări, în stilul lui Annalise. Dar, în loc de asta, aud pe fundal un bebeluș care slobozește un plânset.

– E fată, spune Annalise. Avem o fată!

„Darcy a avut dreptate", e primul meu gând, înainte să izbucnesc în plâns. Sunt copleșită de vești. Prietena mea e mamă.

– Felicitări! Când?

– Acum două ore. La opt patruzeci și doi. Are două kilograme opt sute.

– Cum o cheamă?

– Hannah Jane... Jane după tine și Darcy.

Prietenia cu Annalise și prenumele Jane sunt singurele două lucruri pe care eu și Darcy le mai avem în comun.

– Annalise, sunt *așa* de impresionată, spun. Nu mi-ai spus niciodată că te gândești la Jane.

– Era o surpriză.

– E un nume frumos.

– Ea *este* frumoasă.

– Seamănă cu tine?

– Nu știu. Mama zice că da. Dar eu cred că are nasul și picioarele lui Greg.

– De-abia aștept s-o văd.

– Când vii acasă?

– Curând. Promit.

Pentru o clipă, mă gândesc că Darcy chiar s-a abținut s-o târască pe Annalise în povestea asta. Dar apoi zice:

– Rachel, tu și Darce trebuie să vă împăcați. M-a sunat aseară. Voiam să-ți telefonez, dar imediat după aceea mi s-a rupt apa.

Hotărât lucru, Darcy se pricepe să inducă travaliul.

– Orice s-a întâmplat... se poate îndrepta, nu-i așa? întreabă.

Vreau s-o întreb ce știe, ce i-a raportat Darcy. Dar chiar n-am de gând să fiu ca Darcy. Nu e momentul să scormonim în toată telenovela noastră.

– Da, spun. Nu-ți face griji legat de asta... Ceea ce ți se întâmplă ție e mult mai important. Ai un bebeluș!

– Am un bebeluș!

– Ești mama cuiva!

– Știu. E un sentiment foarte plăcut.

– I-ai spus lui Darcy?

– Nu încă. O sun acum...

Mă gândesc că, dacă Darcy află că Annalise m-a sunat pe mine prima, o să fie și mai furioasă.

– Da, știu că ai multe telefoane de dat. Transmite-i felicitările mele lui Greg. Și părinților tăi... Sunt așa de fericită pentru tine.

– Mulțumesc, Rachel.

– Te iubesc, Annalise.

Simt lacrimile gata să țâșnească.

– Și eu te iubesc.

Închid, copleșită de emoții pe care nu le înțeleg pe deplin. Știam că bebelușul avea să vină, mai devreme sau

mai târziu. Și, cu toate astea, sunt extrem de tulburată de acest eveniment. Annalise e mamă. Are o fiică. E un moment despre care eu, ea și Darcy am discutat când eram copii. Acum și Darcy o să aibă unul, și eu nici măcar un telefon n-o să primesc de la ea când se va întâmpla acest lucru. O să aud despre asta de la altcineva. Nu așa trebuia să se întâmple. Bebelușul lui Annalise face ca ruptura să pară mult mai tragică. Niciodată nu mi s-au părut așa de dulci-amărui veștile bune.

– Annalise a născut? întreabă Dex când mă sui în pat.

– Da. O fetiță... Hannah Jane, spun cu o voce tremurândă, apoi încep să plâng.

E prima dată când plâng în fața lui Dex. Genul ăla de plâns când fața ți se înroșește, se schimonosește și devine umedă, și nu poți să respiri pe nas, și simți cum presiunea din cap crește. Știu că o să am o migrenă mâine dimineață dacă nu mă opresc. Dar nu pot. Mă întorc cu spatele la Dex și suspin. Dex mă ține strâns în brațe și încearcă să mă consoleze, dar nu mă întreabă de ce plâng. Poate fiindcă înțelege. Poate fiindcă știe că nu e momentul pentru întrebări. Oricare ar fi motivul, simt că nu l-am iubit niciodată mai mult. Îl las să mă sărute. Îl sărut și eu. Facem dragoste pentru prima oară după despărțirea de Darcy.

capitolul 25

În ziua următoare, Darcy îl contactează în sfârșit pe Dex. Mă sună imediat și mă pune la curent cu noutățile.

Inima îmi bate cu putere. N-am scăpat de teama că, într-un fel sau altul, Darcy o să-l ia pe Dex înapoi, o să scape de sarcină, o să se răzgândească, o să rescrie istoria.

– Spune-mi tot, îi cer.

Dex îmi face un rezumat al conversației–sau mai curând al pretențiilor lui Darcy. Trebuie să-și ia restul lucrurilor în șapte zile – în timpul orelor de serviciu –, altminteri vor fi duse la gunoi. Trebuie să lase cheile. Mobila rămâne, mai puțin masa pe care „a obligat-o s-o cumpere", masa de toaletă pe care el „a adus-o în această parodie de uniune", și „veiozele oribile" de la mama lui Dexter. Trebuie să le ramburseze părinților ei banii pentru rochia de mireasă și toate cheltuielile de nuntă nerecuperabile, care includ aproape totul, depășind cincizeci de mii de dolari. Ea se va ocupa de returnarea cadourilor de nuntă. Păstrează inelul cu diamant pe care el i l-a înlocuit cu numai câteva zile înainte de despărțire.

Aștept să termine și apoi îi zic:

– Condiții cam dezavantajoase, nu crezi?

– Ai putea spune și așa.

– Ar trebui să împărțiți cheltuielile de nuntă, îi spun. Este însărcinată cu copilul altuia!

– Mie-mi spui?!

– Iar inelul este al tău... După legea statului New York. Nu erați căsătoriți. Ea primea inelul numai dacă ați fi fost căsătoriți.

– Nu-mi pasă, spune el. Nu merită să lupt pentru el.

– Și cu apartamentul cum rămâne? A fost apartamentul tău de la început.

– Știu... dar acum nici măcar nu îl mai vreau. Și nici mobila nu mă interesează.

Sunt bucuroasă că așa simte. Nici nu-mi pot imagina să-l vizitez vreodată în vechiul apartament al lui Darcy.

– Unde ai de gând să te muți?

– O să mă mut la tine.

– Da?

– Am glumit, Rach... O să mai așteptăm pentru asta.

Râd.

– Oh... da. Corect.

Sunt un pic dezamăgită, dar mai ales ușurată. Am sentimentul că m-aș putea muta cu Dex imediat, dar aș vrea ca totul să meargă, să fie bine, și nu văd nici un motiv pentru care am grăbi lucrurile.

– În dimineața asta am sunat în câteva locuri... Am găsit ceva cu un dormitor în East End. S-ar putea chiar să dau lovitura.

„Să dai lovitura", mă gândesc. „Cum ai făcut și cu mine."

– Cum o să plătească Darcy chiria singură? zic eu, mai mult curioasă decât îngrijorată.

O parte din mine își face încă griji pentru binele ei, întrebându-se cum se va descurca, ce se va întâmpla cu ea și cu copilul. Nu pot să devin brusc nepăsătoare după o viață în care am avut grijă de Darcy.

– Poate că se va muta Marcus cu ea, spune Dex.

– Crezi?

– *Vor* avea un copil împreună.

– Cred că da. Dar *chiar* crezi că au de gând să se căsătorească? îl întreb.

– Habar n-am. Și nici nu-mi pasă.

– Ai mai vorbit cu Marcus, nu?

– Nu... Tu?

– Nici eu.

– Și nici nu cred că o vom mai face.

– Ai de gând să-l suni?

– Poate, la un moment dat. Acum sigur nu.

– Hmm, murmur eu, gândindu-mă că poate cândva am s-o sun și eu pe Darcy. Deși nu-mi pot imagina că acest lucru se va întâmpla în viitorul apropiat. Asta a fost tot? A pomenit ceva de mine?

– Nu. Am fost șocat. Mă mir că s-a putut abține. Cred că trebuie să se fi antrenat mult timp pentru asta.

– Nu mai spune! Nu este stilul lui Darcy să se abțină.

– Am vorbit destul despre ea, spune Dex. Ar fi timpul s-o lăsăm baltă, măcar pentru moment.

– Perfect de acord, îi spun.

– Deci, ce vrei să faci diseară? întreabă Dex. Cred că o să pot scăpa la o oră rezonabilă. Tu ce program ai?

Acum este cinci și mai am cel puțin patru ore de muncă, dar îi spun că pot pleca oricând.

– Ne întâlnim la opt?

– Sigur. Unde?

– Hai să pregătim cina împreună, la tine. N-am făcut asta niciodată.

– Bine, dar... nu știu să gătesc, mărturisesc eu.

– Ba da, știi.

– Nu, chiar nu știu. Sincer.

– E ușor să gătești, spune el. Te prinzi tu pe parcurs.

Zâmbesc.

– Asta pot să fac.

La urma urmei, seamănă destul de bine cu ce am făcut în ultimul timp.

Plec de la serviciu o oră mai târziu, fără să-mi pese dacă dau nas în nas cu Les. Cobor cu liftul în hol și apoi cu două scări rulante în Grand Central Station. Mă opresc să admir gara superbă, atât de familiară și atât de legată de ideea de mers zilnic la serviciu, încât i-am scăpat din vedere frumusețea. Îi studiez scările de marmură de la ambele

capete, ferestrele cu arcade, coloanele albe impunătoare și plafonul turcoaz înalt, pictat cu constelații. Mă uit la oameni, cei mai mulți în ținută de afaceri, mișcându-se în toate direcțiile, către trenurile care fac legătura cu suburbiile, către metrourile care ajung în fiecare colț al New Yorkului și către mulțimea de ieșiri care dau în străzile aglomerate ale orașului. Arunc o privire la ceasul din centrul gării, încastrat în fațada ei elaborată. E șase fix. Devreme.

O iau încet spre Grand Central Market, o galerie cu magazine alimentare care vând delicatese, aflată la capătul estic al gării. Am trecut adesea cu Hillary prin pasajul ăsta pentru a cumpăra trufe de ciocolată pentru cafeaua noastră de la Starbucks. Dar în seara asta am o misiune mai importantă. Merg din magazin în magazin și mă încarc cu delicatese: brânză tare și moale, pâine de-abia coaptă, măsline verzi din Sicilia, pătrunjel italian, oregano proaspăt, o ceapă Vidalia perfectă, usturoi, uleiuri și mirodenii, paste, alimente roșii, verzi și galbene, un Chardonnay scump și niște produse de patiserie delicioase. Ies din pasaj în Lexington, trec pe lângă un șir de taxiuri, aflate acolo doar temporar, și pe lângă valuri de navetiști grăbiți, care vin din centru. Mă hotărăsc să mă duc acasă pe jos. Sacoșele sunt grele, dar nu-mi pasă. Nu car o servietă plină cu cărți de drept și cu dosare; car cina pentru mine și pentru Dex.

Când ajung acasă, îi spun lui José să-l lase pe Dex să urce atunci când o să sosească.

– Nu mai e nevoie să suni când vine el.

Îmi face cu ochiul și îmi deschide ușa la lift.

– Aha! Deci e serios! E o treabă bună.

– O treabă bună, repet zâmbind.

O clipă mai târziu, aranjez alimentele pe masa din bucătărie – mai multă mâncare decât a văzut vreodată apartamentul meu. Bag Chardonnay-ul în frigider, pun niște muzică clasică și caut cartea cu rețete pe care

mi-a dat-o mama de Crăciun cu vreo patru ani în urmă, o carte pe care nu am mai folosit-o niciodată. Frunzăresc paginile lucioase și neatinse, dând peste o rețetă de salată cu paste care conține aproximativ ingredientele pe care le am. Apoi găsesc un șorț – un alt dar nefolosit – și mă apuc de curățat, tăiat și sotat. Mă uit în carte pentru a mă orienta, dar nu urmez cu strictețe instrucțiunile. Pun pătrunjel în loc de busuioc, sar peste capere. Cina nu va fi perfectă, dar învăț că poate fi bine și fără a fi perfect. De fapt, perfecționismul te poate distruge dacă lași să se întâmple asta.

Îmi schimb hainele, alegând o rochie de plajă albă, brodată cu flori roz. Apoi pun masa, încep să fierb apă pentru paste, aprind lumânările și deschid sticla de Chardonnay, umplu două pahare și sorb din al meu. Mă uit la ceas. Mai sunt zece minute. Zece minute în care să stau și să mă gândesc la noua mea viață, la cum este să fii singura și legitima iubire a lui Dex. Mă instalez pe canapea, închid ochii, respir adânc. Apartamentul este plin de mirosuri plăcute și de acorduri muzicale frumoase și limpezi. Pacea și calmul pun stăpânire pe mine și îmi dau seama dintr-odată de lipsa oricăror sentimente negative: nu sunt geloasă, nu sunt îngrijorată, nu sunt speriată, nu sunt singură.

De-abia atunci conștientizez că ceea ce simt ar putea fi, de fapt, adevărata fericire. Chiar bucurie. În ultimele câteva zile, când am început să-mi simt inima bătând mai tare sub imboldul acestor emoții, mi-a trecut prin cap că nu un bărbat ar trebui să fie cheia fericirii. O femeie independentă, puternică ar trebui să se simtă împlinită și întreagă prin ea însăși. Chestiile astea ar putea fi adevărate. Îmi place să cred că aș fi găsit cumva mulțumirea în viață chiar și fără Dex. Dar adevărul este că mă simt mai liberă cu Dex decât mă simțeam singură. Mă simt mai mult eu însămi cu el decât fără el. Poate că ăsta este rezultatul iubirii adevărate.

Iar eu îl iubesc pe Dex. L-am iubit chiar de la început, din facultate, când am încercat să mă conving că nu era genul meu. Îl iubesc pentru inteligența, pentru sensibilitatea și curajul lui. Îl iubesc cu totul, necondiționat și fără rezerve. Îl iubesc îndeajuns ca să-mi asum riscuri. Îl iubesc îndeajuns ca să sacrific o prietenie. Îl iubesc îndeajuns ca să-mi accept fericirea și să o folosesc, la rândul meu, pentru a-l face fericit.

Bate cineva la ușă. Mă ridic să deschid. Sunt cât se poate de pregătită.

capitolul 26

E sâmbătă, seara în care ar fi trebuit să aibă loc nunta lui Darcy. Sunt cu Dex la 7B, barul unde a început totul, în ajunul celei de-a treizecea aniversări a zilei mele de naștere. Stăm în același separeu. A fost ideea mea să revenim aici. Am sugerat în glumă acest lucru, dar adevărul este că am simțit o nevoie acută să mă întorc și să retrăiesc acele momente petrecute împreună înainte să înceapă toată nebunia. Vreau să îl întreb pe Dex dacă se simte melancolic în seara asta, dar îi povestesc în schimb ceva despre Les – cum m-a luat la bani mărunți pe hol pentru că nu am folosit trimiteri într-un proiect de argumentație pentru un caz.

– Tipul ăla pare o ființă umană mizerabilă... Nu poți lucra cu altcineva?

– Nu. Sunt sclava lui personală. Îmi monopolizează timpul și nici un alt asociat nu-mi va cere să lucrez la cauzele lui, pentru că, în mod inevitabil, Les va face uz de poziția lui superioară și îl va lăsa cu buza umflată. Sunt prinsă în capcană.

– Ți-a trecut vreodată prin gând să schimbi firma?

– Uneori. De fapt, chiar astăzi am început să-mi revizuiesc CV-ul... Poate că o să părăsesc definitiv domeniul juridic, deși nu am nici o idee ce-aș putea face.

– Ai putea face la fel de bine atâtea lucruri, spune Dex.

Adaug „înțelegător" pe lista în creștere a lucrurilor care îmi plac la el.

Mă gândesc să-i fac cunoscută ideea mea de a mă muta temporar la Londra, întrebându-mă dacă ar veni cu mine. Dar în seara asta nu e momentul pentru o astfel de discuție. Este și-așa o seară mai plină decât pare. Probabil

că se gândește la ea, la *ce-ar fi fost dacă*. Cum ar putea să n-o facă?

– Mă duc să pun câteva melodii la tonomat, îi spun.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu. Mă întorc imediat.

– Alege câteva bune, da?

Îi arunc o privire care spune: „Poți conta pe mine." Mă îndrept spre tonomat, trecând pe lângă un cuplu care fumează în tăcere. Bag o bancnotă jerpelită de cinci dolari în tonomat. Mașina scuipă înapoi de trei ori bancnota, dar am răbdare, îi netezesc marginile pe picior și până la urmă o ia. Studiez fiecare melodie cu atenție. Aleg melodii care îi plac lui Dex și câteva care îmi amintesc de prima noastră vară împreună. Și bineînțeles că selectez și *Thunder Road*. Mă uit la Dex, care pare adâncit în gânduri. Deodată, privește către mine și îmi face cu mâna, cu un zâmbet copilăresc pe față. Mă întorc și mă așez, strecurându-mă lângă el. În timp ce mă cuprinde cu brațul, un val de emoție mă lasă fără suflare.

– Hei, bună, mi se adresează într-un fel care îmi dă de înțeles că știe exact ce simt.

– Bună, îi răspund pe același ton.

Suntem unul dintre acele cupluri la care obișnuiam să mă uit, crezând că eu nu am să trăiesc niciodată ceva atât de special. Îmi amintesc că încercam să mă liniștesc spunându-mi că probabil părea mai frumos decât era în realitate. Îmi pare bine că m-am înșelat în privința asta.

Îi zâmbesc, și privirea mea se oprește asupra unui mic semn de pe sprânceana lui stângă, un loc unde probabil ar trebui să fie câteva fire de păr.

– Ce ai pățit aici? întreb, atingându-i sprânceana.

Vârfurile degetelor mele pipăie locul.

– Ah. Aia. E o cicatrice. Am căzut la hochei când eram copil. Nu mi-a mai crescut niciodată păr acolo.

Mă întreb de ce nu am observat-o până atunci și îmi dau seama că nici măcar nu am știut că a jucat hochei.

Sunt încă atât de multe lucruri pe care nu le știu despre Dex! Dar acum avem timp. Înaintea noastră se întinde o veșnicie. Îi studiez chipul, pentru a descoperi și alte lucruri, până când el își dă seama și râde. Râd și eu, și apoi zâmbetele noastre pălesc la unison. Ne bem berile Newcastle într-o liniște plăcută.

– Dex? spun eu, după un răstimp îndelungat.

– Da?

– Îi simți lipsa?

– Nu, răspunde el fără ezitare. Îi simt respirația caldă în ureche. Sunt cu tine. Nu.

Îmi dau seama că spune adevărul.

– Nu ești deloc trist în seara asta?

– Absolut deloc. Mă sărută pe cap. Acum simt o mulțime de lucruri. Dar tristețea nu este printre ele.

– Bine, spun eu. Mă bucur.

– Cum te simți *tu*? *Tu* îi simți lipsa? întreabă el.

Analizez întrebarea lui. Sunt extrem de fericită, dar simt o umbră de nostalgie pentru tot ce am împărțit cu Darcy. Până acum, viețile noastre au fost atât de îngemănate; ea a fost cadrul meu de referință pentru atât de multe evenimente din viețile noastre. Am bătut tobele la paradă cu ocazia bicentenarului. Am legat panglici galbene în spatele curții mele, în timpul crizei ostaticilor. Am urmărit explozia navetei spațiale *Challenger*, căderea Zidului Berlinului și dizolvarea Uniunii Sovietice. Am aflat împreună de moartea prințesei Diana și de soarta lui John F. Kennedy Jr. Toate aceste evenimente s-au petrecut având-o pe Darcy alături de mine. Lor li se adaugă istoria noastră personală. Amintiri pe care le împărtășim. Lucruri pe care nici o altă ființă nu le-ar înțelege vreodată.

Dex mă privește cu atenție, așteptând un răspuns.

– Da, spun într-un sfârșit, oarecum cu regret. Îmi lipsește. Nu am ce face.

Dă din cap ca și când a înțeles. Mă întreb de ce mie îmi lipsește, și lui Dex nu. Poate pentru că eu o cunosc

de mai mult timp. Sau poate că asta este diferența dintre o prietenie și o relație intimă. Atunci când ai o relație, ești conștient că se poate termina. Te poți îndepărta, poți găsi pe altcineva sau pur și simplu poți să nu mai iubești. Dar o prietenie nu este amenințată de trecerea timpului și, în consecință, îți închipui că va dura la nesfârșit – mai ales vechile prietenii. Consideri că este pentru totdeauna, iar ăsta poate fi lucrul cel mai frumos legat de ea. Chiar și atunci când Dex a dat acel șase-șase, nu mi-am imaginat niciodată sfârșitul relației mele cu Darcy.

Mă gândesc la ea acum, întrebându-mă ce simte chiar în acest moment. Este la fel de melancolică? Sau doar furioasă? Este cu Marcus sau cu Claire? Sau este singură, frunzărind posomorâtă anuarul din liceu și privind vechi fotografii ale lui Dexter? Oare îmi simte lipsa? Vom mai fi vreodată prietene, acceptând timid să ne întâlnim la prânz sau la o cafea, reconstruind totul cu pași mici? Poate că vom râde împreună de vara nebună în care una dintre noi nu avea încă treizeci de ani. Dar mă îndoiesc. Acest lucru nu se poate reînoda, mai ales dacă eu și Dex vom rămâne împreună. Se pare că prietenia noastră s-a sfârșit pentru totdeauna – și poate că așa este cel mai bine. Poate că Ethan avea dreptate; poate chiar a sosit timpul să încetez să o mai folosesc pe Darcy ca unitate de măsură a vieții mele.

Îmi plimb mâinile pe marginea paharului și mă minunez de cât de multe s-au schimbat într-un timp atât de scurt. De cât de mult m-am schimbat eu însămi. Eram o persoană care dorea să-și mulțumească părinții, o prietenă îndatoritoare. Nu îmi asumam riscuri și speram întotdeauna ca lucrurile să se aranjeze cât mai bine pentru mine. Apoi m-am îndrăgostit de Dex și am perceput asta ca pe ceva care mi s-a întâmplat pur și simplu. Am sperat că el va lua decizia corectă sau că soarta va interveni cumva. Acum știu că fericirea ți-o faci tu singur, că a lupta să ai ceea ce îți dorești poate presupune să pierzi

altceva. Iar atunci când miza este mare, pierderea poate fi cu atât mai mare.

Eu și Dex vorbim întruna, rememorând practic fiecare moment al verii noastre, înregistrând totul, cu bune și cu rele. De cele mai multe ori râdem, și lăcrimez doar o dată, când ajungem la partea în care mi-a spus că avea de gând să se însoare cu Darcy. Îi povestesc cum am dat cu zarurile după ce a plecat de la mine. Zice că îi pare rău. Îi spun că nu are motive să-i pară rău. Că n-a avut nici atunci și că acum are cu atât mai puține.

Iar apoi, chiar înainte de miezul nopții, se face auzit sunetul dulce al muzicuței, pentru început lent și apoi pregătind momentul în care Bruce cântă *The screen door slams, Mary's dress waves*[1].

Pe fața lui Dex se întinde un zâmbet, iar ochii lui sunt strălucitori și foarte verzi. Mă strânge la piept și îmi spune la ureche:

– Îmi pare bine că nu mâncăm o felie de tort în acest moment.

– Și mie, îi șoptesc.

Dex mă strânge în timp ce ascultăm cuvintele lui Bruce, pline de înțeles pentru noi.

Hey what else can we do now?
Except roll down the window and let the wind blow back your hair
Well the night's busting open
These two lanes will take us anywhere[2]

---

[1] „Tocul ușii se zguduie,/ Rochia lui Mary flutură" – primul vers al melodiei *Thunder Road* a lui Bruce Springsteen (n.red.)

[2] „Hei, ce altceva putem face acum/ Decât să tragem geamurile și să lăsăm vântul să-ți fluture părul/ În noaptea care cade/ Aceste două benzi ne vor purta către oriunde" – versuri dintr-o strofă a melodiei Thunder Road a lui Bruce Springsteen (n.red.)

Îmi trece prin minte că seara aceasta este un sfârșit și un început. Dar măcar o dată le accept pe amândouă. Ultimul vers din *Thunder Road* umple barul: *And I'm pulling out of here to win*[1].

– Vrei să plecăm? îl întreb pe Dex.

Dă din cap.

– Vreau.

Ne ridicăm și traversăm încăperea înecată în fum de țigară, părăsind barul 7B înainte să înceapă următoarea melodie. Este o noapte minunată și senină, cu un aer ușor răcoros. Vine toamna. Îl iau pe Dex de mână și ne plimbăm pe Avenue B, în căutarea unui taxi galben care se îndreaptă în direcția bună.

[1] „Și plec de aici ca să învingă" (n.tr.)

Rachel White, o tânără avocată din Manhattan, își sărbătorește cea de-a treizecea aniversare la petrecerea-surpriză organizată de prietena ei cea mai bună, Darcy. După câteva pahare în plus, sărbătorita ajunge în brațele lui Dex, prietenul ei din facultate și logodnicul lui Darcy. Deși hotărâtă să uite această aventură de o noapte și să meargă mai departe, Rachel constată cu stupoare că sentimentele ei față de Dex sunt mai puternice decât și-ar fi putut închipui. Pe măsură ce data nunții celor doi se apropie, ea înțelege că trebuie să facă o alegere dificilă. Căci granița dintre bine și rău poate fi extrem de neclară, finalurile nu sunt întotdeauna fericite și uneori trebuie să riști totul pentru a putea obține adevărata fericire.

Romanul scriitoarei Emily Giffin te va amuza, te va face să plângi și să pui mâna pe telefon, să-ți suni cea mai bună prietenă.

„Nu trebuie să fii îndrăgostită de iubitul celei mai bune prietene pentru a prețui acest roman... Ai în fața ta o carte pe care n-ai să mai vrei să o lași din mână și de a cărei eroină te vei atașa negreșit. Mi-a plăcut la nebunie."

Lauren Weisberger, autoarea romanului
Diavolul se îmbracă de la Prada

Bestseller *New York Times*

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-411-4
9 786066 004114
Lira
COLECȚIILE JOY
radio 21 simply positive